KRISTIN HANNAH

Autoarea bestseller-ului REGĂSIRE

CLIPA MAGICĂ

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În acest ultim roman al său, apreciata autoare KRISTIN HANNAH abordează o temă deosebit de originală.

Eroina cărții, Julia Cates, este o doctoriță ce a obținut rezultate deosebite în psihiatria infantilă. Dar un scandal îi distruge cariera. Căzută în dizgrație, se întoarce în orășelul natal, un loc în care nu se întâmplă niciodată nimic. Până într-o zi când, din adâncurile pădurii seculare aflată în vecinătate, se iveşte o fetiță sălbăticită, în vârstă de aproximativ şase ani, cu un pui de lup în brațe. Neputând să vorbească, ea devine captivă într-o lume, care o înspăimântă.

Din acest moment, salvarea sa devine cel mai important lucru pentru Julia. Este ajutată de Ellie, sora sa şi de frumosul doctor Max Cerasin, un bărbat ce ascunde multe secrete.

O descoperire şocantă o determină pe Julia să rişte totul pentru a afla adevărul despre fetiță. Iar ceea ce urmează să se întâmple va pune la grea încercare puterea femeii de a avea încredere, a ierta şi a iubi, în timp ce luptă să găsească micuței un loc printre oameni...

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-161-8

5 948390 004411

Preț 32,9 LEI (29,59 + 2,72 TVA + 0,59 T.L.)

KRISTIN HANNAH

CLIPA MAGICĂ

Traducere: DORU MĂRCULESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNAH, KRISTIN
Clipa magică / Kristin Hannah ; trad.: Doru Mărculescu. - Bucureşti: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-161-6

O.V.

I. Mărculescu, Doru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: GINA COPEL
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

MAGIC HOUR
Copyright © 2005 by Kristin Hannah
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Totul avea să se termine foarte curând.

Julia Cates nici nu mai ştia de câte ori îşi spusese acest lucru în sinea ei, însă astăzi – în cele din urmă – faptul avea să se şi împlinească. Peste câteva ore, întreaga lume urma să afle adevărul în privinţa ei.

Asta, în cazul în care izbutea să ajungă în centru. Din nefericire însă, Autostrada de pe Coasta Pacificului semăna mai mult cu un loc de parcare aglomerat, decât cu o autostradă. Colinele de dincolo de Malibu ardeau din nou, iar fumul se întindea pe deasupra acoperişurilor, transformând aerul de obicei limpede de pe ţărm într-o ceaţă maronie, groasă şi murdară. În tot oraşul, copilaşii îngroziţi se trezeau în toiul nopţii, plângând cu lacrimi negre-cenuşii şi gâfâind pentru a-şi regăsi răsuflarea. Parcă măcar valurile nu se mai spărgeau de ţărm cu aceeaşi intensitate, ca şi cum arşiţa aceea atât de nepotriviă ar fi provocat o extenuare generală.

Se strecura prin capriciosul trafic sacadat, ignorându-i pe şoferii care încercau s-o depăşească şi să-i blocheze înaintarea. Era şi de aşteptat aşa ceva. În acest anotimp, cel mai periculos din California de Sud, temperamentele se aprindeau la fel de uşor ca şi vegetaţia uscată de prin curţile

oamenilor. Canicula îi făcea pe toţi să devină extrem de irascibili.

În cele din urmă, femeia ieşi de pe autoastradă şi se îndreptă cu maşina spre tribunal.

Dubiţele televiziunilor se aflau peste tot.

Zeci de reporteri se îmbulzeau pe treptele tribunalului, cu microfoanele şi camerele pregătite în aşteptarea subiectelor pe care să le prezinte publicului. La Los Angeles, acest lucru începea să se permanentizeze. În ultima vreme, procesele deveniseră un divertisment obişnuit. Michael Jackson. Courtney Love. Robert Blake.

Julia coti cu maşina după colţ şi se apropie de o intrare laterală, lângă care o aşteptau avocaţii ei.

Parcă maşina la marginea străzii şi coborî pe trotuar, cu gând să pornească încrezătoare înainte, însă vreme de câteva clipe îngrozitoare nu se putu clinti din loc. *Eşti nevinovată,* se autoîncurajă în sinea ei. *Ei o să-şi dea seama de asta imediat. Sistemul va funcţiona.* Femeia se străduí să-şi mişte picioarele, unul după celălalt. Era ca şi cum ar fi înaintat peste nişte obstacole din sârmă ghimpată, luptându-se să-şi croiască un drum. Când ajunse la grupul avocaţilor, se chinui din răsputeri să le zâmbească, însă era sigură că zâmbetul ei părea autentic. Orice psihiatru ştia cum să facă un zâmbet să pară veritabil.

– Bună ziua, dr. Cates, o salută Frank Williams, şeful echipei de avocaţi care îi asigurau apărarea. Ce mai faci?

– Să mergem, spuse ea, întrebându-se dacă şi altcineva în afara ei îi remarcase tremurul din glas. Nu putea să sufere acea dovadă a fricii ei. În acea zi mai mult ca oricând, avea nevoie să fie puternică şi să demonstreze lumii întregi că era exact doctoriţa pe care o crezuseră cu toţii a fi, şi că nu făcuse nimic eronat.

Avocaţii o înconjurară cu un aer protector. Ea aprecie sprijinul lor. Deşi se străduia să arate ca o adevărată profesionistă încrezătoare, totul nu era decât o mască fragilă, pe care un singur cuvânt greşit ar fi putut să o spulbere.

Avocaţii deschiseră uşile şi intrară cu toţii în clădirea tribunalului.

Înăuntru, blițurile fulgerară alb-albăstrui. Aparatele de fotografiat nu mai conteneau să ia instantanee, iar benzile se roteau, înregistrând totul. Reporterii dădură năvală în direcţia lor, zbierând cu toţii în acelaşi timp.

– Dr. Cates! Cum comentaţi ceea ce s-a întâmplat?

– Cum de nu i-aţi putut salva pe acei copii?

– Ştiaţi de armă?

Frank o cuprinse pe Julia cu un braţ pe după umeri şi o trase lângă el. Ea îşi lipi faţa de reverul hainei lui şi se lăsă în voia avocatului.

În sala de judecată, femeia luă loc pe banca acuzaţilor. Echipa de avocaţi se adună treptat în jurul ei. Iar în spatele ei, în primul rând din public, luară loc câţiva avocaţi asociaţi, mai tineri, şi alţi jurişti.

Femeia încercă să ignore larma din spatele ei, uşile care se deschideau scârţâind şi se închideau trântite, paşii care se grăbeau pe pardoseala din plăci de marmură, vocile şoptite. Băncile încă libere se ocupau cu repeziciune, Julia ştia asta fără să se întoarcă. Sala de judecată era astăzi locul cel mai căutat din Los Angeles, iar din cauză că judecătoarea interzisese accesul cu dispozitive pentru captarea imaginilor, oamenii din presă şi artiştii plastici se îngrămădiseră unii lângă alţii în public, cu pixurile pregătite pentru a nota totul.

În anul care trecuse, jurnaliştii scriseseră un şir nesfârşit de articole despre ea. Fotoreporterii îi făcuseră mii de poze – ducând gunoiul, stând pe terasă, plecând sau întorcându-se

de la serviciu. Şi întotdeauna, pe prima pagină a periodicelor apăreau numai cele mai puţin măgulitoare fotografii.

Practic, ziariştii îşi aşezaseră tabăra în apropierea apartamentului ei, şi cu toate că ea nu li se adresase niciodată, acest lucru se părea că nu avea nicio importanţă. Reportajele continuau să apară. Despre originile ei din orăşelul în care se născuse, despre studiile ei strălucite, despre costisitorul apartament cu vedere la plajă şi despre distrugătoarea despărţire de Philip. Chiar făcuseră speculaţii cum că în ultima vreme ar fi devenit fie anorexică, fie dependentă de liposucţiuni. Ceea ce nu se prezenta deloc era unica latură a ei care conta cu-adevărat, şi anume pasiunea pentru profesia căreia i se dedicase pe de-a-ntregul. Julia fusese un copil singuratic, stângaci şi îşi amintea absolut toate nuanţele acelei dureri. Încă din fragedă tinereţe ajunsese un psihiatru excepţional. Iar acesta era singurul lucru care avea într-adevăr importanţă pentru ea.

Bineînţeles că acest amănunt real părea să nu fi fost cunoscut de către presă. Ca şi, de altfel, nici lunga listă a tuturor copiilor şi adolescenţilor pe care îi ajutase cu mult succes.

În sala de tribunal se aşternu liniştea, în timp ce judecătoarea Carol Myerson se aşeza la locul ei. Era o femeie cu o înfăţişare severă, cu părul vopsit într-o nuanţă deschisă de castaniu-roşcat şi purtând nişte ochelari demodaţi.

Aprodul anunţă cazul care urma să fie judecat.

Brusc, Julia simţi că şi-ar fi dorit să fi rugat pe cineva s-o însoţească acolo, vreun prieten sau vreo rudă care i-ar fi fost alături şi poate că ar fi ţinut-o de mână, atunci când totul se va fi isprăvit, însă ea punea întotdeauna munca înaintea dorinţei de a se afla în contact cu alţi oameni. Ceea ce nu-i

lăsase prea mult timp pentru compania unor prieteni. Propriul său psiholog terapeut îi atrăsese adeseori atenţia asupra acestei lipse din viaţa ei, şi totuşi, până în acel moment, nu fusese câtuşi de puţin de acord cu el.

Lângă ea, Frank se ridicase deja în picioare. Era un bărbat impunător, înalt şi aproape elegant de suplu, cu un păr care trecea treptat de la negru la grizonat, în ordinea firească, începând cu perciunii. Îl alesese ca avocat pentru că avea o minte strălucită, dar se părea că modul său de a se comporta conta şi mai mult. În astfel de săli de judecată, se întâmpla mult prea des ca forma să primeze asupra fondului.

– Doamnă judecătoare, începu el, cu aceeaşi voce catifelată şi convingătoare dintotdeauna, citarea doctoriţei Julia Cates ca inculpată în faţa instanţei de judecată, în cadrul acestui proces, este de-a dreptul absurdă. Deşi stabilirea unor graniţe şi a unor limitări precise în privinţa confidenţialităţii în problemele psihiatrice este de cele mai multe ori discutabilă, există totuşi anumite precedente în domeniu, şi anume acelea din cadrul procesului *Tarassoff contra Consiliului de Guvernare a Californiei.* Dr. Cates nu avea deloc cunoştinţă de tendinţele către violenţă ale pacientei sale şi nu deţinea informaţii despre posibile ameninţări ale acesteia la adresa altor fiinţe umane. Şi într-adevăr, în plângerea înaintată, nici măcar nu este amintită o asemenea posibilitate. În consecinţă, solicităm în mod respectuos ca doamna Julia Cates să fie exonerată de orice vină în cadrul prezentului proces, iar acuzaţiile formulate împotriva ei să fie respinse ca nefondate. Vă mulţumesc. Şi avocatul se aşează din nou la locul său.

De la masa acuzării, se ridică atunci un bărbat îmbrăcat într-un costum negru ca smoala.

– Doamnă judecătoare, nu uitaţi că au murit patru copii.

Aceştia n-au să mai crească nicicând, n-au să mai plece la colegiu, n-au să aibă niciodată propriii lor copii. Dr. Cates a fost psihiatra lui Amber Zuniga. Timp de trei ani, dr. Cates şi-a petrecut câte două ore în fiecare săptămână împreună cu Amber, ascultându-i problemele şi prescriindu-i tratamente pentru depresia crescândă. Dar în ciuda tuturor acestor discuţii pe teme atât de personale, suntem îndemnaţi să credem că dr. Cates nu era la curent cu faptul că Amber devenea din ce în ce mai violentă şi mai deprimată. Adică să credem că dr. Cates n-a avut niciun indiciu cum că pacienta ei şi-ar fi putut cumpăra o armă automată, iar apoi ar fi pătruns cu arma la întâlnirea grupului de tineret de la biserică, trăgând în plin. Avocatul acuzării ieşi apoi din spatele mesei şi se opri în mijlocul sălii de judecată, după care se întoarse încet cu faţa către Julia. Era o imagine extraordinară, care avea să fie imortalizată de către toţi artiştii plastici din încăpere şi urma să facă apoi înconjurul lumii. Avocatul acuzării continuă: Ea este experta în domeniu, doamnă judecătoare. S-ar fi cuvenit să prevadă primejdia unei asemenea tragedii şi să o prevină, fie avertizându-le pe eventualele victime, fie convingând-o pe Amber Zuniga să urmeze un tratament la domiciliu. Chiar dacă n-a avut cunoştinţă de tendinţele violente ale lui Amber Zuniga, afirm că ar fi trebuit să-şi fi dat seama din timp. Şi tocmai de aceea cerem respectuos ca dr. Cates să fie menţinută ca învinuită desemnată pentru acest caz. Este o chestiune de dreptate. Familiile copiilor ucişi merită măcar nişte reparaţii morale din partea persoanei celei mai îndreptăţite să fi prevăzut şi prevenit moartea acestora. Şi avocatul acuzării reveni la masă, aşezându-se la locul său.

– Nu-i adevărat, şopti Julia, ştiind că vorbise suficient de încet încât să nu poată fi auzită. Şi totuşi, trebuia să susţină asta cu glas tare. Amber nu dăduse niciodată nici cea mai

mică impresie de înclinare către violenţă. Toţi adolescenţii care se luptau cu depresii juvenile afirmau că îi urau pe copiii de la ei din şcoală. Însă de-aici şi până la a cumpăra o armă şi a deschide focul era o distanţă enormă.

Cum de nu puteau să înţeleagă cu toţii acest lucru?

Judecătoarea Myerson citea documentele din faţa ei. Apoi îşi scoase ochelarii şi îi puse pe suprafaţa aspră a mesei.

Întreg auditoriul amuţise. Julia ştia că ziariştii erau pregătiţi să-şi noteze totul. Afară, şi mai mulţi ziarişti aşteptau, gata fiecare să dea drumul la unul dintre cele două reportaje posibile. Ambele titluri erau deja scrise. Tot ce le mai trebuia era doar un semnal din partea colegilor lor dinăuntru.

Părinţii copiilor ucişi, adunaţi în rândurile din spate într-un grup îndurerat, aşteptau să fie asiguraţi că această tragedie ar fi putut fi prevenită, că o persoană din cadrul autorităţilor ar fi putut să împiedice moartea acestora. Ei îi acuzaseră pe toţi pentru acele decese nedrepte – pe poliţişti, pe paramedici, pe fabricanţii de medicamente, pe medici, ca şi pe toţi membrii familiei Zuniga. Lumea modernă nu mai credea în tragediile lipsite de orice sens. Nu se mai putea accepta ca lucrurile rele să se întâmple pur şi simplu; cineva trebuia să plătească pentru ele. Familiile victimelor sperau că acest proces avea să constituie răspunsul adecvat, însă Julia ştia că procesul de faţă nu le-ar fi oferit decât altceva la care să se poată gândi o vreme şi probabil că le-ar mai fi atenuat o parte din durere. Şi totuşi, el nu le-ar fi putut aduce complet alinarea. Tristeţea profundă urma oricum să le rămână în suflete.

Judecătoarea se uită mai întâi la părinţii copiilor omorâţi.

– Nu încape nicio îndoială că tot ce s-a întâmplat în ziua de 19 februarie la biserica baptistă din Silverwood este o

tragedie îngrozitoare. Fiind şi eu la rândul meu părinte, nu pot să accept atmosfera cumplită în care aţi trăit în ultimele câteva luni. Cu toate astea, problema pusă acum în faţa acestei instanţe de judecată se referă la decizia cu privire la menţinerea sau nu a doctoriţei Cates ca inculpată în proces. Femeia îşi împreună mâinile în faţa ei pe masă. Sunt convinsă de faptul că, din punct de vedere legal, dr. Cates nu avea nicio îndatorire de a le avertiza, ori de a le proteja în vreun alt mod pe victime, în acest complex de împrejurări. Am tras această concluzie, bazându-mă pe câteva argumente. În primul rând, faptele nu dovedesc, iar reclamanţii nu pretind că dr. Cates ar fi avut cea mai mică posibilitate de a identifica nişte potenţiale victime. În al doilea rând, legea nu impune obligaţia de a pune în gardă pe cineva, cu excepţia unor eventuale victime identificabile cu certitudine. Iar în cele din urmă, ca o chestiune de comportament public, trebuie să susţinem caracterul de confidenţialitate a relaţiei dintre psihiatru şi pacient, în afară de situaţia în care ar exista o ameninţare la adresa unei anumite ţinte identificabile cu precizie, ameninţare care ar presupune nevoia stringentă de încălcare a respectivului principiu de confidenţialitate. Dr. Cates, prin mărturia şi prin fişele ei, precum şi în conformitate cu propriile declaraţii ale reclamanţilor înşişi, nu avea datoria de a avertiza sau de a proteja în vreun fel victimele din cazul de faţă. Şi astfel, o eliberez de sub orice cap de acuzare, fără prejudicii împotriva ei.

Publicul din sală intră în delir. Înainte de a-şi da seama de ceea ce se întâmpla cu ea, Julia sări în picioare şi se trezi că primeşte îmbrăţişările de felicitare din partea avocaţilor ei. Îi putea auzi pe reporteri năpustindu-se pe uşă afară din sală şi alergând pe holul de marmură.

– Este nevinovată! zbieră cineva.

Julia se simţi invadată de un val de uşurare. *Slavă Domnului!*

Apoi îi auzi pe părinţii copiilor ucişi, plângând în spatele ei.

– Cum de se poate întâmpla una ca asta? întrebă, aproape strigând, unul dintre părinţi. Ar fi fost cazul ca ea să-şi fi dat seama.

Frank o luă de braţ.

– Ai toate motivele să zâmbeşti. Am câştigat.

Femeia aruncă o privire rapidă în direcţia părinţilor, după care se uită în altă parte. Gândurile îi rătăceau prin codrul întunecat al regretelor. Aveau oare acei părinţi dreptate? S-ar fi cuvenit ca ea să-şi fi dat seama cumva?

– N-ai greşit cu nimic şi a venit vremea să spui lumii acest lucru. Ai acum ocazia să-ţi afirmi răspicat punctul de vedere şi să...

O mulţime de ziarişti roia deja în jurul lor.

– Dr. Cates! Ce aţi avea să le spuneţi părinţilor care v-au învinovăţit?

– Vor mai avea încredere alţi părinţi să-şi aducă la dumneavoastră copiii?

– Puteţi face vreun comentariu asupra zvonului că Biroul Procurorului Districtual din Los Angeles ar fi scos numele dumneavoastră de pe lista psihiatrilor criminalişti?

Frank porni la luptă, întinzându-şi mâna după Julia, care rămăsese în spatele lui.

– Clienta mea tocmai a fost scoasă din cauză, în procesul respectiv...

– Pe baza unor detalii de specialitate! strigă cineva.

Şi în timp ce reporterii îşi concentraseră întreaga atenţie asupra lui Frank, Julia se furişă prin spatele mulţimii şi se îndreptă spre ieşire. Ştia că Frank ar fi vrut ca ea să dea o

declarație, însă nu-i păsa de asta. Nu se simțea câtuși de puțin triumfătoare. Nu voia nimic altceva decât să se îndepărteze de toate astea.... și să se întoarcă la viața cea adevărată.

Soții Zuniga stăteau în cadrul ușii, blocându-i trecerea. Aveau fețele mult mai trase decât atunci când îi cunoscuse ea cândva. Suferința le golise de culoare obrajii și îi îmbătrânise înainte de vreme.

Doamna Zuniga ridică spre ea ochii plini de lacrimi.

– Dr. Cates, dumneata chiar ai ajutat-o cu-adevărat.

– V-a iubit pe amândoi, rosti cu blândețe Julia, dându-și seama că asta nu era îndeajuns. Iar voi i-ați fost niște părinți foarte buni. Să nu lăsați pe nimeni să vă convingă de contrariu. Amber era bolnavă. Cât de mult mi-aș fi dorit să...

– Nu! o opri domnul Zuniga. Intențiile sunt mai dureroase decât orice altceva. Apoi bărbatul își petrecu un braț în jurul soției sale și o strânse mai tare lângă el.

Între ei se lăsă tăcerea. Julia încercă să se gândească ce mai putea să le spună, dar tot ce mai rămăsese de zis era doar *Îmi pare rău*, lucru pe care ea îl spusese de prea multe ori deja ca să mai conteze:

– La revedere. Strângându-și poșeta la piept, psihiatra se strecură pe lângă ei și părăsi tribunalul.

Afară, totul era cafeniu și mohorât. Un strat gros de fum întuneca cerul, acoperind soarele, în concordanță cu starea ei de spirit.

Femeia se urcă în mașină și se îndepărtă. Pe când se înscria în trafic, Julia se întreba dacă Frank îi remarcase plecarea. Pentru el, totul nu era decât un joc, deși pe niște mize din cele mai mari, iar în calitate de învingător în acea zi, omul se simțea în al nouălea cer. Frank avea să se gândească și la victime și la familiile acestora, probabil, diseară, în biroul lui de-acasă, după câteva pahare cu Dewar's

şi cuburi de gheaţă. Se va gândi şi la ea, poate întrebându-se ce anume avea să se întâmple cu o psihiatră care îşi compromisese atât de drastic reputaţia cu acest eşec, dar asta nu-i va lua prea mult timp. Nu şi-ar fi putut permite aşa ceva.

Şi ea avea să fie nevoită să lase în urmă tot ce se întâmplase. Diseară, urma să se întindă în patul ei, singură, ascultând zgomotul sacadat al valurilor înspumate care se izbeau de mal, gândindu-se cât de mult semăna acel zgomot cu bătăile inimii sale şi încercând încă o dată să-şi depăşească durerea şi sentimentul de vinovăţie. Trebuia să-şi dea seama ce anume îi scăpase, ce semn trecuse cu vederea. Va fi dureros să-şi aducă aminte, însă până la urmă va deveni o terapeută mai bună, în ciuda grelelor momente prin care trecuse. Iar după aceea, la ora şapte dimineaţa, avea să se îmbrace şi să se întoarcă la lucru.

Avea să-i ajute din nou pe oameni.

Că doar aşa intrase în toată dandanaua asta.

Fata stă chircită în buza peşterii, uitându-se la apa care se revarsă din cer. Vrea să ajungă la una dintre cutiile de tablă goale din jurul ei şi poate să-i mai lingă încă o dată interiorul, dar a mai făcut asta de prea multe ori deja. Mâncarea a devenit doar o amintire, isprăvindu-se de mai multe nopţi, cărora le-a pierdut şirul. În apropiere, lupii sunt înfometaţi şi nu mai au astâmpăr.

Cerul se dezlănţuie în bubuituri şi în răgete. Copacii dârdâie de frică şi apa tot nu mai conteneşte din şiroit.

Fata adoarme.

Se trezeşte apoi brusc şi se uită în jurul ei, dilatându-şi nările. În beznă, aerul are un iz ciudat. Ar fi trebuit s-o înspăimânte, alungând-o înapoi în văgăuna întunecată şi adâncă, dar nu se mai poate mişca deloc. Stomacul îi este atât de încordat şi de gol, încât o doare cumplit.

Apa ce cade din cer şi-a mai potolit furia, acum picură încet. Fata şi-ar dori să poată vedea soarele. Viaţa e mult mai plăcută atunci când este lumină. Iar grota ei este atât de întunecată.

Se aude trosnind o rămurică.

Iar apoi alta.

Ea rămâne încremenită, dorindu-şi ca trupul să i se facă una cu peretele peşterii. Fata devine la fel ca şi umbra ei, nemişcată şi lipită de suprafaţa stâncii. Ştie cât de importantă poate să fie imobilitatea.

Vine El. Deja a fost plecat de prea mult timp. Mâncare nu mai este. Zilele însorite s-au dus, şi cu toate că este bucuroasă când El este plecat, fără El îi este frică. Cândva – foarte demult – Ea ar fi ajutat-o întru câtva, însă acum este *MOARTĂ.*

Când pădurea rămâne din nou tăcută, fata se apleacă înainte, cu faţa în lumina cenuşie de-afară. Se apropie noaptea şi în curând va fi peste tot doar o beznă adâncă. Apa din cer se scurge acum blând şi cristalin. Fetei îi place gustul ei.

Ce ar trebui să facă?

Se uită în jos, la căţeluşul de lângă ea. Este şi el atent, adulmecând aerul. Fata îi atinge blănița moale şi îi simte trupul tremurând. Se întreabă şi căţelul dacă El se va întoarce.

Până atunci, El nu lipsise niciodată mai mult de o noapte, cel mult două. Dar totul se schimbase, după ce Ea murise şi dispăruse. La plecare, El, de fapt, i-a vorbit Fetei.

SĂFIICUMINTECÂTTIMPSUNTEUPLECATCĂCI ALTMINTERI.

Nu-i înţelege toate cuvintele, dar ştie ce înseamnă Căci Altminteri.

Şi totuşi, El a plecat de prea multă vreme. Nu mai este nimic de mâncare. Fata s-a eliberat de-acolo şi a mers în

pădure, după poame şi alune, însă venea anotimpul întunecos. În curând, va fi prea slăbită ca să-şi mai poată găsi de mâncare, şi, oricum, nu va mai fi nimic de găsit, atunci când totul se va face alb şi răsuflarea îi va deveni ceţoasă. Deşi este înfricoşată, îngrozită de *Străinii* care trăiesc Acolo Afară, îi e şi tare foame, iar dacă El se întoarce şi vede că ea s-a eliberat, va fi de rău. Fata trebuie să facă ceva.

Oraşul Rain Valley*, îngrămădit între sălbăticia Codrului Naţional Olympic şi zgomotoasa zbatere înspumată a valurilor cenuşii ale Oceanului Pacific, era ultimul bastion de civilizaţie, înainte de a începe pădurea cea mare.

Nu departe de oraş, existau locuri care nu fuseseră niciodată mângâiate de razele aurii ale soarelui, locuri adânc umbrite, cu solul umed şi lutos în tot timpul anului, cu forme atât de îngroşate şi de solide, încât puţinii excursionişti temerari care se aventurau să-şi croiască drum prin pădure se gândeau adesea că se rătăciseră şi că bâjbâiau pe lângă bârlogurile în care obişnuiau să hiberneze urşii. Până şi astăzi, în moderna eră a minunăţiilor ştiinţei, aceste păduri rămăseseră la fel cum erau de secole întregi, adică neexplorate şi neatinse de mâna omului.

Cu mai puţin de o sută de ani în urmă, au început să se stabilească în zonă coloniştii, în frumosul loc dintre pădurea cea umedă şi ţărmul mării, doborând acolo doar atâţia copaci cât să poată să-şi planteze lanurile. Cu timpul însă, au învăţat şi ei ceea ce învăţaseră la rândul lor şi băştinaşii americani, şi anume că acesta era un loc care nu avea să fie vreodată supus şi îmblânzit. Şi astfel, au renunţat la uneltele necesare cultivării pământului şi s-au apucat de pescuit. Somonii şi

* Valea Ploioasă.

cheresteaua au devenit materia primă a industriilor din partea locului şi vreme de câteva zeci de ani oraşul a prosperat. Dar, în cursul anilor '90, Rain Valley a fost descoperită de către ecologişti, iar aceştia s-au decis să salveze păsările şi peştii şi arborii cei mai bătrâni. În această luptă, bărbaţii care îşi duceau traiul de pe urma roadelor pământului cultivat au fost uitaţi, şi de-a lungul anilor peste oraş a început să cadă tăcerea. Una câte una, toate viziunile grandioase ale cetăţenilor de vază ai oraşului s-au estompat şi au fost date uitării. Mult aşteptatul iluminat public stradal n-a mai fost instalat niciodată, drumul de acces către Lacul Vrăjit a rămas tot acelaşi etern teren minier cu două benzi, cu asfalt tot mai subţire şi cu hârtoape din ce în ce mai mari, iar liniile telefonice şi toate cablurile de alimentare cu energie electrică s-au menţinut exact acolo unde erau – adică în aer – atârnând dezolant de la un vechi stâlp la celălalt, ca o invitaţie pentru orice cracă de copac, la fiecare furtună, să lase oraşul fără mijloace de comunicaţie, ori fără electricitate.

În alte părţi ale lumii, în locuri unde omul şi-a impus de multă vreme exigenţele, o asemenea dezorganizare ar putea provoca o distrugere mortală a simţului cetăţenesc al comunităţii, însă nu şi aici. Oamenii din Rain Valley au dovedit că erau suflete îndrăzneţe, puternice şi dispuse să trăiască într-un loc în care ploua mai mult de două sute de zile pe an, iar soarele era asemenea unui unchi bogat care doar arareori dădea câte o raită pe-acolo. Fiinţele de-aici ţineau piept cu stoicism înnoratelor zile cenuşii, pajiştilor mustind de apă şi mijloacelor din ce în ce mai reduse de a-şi câştiga subzistenţa, rămânând nişte bravi şi demni fii şi fiice ai pionierilor care îndrăzniseră primii să conviețuiască printre uriaşii arbori seculari.

Şi totuşi, astăzi, tenacitatea le era pusă la grea încercare. Era 17 octombrie, iar toamna tocmai pierduse bătălia cu iarna

care se apropia cu repeziciune. E drept, copacii încă arborau culorile lor de sărbătoare şi peluzele erau din nou verzi, după zilele mohorâte ale verii târzii, dar din toate astea un lucru era absolut sigur: iarna venea cu adevărat. Întreaga săptămână, cerul fusese apăsător, mohorât, întunecat şi acoperit de straturi groase, ameninţătoare de nori cenuşii. Vreme de şapte zile încheiate, plouase aproape fără încetare.

La intersecţia Căii Wheaton cu Bulevardul Cates, se înalţa clădirea secţiei de poliţie, o construcţie scundă din piatră gri, cu o cupolă deasupra şi un drapel ridicat pe un stâlp înfipt în mijlocul peluzei cu iarbă deasă, din faţă. Înăuntrul austerului imobil, bătrânul sistem de iluminare fluorescentă de-abia mai izbutea să risipească întunericul. Era abia ora patru după-amiază, dar vremea rea de-afară făcea să ţi se pară că era mult mai târziu.

Cei care lucrau acolo încercau să nu facă prea mare caz din asta. Dacă ar fi fost întrebaţi – lucru care nu se întâmpla – ar fi recunoscut că patru sau cinci zile consecutive de ploaie continuă puteau fi considerate drept acceptabile. Sau chiar mai multe zile, dacă ar fi fost vorba doar despre o simplă burniţă. Însă ceva nu era în regulă cu această prelungire a vremii urâte. În definitiv, nu erau în ianuarie. În primele câteva zile de ploaie, şezuseră la locurile lor şi se plânseseră cu însufleţire de goana de la maşini până la uşa de la intrare. Acum însă, acele conversaţii fuseseră biruite de permanentul răpăit monoton al ploii pe acoperiş.

Ellen Barton – sau Ellie pentru prietenii ei, care erau toţi locuitorii oraşului – stătea în picioare lângă fereastră, privind strada. Ploaia neîntreruptă făcea ca totul să pară imaterial, ca şi cum întreg oraşul ar fi fost acoperit de o ceaţă cenuşie. În geamul scăldat de apă, ea îşi zări pentru o clipă imaginea, nu exact ca pe o reflexie, ci mai mult ca pe o impresie

materializată fugitiv. Se văzu pe ea însăşi aşa cum i se întâmpla întotdeauna, ca tânăra care fusese odinioară – cu părul negru, lung şi bogat, cu ochi ca nişte albăstrele şi cu un zâmbet strălucitor. Fata era votată în unanimitate drept incontestabila regină a întoarcerilor acasă şi drept principala conducătoare a galeriei. Şi ca întotdeauna când se gândea la tinereţea ei, se vedea pe sine însăşi îmbrăcată în alb, adică în culoarea mireselor, a speranţelor şi a viitoarelor familii.

– Trebuie să fumez, Ellie. Ştii că nu mă pot abţine. Am fost până acum cu-adevărat cuminte, dar am ajuns aproape de limită. Dacă nu-mi aprind o ţigară, atunci mă duc la frigider.

– Ellie, n-o lăsa să facă asta, rosti Cal, de la pupitrul dispeceratului. Omul şedea gârbovit deasupra telefonului, cu o şuviţă de păr negru căzută peste ochi. În liceu, Ellie şi prietenele ei îl porecliseră Corbul, din cauza părului său negru şi a trăsăturilor aspre şi ascuţite. Avusese dintotdeauna o înfăţişare nefirească, ciolănoasă, de parcă nu s-ar fi simţit niciodată confortabil în propria piele. La aproape patruzeci de ani, câţi avea acum, bărbatul încă păstra aceeaşi înfăţişare de flăcăiandru. Doar ochii – negri şi arzători – arătau prin câte trecuse în viaţă. Încearcă printr-un amor crâncen, o îndemnă el. Nimic altceva nu dă rezultate.

– Îţi dau voie să mă şi pupi undeva, lătră Peanut în direcţia lui.

Ellie oftă. Mai purtaseră exact aceeaşi discuţie, doar cu un sfert de oră în urmă, şi încă o dată, cu zece minute mai înainte de asta. Îşi înfipse mâinile în şolduri, cu degetele sprijinite de cureaua groasă a pistolului care îi atârna pe coapse. Se răsuci şi se uită la prietena ei cea mai bună.

– Ascultă, Peanut, tu ştii foarte bine ceea ce am de gând să-ţi spun acum. Ne aflăm într-o clădire publică. Eu sunt şefa poliţiei. Cum crezi că aş putea să te las să încalci legea?

– Chiar aşa, că bine zici, încuviinţă Cal, după care deschise gura ca să mai adauge ceva, dar în acel moment sună telefonul şi el fu nevoit să ridice receptorul, spunând: Poliţia din Rain Valley.

– Da, sigur, ripostă Peanut. Şi deodată te-ai trezit şi tu să te împăunezi drept marea Apărătoare a Legii şi Ordinii. Dar cum rămâne cu Sven Morgenstern, care îşi parchează maşina zilnic în faţa magazinului său? Şi-o lasă chiar în dreptul hidrantului. Când a fost ultima dată când i-ai tractat-o de acolo? Iar Marea Marge şterpeleşte de la drogherie câte două cutii de cornete de îngheţată şi o sticluţă de lac de unghii, în fiecare duminică, după slujba de la biserică. Nici eu nu mai ştiu de când nu i-am mai făcut proces-verbal. Probabil că, atâta vreme cât soţul ei achită nota de plată, nu mai contează.... Îşi lăsă fraza în suspensie. Amândouă ştiau că mai putea cita încă o duzină de alte asemenea exemple. În definitiv, aici era Rain Valley, nu centrul oraşului Seattle. Ellie era de patru ani şefa poliţiei, iar înainte fusese timp de alţi opt ani poliţistă pe maşina de patrulare. Şi cu toate că era pregătită să se aştepte la orice, aceasta nu se ocupase niciodată de vreo infracţiune mai periculoasă ca o banală spargere şi o intrare prin efracţie. Ia zi, ai de gând să mă laşi să-mi fumez ţigara sau ar fi mai bine să-mi iau o gogoaşă şi un Red Bull?

– Ambele variante te pot omorî.

– Da, dar nu ne vor omorî şi pe noi, interveni din nou Cal, după ce terminase de vorbit la telefon. Rămâi fermă pe poziţii, El. Peanut este şefa patrulei de poliţie. Nu se cade să fumeze într-o clădire oficială.

– Iar în plus, fumezi prea mult, încheie Ellie.

– E drept, însă şi mănânc mai puţin.

– De ce nu revii la regimul acela drastic, pe bază de somon? Sau la cel pe bază de grepfrut? Erau mai sănătoase.

– Mai bine lasă flecăreala şi răspunde-mi la întrebare. Am nevoie să fumez.

– Peanut, nu te-ai apucat de fumat decât acum patru zile, îi aminti Cal. Nu poţi să spui că ai şi devenit dependentă de ţigară.

Ellie scutură din cap. Dacă nu punea piciorul în prag, cei doi aveau să se ciorovăiască astfel întreaga zi.

– Cel mai bine ar fi să participi din nou la întrunirile acelea, spuse ea cu un suspin. Acei Controlori ai Greutăţii aveau efect.

– Şase luni de supă de varză, ca să scap numai de patru kilograme? Nu prea cred că-mi convine. Hai, Ellie, ce dracu'? Doar ştii că de-abia aştept să înfulec o gogoaşă.

Ellie ştia că pierduse bătălia. Ea şi Peanut – adică Penelope Nutter – lucrau de mai bine de zece ani, umăr la umăr, în acest birou, fiind cele mai bune prietene, încă din liceu. De-a lungul anilor, prietenia lor rezistase tuturor furtunilor, de la distrugerea celor două fragile căsnicii ale lui Ellie şi până la recenta hotărâre a lui Peanut de a fuma pentru a rezolva problema slăbitului. Ea botezase această soluţie „Dieta Hollywood" şi enumerase toate celebrităţile slăbănoage de-acolo, care fumau.

Rânjind în direcţia lui Cal, femeia se împinse cu mâinile în masă şi se ridică anevoie în picioare. Cele douăzeci de kilograme pe care le luase în greutate în ultimii câţiva ani îi mai încetiniseră mişcările. Peanut se îndreptă spre uşă şi o deschise, deşi cu toţii ştiau că nu era nicio şansă ca ea să-şi fumeze ţigara afară, pe o vreme atât de umedă şi de îngrozitoare.

Ellie străbătu holul până în biroul din spate, care era al ei doar cu numele. Arareori îl folosea. Într-un oraş ca al lor, nu existau prea multe treburi oficiale de făcut, iar ea prefera

să-şi petreacă zilele de lucru în încăperea principală, împreună cu Peanut şi Cal. Femeia cotrobăi printre resturile micului dejun cu clătite, rămas acolo încă din luna precedentă, şi găsi o mască de gaze. Şi-o puse pe figură şi reveni la ceilalţi.

Cal izbucni în hohote de râs.

Peanut încercă să-şi reprime orice urmă de zâmbet.

– Amuzant, n-am ce zice!

– S-ar putea să-mi doresc într-o bună zi să devin şi mamă. Iar astfel, îmi protejez uterul.

– În locul tău, mi-aş face mai puţine griji în privinţa fumatului pasiv şi mi-aş da mai multă osteneală să-mi găsesc un iubit.

– I-a încercat deja pe toţi candidaţii posibili, dintre Mystic şi Aberdeen, preciză Cal. Luna trecută, a ieşit până şi cu tipul acela de la oficiul poştal. Cu individul ăla arătos, care tot uită unde îşi parchează camioneta.

Peanut expiră fumul şi începu să tuşească.

– Cred că n-ar fi rău dacă ţi-ai mai coborî ştacheta exigenţelor.

– Chiar că arăţi de parcă ţi-a priit mai mult de-o gămadă fumul pe care l-ai tras, îi spuse Cal, rânjind.

Peanut i-o reteză:

– Vorbim acum despre viaţa amoroasă a lui Ellie.

– Păi, voi două numai despre aşa ceva vorbiţi, preciză Cal.

Ceea ce era foarte adevărat.

Ellie nu se putea abţine: se dădea în vânt după bărbaţi. Şi de obicei – ei bine, fie, chiar întotdeauna – tocmai după bărbaţii cei mai nepotriviţi.

Peanut denumise acest lucru blestemul reginei frumuseţii dintr-un oraş mic. Ellie ar fi trebuit să fie ca sora ei şi să-şi folosească mai mult mintea decât frumuseţea. Însă anumite

lucruri pur şi simplu nu erau sortite să se întâmple. Lui Ellie îi plăcea să se distreze, îi plăceau idilele. Problema era însă că în felul acesta încă nu întâlnise dragostea adevărată. Peanut afirma că asta se datora faptului că Ellie nu era dispusă la compromisuri, însă nu era chiar aşa. Ambele căsătorii ale lui Ellie eşuaseră din cauză că se măritase cu bărbaţi chipeşi, cu picioare atrăgătoare şi ochi visători. Primul ei soţ, Al Torees, fost căpitan al echipei de fotbal a liceului, s-ar fi cuvenit s-o determine să nu se mai uite vreme de ani de zile după bărbaţi. Însă ea avusese memoria prea scurtă şi doar la puţini ani după divorţ se recăsătorise cu un alt terchea-berchea arătos. La drept vorbind, cele două încercări fuseseră nişte opţiuni jalnice, dar cele două divorţuri nu-i diminuaseră câtuşi de puţin speranţele. Femeia credea în continuare în romantism şi de-abia aştepta să fie purtată iar de valul iubirii. Având în faţă exemplul viu al părinţilor ei, Ellie ştia că iubirea adevărată putea exista şi în realitate. Ridică puţin masca de gaze şi spuse:

– Pea, dacă mi-aş micşora cât de puţin exigenţele, ar însemna să-mi dau întâlnire cu fiinţe din alte specii decât omul. Poate Cal o să accepte să mă prezinte unuia dintre năstruşnicii săi prieteni puerili, de la congresul cărţii umoristice.

Cal se arătă vexat de vorbele ei, şi protestă:

– Dar nu suntem deloc nişte năstruşnici puerili.

– Da, rosti Peanut, exhalând fumul de ţigară. Sunteţi doar nişte adulţi care consideră că bărbaţii în izmene arată cât se poate de bine.

– Insinuezi că suntem nişte nenorociţi de homosexuali.

– Ba deloc. Şi Peanut râse. Homosexualii fac sex. Prietenii tăi, în schimb, poartă în public costume ca acelea din *Matrix*. N-am să înţeleg niciodată cum ai făcut tu de ai găsit-o pe Lisa.

La menţionarea nevestei lui Cal, în încăpere se aşternu chinuit o tăcere stânjenitoare. Întregul oraş ştia că femeia era o zăpăcită care constituia mereu prilej de bârfă. La rostirea numelui ei, bărbaţii zâmbeau, iar femeile se încruntau şi scuturau din cap. Însă aici, la secţia de poliţie, ei nu deschideau niciodată acest subiect.

Cal reveni la cititul cărţii sale umoristice şi la mâzgălitul în caietul de schiţe. Ştiau cu toţii că, pentru o vreme, nu prea mai aveau să-i audă glasul. Ellie se aşează la biroul ei şi îşi cocoţă picioarele pe el.

Peanut se rezemă cu spatele de perete şi se uită la ea, prin norul de fum.

– Am văzut-o ieri pe Julia, la ştiri.

Cal ridică privirea.

– Zău? Trebuia să ţin mai mult timp televizorul deschis.

Ellie îşi duse o mână la ceafă şi îşi scoase masca de gaze. Când o puse pe masă, nu se mai putu abţine şi oftă. Nu fusese decât o chestiune de timp până ce ajunseseră în cele din urmă şi la subiectul strălucitei sale surori mai mici.

– A fost scoasă de sub acuzaţie de către instanţa de judecată.

– I-ai dat măcar un telefon?

– Bineînţeles. Robotul ei telefonic are un ton încântător. Cred că încearcă să mă evite.

Peanut făcu un pas înainte. Bătrânele scânduri de stejar ale duşumelei, bătute în cuie la începutul secolului, atunci când şef al poliţiei orăşeneşti fusese Bill Whipman, se cutremurară sub greutatea femeii care se mişcase din loc, însă la fel ca orice altceva din Rain Valley şi ele erau mult mai robuste decât păreau la prima vedere. Capătul vestic al ţării era un loc în care lucrurile, la fel ca şi oamenii, erau rezistente şi durabile.

– Ar fi bine să mai insişti.

– Doar ştii şi tu cît de invidioasă este Julia pe mine. Mai ales acum, n-ar accepta în ruptul capului să stăm de vorbă.

– Ţie mereu ţi se pare că toată lumea te invidiază.

– Ba nu-i deloc aşa!

Peanut îi aruncă lui Ellie una dintre acele priviri care parcă întrebau *Pe cine crezi tu că poţi să prosteşti?*, şi care formau temelia sincerei lor prietenii.

– Ei, hai, Ellie, las-o baltă! Surioara ta mai mică părea a fi într-o mare suferinţă. Ai de gând să pretextezi că nu poţi vorbi cu Julia deoarece cu douăzeci de ani în urmă tu ai fost aleasă regina balului, în timp ce ea frecventa clubul matematicienilor?

La drept vorbind, Ellie văzuse şi ea privirea chinuită şi hăituită din ochii Juliei şi voia să-i întindă o mână, să sară în ajutorul surorii ei mai mici. Julia simţise dintotdeauna lucrurile cu o prea mare intensitate, iar tocmai asta o făcuse să ajungă o bună psihiatră.

– N-o să mă asculte ea pe mine, Peanut. Ştii cât se poate de bine. Julia mă consideră doar cu foarte puţin mai inteligentă decât un animal de companie. Poate că...

Zgomotul unor paşi o făcu să-şi întrerupă vorbele.

Cineva alerga spre biroul lor.

Ellie se ridică în picioare exact în clipa în care uşa se deschidea brusc, lovind peretele cu un pocnet sec.

În încăpere năvălise Lori Forman. Femeia era udă până la piele, vădit îngheţată şi tremurând din toate mădularele. Lângă ea se îngrămădiseră copiii ei, Bailey, Felicia şi Jeremy.

– Trebuie să vii, i se adresă Lori lui Ellie.

– Trage-ţi mai întâi sufletul, Lori. Ia spune-mi! Ce s-a întâmplat?

– N-ai să mă crezi. La naiba, am văzut cu ochii mei

drăcovenia şi parcă tot nu-mi vine să cred. Haide! Vino! Este ceva pe Strada Magnoliei.

– Iu-huu! chiui Peanut. În sfârşit, se întâmplă ceva şi în orăşelul ăsta al nostru. Întinse mâna ca să-şi ia haina din cuierul de lângă masa ei de lucru. Grăbeşte-te, Cal! Redirecţionează apelurile de urgenţă către telefonul tău celular. Nu vrem să scăpăm întreaga distracţie.

Ellie a fost prima persoană care a ieşit pe uşă.

2

Ellie trase maşina de poliţie pe un loc de parcare liber, aflat la intersecţia dintre Strada Magnoliei şi Woodland, după care opri motorul. Acesta se mai zbătu de câteva ori, scuipând gaze de eşapament şi tuşind ca un bătrân, iar apoi amuţi.

Chiar în acel moment încetă şi ploaia, iar soarele îşi aruncă din nou razele, cu timiditate, printre nori.

Până şi Ellie, care locuia aici de când se ştia, era impresionată de această surprinzătoare şi bruscă schimbare a vremii. Venise Ora Fermecată, momentul în care fiecare frunză şi fir de iarbă păreau despărţite, în care lumina soarelui, purificată de ploaie şi îmblânzită de apropierea nopţii, conferea pământului strălucirea unei incredibile frumuseţi.

Pe locul pasagerului, Peanut se aplecă în faţă. Suprafaţa de vinil a scaunului scârţâi jalnic, concomitent cu mişcarea femeii, care zise:

– Eu una nu văd nimic.

– Nici eu, îi ţinu isonul şi Cal, care şedea drept şi perfect ţeapăn pe bancheta din spate, cu trupul înalt şi subţire frânt impecabil în trei părţi aproximativ egale. Degetele sale lungi şi osoase se împreunaseră în forma unei turle de clopotniţă.

Ellie cercetă cu privirea piaţa oraşului. Norii de culoarea unor unghii îngălbenite de vârstă se plimbau pe cer, încercând să mai filtreze din lumina slabă, însă acum, când se ivise şi

soarele, nu prea mai aveau spor să întunece ziua. Toate cele cinci intersecţii ale oraşului Rain Valley păreau să strălucească într-o lumină nefirească, parcă ireală. Faţadele din cărămidă ale magazinelor construite unul după altul în zilele glorioase de mare avânt al industriilor somonului şi cherestelei, din anii '70, sclipeau ca arama bătută.

În faţa prăvăliei Swain's se afla o grămadă de lume, iar o altă mulţime de oameni se adunase vizavi, lângă salonul de coafură al lui Lulu. Cu siguranţă că şi clienţii de la bodega Pour House aveau să iasă în curând, împleticindu-se şi încercând să afle la ce anume se uitau cu toţii.

– Şefa, mă auzi? răsună prin radio un glas.

Ellie apăsă butonul de emisie şi răspunse:

– Te aud, Earl.

– Vino la copacul din Parcul Sealth. Urmară apoi nişte pârâituri, după care vocea lui Earl se auzi din nou: Să te mişti cu încetineală. Nu glumesc deloc.

– Rămâi aici, Peanut. Şi tu la fel, Cal, mai spuse Ellie, în timp ce ieşea din maşină. Inima îi bătea repede. Acesta era cel mai surescitant apel pe care îl primise vreodată. În cea mai mare parte, slujba ei consta în a-i duce cu maşina acasă pe cei care băuseră prea mult sau în a le vorbi copiilor de la şcoala locală despre pericolele care-i păşteau pe consumatorii de droguri. Însă era mereu pregătită pentru orice eventualitate, în caz de nevoie. Asta era lecţia pe care o învăţase de la unchiul ei, Joe, cel care fusese vreme de treizeci de ani şeful poliţiei oraşului. *Să nu iei niciodată liniştea de bună*, îi spunea el adeseori. *Liniştea se poate spulbera ca sticla.*

Îi luase vorbele în serios, şi astfel, chiar dacă nu devenise poliţistă dintr-o prea mare convingere, se instruise apoi la locul de muncă. Iar acum citea toate informaţiile cele mai recente, îşi antrena în permanenţă îndemânarea la trasul cu

arma şi veghea încontinuu cu mare atenţie asupra oraşului ei. Era cu-adevărat unicul lucru la care se pricepuse vreodată bine de tot, în afară de acela de a arăta bine, de care se ocupa mereu la fel de serios.

Ellie se deplasa în josul străzii, remarcând cât de tăcut era oraşul.

Ar fi putut auzi până şi zgomotul căderii unui ac pe jos. Liniştea era neobişnuită pentru un oraş atât de plin de bârfe ca al lor.

Îşi desfăcu din mers capacul tocului armei şi puse mâna pe revolver. Era pentru prima dată când îl scotea în exerciţiul funcţiunii.

La fiecare pas, auzea păcănitul tocurilor ei pe caldarâm. În ambele părţi ale străzii, şanţurile de scurgere deveniseră nişte râuleţe înspumate de apă argintie. Pe măsură ce se apropia de intersecţie, putea sesiza şuşoteli şi zări oameni care arătau în direcţia Parcului Orăşenesc Chief Sealth.

– Uite-o! zise cineva.

– Şefa Barton o să ştie cum trebuie să procedeze.

La colţul străzii, ea se opri. Earl se apropie în fugă. Tălpile cizmelor lui de cowboy făceau pe pavajul alunecos nişte zgomote ca nişte împuşcături. Omul se mişca asemenea unei marionete manevrate de corzi moi, cu şoldurile parcă dezmembrate. Ploaia îi lăsase dungi ude pe uniformă.

– Şşşt, şuieră ea.

Faţa lui Earl Huff se schimonosi ca un pumn strâns şi înroşit, iar el scrâşni din dinţi. Avea şaizeci şi patru de ani, şi fusese poliţist încă de dinainte de a se fi născut Ellie, dar nu uita nicio clipă să-i arate acesteia maximum de respect.

– Iartă-mă, şefa.

– Despre ce anume este vorba? îl întrebă Ellie. Nu văd absolut nimic.

– Ea s-a arătat acum aproximativ zece minute. Chiar după bubuitura aceea mare de tunet. N-aţi auzit-o şi voi?

– Ba am auzit-o, îi răspunse Peanut, cu vocea gâfâită din pricina grabei cu care se apropiase de ei. Cal se afla şi el lângă Peanut.

Ellie se răsuci în direcţia celor doi.

– V-am spus să rămâneţi amândoi în maşină.

– Şi chiar ai vorbit serios? o întrebă cu mare îndoială Peanut. Am crezut că n-a fost decât un ordin din acelea de formă. La naiba, Ellie, n-avem de gând să pierdem întâia intervenţie ca lumea de care avem parte, după atâţia şi-atâţia ani de zile.

Cal dădu şi el din cap, rânjind. Lui Ellie îi venea să-i ardă o palmă. Se întreba dacă nu cumva şi şeful poliţiei din Los Angeles o fi având aceleaşi probleme cu prietenii lui. Oftând adânc, se întoarse din nou spre Earl.

– Lămureşte-mă, despre ce anume este vorba?

– După tunetul acela mare, ploaia s-a oprit brusc. Ca prin farmec. Acum ploua, iar în clipa următoare nu mai ploua deloc. Şi apoi a ieşit soarele acela uluitor. În acel moment, bătrânul Doc Fischer a auzit urletul unui lup.

Peanut se înfioră.

– E ca atunci, în filmul cu *Buffy*, când ea...

– Zi-i mai departe, Earl, rosti Ellie cu asprime.

– Doamna Grimm a fost cea care a zărit-o pe fată. Eu tocmai mă tundeam – şi să nu te prind că-mi spui că nu mai am ce tunde. El se răsuci apoi încet şi arătă spre parc. Când fata s-a căţărat în copacul de colo, v-am chemat imediat.

Ellie se uită cu atenţie la copac. Îl văzuse zilnic acolo de când lumea, se jucase în el în copilărie, se ascunsese lângă el în adolescenţă ca să fumeze ţigări mentolate cerşite de la alţii şi se sărutase pentru prima oară, cu nimeni altul decât

cu Cal, sub verdele baldachin al coroanei de frunze. Iar acum nu vedea nimic ieşit din comun la acel copac.

– Vrei să faci cine ştie ce glumă, Earl?

– Pentru Dumnezeu! Pune-ţi ochelarii, El.

Femeia scoase din buzunarul de la piept ochelarii pe care şi-i cumpărase de la magazin fără reţetă şi de care încă nu recunoştea că are nevoie să-i poarte, simţindu-i grei şi nefireşti la ochi. Uitându-se cam chiorâş la copac prin lentilele ovale ale ochelarilor, făcu un pas înainte.

– Să fie aceea oare o.... ?

– Da, rosti Peanut.

Sus de tot, printre frunzele de culoarea toamnei ale acelui arţar bătrân, se afla cocoţat un copil. Cum oare s-ar fi putut cineva urca pe acele crengi înalte şi alunecoase din cauza ploii?

– De unde ştii că este vorba despre o fetiţă? îl întrebă Cal în şoaptă pe Earl.

– Tot ce ştiu este că poartă o rochiţă şi că are părul lung. Am presupus că este o fetiţă.

Ellie făcu încă un pas înainte, ca să se uite mai bine.

Copilul era micuţ, probabil nu avea mai mult de cinci sau şase anişori. Până şi de la acea depărtare la care se afla, Ellie putea să-şi dea seama cât de subţirică şi de mlădioasă era arătarea aceea. Părul lung şi negru era încâlcit şi murdar, plin de frunze şi de tot felul de resturi. Iar în braţele ei se afla cuibărit un căţel care mârâia încetişor, arătându-şi colţii.

Ellie puse pistolul în toc.

– Rămâneţi aici. Apoi porni să înainteze spre copac, după care se opri şi se uită înapoi peste umăr, la Peanut şi la Cal, adresându-li-se: Vorbesc cât se poate de serios. Voi doi de colo, nu mă faceţi să vă împuşc.

– Aici am încremenit, îi răspunse Peanut.

– Sunt ca o stană de piatră, încuviinţă şi Cal.

În timp ce traversa intersecţia, Ellie auzea un freamăt de şoapte. Pe când se apropia de copac, îşi scoase ochelarii. Încă nu se obişnuise cu ei.

Ajunsă la circa un metru şi jumătate distanţă de copac, femeia se uită în sus. Copilul era tot acolo, chircit pe o cracă incredibil de înaltă. Era fără nicio îndoială o fetiţă. Părea în largul ei acolo unde se cocoţase, cu animăluţul în braţe, însă făcuse nişte ochi mari, pândind orice mişcare. Biata copilă era de-a dreptul înspăimântată.

Iar căţeluşul din braţele ei părea să fie în realitate un pui de lup.

– Hei, micuţo, îi strigă cu blândeţe Ellie. Ajunsese într-unul dintre nenumăratele ei momente în care simţea că-şi dorea să fi avut copii. În acea clipă, i-ar fi fost de folos un glas matern. Ce faci tu acolo sus?

Lupuşorul mârâi şi îşi dezgoli din nou colţii.

Privirea lui Ellie se întâlni cu aceea a copilei.

– N-am să-ţi fac nimic rău. Pe cuvânt!

Femeia nu primi niciun răspuns, nici măcar o tresărire de pleoapă sau cea mai mică mişcare a vreunui deget.

– Hai să încercăm din nou. Eu sunt Ellen Barton. Tu cine eşti?

Din nou, niciun răspuns.

– Presupun că fugi de ceva. Sau poate că participi la cine ştie ce fel de joc. În copilărie, sora mea şi cu mine obişnuiam să ne jucăm prin pădure, de-a piraţii. Şi de-a Cenuşăreasa. Ăsta era jocul meu preferat, fiindcă Julia trebuia să facă ordine în cameră, în timp ce eu mă îmbrăcam în rochii frumoase, pentru a merge la bal. Întotdeauna, cel mai bine este să fii copilul cel mai mare.

Femeia se simţea de parcă i-ar fi vorbit unei fotografii.

– De ce nu vrei tu să te dai jos de-acolo, mai înainte de a cădea? O să te ajut să cobori în siguranţă.

Şi Ellie îi tot vorbi astfel mai bine de un sfert de oră, spunându-i orice îi venea în minte pentru a o convinge, până ce nu ştiu ce să-i mai zică. Fetiţa nu-i răspunse absolut nimic şi nici nu se clinti din loc. La drept vorbind, nu se vedea nici măcar dacă fata respira sau nu.

Ellie reveni lângă Earl, Peanut şi Cal.

– Cum o s-o putem da jos de-acolo, şefa? o întrebă Earl, arătându-se extrem de îngrijorat. Fruntea lui palidă şi asudată era încreţită. Omul îşi netezi cu nervozitate creştetul aproape chel, scoţându-şi din nou în evidenţă firele de păr roşcate date peste cap, ceea ce constituise dintotdeauna înfăţişarea pe care i-o cunoşteau cu toţii.

Ellie habar n-avea ce anume trebuia să facă. La secţie existau tot felul de manuale şi de alte cărţi de instrucţiuni, iar ea le învăţase pe dinafară pe cele mai multe dintre ele în vederea susţinerii examenului de comandant de poliţie. Cărţile acelea cuprindeau capitole întregi despre omucideri, schilodiri, jafuri sau răpiri, însă nu se afla în ele nici măcar un singur blestemat de paragraf destinat coborârii unei copile tăcute şi a mârâitorului ei pui de lup dintr-un copac de pe Strada Principală a oraşului.

– A văzut-o cineva, atunci când s-a urcat în copac?

– Doamna Grimm. Zicea că acea copilă n-avea nimic bun în minte – poate fata nu voia decât să fure nişte mere de pe tarabele din piaţă. Când Doc Fischer a zbierat la fetiţă, ea a traversat în fugă strada şi a sărit în copac.

– A sărit? se minună Ellie. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, micuţa se află acum la o înălţime de şase metri de la pământ.

– Nici mie nu mi-a venit să cred, şefa, însă mai mulţi

martori au confirmat şi ei acest lucru. Mai spuneai şi că ea alerga iute ca vântul. Doamna Grimm şi-a făcut şi cruce, atunci când mi-a povesit.

Ellie simţi cum începea s-o doară capul. Până la ora cinei, întregul oraş avea să fie la curent cu povestea despre fetiţa care a fugit iute ca vântul şi a sărit până pe cele mai de sus crengi ale unui arţar înalt. Nu încăpea îndoială că până atunci toţi vor spune că fetiţa putea scoate flăcări din degete şi putea zbura din cracă-n cracă.

– Trebuie să ne facem un plan de bătaie, murmură Ellie, mai mult pentru ea decât pentru ceilalţi.

– Departamentul de pompieri voluntari a dat-o jos pe Scamper din bradul acela al lui Doug, de pe Drumul Peninsulei.

– Dar nu uita de faptul că Scamper este o pisică, Earl, îi spuse Peanut, încrucişându-şi braţele la piept.

– Cred că-ţi dai seama că ştiu şi eu măcar atâta lucru, Penelope. Ar fi altceva dacă am avea o procedură standard şi pentru copiii blocaţi în copaci. Şi pe deasupra, şi cu *lupi* în braţe, simţi el nevoia să mai precizeze.

Ellie îşi puse o mână pe braţul bătrânului poliţist.

– E o idee bună, Earl, însă fata e îngrozită. Dacă o să vadă şi scara aceea mare şi roşie apropiindu-se de ea, atunci s-ar putea să cadă.

Peanut începu să-şi ciocănească uşor dinţii din faţă, cu vârful uneia dintre unghiile sale date cu lac purpuriu şi cu sclipici, semn evident că gândea profund. În cele din urmă, zise:

– Pun pariu că-i e foame.

– Tu socoteşti că tuturor le este foame, îi spuse Cal.

– Ba nu-i deloc aşa.

– Ba da. El, ce-ar fi să încerc şi eu să-i vorbesc? o întrebă Cal. Sarah a mea e cam de aceeaşi vârstă.

– Mai bine vorbesc *eu* cu ea, îl contrazise Peanut. În definitiv, eu sunt mamă.

– Iar eu sunt tată.

– Ia mai tăceţi amândoi, se răsti Ellie la ei. Earl, du-te la birt şi comandă în numele meu ceva cald de mâncare. Şi nişte lapte. Poate şi o felie de plăcintă cu mere, de-a Barbarei.

– Eşti de-a dreptul genială, Ellie. Doamna Grimm credea că fetiţa încerca să fure ceva de mâncare, îi spuse Earl, afişând un rânjet larg. Am văzut aşa ceva în unul dintre acele spectacole cu poliţişti. Cred că era...

– Ba *eu* am fost aceea care a venit prima cu ideea că fetiţei s-ar putea să-i fie foame, pufni Peanut.

– Tu *întotdeauna* nu vorbeşti decât despre mâncare, i-o trânti din nou Cal. Nu-i nimic ieşit din comun în asta, în cazul tău.

– Şi eliberaţi şi străzile, interveni Ellie din nou între cei doi, mai înainte ca ei să-şi reia ciondăneala. Vreau că toată lumea să se îndepărteze, pe o rază de două intersecţii distanţă.

Surâsul lui Earl se cam stinse.

– N-or să accepte să plece.

– Noi suntem oamenii *legii*, Earl. Determină-i pe ceilalţi să meargă la casele lor.

Bărbatul o privi pieziş. Amândoi ştiau că el n-avea mare experienţă în a impune legea. Cu toate că patrula cu maşina de poliţie de zeci de ani pe străzile acelea, în cea mai mare parte a timpului nu făcuse decât să le aducă celorlalţi cafele şi să elibereze amenzi pentru parcare în locuri interzise.

– Poate că ar fi mai bine s-o chem pe Myra. De ea ascultă cu toţii.

– Earl, n-ai nevoie de soţia ta ca să goleşti străzile de lume. Dacă n-ai încotro, poţi să le dai amenzi. La asta te pricepi foarte bine.

Earl se întristă ca un câine bătut şi se îndreptă spre salonul de coafură. Când ajunse lângă drogherie, lumea se adună imediat în jurul său. După o clipă, toţi începură să protesteze, mormăind zgomotos.

Peanut îşi încrucişă braţele şi scoase un sunet care îi exprima dezaprobarea.

– Ăsta-i cel mai important eveniment petrecut în oraş, de când Raymond Weller a intrat cu maşina în spatele maşinii lui Thelma. N-o să câştigi prea multă popularitate dacă nu-i laşi şi pe ei să vadă ce se întâmplă.

Ellie se uită lung la prietena ei cea mai bună.

– Crezi că numai pe ei nu-i las?

Peanut făcu ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă.

– Doar nu vrei să spui că nici pe mine nu mă laşi să văd?

– Pea, acolo sus avem de-a face cu o fetiţă de-a dreptul înspăimântată, şi după cum se pare, ceva nu este deloc în regulă cu ea. Iar a le oferi un program de divertisment cetăţenilor din Rain Valley, inclusiv ţie, nu constituie nici pe departe, în aceste împrejurări, una dintre priorităţile mele cele mai mari. Tu şi Cal vă întoarceţi la secţie şi încercaţi să-mi faceţi rost de o plasă mare. Sunt convinsă că n-o să fie deloc uşor s-o prindem pe biata fetiţă. Sună-l pe Nick, din Mystic. Şi pe Ted, de la Evidenţe. Vedeţi dacă nu cumva s-a pierdut în parc vreun copil astăzi. Tu, Cal, încearcă să-l găseşti pe Mel. Probabil că este pe-afară, pe la intrarea în parc, şi se străduieşte să-i taxeze pe turişti. Spune-i să cerceteze tot oraşul. Fetiţa nu este de pe-aici, însă poate că locuieşte la cineva.

– Eu unul pot să-ţi execut ordinele, spuse Cal, îndreptându-se către automobil.

Peanut nu se urni.

– Hai, *du-te!* îi spuse încă o dată Ellie.

Peanut scoase un suspin teatral.
– Bine, mă duc.

O oră şi jumătate mai târziu, străzile din centrul Rain Valley erau liniştite. Magazinele fuseseră toate închise, iar locurile de parcare se goliseră. Imediat dincolo de raza vizuală, străzile de acces erau blocate de către două baricade ale poliţiei. Nu încăpea îndoială că Peanut şi Cal nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie că erau purtătorii oficiali de cuvânt ai şefei poliţiei, Ellen Barton.

– Probabil că ţi se pare destul de ciudat că aici poliţia are ca şef o femeie, tocmai spunea Ellie, şezând cât de liniştită se simţea în stare pe incomoda bancă din fier şi lemn, aflată sub arţar. Se afla acolo de aproape o oră încheiată şi devenea evident faptul că nu avea să fie în stare s-o convingă pe copilă să coboare din copac. Lucrul nu era pe de-a-ntregul surprinzător. Ellie putea conduce maşina, în condiţii de siguranţă totală, cu o viteză de o sută şaizeci de kilometri pe oră, putea împuşca o pasăre în zbor, de la o sută cincizeci de metri depărtare, şi putea determina un bărbat în toată firea să mărturisească spargerile pe care le-a dat, însă în privinţa copiilor nu ştia mai nimic.

Dar Peanut şi Cal, care cunoşteau multe lucruri despre copii, considerau amândoi că secretul reuşitei era vorbitul. Acesta era planul „A“ Cu toţii căzuseră de acord că ar fi fost cel mai bine dacă fetiţa ar fi coborât singură, de bunăvoie, din copac. Aşa că Ellie vorbea încontinuu.

Coborî privirea spre tava aşezată la poalele copacului. Doi pui de găină perfect rumeniţi erau înconjuraţi de felii de mere şi de portocale. O plăcintă cu mere proaspăt coaptă aştepta pe o farfurie separată. Mai era, frumos aranjat, un set de farfurii de carton şi un altul de furculiţe. Paharul cu lapte se încălzise de mult.

Ar fi trebuit să-i aducă mâncarea după care, de regulă, se dădeau în vânt copiii – adică pizza şi cheesburgeri şi cartofi prăjiţi. Cum de nu se gândise la asta mai din vreme?

Şi totuşi, mâncarea aceea mirosea divin. Stomacul lui Ellie ghiorăia, amintindu-i că trecuse de ora cinei, iar ea nu era deloc obişnuită să sară peste mese. Dacă n-ar fi participat cu regularitate la cursurile de aerobic de la studioul local de dans, greutatea ei cu siguranţă ar fi luat nişte proporţii nebănuite, din liceu şi până acum. Şi numai bunul Dumnezeu ştia că o femeie de statura ei atât de redusă nu şi-ar fi permis în ruptul capului să crească în greutate. Iar asta mai ales atâta vreme cât era nemăritată şi veşnic în căutarea iubirii.

Ridică abia perceptibil capul spre partea stângă şi se uită în sus.

Tulburată, fata o privea la rândul ei cu intensitate. Ochii acesteia aveau culoarea mării puţin adânci a Caraibelor şi erau ascunşi îndărătul unor gene de culoarea abanosului. Pentru câteva momente, Ellie îşi aminti de cea de-a doua ei lună de miere, atunci când văzuse pentru prima oară oceanul tropical şi cetele de copilaşi bronzaţi care se zbenguiau în valuri. Acei copii, aşa slăbuţi cum erau, se dovediseră plini de zâmbete şi veselie.

Ellie se uită peste drum, la uriaşul rododendron din faţa magazinului de articole de fierărie. Îndărătul rododendronului se afla un om de la Controlul Animalelor, cu puşca îndreptată în direcţia arţarului. Arma era încărcată cu o săgeată cu tranchilizant, pentru puiul de lup. În spatele primului bărbat, se afla un muncitor de la ferma locală de animale, pregătit cu o botniţă şi cu o cuşcă.

Vorbeşte încontinuu.

Femeia oftă.

– N-am pornit chiar de la început cu intenţia de a deveni

poliţistă. Doar că aşa s-a nimerit să se întâmple, aşa mi-a fost sortit. Sora mea, Julia, are absolut totul planificat cu grijă. Încă de la vârsta de zece ani, şi-a pus în gând că vrea să se facă doctoriţă, în vreme ce eu voiam doar colecţia ei de păpuşi Barbie. Şi Ellie zâmbi cu tristeţe. Aveam numai douăzeci şi unu de ani atunci când m-am măritat pentru a doua oară. Iar când şi acea a doua căsnicie a mea a eşuat, m-am mutat înapoi la tatăl meu. Şi ăsta nu-i un motiv de laudă pentru o tânără având vârsta la care poate să bea în mod legal.... şi Doamne, ce le mai beam! Pe atunci, eram atrasă nespus de mult de karaoke şi de cocteilurile Margarita. Am vrut chiar să dau o probă pentru a intra într-o formaţie muzicală, însă, dintr-un motiv sau altul, n-a fost să se întâmple. Şi uite aşa s-a scris povestea vieţii mele. Oricum, unchiul meu Joe era şeful poliţiei. Omul a încheiat cu mine un târg: dacă acceptam să urmez cursurile Academiei de Poliţie, el avea să-mi anuleze amenzile pentru parcarea în locuri nepermise. Ellie ridică din umeri. Tot n-aveam altceva mai bun de făcut, aşa că am plecat acolo. Iar când am revenit acasă, unchiul Joe m-a angajat. Şi s-a dovedit că eram parcă anume născută pentru această slujbă. Aruncă o privire în direcţia fetiţei.

Nicio mişcare. Absolut nimic.

Stomacul lui Ellie ghiorăi sonor.

– Of, la naiba! Femeia întinse mâna spre unul dintre puii fripţi şi rupse un copan.

În timp ce muşca din el, nu putu să nu închidă doar pentru o clipă ochii de plăcere. Începu apoi să mestece încet şi înghiţi îmbucătura.

Frunzişul foşni. O creangă scârţâi.

Ellie înlemni. Simţea o adiere trecând prin parc şi fâşâind printre frunzele uscate.

Fata se apleca înainte. Vârful roz al limbii i se ivise între buze. Ellie remarcă faptul că micuței îi lipsea un dinte din față.

– Haide, vino, şopti ea. Neobținând niciun rezultat, încercă diverse alte cuvinte, sperând să le nimerească pe cele potrivite. Poveştile şi frazele nu funcționau. Poate că răspunsul era mai simplu. Jos. Aici. Pui. Plăcintă. Cină. Mâncare.

La auzul ultimului cuvânt, fetița sări de pe cracă, aterizând fără zgomot, precum o pisică, în picioare. Animăluțul se afla tot în brațele copilei.

Era incredibil. Oasele fetei ar fi trebuit să se frângă precum nişte rămurele în momentul impactului cu solul.

Ellie simți un spasm în măruntaie. Nu era o femeie exaltată sau superstițioasă, dar în acel moment, stând acolo pe banca aceea şi holbându-se la copila murdară şi sfrijită cu tăcutul pui alb de lup în brațe, se simți cuprinsă de un sentiment de respect amestecat cu teamă şi cu uimire.

Privirea fetiței era ațintită spre ea. Ochilor acelora atât de frumoşi şi de ciudat de verzi-albăstrui părea să nu le scape nimic.

Ellie rămase încremenită, neîndrăznind nici măcar să mai respire.

Fata îşi înclină bărbia şi adulmecă în aer, după care îl eliberă încet din brațe pe micuțul lup. Acesta rămase alături de ea, iar copila făcu un pas precaut către puiul fript.

Apoi un altul.

Şi încă unul.

Ellie expiră aerul din piept, cât de încet putu. Fetița înainta tiptil spre mâncare, mişcându-se ca o sălbăticiune, mirosind aerul, detectând totul. Puiuțul de lup nu se dezlipea de lângă ea, urmând-o ca o umbră.

În cele din urmă, fata nu se mai uită la Ellie şi se repezi drept la mâncare.

Ellie nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Cei doi păreau, mai mult decât orice altceva, nişte tovarăşi de haită, participând la ucidere şi sfâşiere. Fetiţa nu mai contenea să rupă hălci din carnea de pui şi să şi le îndese în gură, înfulecându-le lacom.

Ellie veni încet pe urmele fetiţei, luând cu ea şi plasa.

Te rog, Doamne. Ajută-mi să meargă stratagema. Pentru că un alt plan de rezervă nu mai avea.

Asemenea unui ideal lider de galerie, femeia ridică plasa şi o aruncă deasupra fetiţei. Plasa acoperi complet fetiţa şi puiul de lup, marginile ei atingând pământul. Iar când cei doi îşi dădură seama că fuseseră prinşi, se dezlănţui iadul pe pământ.

Fata îşi ieşi din minţi, aruncându-se la pământ şi rostogolindu-se, pentru a se elibera, degetele ei murdare încleştându-se de ochiurile plasei de nailon. Şi cu cât se zbătea mai tare ca să scape, cu-atât plasa o strângea mai mult.

Puiul de lup mârâi, arătându-şi colţii. Iar când săgeata roşie cu tranchilizant şuieră şi i se înfipse în partea laterală, el scheună cu surprindere, după care se poticni şi căzu.

Fata scoase un urlet. Era un sunet înfiorător şi chinuitor.

– Nu vi se întâmplă nimic rău, dulceaţă, i se adresă Ellie, apropiindu-se în cele din urmă de ei. Nu-ţi fie frică. Nu este rănit. Am de gând să-l trimit într-un loc drăguţ, în care să se afle în siguranţă.

Fata îl trase în poala ei pe puiul adormit şi îl mângâie cu mânie, încercând să-l trezească. Văzând că nu izbuteşte, copila urlă din nou, scoţând încă o tânguire disperată şi ascuţită de durere, care sfâşie tăcerea şi ridică un stol de ciori spre cerul ce se întuneca.

Ellie înaintă încet în spatele copilei. În timp ce se apropia, femeia remarcă mirosul de frunze moarte şi înnegrite, de pământ gras şi putrezit, iar mai puternic decât toate, izul de amoniac al urinei.

Înghiţi cu greu în sec şi scoase din ascunzătoarea din mânecă seringa. Cu grijă, înfipse iute acul în fesa copilei.

Fata ţipă de durere şi se răsuci ca s-o înfrunte.

– Îmi pare rău, îi spuse Ellie. Este doar pentru a te proteja. O să adormi pentru câteva minute. N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Fata se târî înapoi ca să evite atingerea lui Ellie şi îşi pierdu echilibrul. Din gâtlejul ei fu slobozit un alt urlet tânguitor, apoi copila îşi pierdu cunoştinţa. Zăcând acolo chircită în jurul lupuşorului adormit, fetiţa părea incredibil de fragilă şi de fragedă ca vârstă, precum şi mult mai neajutorată decât orice fiinţă pe care o văzuse Ellie în viaţa ei.

În ultimele câteva momente ale căţărării, cerul decolorat de deasupra Oceanului Pacific începu treptat să-şi schimbe nuanţa, de la auriul strălucitor, la tenta cea mai deschisă de roz-portocaliu, ca somonul.

Bărbatul îşi întrerupse coborârea, răsuflând din greu, după care se răsuci legănându-se, atârnat de coardă în hamul său, pentru a admira privelişte a.

De pe cornişa peretelui vertical de granit, pe care era cocoţat, la circa patru sute de metri înălţime deasupra albastrei splendori cristaline a unui lac alpin fără nume, lui Max Cerrasin i se părea că poate vedea întreaga lume. De jur împrejurul său se înălţau zimţatele şi impunătoarele culmi ale Munţilor Olympic. Peisajul impresionant, care îţi tăia răsuflarea, părea mai îndepărtat de lumea civilizată decât

orice alt loc de pe pământ. Din câte ştia, se părea că era prima persoană care se cățărase vreodată pe această proeminentă şi periculoasă suprafață netedă de stâncă.

Asta îi şi plăcea la acest sport. Atunci când erai la mare înălțime deasupra lumii, atârnat de un colț de stâncă prin intermediul unei mici bucăți de metal şi al propriului tău curaj, lumea exterioară parcă nici n-ar mai fi existat. Şi nici supărările, încordările sau amintirea a ceea ce ai pierdut.

Nu mai exista decât frumusețea extremă, singurătatea şi riscul. Iar riscul îi plăcea mai mult decât orice altceva.

Nimic nu-l poate face mai bine pe un bărbat să simtă că trăieşte cu-adevărat decât o primejdie iminentă.

Cu răsuflarea încă îngreunată şi asudând din belşug, el coborî încet, găsindu-şi drumul centimetru cu centimetru, mângâind suprafața de granit, lipindu-se de ea în momentele de slăbiciune şi de pierdere a stabilității.

Piciorul său greşise o dată punctul de sprijin şi el începuse să cadă. Piatra se fărâmița sub mâna lui şi se împrăştia, lovindu-i fața.

În clipele de cădere liberă, simțise un nod în stomac, iar inima aproape că-i sărise din piept. După aceea, întinsese mâna şi îşi recăpătase stabilitatea.

Şi îşi găsise punctul de sprijin.

Râse cu uşurare şi îşi rezemă fruntea pe piatra rece, în timp ce bătăile inimii reveneau treptat la normal.

Apoi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îşi continuă coborârea. Pe măsură ce se apropia de pământ, se mişca din ce în ce mai repede şi mai sigur pe el. Aproape ajunsese, era deja la mai puțin de zece metri de sol, când începu să sune telefonul celular.

Sări jos, scoase telefonul mobil din toc şi îl deschise. Încă înainte de a vedea numărul apelantului, ştia că era vorba despre o urgență.

*

Vestea despre apariția respectivei fetițe se împrăștie cu extremă iuțeală în tot orașul Rain Valley. Pe la ora nouă în acea seară, în fața spitalului districtual se adunase o mare mulțime de oameni. Cal nu mai prididea să răspundă apelurilor telefonice care se succedau fără întrerupere. O surprinsese pe Ellie, oferindu-se să lucreze peste program, până târziu în noapte. De obicei, bărbatul se grăbea să ajungă cât mai repede acasă, ca să pregătească cina pentru soția lui și pentru copii. Însă ceea ce deja știau cu toții era povestea unei fetițe-lup năzdrăvane și zburătoare, având puteri supranaturale asupra vremii, iar toată lumea voia să participe la evenimentul ivirii acesteia. În dimineața zilei următoare, la Ferma de Animale Sălbatice Olympic avea să se formeze o imensă coadă, toți dorind să-l vadă pe puiul de lup care fusese capturat.

În interiorul spitalului, fata fusese întinsă pe un pat îngust. La cap îi fuseseră montați câțiva electrozi, iar alți electrozi îi monitorizau funcționarea inimii. O singură cureluşă specială de piele, pentru imobilizare, îi ținea încheietura mâinii stângi legată de șina metalică a patului, deși în starea în care se afla, sub efectul sedativelor, fetița nu prezenta niciun pericol, nici pentru ea însăși, și nici pentru ceilalți din jurul ei. Era pentru prima oară în ultimii zece ani când se recursese la unul dintre acele dispozitive de imobilizare, asistentele medicale fiind nevoite să piardă mult timp cu căutarea acestora în magazie.

La o anumită distanță de pat, Ellie stătea în picioare, cu brațele încrucișate. Peanut se afla chiar lângă ea. Numai că de data asta, prietena ei nu scotea nicio vorbă. Amândouă se simțeau vinovate fiindcă îl lăsaseră pe Earl să țină de unul singur în frâu mulțimea de-afară și fiindcă pe Cal îl lăsaseră

la telefon, ca să răspundă la toate apelurile, însă fuseseră nevoite să procedeze aşa. Ellie trebuia să discute cu doctorul, în timp ce Peanut... ei bine, Peanut era hotărâtă să nu piardă niciun amănunt din acea telenovelă. De când apăruse fetiţa, Peanut nu plecase acasă decât pentru o jumătate de oră, ca să mănânce de seară. Iar fiica ei, Tara, avea grijă de copiii lui Cal.

În acel moment, dr. Max Cerrasin o examina pe copilă. Din când în când, murmura ceva neinteligibil, dar în afară de asta, nu vorbea nimeni.

Ellie nu-l mai văzuse niciodată atât de serios. În cei şase ani de când locuia în Rain Valley, Max îşi câştigase o considerabilă reputaţie – şi asta nu doar pentru priceperea lui ca doctor. Ellie încă îşi mai amintea de momentul când venise în oraş. Preluase cabinetul lui Doc Fischer şi îşi cumpărase o mică proprietate pe malul lacului, la marginea oraşului. Toate femeile singure din localitate au fost atunci cuprinse de neastâmpăr şi, fără excepţie, toate cele cuprinse între douăzeci şi şaizeci de ani – printre care şi Ellie – au început să se perinde pe la el. Soseau la uşa lui într-un şuvoi continuu, cu mult chef de vorbă, aducând întotdeauna şi câte o cratiţă de mâncare.

Apoi au aşteptat cu nerăbdare ca el să o aleagă pe una dintre ele.

Şi au tot aşteptat.

De-a lungul anilor care trecuseră, omul îşi dăduse tot felul de întâlniri cu acele femei – şi la drept vorbind nu-i prea scăpaseră multe – şi se împrietenise cu aproape toate femeile disponibile din oraş, însă niciuna dintre ele nu putea revendica vreo pretenţie cu-adevărat de la el. Deşi flirta în mod revoltător şi ostentativ cu fiecare, atenţia lui era îndreptată în mod egal în direcţia tuturor.

Nici măcar Ellie nu izbutise să trezească în el dragostea pentru ea. Aventura lor nu se deosebise cu nimic de toate celelalte – fierbinte până la incandescență și scurtă ca un fulger. Iar în ultima vreme, bărbatul fusese văzut ieșind din ce în ce mai rar în oraș cu câte cineva, devenind până la urmă cel mai bizar specimen posibil dintr-un oraș mic, și anume un individ singuratic. Iar Ellie nu mai înțelegea chiar nimic. O înfățișare atât de chipeșă irosită în zadar.

– Ei bine, rosti el într-un târziu, trecându-și o mână prin părul de nuanța cenușie a oțelului.

Ellie plecă de lângă perete și se apropie de Max. Când se uită în ochii lui albaștri, ea văzu cât de obosit era. Și nu era deloc de mirare. Auzise că bărbatul fusese găsit doar cu câteva ore în urmă, atârnat pe cine știe ce perete neted de stâncă. Și direct din creierii munților, venise la spital, fără ca măcar să se schimbe în hainele de lucru sau să-și pună barem un halat alb. Purta o pereche veche și decolorată de jeans Levi's și un tricou negru. Părul grizonant, cârlionțat era ușor umed și prăfuit, dar – la fel ca întotdeauna – ochii lui erau aceia care atrăgeau atenția. Erau niște ochi de un albastru electrizant, și când bărbatul se uita în direcția ei, lui Ellie i se părea că în încăpere nu se mai afla nimeni altcineva. Până și acum, când Max arăta atât de obosit și de confuz, tot rămânea cel mai chipeș tip pe care îl văzuse ea vreodată.

– Ce-mi poți spune, Max?

– Este extrem de malnutrită și de deshidratată. Rehidratarea se poate rezolva foarte repede, însă malnutriția este foarte gravă.

Ridică încheietura nelegată a copilei. Degetele lui i-o puteau cuprinde cu ușurință. Alături de pielea lui bronzată, pielea ei murdară părea pătată și pământie.

Ellie își deschise carnețelul de însemnări.

– Este cumva de rasă indiană americană?

– Nu cred. Sunt absolut sigur că sub toată această murdărie se ascunde o fetiţă de rasă albă. Max dădu drumul încheieturii copilei şi trecu spre capătul patului, ridicându-i cu delicateţe micuţei piciorul drept, de la genunchi. Vezi aceste cicatrici de pe glezna ei?

Ellie se aplecă. Sub stratul de mizerie, văzu o fâşie îngroşată şi decolorată de ţesut cicatrizat.

– Urme de legături.

– Aproape cu certitudine.

Peanut scoase un suspin gâfâit.

– Biata micuţă a fost *legată?*

– Aş zice chiar că timp îndelungat. Cicatrizările nu sunt dintr-un ţesut proaspăt, deşi tăieturile din jurul lor sunt cât se poate de recente. Radiografiile arată că şi antebraţul stâng i-a fost rupt şi oasele s-au sudat greşit.

– Asta înseamnă că nu avem de-a face cu un ţânc obişnuit, care s-a rătăcit de familia lui şi s-a pierdut.

– Aşa mi se pare.

– Vreo dovadă de traume de natură sexuală?

– Nu. Absolut deloc.

– Slavă Domnului! şopti Ellie.

Bărbatul clătină din cap, oftând încetişor.

– Am văzut multe grozăvii la viaţa mea, în lumea interlopă a oraşelor, Ellie, însă niciodată n-am văzut aşa ceva.

– Şi cam ce anume înseamnă mai precis acest „aşa ceva"? îl întrebă Ellie.

Peanut se apropie de ea şi se aplecă lateral, prinzând-o de braţ, pentru a-i oferi sau a primi sprijin, Ellie nu-şi dădea cu exactitate seama.

– Traumatizări atât de grave, îi răspunse în sfârşit Max.

Ellie ridică privirea spre el.

– Şi ce anume poţi face pentru ea?

– Ceea ce are ea nu se încadrează în aria mea de competenţă.

– Ei, haide, Max....

Bărbatul se uită în jos la fetiţă. Ellie văzu ceva în ochii lui – un fel de tristeţe sau poate chiar frică. Nu puteai şti niciodată, în cazul lui Max.

– Aş putea să-i mai fac nişte analize – impulsuri cerebrale, sau probe de sânge şi altele asemănătoare. Dacă ar fi conştientă, aş putea-o observa, dar...

– Vechea grădiniţă de zi este goală acum. Ai putea-o observa acolo, pe fereastră.

– Chiar aşa! Du-o acolo, Max. S-ar putea ca ea să încerce să fugă, aşa că ar fi bine să nu uiţi uşa descuiată. De dimineaţă, sunt sigură că vom şti deja mai multe. Mel şi cu Earl cercetează întreg oraşul. Ei vor descoperi cine este fata. Sau poate că ne va spune chiar ea, atunci când se va trezi din somn.

– Asta în cazul în care poate să vorbească. Max se întoarse către şefa poliţiei. Noi suntem aici la capătul pământului, iar tu ştii asta foarte bine, Ellie. Poate că ar fi cazul să chemi nişte autorităţi superioare.

Femeia se uită lung la el şi îi răspunse:

– Max, aici este ograda mea. Mă pot descurca şi singură cu o simplă fetiţă care s-a pierdut.

3

Julia stătea în picioare în faţa oglinzii de înălţimea unui stat de om, din dormitorul ei, studiindu-se cu un ochi critic. Purta un costum cu pantaloni, de culoare gri-cenuşie şi o bluză de mătase, de o nuanţă deschisă de roz. Îşi răsucise la ceafă părul blond, într-un coc franţuzesc, aşa cum şi-l aranja întotdeauna când îşi primea pacienţii. Şi nu că i-ar mai fi rămas prea mulţi. Tragedia din Silverwood o lăsase fără cel puţin şaptezeci la sută dintre aceştia. Din fericire, mai existaseră unii care încă aveau încredere în ea şi femeia nu i-ar fi dezamăgit în ruptul capului.

Îşi luă apoi servieta şi coborî în garaj, acolo unde o aştepta o Toyota Prius Hybrid, albastră, cu tentă metalizată. Uşa garajului se deschise, dezvăluind priveliştea străzii pustii.

În acea dimineaţă caldă şi cafenie de octombrie, acolo nu se mai afla niciun reporter dintre toţi aceia care se îngrămădiseră ciorchine, aşteptând-o cu multă nerăbdare, fumându-şi ţigările şi sporovăind.

Ea nu mai constituia un subiect de reportaj.

În sfârşit, după un întreg an de coşmaruri, se întorsese la viaţa ei. Îi luă mai bine de o oră pentru a ajunge la mica şi frumoasa clădire de birouri, din Beverly Hills, unde închiriase, de peste şapte ani, spaţiul pentru cabinet.

Îşi lăsă maşina pe locul ei obişnuit de parcare şi intră,

închizând în liniște ușa după ea. La etajul doi, se opri în fața ușii cabinetului ei, uitându-se la placa din argint veritabil montată pe ea.

DR. JULIA CATES

Apăsă pe butonul interfonului.

– Cabinetul doctoriței Cates, se auzi în difuzor un glas aspru. Ce doriți?

– Hei, Gwen, eu sunt.

– Oo!

Se auzi apoi un bâzâit, după care ușa se deblocă, cu un declic ușor.

Julia răsuflă adânc și o deschise.

Înăuntru se simțea parfumul florilor proaspete care îi erau livrate în fiecare dimineață de luni. Cu toate că acum îi rămăseseră mult mai puțini pacienți, nu renunțase să comande în continuare acele flori. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost un semn de înfrângere.

– Bună dimineața, doamnă doctor, o întâmpină recepționera ei, Gwen Connelly. Felicitări pentru ziua de ieri.

– Îți mulțumesc, îi răspunse ea, zâmbind. Melissa a venit deja?

– Săptămâna asta nu mai ai nicio consultație, îi spuse cu blândețe Gwen. Compasiunea din ochii ei cafenii era descurajantă. Cu toții și-au contramandat programările.

– Chiar toți? Până și Marcus?

– N-ai citit astăzi *L.A. Times?*

– Nu. De ce?

Gwen scoase respectivul ziar din coșul de hârtii și îl puse pe birou. Titlul era GREȘEALĂ MORTALĂ. Dedesubtul titlului se afla o fotografie a Juliei.

– Soții Zuniga au dat, după audiere, un interviu în care te învinovățesc pentru tot ce s-a întâmplat. Julia se sprijini

cu o mână de perete, pentru a-şi păstra echilibrul. Sunt sigură că încearcă doar să scape de proces. Au declarat că... ar fi trebuit să o împiedici pe fiica lor să facă ceea ce a făcut.

– Of, îi scăpă Juliei un suspin.

Gwen se ridică în picioare şi dădu ocol mesei. Era o femeie scundă şi îndesată, care conducea acest cabinet la fel ca pe propria ei casă. Se apropie de Julia şi îşi desfăcu braţele.

– Tu ai ajutat foarte multă lume. Nimeni nu poate să-ţi ia acest lucru. Julia păşi repede într-o parte, ferindu-se din calea îmbrăţişării lui Gwen. Dacă ar fi atins-o cineva în acel moment, probabil că s-ar fi prăbuşit sufleteşte şi n-ar mai fi fost în stare să-şi revină. Gwen se opri şi adăugă: Nu este vina ta.

– Îţi mulţumesc. Cred că ar fi bine dacă mi-aş lua o vacanţă. Încercă să schiţeze un zâmbet chinuit. Faţa însă îi era imobilă şi crispată. N-am mai plecat nicăieri de ani de zile.

– Poate că ţi-ar face bine asta.

– Da.

– O să anulez comanda pentru flori şi o să-l sun şi pe administratorul clădirii, îi spuse Gwen. O să-l anunţ că vei fi plecată.... pentru o vreme.

O să anulez comanda pentru flori.

Era nostim faptul că, dintre toate lucrurile, acesta fusese cel care pusese capac. Julia se strădui să-şi păstreze cumpătul, în timp ce o conducea pe Gwen spre uşă, spunându-i la revedere.

Apoi, odată rămasă singură, căzu în genunchi pe covorul scump şi rămase mult acolo, cu capul aplecat.

Nu ştia cu exactitate câtă vreme stătuse îngenuncheată în întuneric, ascultându-şi propria răsuflare gâfâită şi bătăile inimii.

În cele din urmă, se ridică cu greu în picioare şi se uită de jur împrejurul ei, întrebându-se ce anume trebuia să facă în continuare. Îşi practicase profesiunea din tot sufletul. Căutând să se perfecţioneze în permanenţă din punct de vedere profesional, lăsase pe planul al doilea absolut orice altceva: prieteni, familie, pasiuni. Nu-şi mai dăduse nici măcar o singură întâlnire, de aproape un an întreg. De fapt, de la Philip încoace. Se apropie de telefon şi rămase acolo uitându-se la lista de formare rapidă a numerelor de telefon preferenţiale.

Dr. Philip Westover rămăsese tot la numărul şapte, în acea listă. Femeia simţi o nevoie dureroasă, o dorinţă profundă de a-i auzi vocea, de a-l asculta spunând, cu melodiosul lui accent irlandez, *O să fie bine, Julia.* Vreme de cinci ani, îi fusese cel mai bun prieten şi iubit. Iar acum, el era căsătorit cu o altă femeie.

Asta era problema cu dragostea – era schimbătoare.

Oftând, apăsă pe butonul cu numărul doi.

Psihologul ei terapeut, dr. Harold Collins, îi răspunse la al doilea ţârâit. Se întâlnea cu el o dată pe lună, încă de când Julia îşi făcuse stagiul de specializare, iar acest lucru era obligatoriu pentru toţi studenţii la psihiatrie. În realitate, el îi fusese mai mult prieten decât doctor.

– Bună, Harry, îl salută ea, rezemându-se cu osteneală de perete. Ai văzut ziarul din dimineaţa asta?

Bărbatul oftă adânc.

– Julia, am fost îngrijorat în privinţa ta.

– Şi eu sunt îngrijorată în privinţa mea.

– Trebuie să începi să acorzi interviuri, ca să faci cunoscută şi versiunea ta asupra întregii chestiuni. E ridicol să porţi pe umerii tăi toată vina pentru povestea asta. Noi cu toţii considerăm că...

– Ce rost ar avea? Oricum, ei nu vor crede decât ceea ce vor dori să creadă. Doar ştii şi tu foarte bine asta.

– Uneori, tocmai lupta constituie rostul, Julia.

– Harry, eu una n-am fost niciodată o bună luptătoare. Femeia se uită afară pe fereastră, la ziua senină cu un cer albastru, şi se gândi la ceea ce urma să facă mai departe. Mai discutară o vreme, dar, la drept vorbind, Julia nu-l mai asculta. Tratarea pacienţilor era tot ce avea ea, unicul lucru la care se pricepea foarte bine. Ar fi trebuit să-şi fi făurit o viaţă personală, nu doar o carieră profesională. Dacă ar fi procedat aşa, acum n-ar mai fi fost atât de singură. Şi n-o ajuta câtuşi de puţin să se lamenteze în legătură cu simţământul ei de gol interior. Fusese o greşeală să-l sune pentru a-i cere ajutorul. Mai bine o să închid acum telefonul, Harry. Îţi mulţumesc pentru tot.

– Julia...

Ea puse receptorul în furcă şi începu să se fâţâie cu nervozitate prin încăpere. Când simţi că o podidesc din nou lacrimile, îşi scoase costumul şi se îmbrăcă în hainele de antrenament, îndreptându-se către platforma pentru efort, pe care o ţinea în camera alăturată.

Era conştientă că în ultima vreme cam exagerase cu trasul de fiare şi slăbise prea mult, dar se părea că nu se putea opri.

În bezna de nepătruns a iubitului ei cabinet, Julia păşi pe banda rulantă neagră şi reglă butonul de înclinare pe poziţia corespunzătoare dealurilor. Când alerga, aproape că uita de orice durere. De-abia mult mai târziu, după ce oprise utilajul de forţă şi revenise cu maşina la casa ei tăcută, femeia se gândi la ceea ce însemna să alergi continuu şi să nu ai unde merge.

În aceste ore târzii de seară, holurile spitalului districtual erau liniştite. Pentru Max, era perioada cea mai neplăcută a

zilei, pentru că el prefera înghesuiala şi agitaţia urgenţelor din restul timpului. În acea semiobscuritate silenţioasă, existau prea multe gânduri care aşteptau să-l asalteze.

Mai făcu nişte ultime însemnări pe fişa fetei, după care privi spre ea.

Era întinsă în pat perfect nemişcată, răsuflând adânc, tipic pentru somnul provocat de sedative. Pe încheietura mâinii stângi, dispozitivul de imobilizare din piele maro arăta obscen de greu şi de urât.

El îi apucă uşor mâna liberă, i-o ridică şi i-o reţinu. Degetele ei, curăţate acum, dar încă pătate de sânge şi brăzdate de cicatrici, erau mici şi subţirele în palma lui.

– Cine eşti tu, micuţo?

În spatele lui, uşa se deschise şi se închise la loc. Ştia, chiar şi fără să se uite, că era Trudi Hightower, infirmiera de serviciu din tura de după-amiază. Îi putea simţi parfumul de gardenii.

– Cum se prezintă? îl întrebă Trudi, pe când se apropia de el. Era o femeie înaltă şi arătoasă, cu ochi blânzi şi glas puternic. Ea pretindea că vocea i se antrenase în timp ce crescuse de una singură trei băieţi.

– Nu prea bine.

Ea scoase un sunet care exprima regretul.

– Biata micuţă.

– E totul pregătit pentru mutarea ei?

– Vechea grădiniţă de zi este gata s-o primească.

Infirmiera se aplecă şi desfăcu dispozitivul de imobilizare a fetiţei. Când ea ridică greaua cureluşă, Max îi puse mâna pe încheietură.

– Lasă asta aici, îi spuse el.

– Dar...

– Socotesc că a fost legată destul în viaţa ei.

Bărbatul se aplecă şi ridică fetiţa în braţe.

În tăcere, străbătură apoi holurile strălucitor luminate ale spitalului, până la vechea grădiniţă de zi.

Acolo, Max o puse pe micuţă pe patul de spital, care fusese adus în prealabil în acea încăpere. În ultima clipă, el renunţă să mai rostească *Somn uşor, puştoaico*. În schimb, spuse:

– O să mai rămân o vreme lângă ea.

Trudi îi atinse uşor antebraţul.

– Ies din schimb peste patruzeci de minute, îl anunţă ea. Vrei să vii şi tu atunci acasă la mine?

Bărbatul dădu din cap. Dumnezeu îi era martor că se pricepea să profite de orice ocazie pentru a-şi mai abate gândurile. În seara asta, dacă ar fi mers singur acasă, ar fi fost aşteptat acolo de tot felul de amintiri nerăbdătoare să-i ţină o chinuitoare companie.

Ellie stătuse cu ochii pironiţi în ecranul computerului, până ce literele deveniră neclare ca nişte mici picături cleioase, negre, pe un fond de un alb vibrant. O durere de cap îi cuprinsese ceafa şi îi cobora pe şira spinării. Dacă mai citea încă un raport despre vreun copil dispărut sau răpit, era convinsă că ar fi început să urle.

Existau mii de astfel de cazuri.

Mii şi mii.

Fetiţe pierdute care n-aveau glas să ţipe după ajutor şi nu găseau nicio cale de scăpare. Cele câteva suficient de norocoase încât să se mai afle încă în viaţă, cine ştie pe unde, contau pe profesionişti să le găsească şi să le salveze.

Ellie închise ochii. Trebuia să poată face mai mult, dar ce anume? Deja făcuse tot ce crezuse de cuviinţă. Împreună cu ceilalţi doi poliţişti ai oraşului, cercetaseră stradă cu stradă.

Anunţaseră apoi la biroul şerifului districtual faptul că fusese găsită o fetiţă neidentificată. De asemenea, luaseră legătura şi cu Reţeaua de Crize Familiale şi cu Biroul de Resurse Rurale, ca şi cu toate agenţiile statale şi naţionale. Însă nimeni nu ştia cine anume putea fi copila şi devenea din ce în ce mai limpede faptul că acesta era cazul oraşului Rain Valley. Sau mai bine zis, cazul ei. Alte agenţii de asistenţă socială sau pentru impunerea respectării legilor puteau fi chemate şi ele, la nevoie, în ajutor, însă copila apăruse în acest oraş, iar asta făcea ca identificarea micuţei să cadă în mod expres în sarcina ei. Şeriful districtual dăduse atât de repede bir cu fugiţii, încât practic lăsase după el urme de derapare. Pe Ellie o lămurise pe deplin faptul că el îi spusese: „Îmi pare rău, dar fetiţa a fost descoperită pe teritoriul oraşului"

Nimeni nu voia să-şi asume responsabilitatea pentru micuţă, până ce nu se făcea o identificare sigură a ei.

Ellie îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare, îndreptându-se de spate şi frecându-şi ceafa care o durea.

Păşi peste cei doi câini adormiţi ai ei şi ieşi pe veranda casei, uitându-se afară în curte. Se apropiau zorile. Acolo, la marginea pădurii umede, universul era, în acelaşi timp, şi absolut nemişcat şi mustind de viaţă. La fel ca întotdeauna, umezeala era ca la ea acasă. Vântul saturat de umiditate sufla dinspre ocean, lăsând pe frunze milioane de picături de rouă. De dimineaţă, aceste picături urmau să cadă fără zgomot pe pământ. Aceasta era ploaia invizibilă, după cum o denumise tatăl lui Ellie, iar ea o asculta mereu, măcar în memoria lui.

– Mi-aş dori să fii aici, tată, murmură ea, strecurându-şi picioarele în saboţii cu căptuşeală de lână, aflaţi lângă uşa din spate. Tu şi unchiul Joe aţi ştiut întotdeauna cum să vă descurcaţi cu câinii cei mari.

Ellie traversă veranda şi coborî treptele, îndreptându-se apoi, prin nuanţa roz-violacee a dimineţii, în direcţia râului. Vălul pâclos al ceţii se încolăcea la picioarele ei, ridicându-se în vapori deşi din iarba întunecată.

Ajunse chiar la marginea proprietăţii sale şi se opri alături de locul preferat de pescuit în Râul Toamnei al tatălui ei, când îşi dădu seama de ce se afla acolo.

Casa lui Cal era pe celălalt mal al râului, dincolo de o porţiune de teren mlăştinos. De la acea depărtare, nu părea mai mare decât un şopron, dar Ellie ştia mai bine.

În copilărie, colindase zilnic prin acele locuri şi se jucase în curtea casei.

Pentru o clipă, aproape că îi veni să se îndrepte într-acolo, să arunce din nou cu pietricele în geamuri şi să-l strige. El i-ar fi ascultat temerile şi i le-ar fi înţeles. Întotdeauna făcuse asta.

Însă acele zile rămăseseră cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Lisa, cu certitudine, nu avea niciun chef să fie trezită cu noaptea-n cap de zgomotul unor pietricele aruncate în fereastra dormitorului ei, şi cu toate că el avea să-i răspundă şi să iasă să se aşeze afară împreună cu ea (pentru că ea era acum şi şefa lui, nu numai o amică), totuşi nu ar fi ascultat-o cu-adevărat. Cal avea acum propria lui viaţă, proprii lui nevastă şi proprii lui copii, şi, chiar dacă toţi ştiau că Lisa nu era suficient de bună pentru el, bărbatul îşi iubea familia.

Ellie ştia că era de una singură. Se răsuci şi se întoarse acasă. Cu un suspin prelung ostenit, se aşeză din nou la biroul ei şi reluă parcurgerea rapoartelor despre copiii dispăruţi. Răspunsul trebuia să se afle acolo. Nu se putea altfel.

Iar ăsta îi fusese ultimul gând înainte de a adormi brusc.

O trezi un claxon de maşină. Tresări şi îşi dădu seama că somnul o cuprinsese în faţa calculatorului.

– La dracu'!

Se ridică în picioare împleticindu-se şi se grăbi spre intrarea din faţă.

În curte se afla Peanut, fluturând o mână de rămas-bun în direcţia soţului ei, care plecase cu maşina mai departe.

Ellie se uită la ceas. Era ora opt fără cinci minute dimineaţa.

– Ce naiba cauţi acum aici? o întrebă ea, cu un glas răguşit de parcă ar fi fumat un pachet de ţigări pe zi.

– Te-am auzit că i-ai spus lui Max că te vei întâlni cu el la ora opt, la spital. O să întârzii.

– Dar nu te-am invitat şi pe tine să ni te alături.

– Mi-am închipuit că ţi-a scăpat din vedere acest amănunt. Acum urneşte-ţi mai repede târtiţa!

Ellie scoase din buzunar cheile de la maşină şi i le azvârli lui Peanut, după care se întoarse în casă. Nu mai avea timp să facă duş şi n-avea niciun rost să se mai schimbe, atâta vreme cât se afla încă în uniformă. Aşa că se spălă iute pe dinţi, îşi şterse machiajul din ziua precedentă şi se fardă iar. În bucătărie, scoase un pachet de cotlete de porc – şi desigur că erau acolo două pachete, nefiind deloc de mirare că îşi petrecea atât de multă vreme cu exerciţiile fizice. Viaţa venea în pachete gemene. Nu era chiar un ajutor pentru o femeie singură. Ea puse pachetul pe un şerveţel de hârtie, în frigider, la dezgheţat.

Era ora opt fix când se sui, în sfârşit, în maşina de poliţie.

Peanut dăduse drumul combinei audio stereo şi pusese un CD cu formaţia Aerosmith.

Ellie opri imediat muzica.

– E prea devreme pentru aşa ceva.

– Ai făcut o noapte albă?

– După ce ţi-ai dat seama?

– După porțiunea de tastatură care ți-a rămas imprimată pe obraz.

Ellie își pipăi obrazul.

– La dracu'! Și se observă?

– Dulceață, s-ar putea vedea și din cosmos, râse Peanut după care redeveni serioasă. Ai descoperit ceva folositor?

– Am stat toată noaptea pe internet și am cercetat toate împrejurimile din cinci districte. Nimeni n-a reclamat dispariția vreunei fete în zonă. În orice caz, nu recent. Dacă va trebui să facem o cercetare la nivel național, înseamnă să studiem fișierele tuturor fetițelor reclamate ca dispărute, în ultimii câțiva ani.

La un asemenea gând, amândouă amuțiră. Ellie încerca să spună ceva banal, când coti în parcarea spitalului și văzu mulțimea adunată lângă intrarea din față.

– La naiba! Cu toții transformă întreaga poveste într-un adevărat bâlci. Ellie parcă pe un loc destinat vizitatorilor, își luă carnețelul de însemnări și coborî din mașină. Peanut o urmă, într-o tăcere neobișnuită pentru ea.

Gloata se adună ca un stol de gâște, apropiindu-se de ele. Cele trei surori Grimm – adică Daisy, Marigold și Violet – se aflau în fruntea tuturor.

Semănând între ele ca niște picături de apă, cele trei bătrâne parcă erau trase la indigo.

Mai întâi vorbi Daisy, cea mai în vârstă dintre ele. La fel ca întotdeauna, ținea strâns în mâini o urnă neagră, veche conținând cenușa răposatului ei soț.

– Am venit să ne interesăm despre copila aceea.

– Cine este biata micuță? o întrebă și Violet, scrutând-o prin lentilele zgâriate ale ochelarilor.

– Poate cu-adevărat să zboare ca o pasăre? interveni și Marigold.

– Sau să sară ca o pisică? întrebă şi altcineva mai din spate.

Ellie se simţi nevoită să-şi reamintească faptul că persoanele acelea erau alegătorii care o votaseră ca şefă a poliţiei orăşeneşti. Ba mai mult, că ele îi erau prietene şi vecine.

– Încă n-am aflat absolut nimic în privinţa ei. Când o să ştim ceva precis, o să vă spunem tuturor. Deocamdată, ne-ar fi de mare folos ajutorul vostru.

– Vă ajutăm cu orice putem, o asigură Marigold, scoţând, dintr-un buzunar al genţii ei purpurii de vinilin, un carnet cu coperte înflorate.

Violet îi întinse surorii sale un stilou.

– Fetiţa o să aibă nevoie de nişte îmbrăcăminte şi de alte asemenea lucruri de primă necesitate. Poate şi de un animal sau două, din pluş, cu care să se poată juca, le spuse Ellie. Încă înainte de a fi apucat ea să-şi termine vorba, surorile Grimm preluaseră deja conducerea operaţiunilor. Cele trei foste profesoare mobilizau de-acum mulţimea adunată roată în jurul lor, împărţindu-le tuturor sarcini peste sarcini.

Ellie şi Peanut plecară de lângă ceilalţi şi se îndreptară împreună, pe aleea betonată, către uşile glisante de sticlă de la intrarea principală în spital, care se deschiseră fâşâind.

– Bună, Ellie, le întâmpină recepţionera, pe când cele două se apropiau de ea. Dr. Cerrasin vă aşteaptă la vechea grădiniţă de zi.

– Îţi mulţumim, îi zise Ellie.

Ea şi Peanut nu mai scoaseră nicio vorbă, în timp ce străbăteau holul şi urcau cu liftul. La etajul al doilea, cele două trecură pe lângă serviciul de radiologie şi cotiră apoi la stânga.

În ultima încăpere de pe partea dreaptă a culoarului se aflase cândva o grădiniţă de zi, pentru copiii angajaţilor.

Aceasta fusese înfiinţată şi decorată cu mulţi ani în urmă, atunci când vistieria oraşului era plină. Dar de când bufniţa pestriţă, somonul şi codrii seculari intraseră sub protecţia legii ecologiste, respectivele conturi deveniseră prea firave pentru a putea suporta un lux precum era acea grădiniţă de zi. Iar camera aceea nu mai fusese folosită, de mai bine de doi ani de zile.

Max stătea în picioare pe coridor, cu braţele încrucişate la piept. Lumina fluorescentă îi strălucea în păr şi făcea ca pielea lui în permanenţă bronzată să pară ceva mai palidă. Ellie nu-l mai văzuse arătând atât de rău de când se prăbuşise de la o înălţime de doisprezece metri, pe cine ştie ce pantă abruptă de munte. Atunci, avusese ambii ochi tare învineţiţi şi o buză spartă.

Văzându-le că se apropiau, Max ridică privirea şi flutură o mână în direcţia lor, însă nu se mai osteni să le şi zâmbească. Se dădu totuşi puţin la o parte şi le făcu loc în faţa ferestrei prin care se vedea în acea cameră.

Încăperea era mică şi pătrăţoasă, cu pereţii coloraţi în roşu şi galben şi cu rafturi pline de jucării, de cărţi şi de jocuri. Într-un colţ, se aflau o chiuvetă şi o tejghea, folosite cu ani în urmă, fără îndoială, pentru proiecte artistice şi pentru spălarea zilnică pe mâini. Câteva mese micuţe, înconjurate de scaune încă şi mai mici, ocupau mijlocul camerei. Lângă peretele din stânga se afla un singur pat îngust de spital şi câteva pătuţuri goale, pentru copii. Încăperea avea două ferestre, cea în faţa căreia se aflau cei trei şi o a doua, mai mică, având vederea înspre parcarea din spatele spitalului. În stânga lor, o uşă încuiată, din metal, constituia singura cale de acces în şi din acea cameră.

Ellie se apropie încet de Max, atingându-i braţul cu umărul ei.

– Spune-mi cum a decurs totul.

– Aseară, după ce am terminat s-o testăm, i-am schimbat scutecele şi am culcat-o în pat. Când s-a sculat azi de dimineaţă, parcă îşi ieşise din minţi. Ăsta-i termenul cel mai adecvat: parcă înnebunise de-a binelea. Zbiera, urla, se arunca şi se tăvălea pe jos. A spart toate lămpile şi a zdrobit oglinda de la chiuvetă. Când am încercat să-i mai facem o injecţie, a muşcat-o cumplit pe Carol Rense, până la sânge, după care s-a ascuns sub pat. Şi de aproape o oră, tot acolo se află. Aţi izbutit cumva să o identificaţi?

Ellie scutură din cap, apoi se întoarse în direcţia lui Peanut.

– Ce-ar fi să te duci până la bufet? Adu-i nişte mâncare pentru copii!

– Sigur că da! După mâncare o trimiţi pe grăsană. Peanut scoase un suspin prelung, teatral, dar nu putu să nu zâmbească. Îi plăcea nespus de mult să se implice în toate.

După plecarea ei, Max îi spuse lui Ellie:

– Ellie, nu ştiu ce să zic. N-am mai văzut niciodată un caz ca ăsta.

– Pune-mă la curent cu tot ce ai putut descoperi.

– Păi... cred că are, probabil, vreo şase anişori.

– Dar este atât de micuţă.

– Este foarte subnutrită. Iar în plus, n-a avut parte de îngrijire medicală şi nici stomatologică, iar trupul ei este brăzdat de tot felul de cicatrici.

– E plină de cicatrici?

– În cea mai mare parte, sunt urme de zgârieturi mici, deşi există şi una care arată mai rău, ca o tăietură pe umărul stâng. Poate că a provenit în urma unei vechi răni de cuţit.

– Iisuse!

– I-am luat sânge pentru analize şi i-am recoltat din gură

o probă de ţesut, pentru testarea ADN. Dacă ar fi fost după mine, aş mai fi ţinut-o mai multă vreme sedată, cu perfuzii pentru a o rehidrata bine, însă tu ai vrut diagnosticarea ei...

– A rostit vreo vorbă?

– Nu, însă coardele ei vocale sunt intacte şi nevătămate. Sunt de părere – dar asta e numai o presupunere de-a mea – că din punct de vedere fizic e capabilă să vorbească, şi totuşi n-aş putea să-ţi spun dacă ştie să facă asta sau nu.

– Să nu ştie cum să facă să vorbească? Ce tot spui acolo?

– Tot ce ştiu este că toate răcnetele ei sunt neinteligibile. I le-am înregistrat. Nu se poate desluşi niciun cuvânt. Undele cerebrale nu evidenţiază nicio anomalie. Ar putea fi foarte bine surdă, ori tulburată mintal, ori grav retardată, ori autistă. Nu pot să fiu sigur. Nu ştiu sigur nici măcar ce teste ar trebui să-i fac pentru a-i evalua starea mintală.

– Şi ce s-ar cuveni să facem?

– Încearcă să descoperi cine este.

– Mulţumesc pentru sfat. M-am referit la ceea ce ar trebui să facem în clipa asta.

Bărbatul dădu din cap în direcţia lui Peanut, care se apropia de ei, aducând o tavă cu mâncare.

– Ăsta ar fi un început bun.

Ellie se uită la ceea ce alesese Pea de mâncare: un teanc de clătite, două ouă prăjite, o vafă cu căpşuni şi frişcă, precum şi un pahar cu lapte. Ellie simţi pe loc că i se face foame.

Max îi spuse:

– O să chem un infirmier s-o scoată de sub pat...

– Mai bine să-i lăsăm pe masă tava cu mâncare. O fi ea ciudată, dar tot copil rămâne. Iar copiii fac toate lucrurile în felul lor propriu şi numai în momentele în care găsesc ei de cuviinţă că trebuie să le facă. La naiba! Nu-i poţi obliga pe copiii de doi ani să mănânce, iar ei sunt atât de mici.

Ellie îi zâmbi prietenei sale.

– Alte sfaturi mai ai?

– Să nu mai amestecăm şi alte persoane străine pentru ea. Pe tine te cunoaşte deja, aşa că tu ar trebui să-i duci mâncarea. Vorbeşte-i pe un ton blând, dar nu zăbovi prea mult pe-acolo. Poate că vrea să fie singură atunci când mănâncă.

– Mulţumesc. Cu tava în mâini, Ellie intră în camera zugrăvită în culorile acelea atât de vii. Uşa metalică se închise în urma ei, cu un declic uşor. Hei, micuţo, tot eu sunt. Sper că nu-mi porţi pică, pentru toată treaba aceea cu plasa. Femeia înaintă cu prudenţă şi aşează tava pe una dintre măsuţe. În timp ce se mişca, îi sunară cheile prinse la centură, iar ea le apucă cu o mână. M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie foame.

De sub pat, fetiţa scoase un mârâit ameninţător care o făcu pe Ellie să se înfioare, zbârlindu-i firele de păr de pe ceafă. Se gândi ce anume ar fi fost potrivit să spună în acel moment, însă nu-i veni absolut nimic în minte, aşa că se răsuci şi ieşi din încăpere, trăgând uşa după ea. Încuietoarea se blocă din nou, păcănind sonor.

Ajunsă iar pe hol, Ellie i se alătură lui Max, lângă fereastră.

– O să mănânce oare?

El desfăcu fişa fetiţei şi scoase pixul.

– O să vedem.

Şi rămaseră tăcuţi acolo toţi trei, privind prin geam în camera în care se părea că nu se afla nimeni.

După câteva minute, de sub pat se ivi o mână micuţă.

Peanut icni de surprindere.

– Ia uitaţi-vă acolo!

Mai trecu încă o vreme.

Într-un târziu, apăru şi un cap întunecat. Încet, fata se

târa, în patru labe, afară din ascunzătoarea ei de sub pat. Când ridică privirea şi îi văzu pe cei trei la fereastră, uitându-se la ea, nările i se dilatară.

Apoi ţâşni spre masă, acolo unde încremeni din nou şi se aplecă deasupra mâncării, adulmecând-o cu suspiciune. Aruncă frişca pe podea, după care mâncă clătitele şi ouăle. Părea să nu ştie cum să procedeze cu vafele şi cu siropul. Ignorându-le pe-amândouă, luă repede căpşunile şi le duse cu ea, întorcându-se în ascunzătoarea de sub pat. Totul durase mai puţin de un minut.

– Şi eu care credeam că micuţii mei copii se comportă urât la masă, spuse Peanut. Fata asta mănâncă precum un animal sălbatic.

– Avem nevoie de un specialist, rosti încet Max.

– Am luat legătura cu autorităţile, îi răspunse Ellie. Cu forurile statale, cu FBI-ul şi cu Centrul pentru Copii Dispăruţi şi Supuşi Abuzurilor. Cu toţii au nevoie de o identificare sau de o infracţiune, pentru a intra în acţiune. Şi nu ştiu cum aş putea să-i aflu identitatea, dacă ea n-o să vorbească.

– Nu la genul ăsta de specialist mă referam. Copila asta are nevoie de un psihiatru.

Peanut răsuflă precipitat.

– Nu pot să cred că nu ne-a trecut încă prin minte treaba asta. Ea ar fi ideală, în cazul de faţă.

Max se încruntă.

– Care ea?

Ellie se uită lung la Peanut.

– N-ar face niciodată aşa ceva. Clienţii ei o plătesc cu două sute de dolari pe oră.

– Asta a fost *înainte*. Acum probabil că nu i-au mai rămas prea mulţi pacienţi.

– Dumnezeu mi-e martor că ar fi cea mai pricepută specialistă pentru cazuri ca al nostru, spuse Ellie.

– Despre cine dracu' vorbiți voi două? întrebă Max.

Ellie se uită în cele din urmă și la el. N-avea rost să fie luată o hotărâre definitivă chiar în acel moment.

– Julia Cates este sora mea.

– Psihiatra aceea care...?

– Da, chiar aceea. Se răsuci din nou spre Peanut. Să mergem. O s-o sun de la birou.

În ultimele douăsprezece ore, Julia se apucase de cel puțin douăsprezece treburi diferite. Încercase să facă ordine la haine, să rearanjeze mobila în casă, să spele frigiderul și să facă o curățenie generală în băi. Fusese și la o pepinieră ca să cumpere plante de toamnă, precum și la un depozit cu vânzare de articole pentru amenajări interioare, după baiț de dușumele și după soluție de curățat vopseaua. Era un moment favorabil să facă toate lucrurile pe care le tot amânase de... zece ani.

Problema era cu mâinile ei.

Era bucuroasă atunci când se apuca de o treabă, ba chiar mai mult decât bucuroasă. Era chiar optimistă. Din nefericire însă, optimismul ei era la fel de fragil precum coaja de ou. Era de-ajuns doar un gând (e timpul pentru întâlnirea cu Joe, sau – încă și mai rău – pentru aceea cu Amber) că mâinile începeau să-i tremure, și se simțea cuprinsă de o răceală în tot corpul. Niciun reglaj de temperatură nu mai era suficient atunci ca s-o mai încălzească. Târziu, în seara precedentă, în liniștea deplină a nopții întunecate, când traficul se potolise până ce ajunsese un zumzăit nu mai puternic decât acela al zborului unui țânțar, iar uriașul Ocean Pacific din față susura monoton pe nisipul auriu al plajei, ea încercase chiar să înceapă să scrie o carte.

Și-n definitiv, de ce nu?

Orice persoană de o faimă îndoielnică proceda astfel în ultima vreme. Iar ea voia să prezinte şi varianta ei asupra acelei poveşti şi poate că avea chiar nevoie să facă asta. Coborâse din patul ei mare şi comod şi îşi pusese un trening pufos şi nişte botine în picioare, după care ieşise pe mica ei terasă. Din acel loc de la etajul al şaselea, oceanul de un albastru-închis, din toiul nopţii, se întindea în faţa ei, agitându-se în permanenţă. Lumina lunii tăia marea în două, luminând spuma valurilor care se spărgeau de ţărm.

Şezuse acolo ore întregi, cu picioarele rezemate de balustrada terasei, cu carnetul galben în poală şi cu pixul în mână. Pe la miezul nopţii, era deja înconjurată de foi galbene de hârtie făcute cocoloaşe. Şi tot ce scrisese pe fiecare dintre ele nu avea decât un unic înţeles: *Îmi pare rău.*

Pe la ora patru dimineaţa, fu cuprinsă de un somn agitat şi plin de coşmaruri.

O trezi ţârâitul telefonului.

Julia îl auzi ca de la o mare depărtare. Clipi din ochii care o usturau şi se îndreptă de spate, dându-şi seama că adormise afară, pe terasă. Îşi trecu o mână peste faţă şi se ridică în picioare, păşind peste grămezile de cocoloaşe galbene de hârtie.

Se opri în faţa telefonului.

Robotul telefonic intrase în acel moment în funcţiune şi ea îşi auzi propriul mesaj de întâmpinare, în care spunea cu un glas vesel: „Aţi sunat la dr. Julia Cates. Dacă aveţi o urgenţă medicală, închideţi telefonul şi sunaţi apoi la 911. În caz contrar, vă rog să-mi lăsaţi un mesaj, iar eu vă voi telefona cât de curând. Vă mulţumesc şi vă las cu bine."

Urmă apoi un bip prelung.

Julia se încordă. În ultimele câteva luni, cele mai multe dintre apeluri veniseră din partea reporterilor, a familiilor victimelor şi a diverşilor ţicniţi de-a binelea.

– Hei, Jules, sunt eu. Sora ta mai mare. Am ceva important de vorbit cu tine.

Julia ridică receptorul.

– Bună, El.

Interveni o pauză stânjenitoare, însă aşa ceva se întâmpla mai mereu între ele două. Deşi erau surori bune, le despărţeau patru ani ca vârstă, şi mult mai mulţi ca personalitate. Totul în privinţa lui Ellie era mai mult decât natural – vocea, felul de a fi, pasiunile. Julia se simţise dintotdeauna anostă prin comparaţie cu atât de populara şi de pitoreasca ei soră.

– Cum te simţi? o întrebă în cele din urmă Ellie.

– Bine, mulţumesc.

– Ai fost scoasă de sub acuzare în proces. Ăsta-i un lucru bun.

– Da, aşa este. Iar după încă o tăcere apăsătoare, Julia mai adăugă: Îţi mulţumesc că m-ai sunat, însă...

– Ascultă, aş avea nevoie de ajutorul tău.

– De ajutor?

– A intervenit aici o... situaţie. Ne-ai putea realmente ajuta foarte mult.

– Ellie, nu-i nevoie să mai faci asta pentru mine. Totul este în regulă.

– Ce anume să fac pentru tine?

– Să încerci să mă salvezi. Mereu ai făcut aşa în copilărie. Însă acum am crescut mare.

– Da' eu n-am încercat niciodată să te salvez.

– Da, bine. Dar ce zici de momentul când l-ai convins pe fratele mai mic al lui Tod Eldred să mă invite la balul de absolvire? Sau când ţi-ai adus întreg anturajul atât de vesel la petrecerea de ziua mea, când împlineam şaisprezece ani?

– Aaa, atunci? Mama m-a determinat să fac toate lucrurile acelea.

– Tu chiar crezi că eu nu ştiu asta? Nimeni dintre prietenii tăi nici măcar n-a schimbat vreo vorbuliţă cu mine, la

petrecerea aceea. Şi n-aş vrea să mă înţelegi greşit, fiindcă eu am apreciat gestul tău. Şi atunci, şi acum. Dar nu mai e nevoie. Totul o să fie în regulă.

– Parcă spuneai că totul este deja în regulă.

Julia fu surprinsă de acuitatea observaţiei pe care o făcuse sora ei.

– El, nu te îngrijora din pricina mea. Vorbesc cât se poate de serios.

– Pentru o psihiatră, nu prea ştii să asculţi. Eu îţi spun că am nevoie de tine aici, în Rain Valley. Mai precis, am nevoie de un psihiatru pentru copii.

– Tu eşti prea în vârstă faţă de pacienţii pe care îi tratez eu de obicei.

– Foarte nostim, n-am ce zice. Eşti de acord să iei un avion şi să vii aici? Şi aş vrea să vii imediat. Interveni o pauză, în cursul căreia se auzi la celălalt capăt al firului un foşnet de hârtii. Compania aeriană Alaska are o cursă încoace peste două ore. Şi încă una peste trei ore. Pot să-ţi reţin un loc, iar biletul o să te aştepte la aeroport.

Julia se încruntă. Asta nu mai semăna cu obişnuitul scenariu atât de durabil, din anii de şcoală, în care sora cea formidabilă o salva mereu pe sora cea fraieră.

– Spune-mi măcar despre ce este vorba.

– N-avem timp acum. Aş vrea să încerci să prinzi zborul de la ora zece şi un sfert. Te rog să ai încredere în mine.

Julia se uită afară, prin ferestrele imense din podea până-n tavan, încercând să-şi focalizeze privirea asupra albastrului Ocean Pacific, însă tot ce izbutea să vadă cu adevărat erau doar cocoloaşele galbene de hârtie mototolită care umpleau pardoseala terasei.

– Jules? Te implor să vii!

– Şi-n definitiv, de ce n-aş veni? rosti într-un târziu Julia. Oricum, altceva mai bun de făcut tot n-avea.

4

Julia nu mai trecuse de ani de zile prin Rain Valley, iar acum revenea purtată de valul eşecului.

La urma urmei, poate că cel mai bine ar fi fost să fi rămas la Los Angeles. Acolo, s-ar fi pierdut în mulţime. Aici, avea să fie pentru totdeauna cealaltă dintre fetele Cates. (*Ştiţi voi care/ aceea mai stranie...*) Când o fată creştea în umbra Reginei Balului, nu existau decât două opţiuni posibile: sau să se ascundă, sau să-şi construiască propria ei reputaţie. Din nefericire însă, ea fiind lungana slăbănoagă ca o sperietoare de ciori, şoarecele de bibliotecă dintr-o sociabilă şi numeroasă familie iubită de toată lumea, nu putea alege niciuna dintre acele opţiuni. Încă de timpuriu, nu-şi găsise nicăieri locul potrivit, fiind copila care media toate neînţelegerile de pe terenul de joacă însă nu participa niciodată la niciun joc împreună cu ceilalţi. Era ultima alegere posibilă pentru orice sport, fata rămasă de-a pururi acasă, citind chiar şi în timpul balului de absolvire. Julia era – sau fusese – cea mai rară dintre toate păsările dintr-un oraş atât de mic şi de adunat: o fiinţă însingurată.

Doar mama ei crezuse cu tărie într-un viitor strălucit pentru Julia. Şi la drept vorbind, ea fusese aceea care îşi încurajase fiica să-şi făurească visuri măreţe. Dar, din păcate, mama Juliei nu trăise îndeajuns încât s-o poată vedea

absolvind Facultatea de medicină. Această pierdere rămăsese mereu ca un ghimpe în sufletul Juliei, ca o durere fantomatică bântuind-o când îi era lumea mai dragă. Şi cu cât se apropia mai mult de Rain Valley, cu-atât simţea mai desluşit acea durere.

Privi afară, prin gemuleţul avionului. Totul era cenuşiu, ca şi cum un pictor ar fi acoperit peisajul verde cu un simplu strat de ceaţă uniformă. Această nuanţă de gri o făcu să se simtă singură, ca şi cum ea însăşi ar fi putut să dispară din nou, în pâcla ce acoperea statul Washington. Şirul celor patru vulcani, cu vârfurile acoperite de zăpadă, care se întindea din Oregonul de nord şi până la Bellingham, semăna cu coloana vertebrală a cine ştie cărui animal mitologic adormit. Julia îl auzi pe pasagerul din spatele ei răsuflând cu uluire şi murmurând către vecinul său:

– Uită-te acolo, Fred, la frumuseţea aceea... să fie cumva Rainier?

Şi, dintr-odată, gândul ei zbură la soţii Zuniga şi la acei copii răpuşi. *Greşeală mortală.* Acest lucru n-o surprindea. În anul care trecuse, absolut totul, fiecare gând şi faptă de-a ei, o condusese doar înapoi, către regret.

Nu te mai gândi la asta.

Închise ochii şi se strădui să-şi ţină respiraţia sub control, până ce izbuti să-şi domolească emoţia puternică. În consecinţă, atunci când avionul ateriză, Julia îşi revenise.

Îşi luă din locaşul de deasupra geanta şi se încadră în şirul de pasageri care ieşeau din avion.

Aproape că ajunsese la uşă, când s-a întâmplat totul.

Una dintre stewardese o recunoscu. Semnele erau clare şi nu puteau da naştere la alte interpretări – şi anume holbarea ochilor şi deschiderea cu încetineală a gurii. Trecând pe lângă femeia respectivă, Julia o auzi şoptind:

– *Ea* este. E acea doctoriţă. Cea care...

Julia nu se opri. Spre sfârşitul scării, aproape că alerga. O zări pe Ellie stând în picioare în mulţime, în uniforma ei albastră, şi părând extraordinar de frumoasă.

Julia ştia că s-ar fi cuvenit să se oprească, să-şi salute sora şi să pretindă că totul era în ordine. Ăsta ar fi fost cel mai inteligent mod de abordare a situaţiei. Abordarea elegantă.

Şi totuşi, ea nu se opri, ci continuă să meargă, să fugă.

Se năpusti prin holul aglomerat, către toaleta femeilor. Dădu buzna înăuntru şi intră apoi într-o cabină, trântind uşa în urma ei, după care se aşeză.

Calmează-te, Jules. Răsuflă adânc.

– Eşti aici, Julia? Ellie părea că gâfâie şi era extrem de iritată.

Julia expiră încet şi sacadat aerul din piept. Era rău faptul că suferise un atac de panică, însă ar fi fost aproape de nesuportat ca acest lucru să i se întâmple de faţă cu sora ei. Se ridică încet în picioare şi deschise uşa cabinei.

– Da, sunt aici.

Ellie îşi înfipse mâinile în şolduri şi o privi cu luare-aminte. Era privirea aceea de poliţist care evaluează situaţia.

– N-am mai văzut un asemenea sprint pe un aeroport încă de la reclamele cu O.J. Simpson încoace.

– A trebuit să mă grăbesc la baie.

– N-ar fi deloc rău să mergi la un urolog.

– Nu-i vorba despre aşa ceva. Eu... Julia se simţea ca o idioată. M-a recunoscut însoţitoarea de bord. Şi m-a privit ca şi cum eu i-aş fi omorât pe copiii aceia. Simţi cum obrajii începeau să-i ardă, şi ştia că s-ar fi cuvenit să-i spună mai multe surorii sale. Să-i explice. Dar sora ei n-ar fi putut înţelege una ca asta. Ellie era precum una dintre acele soţii

din vremurile de demult care putea să nască pe câmp şi apoi să se întoarcă imediat la lucru. Nu prea ştia ce însemna fragilitatea.

Ellie îşi mai îndulci privirea.

– Dă-i în mă-sa pe toţi! Nu trebuie să laşi situaţia asta să te afecteze.

Julia şi-ar fi dorit să poată face acest lucru, însă ea dintotdeauna simţise nevoia de a fi acceptată. Ca psihiatră, cunoştea motivaţia acelei nevoi – familia ei atât de populară şi de „mereu-în-centrul-atenţiei-generale" o făcuse într-un fel sau într-altul să se simtă marginalizată şi lipsită de importanţă, iar dragostea extrem de reţinută a tatălui ei îi infiltrase convingerea că nu avea pentru ce să poată fi iubită, dar înţelegerea acestor lucruri nu-i micşorase nevoia respectivă. Nu era sigură nici măcar de modul în care ajunsese acest lucru să conteze atât de mult pentru ea. Tot ce ştia era faptul că profesiunea ei şi priceperea de a-i ajuta pe oameni îi umpluseră de bucurie universul interior, plin de spaime, iar acum era din nou îngrozită.

– Pentru mine nu-i chiar aşa de simplu. Tu nu poţi să înţelegi.

Ellie se rezemă de peretele faianţat într-o nuanţă foarte deschisă de vernil.

– Aşa crezi, fiindcă mă consideri doar cu foarte puţin mai inteligentă decât o râmă sau pentru că socoteşti că eu nu prea am lucruri importante de pierdut?

Dintr-odată, Julia ar fi vrut să aibă un bagaj mai bogat de amintiri în memorie. Cu siguranţă că existaseră şi vremuri când ea şi Ellie se jucaseră împreună, când îşi împărtăşiseră secrete în loc să se desconsidere reciproc, când conversaţiile lor fuseseră presărate cu râsete şi nu întrerupte de pauze stânjenitoare. Dar, dacă se întâmplaseră toate aceste lucruri,

Julia nu-şi mai putea aduce aminte. Tot ce îşi amintea era că fusese considerată sora mai „sprintenă la minte", „bizara" aceea care crescuse prea înaltă într-o familie de oameni mai scunzi şi care voia nişte lucruri pe care nu le înţelegea nimeni altcineva în afară de ea. Era ca o ciupercă ivită într-o familie de orhidee. Fusese întotdeauna capabilă să le spună unor oameni străini cele mai potrivite cuvinte, dar surorii ei numai lucruri greşite. Julia oftă.

– Hai să nu facem asta, El.

– Ai dreptate. Vino acasă!

Înainte ca Julia să-i mai poată răspunde, Ellie se îndrepta deja către ieşirea din toaletă, aşa că sora ei nu avu încotro şi trebui s-o urmeze.

Ajunsă la maşină – un încăpător şi urât break alb cu panourile interioare ale portierelor din plăci aglomerate de lemn –, Ellie se opri lângă uşa din spate doar atâta cât să-şi arunce înăuntru geanta, după care dădu ocol până la portiera şoferului, suindu-se la volan.

Julia se opintea cu geamantanul ei. Reuşi să-l urce în maşină de-abia la a doua încercare. Apoi trânti uşa din spate şi trecu pe partea pasagerului, urcând pe locul din faţă.

Ellie scoase maşina cu spatele de pe locul de parcare şi se îndreptă spre ieşire. În clipa în care pornise motorul, începuse să cânte şi combina stereo. Un individ oarecare, cu o voce nazală, tocmai cânta ceva despre buzunarul unui clovn.

Niciuna dintre ele nu mai scotea o vorbă. Pe măsură ce se modifica peisajul, trecând de la griul oraşului la verdele priveliştilor rurale, Julia începu să se simtă ca o idioată din pricină că se tot ciondănea cu sora ei. Şi cum de se întâmpla oare că, revăzându-se după atât de mult timp, reintrau imediat în rolurile lor din copilărie? Doar ce se priveau o clipă în ochi şi erau din nou ca două adolescente, în aceeaşi postură ca odinioară.

Oricât de înşelătoare ar putea fi uneori o astfel de legătură, ele două tot surori rămâneau, şi se cuvenea să se comporte ca atare. Iar, în plus, ea mai era şi medic psihiatru, pentru numele lui Dumnezeu, era specialistă în dinamica relaţiilor interpersonale, şi totuşi se purta ca sora mai mică pe care copiii cei mari n-o acceptau să se joace împreună cu ei.

– Ce-ar fi să-mi explici de ce m-ai chemat? o întrebă Julia în cele din urmă pe Ellie.

– O să-ţi spun acasă. Am acolo o mulţime de fotografii să-ţi arăt. Mi-e teamă că altminteri n-o să mă crezi.

Julia îi aruncă o privire surorii ei.

– Deci, până la urmă, tot misiune de salvare este. Nu există un motiv bine întemeiat pentru care să mă aflu eu acum aici.

– Ba există un motiv cât se poate de întemeiat. Avem aici o fetiţă care are multă nevoie să fie ajutată. Dar totul este extrem de... complicat.

Julia se întreba dacă să creadă ori ba ceea ce auzea, însă ştia că Ellie făcea absolut totul doar în felul ei propriu şi în momentele în care găsea ea de cuviinţă să acţioneze. N-avea niciun rost să-i pună alte întrebări acum. Cel mai bine era să adopte o atitudine de pasivitate sau, altfel spus, să converseze cu sora ei:

– Ce mai face prietena ta, Penelope?

– Bine. Cu toate că o cam omoară creşterea copiilor ei adolescenţi. Ellie se înfioră pe loc, ca şi când şi-ar fi dat seama că n-ar fi trebuit să alăture în aceeaşi frază cuvintele „adolescenţi" şi „omoară". Iartă-mă.

– Nu-ţi face probleme, El. Adolescenţii sunt dificili. Câţi ani au?

– Băiatul are paisprezece ani, iar fata şaisprezece.

– Periculoase vârste.

Ellie zâmbi.

– Fata ei – Tara – ţine cu tot dinadinsul să-şi perforeze mai toate părţile corpului şi să-şi facă diverse tatuaje. Îl scoate din minţi cu asta pe bărbatul lui Pea.

– Dar Penelope? Cum se descurcă?

– Minunat. Asta dacă nu pui la socoteală faptul că s-a cam îngrăşat. În ultimul an, a încercat toate dietele de slăbire posibile şi imposibile. Săptămâna trecută, s-a apucat chiar şi de fumat. Susţine că şi vedetele de cinema slăbesc fumând.

– Fumând şi vomitând, încuviinţă Julia.

Ellie dădu şi ea din cap.

– Dar Philip ce face?

Julia fu surprinsă de durerea acută provocată de rostirea numelui acestuia. Măcar dacă ar fi fost în stare să spună: *El a încetat să mă mai iubească.* Poate că Ellie ar fi putut s-o facă să râdă în legătură cu inima ei frântă. Ca medic psihiatru, ştia că acest fel de sinceritate ar fi putut să fie un lucru benefic. Ar fi putut să deschidă o poartă care rămăsese închisă în cea mai mare parte a vieţilor lor. Însă ea zise doar:

– Ne-am despărţit anul trecut. Sunt prea ocupată – adică vreau să spun că *eram* prea ocupată – pentru a mai avea timp şi pentru dragoste.

Auzind una ca asta, Ellie râse.

– Prea ocupată ca să mai ai timp să iubeşti. Tu ai înnebunit?

În următoarele două ore, trecură de la discuţiile fără nicio noimă, la tăcerile pline de semnificaţii. Julia încerca din răsputeri să găsească nişte întrebări care să o mai apropie de sora ei şi evita răspunsurile care le-ar fi îndepărtat una de cealaltă. De-abia dacă îşi amintiră de tatăl lor şi se feriră amândouă să o evoce pe mama lor.

În cele din urmă o luară spre ieşirea către Rain Valley şi părăsiră autostrada. Pe lungul şi întortocheatul drum prin pădure, care ducea către copilărie, Julia simţi că se încordează. Acolo, printre arborii aceia atât de înalţi, începu din nou să se simtă măruntă şi neînsemnată.

– Aveam de gând să vând proprietatea şi să mă mut mai aproape de oraş, însă de fiecare dată când mă pregătesc s-o pun în vânzare mai găsesc încă o reparaţie de făcut, îi spuse Ellie, la ieşirea din localitate. N-am nevoie de psihiatru ca să-mi dau seama că mi-e teamă să renunţ la ea.

– Este doar o simplă casă, El.

– Cred că tocmai în asta constă deosebirea dintre noi două, Jules. Tu o consideri doar un ansamblu de trei dormitoare, două băi şi o încăpere care este în acelaşi timp şi bucătărie şi sufragerie şi cameră de zi. Pentru mine însă ea reprezintă cea mai frumoasă copilărie posibilă. Acolo prindeam libelule în borcane de sticlă şi tot acolo surioara mea mai mică îmi împletea flori în păr. Vocea îi mai scăzu puţin în intensitate. Îi aruncă Juliei o privire scurtă, plină de subînţelesuri, după care îşi îndreptă din nou atenţia către drum. Şi tot acolo, părinţii mei s-au iubit vreme de aproape treizeci de ani.

Julia n-ar fi putut s-o contrazică, deşi amândouă ştiau că era o minciună. O născocire.

– Atunci, nu mai ameninţa atâta că o s-o vinzi. Recunoaşte că acolo vrei să locuieşti. Şi transferă-ţi amintirile către propriii tăi copii.

– Aşa precum poate că ai remarcat, eu nu am copii. Dar îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia asupra acestui fapt. Ellie intră cu maşina în curte şi opri brusc. Am ajuns acasă.

Julia îşi dădu seama că spusese din nou ceva nepotrivit.

– Să ştii că pentru asta n-ai nevoie de un soţ. Şi în niciun

caz de unul de felul celor pe care ţi-i alegi tu, accentuă ea. Poţi foarte bine să creşti un copil şi de una singură.

Ellie se răsuci şi se uită lung la sora ei.

– Acest lucru poate că o fi valabil într-un oraş mare, însă nu şi aici, şi nu în ceea ce mă priveşte. Eu vreau tacâmul complet: bărbat, copil şi un retriever auriu. Zâmbi. De fapt, de câini am avut parte din plin, nu pot să mă plâng. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai mai aduce vorba despre foştii mei soţi.

Julia dădu din cap. Era vremea să schimbe din nou subiectul.

– Şi ce mai fac Jake şi Elwood? Tot nu-i interesează decât zona intimă dintre picioarele oricărei fetiţe?

– Păi, ei sunt masculi, nu-i aşa? Ellie îi zâmbi, iar Julia fu izbită de persistenţa în timp a marii frumuseţi a surorii sale. Cu toate că Ellie împlinise deja treizeci şi nouă de ani, în jurul ochilor şi a gurii ei nu se vedea niciun rid. Uluitorii ei ochi verzi străluceau puternic, prin contrast cu puritatea tenului alb ca laptele. Avea pomeţi puternici şi buze pline şi senzuale. Nici măcar tunsoarea sobră şi comună, la care nu putea renunţa în acel orăşel, nu izbutea să întunece marea frumuseţe a lui Ellie. Era mingnonă şi surprinzător de mlădioasă, afişând un zâmbet luminos precum un far cu halogen. Nu era de mirare că o iubea toată lumea. Femeia coborî din maşină, trânti portiera în urma ei şi îi spuse Juliei: Hai să intrăm în casă.

Julia voia să se urnească de-acolo, dar nu izbutea decât să privească nemişcată, prin parbrizul murdar, casa în care crescuse. Soarele după-amiezii târzii îmblânzea în mod incredibil contururile şi dădea întregii imagini o nuanţă aurie, cu excepţia şirului de copaci de un verde-închis.

Acum era pentru a doua oară când venea aici, după

înmormântarea mamei ei, iar atunci nu stătuse decât atâta cât fusese absolut necesar. Facultatea de medicină îi asigurase un excelent pretext pentru a pleca imediat înapoi. Spusese că trebuia să se întoarcă pentru a-şi da examenele şi nimeni nu-i pusese alte întrebări. Acum, privind retrospectiv, Julia se gândea că ar fi fost bine să fi rămas atunci mai multă vreme. În acel moment, s-ar fi putut clădi o punte între ea şi sora ei, oferindu-le un prilej de apropiere. Şi totuşi, se întâmplase exact contrariul. Cele două stătuseră separat, în mulţimea aceea înghesuită la înmormântare. Nimeni din Rain Valley nu ştiuse ce să-i spună Juliei în timpurile bune, iar în momentele grele nici atât. Unicul lucru pe care i-l tot repetau cu toţii era cât de mândră fusese mama ei de studiile pe care le făcuse Julia. De pe la a treia menţionare a acestui fapt, Julia nu se mai putuse opri din plâns. N-o ajutase deloc să vadă câtă consolare primise Ellie din partea prietenilor şi a prietenelor ei, în timp ce Julia rămăsese singură toată seara, aşteptând ca tatăl său să-şi îndrepte atenţia şi spre ea. Bineînţeles că fusese crunt dezamăgită. În seara aceea, el fusese în centrul atenţiei generale, în postura văduvului doborât de durere. Toată lumea îl îmbărbăta, îl săruta pe ambii obraji şi îl asigura că Brenda se afla în acel moment într-un loc mult mai liniştit. Numai Julia părea să desluşească în toate astea marea mascaradă, teatrul jucat. Când în cele din urmă tatăl ei cedase şi izbucnise în lacrimi, toţi se grăbiseră să-i aline suferinţa, cu excepţia Juliei, care văzuse încă din copilărie ceea ce nu văzuse nimeni altcineva vreodată, nici măcar Ellie, şi anume faptul că egoismul tatălui ei zdrobise personalitatea soţiei sale, la fel precum o distrusese şi pe aceea a fiicei sale mezine. Doar Ellie înflorise sub fierbintea şi orbitoarea lumină incandescentă a egocentrismului tatălui lor.

Julia deschise într-un târziu portiera şi coborî şi ea din maşină. Afară totul era ca de obicei în luna octombrie. Arţarii îşi pierdeau frunzele, fredonând acel cântec de toamnă care îi era la fel de familiar ca şi grăbitul susur al râului din apropiere. În acel sunet al frunzelor căzătoare, al crenguţelor care se rupeau şi al şoaptei vântului, femeia auzea parcă aievea glasul mamei sale. Şi ea murmură, abia auzit:

– Hei, mamă. O parte din ea parcă aştepta să primească un răspuns. Dar nu se auzea decât zgomotul monoton al curgerii râului şi al adierii brizei prin frunziş.

Julia o urmă pe Ellie, de-a curmezişul peluzei mustind de apă, spre casă.

În superba lumină a amurgului, bătrâna construcţie părea alcătuită din fâşii laminate de argint. Şindrila cenuşie strălucea în nenumărate nuanţe tainice. Căptuşeala albă, jupuită din loc în loc, dezvăluind porţiuni de lemn curat, contura ferestrele şi uşile. Rododendroni de înălţimea casei erau presăraţi în întreaga curte.

Ellie deschise uşa casei şi o luă înainte.

Totul arăta şi acolo la fel ca întotdeauna. Aceeaşi mobilă acoperită cu huse bej-deschis cu trandafiri mari şi frunze de un verde-palid împodobea camera de zi. Peste tot se aflau piese antice de mobilier din lemn de pin: un dulap probabil încă ticsit cu şervetele şi cu feţele de masă de in ale bunicii Whittaker, o masă de sufragerie, zgâriată de trei generaţii din familiile Cates şi Whittaker şi o vitrină ornată cu flori prăfuite din mătase, în vaze de ceramică. Nişte paravane flancau şemineul din pietre de râu. Prin panourile argintii de sticlă se vedea strălucind în soare panglica fantomatică a râului. Ellie nu schimbase acolo absolut nimic. Iar acest lucru nu era deloc surprinzător. În Rain Valley, lucrurile şi persoanele ori aparţineau acelui loc, ori nu. Şi în cazul în care aparţineau, ele erau iubite şi păstrate pentru totdeauna.

Ellie închise uşa şi strigă:

– Păzea!

Şi exact în acel moment, doi retrieveri aurii, adulţi, de talie mare se năpustiră cu un cumplit tărăboi în jos pe scări. La poalele scării, pe podeaua netedă de lemn, derapară amândoi şi alunecară lateral, după care îşi recăpătară echilibrul. Traversară apoi în goana mare încăperea şi o izbiră cu nădejde pe Julia.

– Jake! Elwood! Culcat! strigă Ellie la cei doi, pe cel mai reuşit ton al ei de poliţistă.

Însă câinii aceia erau cu siguranţă surzi de-a binelea.

Julia îi împinse din răsputeri şi se răsuci cu spatele la ei. Atunci câinii îşi îndreptară generoasa atenţie în direcţia lui Ellie, care începu să-i mângâie şi să-i alinte.

Julia se uită cum se rostogoleau toţi trei pe pardoseală.

– Te rog să-mi spui că ăştia doi dorm afară.

Râzând, Ellie se ridică în şezut şi îşi dădu la o parte şuviţele de păr din ochi. Câinii o linseră atunci pe obraji.

– Bine, bine, ei dorm afară. Dar când Julia suspină cu uşurare, sora ei îi zise: *Ba nu!* Dar o să am eu grijă să nu intre la tine în cameră.

– Presupun că mai mult decât atât nu pot nicicum obţine.

– Aşa este. Ellie îşi potoli câinii şi le dădu comanda să şadă. Aceştia se supuseră cam pe la a douăsprezecea repetare a comenzii, însă imediat ce se uită stăpâna lor în altă parte, cei doi începură să se târască pe burtă spre uşă. Vino sus, o chemă Ellie pe sora ei, conducând-o pe scări.

Julia îşi târî valiza pe treptele înguste care scârţâiau şi trosneau. La capătul de sus al acestora, coti la dreapta şi îşi urmă sora mai mare pe coridor, în direcţia dormitorului lor din copilărie.

Acolo se aflau două paturi identice, învelite în şifon roz,

două pupitre franţuzeşti de şcoală de provincie, vopsite în alb şi cu căptuşeala aurie, precum şi un fotoliu de nuanţa galben-verzuie a păstăilor de fasole. Pe rafturile albe se înşiruiau spiriduşi şi păpuşi Barbie, iar zecile de cărţulii albastre cu galben, scrise de Nancy Drew, îi aminteau de nopţile petrecute citind la lumina lanternei. Pe un perete, era fixat în piuneze un poster decolorat şi prăfuit al lui Harrison Ford, în rolul lui Indiana Jones.

Pe patul Juliei, dormeau îmbrăţişate contorsionat două pisici.

– Dă-mi voie să ţi le prezint pe Rocky şi pe Adrienne, îi spuse Ellie, pe când traversa încăperea şi lua de-acolo cele două animale care parcă n-aveau deloc oase. Pisicile se agăţară lenevoase de braţele ei, căscând. Ea le dădu afară pe hol, îndemnându-le: Duceţi-vă în cameră la mămica. Apoi se întoarse din nou către Julia, asigurând-o: Aşternuturile sunt curate. În baia ta sunt prosoape. Apa caldă încă vine mai greu şi să nu tragi apa la toaletă înainte să faci duş. După aceea, Ellie se apropie şi mai mult de sora ei, murmurând: Îţi mulţumesc, Jules. Îţi sunt extrem de recunoscătoare că ai venit. Ştiu că în ultima vreme ai trecut... printr-o perioadă foarte grea şi... îţi mulţumesc încă o dată.

Julia se uită lung la Ellie. Dacă ar fi fost altfel croită sau dacă cele două surori s-ar fi înţeles altfel, poate că Julia ar fi recunoscut că realmente nu avea unde să mergă în altă parte. Dar în loc de asta, îşi aşeză geamantanul în cameră şi zise doar:

– Cu plăcere. Acum spune-mi, te rog, de ce m-ai chemat.

– Păi, pentru asta să mergem jos. Am nevoie de o bere ca să-ţi spun povestea cu pricina. Ellie porni spre scări, după care se răsuci din nou în direcţia Juliei, adăugând: Şi cred că şi ţie ţi-ar prinde bine o bere.

*

Julia şedea în fotoliul preferat al mamei ei şi îşi asculta sora, simţindu-se cuprinsă de o neîncredere crescândă.

– Şi zici că ea sare de pe o creangă pe alta, ca o pisică? Ei, hai, Ellie, că prea e gogonată povestea. Te laşi prinsă de cine ştie ce legendă provincială. Se pare că ai găsit o copilă autistă care pur şi simplu s-a rătăcit şi s-a pierdut.

– Şi Max a spus acelaşi lucru, recunoscu Ellie, după care sorbi din berea ei. Cele două se aflau deja de aproape o oră încheiată în camera de zi. Pe măsuţa de cafea erau împrăştiate tot felul de hârtii. Erau acolo fotografii şi seturi de amprente şi rapoarte despre copii dispăruţi.

– Cine este Max?

– Urmaşul lui Doc Fischer.

– Probabil că s-a săturat până peste cap de fetiţa asta. Trebuia să fi sunat voi mai bine la Universitatea statului Washington. Acolo există zeci de specialişti în autism.

– Da, aşa e, Doamne fereşte să poată exista şi în Rain Valley cineva priceput, rosti Ellie pe un ton ascuţit. Tu nici măcar nu catadicseşti să asculţi ceea ce îţi spun eu.

Julia îşi zise în sinea ei să-şi mai ţină în frâu comentariile.

– Iartă-mă. Prin urmare, fetiţa asta are părul murdar şi se caţără extraordinar de bine în copaci. Altceva ce-mi mai poţi spune despre ea?

– Copila nu vorbeşte. Noi credem – adică la drept vorbind Max consideră – că poate nu a învăţat şi nu ştie să vorbească.

– Este ceva obişnuit, în cazul autismului. Autiştii par să trăiască într-o altă lume. Adeseori, aceşti copii...

– Tu încă n-ai văzut-o, Jules. Când s-a uitat la mine, mi-a dat fiori. N-am mai văzut niciodată un copil atât de... înspăimântător.

– Ea s-a uitat la tine?

– Mai degrabă s-a holbat la mine. Cred că încerca să-mi transmită ceva.

– Te-a privit, în mod intenţionat, drept în ochi?

– Păi, tocmai ţi-am spus asta.

Probabil că nu era nimic sau poate că se înşelase Ellie. Autiştii arareori se uitau dinadins în ochii celorlalţi.

– Dar ce alte particularităţi fizice mai prezintă? Mişcări ale mâinilor, fel de a merge, treburi de genul ăsta.

– A stat căţărată în copacul acela ore întregi, nemişcată, aproape fără ca măcar să clipească. Într-o încremenire ca aceea a reptilelor. Iar când, în cele din urmă a sărit jos, se mişca iute ca fulgerul. Daisy Grimm susţine că fata alerga repede ca vântul. Şi adulmecă totul, în modul acela straniu, asemenea câinilor.

În pofida propriilor convingeri, Julia se simţea intrigată.

– Şi e totalmente tăcută? Poate că este mută. Şi surdă. Asta ar putea explica şi faptul că s-a pierdut. Poate că nu-i aude pe oamenii care o strigă.

– Mută nu este. A răcnit şi a mârâit. Oo, da, iar când a crezut că i-am omorât lupul, a început să urle.

– Lupul?

– Am uitat să-ţi spun? Avea cu ea un pui de lup, care se află acum la ferma de animale sălbatice. Lloyd spune că puiul acela stă acum toată vremea lângă uşa cuştii şi urlă încontinuu, toată ziua şi toată noaptea.

Julia se sprijini de spătar şi îşi încrucişă braţele. Asta era deja prea mult. Toată povestea asta nu fusese decât un şiretlic, o altă încercare nechibzuită a surorii sale de a o salva pe biata Julia cea mică.

– Tu inventezi toate lucrurile astea, nu-i aşa?

– Aş vrea eu. Din nefericire însă, totul nu este decât adevărul adevărat.

– Ea chiar are un pui de lup?

– Da. Eşti pregătită pentru încă un şoc?

– Mai sunt şi alte grozăvenii?

– Are o mulţime de cicatrici.

– Ce fel de cicatrici?

– După răni provocate de tăierea cu cuţitul. Poate şi câteva... semne de biciuire. Iar pe gleznă – are nişte urme cicatrizate care dovedesc că a fost legată vreme îndelungată.

Julia îşi luă braţele de la piept şi se aplecă înainte.

– Ar fi bine să nu exagerezi deloc. Asta este o problemă gravă, nu-i de glumă.

– Ştiu.

Creierul Juliei analiza cu febrilitate nenumărate variante posibile. Autism. Retardare mintală sau de dezvoltare. Schizofrenie timpurie incipientă. Erau toate nişte răspunsuri comode, cu cauze pur interne. Însă putea să fie vorba aici şi despre ceva mai tenebros, despre ceva infinit mai neobişnuit şi mai periculos. Poate că această copilă scăpase din mâinile unei persoane groaznice, care o ţinuse captivă. Mutismul voluntar ar fi fost o reacţie obişnuită la un asemenea gen de traumă. În orice caz, această fetiţă avea mare nevoie de ajutor. Şi nu chiar orice psihiatru putea pune cu uşurinţă un diagnostic corect şi putea recomanda tratamentul adecvat. Pe Coasta de Vest, existau doar câţiva specialişti în domeniul respectiv. Din fericire, şi ea făcea parte dintre aceştia.

– M-a impresionat cu-adevărat, Jules. Mi-e tare teamă că, atunci când se vor implica în asta şi autorităţile de prim rang, o vom pierde. O să fie închisă în cine ştie ce spital psihiatric de stat, până ce îi vom descoperi părinţii. Nu cred că aş putea suporta aşa ceva. Există ceva atât de... traumatizant şi de trist în legătură cu fetiţa asta. Nu ştiu dacă cineva s-a luptat vreodată pentru ea. Cu ajutorul tău, vom

putea să ne ocupăm de cazul ei, în acelaşi timp în care vom face şi celelalte cercetări de rigoare. Nimeni nu-ţi va putea nega priceperea.

Julia îi spuse încet:

– El, ai urmărit ştirile? Nu prea mai sunt considerată drept o specialistă pricepută. Mahării cei mari din statul ăsta s-ar putea să nu fie impresionaţi de persoana mea.

Ellie se uită lung la sora ei. La fel ca întotdeauna, privirea lui Ellie avea o sinceritate vag tulburătoare. Femeia era una dintre acele rare persoane care se hotăra cu o mare uşurinţă, care nu renunţa cu una, cu două la deciziile ei şi care se bătea până la capăt pentru convingerile sale. De fapt, acesta era unul dintre puţinele lucruri pe care le aveau cele două în comun.

– Dar când anume mi-a păsat mie vreodată de ceea ce cred alţii? Noi pe tine te vrem ca să te ocupi de salvarea fetiţei ăsteia.

Julia se simţi cuprinsă de o căldură interioară.

– Îţi mulţumesc, El. Vocea ei era mai scăzută decât se aşteptase şi mai puţin sigură ca de obicei. Şi-ar fi dorit să-i poată spune lui Ellie cât de mult însemna asta pentru ea.

Ellie dădu din cap.

– Sper din toată inima să fii la fel de pricepută precum consideri că eşti.

– Sunt.

– Foarte bine. Acum du-te să faci un duş şi să-ţi desfaci bagajul. I-am spus lui Max că o să-l căutăm la spital, înainte de ora patru.

După o jumătate de oră, Julia era deja spălată, machiată şi îmbrăcată cu o pereche de jeans evazaţi şi uzaţi şi cu un jerseu vernil din caşmir. Se străduia să nu fie prea surescitată

de întâlnirea cu aşa-numita Zburătoarea Fetiţă-Lup, însă nu prea izbutea să-şi regăsească obişnuitul ei calm. Îşi întrerupsese atât de mult timp activitatea, încât până şi această întrezărire a vechii ei vieţi era suficientă pentru a-i mări la maximum turaţia motoarelor.

Îşi luă din frigider o coca-cola dietetică şi se aşeză în camera de zi. Uitându-se la pianul prăfuit din colţ, se simţi copleşită de o amintire. O revăzu parcă aievea pe mama ei, şezând pe taburetul negru, fumând o ţigară mentolată marca Virginia Slim, fredonând răguşit şi zdrăngănind la pian o versiune îndoielnică a melodiei „Vechiul Rock'n'Roll", în timp ce o mulţime de prieteni adunaţi în jurul ei fredonau împreună cu ea.

– *Hai fetelor, spunea mama Juliei, făcându-le semne de încurajare cu mâna, Cântaţi şi voi.*

Julia se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la pian. Nu voia să se gândească la mama ei, încă nu, însă aici, în această casă, într-un fel sau altul, te întorceai în mod inevitabil în timp. Dacă rămânea prea mult, ar fi redevenit nătângul şoarece de bibliotecă cu tunsoarea aceea oribilă şi cu ochelarii cu lentile groase.

Ellie coborî şi ea, îmbrăcată în uniforma albastră cu negru. Cele trei stele aurii de pe guler sclipeau la lumină. Până şi în acel voluminos echipament, femeia tot mignonă şi frumoasă era.

– Eşti gata?

Julie dădu din cap şi îşi luă poşeta. Cei câţiva kilometri ai drumului fură străbătuţi într-o conversaţie surprinzător de destinsă şi de prietenească. Julia comentă schimbările care interveniseră între timp – semafoarele, podul cel nou, închiderea Popasului Hamburgerilor, în timp ce Ellie accentuă faptul că şi foarte multe alte lucruri rămăseseră la fel ca întotdeauna.

În cele din urmă, după un ultim viraj, în faţa lor se ivi spitalul districtual. Clădirea simplă din beton se înălţa dincolo de o parcare de mărime mijlocie, acoperită cu pietriş. În stânga intrării la camera de gardă, aştepta o singură ambulanţă. Construcţia cu două etaje părea mult mai mică decât în realitate, prin comparaţie cu şirul minunaţilor copaci uriaşi şi veşnic verzi din spatele ei. În acel moment, tocmai se aprindeau lămpile de pe stradă. La fiecare câteva secunde, pulsa încă un fascicul de lumină în direcţia parcării, scoţând în evidenţă măruntele particule de ceaţă care nu puteau fi considerate chiar burniţă. Aerul mirosea dulce a verdeaţă, ca iarba proaspăt cosită.

Imediat ce parcară, Julia sări jos din maşină. Şi cu cât se apropia mai mult de uşă, cu-atât se simţea mai încrezătoare.

Cele două intrară împreună pe uşa dublă şi trecură pe lângă recepţionera care flutură o mână în direcţia lor. Infirmierele şi asistentele care se învârteau pe-acolo purtau uniforme de culoarea foarte deschisă a somonului, uniforme care se părea că fuseseră cândva de un portocaliu-aprins. Tălpile de crep scârţâiau ascuţit pe linoleumul de pe podea.

Ellie se opri în faţa unei uşi închise, îşi netezi hainele şi îşi dădu pe după urechi părul rebel, după care îşi controlă repede machiajul, uitându-se într-o mică oglindă de buzunar.

Julia se încruntă.

– Mergem cumva la o şedinţă foto şi eu nu ştiu nimic?

– O să vezi. Şi Ellie ciocăni la uşă.

Dinăuntru se auzi o voce:

– Intră!

Ellie deschise uşa. Cele două surori intrară într-un birou mic şi înghesuit, având chiar în faţa ferestrei joase imaginea unui imens rododendron.

Bărbatul stătea în picioare într-un colţ al cămăruţei,

absolut nemişcat, ca un fir de iarbă într-o zi fără nicio adiere de vânt, îmbrăcat cu jeanşi Levi's decoloraţi şi cu un pulover negru cu model de frânghii împletite. Avea un păr uşor grizonat, de nuanţa cenuşie a oţelului. Părul nu era înspicat cu şuviţe albe, ci avea o nuanţă ca a aceluia al lui Richard Gere, încărunţit în mod uniform. Omul avea înfăţişarea aspră şi bronzată a unuia care îşi petrecea multă vreme în aer liber, la soare şi în bătaia vântului. Însă ochii erau aceia care atrăgeau în primul rând atenţia. Erau strălucitor de albaştri şi de aprinşi.

Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse Julia vreodată.

– Probabil că dumneata eşti doamna doctor Cates, îi zise el, apropiindu-se.

– Te rog să-mi spui Julia.

Zâmbetul în care o învăluise Max era de-a dreptul ameţitor.

– Numai dacă îmi spui şi tu mie Max.

Femeia îşi dădu seama pe dată din ce fel de aluat era plămădit. Era un jucător, ca şi Philip, un bărbat care îşi purta sexualitatea ca pe un echipament sportiv. Los Angeles-ul colcăia de astfel de indivizi. În mai multe ocazii, căzuse şi ea în capcană. Bineînţeles că asta i se întâmplase atunci când fusese mai tânără. Nu se arătă deloc surprinsă văzând că lobul uneia dintre urechile lui era perforat şi avea prins un cercel. Julia îi aruncă un zâmbet profesional.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti despre pacienta dumitale? Înţeleg că fetiţa este... ce anume, autistă?

Pe faţa lui frumoasă apăru o expresie de surprindere. Întinse mâna şi luă de pe masa de lucru un dosar.

– Diagnosticarea ei este ceea ce ai tu de făcut aici. Minţile copiilor nu constituie câtuşi de puţin domeniul meu de activitate.

– Dar atunci, care este specialitatea ta?

– Să completez reţete, dacă aş avea de ales. Am urmat şcoala catolică. Şi din nou îi zâmbi cuceritor. Stilul şi caligrafia mea sunt excelente.

Julia se uită la diplomele lui înrămate, care erau atârnate pe unul dintre pereţi, aşteptându-se să găsească titluri primite de la şcoli medicale mai puţin cunoscute, de mâna a doua. În schimb, el avea o diplomă de absolvire de la Stanford şi un titlu medical de la Universitatea California din Los Angeles. Femeia se încruntă.

Ce naiba căuta tipul ăsta tocmai aici?

Probabil că fugea de ceva. Asta trebuia să fie. Nou-sosiţii în Rain Valley se împărţeau în două categorii principale: aceia care fugeau de ceva anume şi cei care fugeau de orice. Nu putea să nu se tot întrebe din ce categorie făcea parte Max.

Julia ridică brusc privirea spre el şi îl surprinse studiind-o cu mare atenţie.

– Vino cu mine, îi spuse bărbatul, luând-o de braţ.

Julia se lăsă condusă de el de-a lungul culoarului larg şi de un alb imaculat. Ellie mergea de cealaltă parte a medicului. După alte câteva cotituri, ei ajunseră lângă o mare fereastră de supraveghere, prin care se vedea un fel de grădiniţă de zi pentru copii. Acolo se opriră cu toţii. Max se afla atât de aproape de Julia, încât cei doi aproape că se atingeau. Femeia făcu un pas lateral, pentru a mări spaţiul dintre ei.

Încăperea de dincolo de geam era o cameră de joacă având un aspect dintre cele mai obişnuite, cu măsuţe şi scăunaşe, cu un perete plin cu rafturi ticsite de jucării, jocuri şi cărţi, cu o chiuvetă şi o tejghea, cu un şir de pătuţuri goale şi cu un pat de spital.

– Dar fetiţa unde este?

Max dădu din cap.

– Uită-te!

În tăcere, aşteptară cu toţii să se întâmple ceva. În cele din urmă, trecu pe lângă ei o soră medicală şi intră în camera de joacă. Ea lăsă pe o masă o tavă cu mâncare, apoi ieşi din odaie.

Julia tocmai se pregătea să pună o întrebare, când zări sub pat fulgerarea unei mişcări.

Se aplecă în faţă. Răsuflarea ei aburi geamul. Julia îl şterse cu nerăbdare şi făcu un pas înapoi.

De sub pat ieşiră mai întâi nişte degete, iar apoi toată mâna. După câteva momente interminabile, de sub pat se târî afară un copil. Purta o cămaşă de noapte decolorată, primită de la spital şi care îi era prea mare.

Copilul – care era de fapt o fetiţă – avea un păr lung, negru şi încâlcit, şi o piele foarte bronzată. Chiar de la acea distanţă, reţeaua argintie de cicatrici de pe braţele şi picioarele ei era foarte vizibilă. Trupul îi era gârbovit, de parcă micuţa s-ar fi simţit mai în largul ei mergând în patru labe. După fiecare pas, se oprea, rămânând absolut nemişcată, cu excepţia unei rapide rotiri furişe a capului. Adulmeca, părând să se ia după aroma mâncării. Odată ajunsă acolo, lângă masă, copila tăbărî asupra hranei, ca un animal sălbatic. În timp ce mânca, nu se liniştea deloc şi nu se oprea nicio clipă din scrutarea încăperii şi din adulmecat.

Julia simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Deschise poşeta şi scoase dinăuntru un carneţel şi un pix. Observând-o în continuare pe fetiţă, începu să-şi noteze câte ceva.

– Ce anume ştim despre ea?

– Absolut nimic, îi răspunse Ellie. A apărut din senin în oraş. Daisy Grimm crede că a venit aici să caute de mâncare.

– Şi din ce direcţie a venit?

– Dinspre pădure, interveni Max în discuţie.

Pădurea. Julia îşi amintea de Codrul Naţional Olympic. Sute de mii de hectare de întunecime acoperită de muşchi, teritoriu din care o mare parte era încă neexplorată. Era tărâmul miturilor şi al legendelor, unde existau minuni şi prevestiri. Era ţara lui Sasquatch.

– Credem că s-a pierdut acolo timp de mai multe zile, spuse Ellie.

Julia nu-i replică nimic. Ceea ce vedea ea pe fetiţă trăda cu mult mai mult decât o zi sau două de rătăcire prin parcul naţional.

– Şi a scos vreun cuvânt?

Max clătină din cap.

– Nu. Şi credem că nici nu înţelege vorbele noastre. Îşi petrece tot timpul sub pat. Am spălat-o şi am schimbat-o când dormea sub efectul somniferelor, însă acum nu ne mai putem apropia de ea ca să-i schimbăm scutecele. Şi fetiţa n-a făcut nicio încercare de a folosi toaleta.

– Ei bine, spuse Julia, simţind un val de adrenalină în sânge. Să vedem cu ce anume avem de-a face aici, nu-i aşa? Se întoarse spre sora ei, spunîndu-i: Mergi te rog până la bufet şi adu-mi de-acolo nişte ciocolăţele şi nişte fursecuri şi o felie de plăcintă cu mere şi o prăjitură cu cacao.

– Altceva?

– Păpuşi. Multe păpuşi. De preferat cu haine de care pot fi dezbrăcate şi cu care pot apoi să fie din nou îmbrăcate, dar nu păpuşi Barbie, ci păpuşi pe care să le poţi mângâia. Şi un animal de pluş. Parcă ziceai că era împreună cu un pui de lup? Adu-mi şi un lup de pluş.

– Am înţeles. Mă-ntorc repede. Şi Ellie se răsuci pe calcâie şi plecă în mare grabă.

Julia se întoarse spre Max.

– Povesteşte-mi despre acele urme de legături de pe glezna ei.

– Eu cred...

Dar în acel moment, bărbatul fu întrerupt de sistemul de interfon al spitalului, anunţându-l că era aşteptat de urgenţă la camera de gardă.

Îi întinse femeii dosarul şi îi zise:

– Julia, ai totul notat aici, şi conţinutul nu-i deloc plăcut. Dacă vrei să ne întâlnim mai târziu şi să discutăm...

– Deocamdată mă descurc cu fişele de observaţie. Îţi mulţumesc. Deschise apoi dosarul şi începu să citească. De-abia sesiză plecarea lui Max.

Întreaga primă pagină era un adevărat catalog al multiplelor cicatrici ale fetiţei, inclusiv ceea ce părea a fi urma unei răni de cuţit, rău vindecată pe umărul ei stâng.

Max avea dreptate. Indiferent ce i se putuse întâmpla acelei fetiţe, nu era deloc plăcut.

5

Pe când pleca de la spital, Ellie nu se simţi deloc surprinsă găsind afară o grămadă de oameni.

Aceştia stăteau în picioare, grupaţi ca într-o formaţie militară de desant dintr-o epocă îndepărtată, cu surorile Grimm în frunte, alcătuind un triunghi. La fel ca întotdeauna, Daisy se afla la conducere. Acum purta o rochie de casă, peste care îşi trăsese un jerseu gros. Era încălţată cu o pereche de cizme verzi din cauciuc, înalte până aproape de genunchi, la vreo cinci centimetri mai jos de tivul rochiei. Părul ei cenuşiu, de nuanţa guguştiucilor, era atât de strâns într-un coc la ceafă, încât colţurile ochilor bătrânei erau uşor alungite în sus. Colierul de margarete şi cerceii femeii, care nu-i lipseau niciodată, făceau ca faţa ei zbârcită şi palidă să pară mai mică decât era în realitate.

– Şefă Barton, o interpelă Daisy, înaintând cu maiestuozitate – sau cel puţin într-atâta de maiestuos pe cât putea să arate o persoană care avea în picioare cizme de cauciuc, care ducea în mâini urna cu cenuşa răposatului ei soţ şi al cărei pulover grosolan, cu un model generos gri cu alb, de origine băştinaşă indiano-americană, îi era cu cel puţin două numere prea mare. Am auzit că urma să treci pe-aici.

– Ned te-a zărit cotind de pe autostradă şi i-a telefonat lui Sandi, care te-a văzut intrând pe strada Bay Road, spuse

şi Violet, dând din cap la fiecare vorbă, de parcă orice mişcare a ei ar fi constituit o subliniere strict necesară.

– Care-i situaţia, şefa? îi strigă cineva mai din coada mulţimii.

Ellie era absolut sigură că era vorba despre Mort Elzik, jurnalistul care semnase reportajul din ziarul local apărut în acea dimineaţă.

– Taci, Mort, rosti cu fermitate Daisy, folosindu-şi la maximum glasul de fostă directoare de şcoală. Şefa, noi am mobilizat întregul oraş, aşa precum ne-ai cerut. Iar toată lumea a fost cu-adevărat receptivă. Am strâns jucării şi cărţi şi jocuri şi haine. Şi am primit chiar şi o tricicletă. Acea biată copilă va avea orice şi-ar putea dori. Să-i duc lucrurile în salonul de spital? Unde anume se află sărmana fetiţă?

Marigold păşi în faţă, întrebând-o pe un ton scăzut:

– E cumva la secţia de psihiatrie? Se uită la cei prezenţi în jurul ei, care dădură cu toţii din cap. La camera de gardă, întotdeauna se face şi un consult psihiatric.

– Ce anume s-a întâmplat cu lupul? întrebă din nou Mort, străduindu-se să înainteze prin mulţime.

Şi dintr-odată, toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp. Daisy nu-i mai putea opri, iar Ellie nici măcar nu încerca. Îşi eliberau cu toţii suprapresiunea internă. În definitiv, se făcuse aproape Ora Fericită.

Rând pe rând, se uitară cu toţii la ceasurile lor, mormăi fiecare câte ceva, după care se îndreptară către maşini. Daisy Grimm avea să fie tot în fruntea tuturor. Nimeni nu-şi putea aminti vreo zi în care ea să nu se fi aflat în barul Bigfoot, la începutul Orei Fericite, cu urna ornată, de bronz, aşezată pe scaunul de lângă ea. Băuturile care te încălzeau la jumătate de preţ erau preferatele ei, în materie de otravă. Spunea cu mândrie că nu lua niciodată mai mult de două. Sau nici măcar atât.

– Cine este fetiţa? întrebă din nou Mort, ridicând glasul, cu exasperare.

Întrebarea lui îi făcu pe toţi să amuţească brusc.

– Mort, tocmai asta-i întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari. Peanut se află chiar acum la secţia de poliţie şi face tot ce-i stă în putinţă pentru a descoperi cât mai repede acest lucru.

– Ai văzut articolul meu de azi? Era pe prima pagină.

– Mort, îmi pare rău, dar încă n-am citit ziarul de azi. Ce titlu are de data asta editorialul tău?

– Mowgli trăieşte. Bărbatul se umflă în pene de mândrie. Îmi place nespus de mult să fac referiri la clasici. În orice caz, asta a făcut să se intereseze de mine chiar şi cei de la *National Enquirer*.

Ellie tresări. Încă nu se gândise la aspectul senzaţional al întregii poveşti. *Zburătoarea Fetiţă-Lup Aterizează în Oraşul Pădurii Ploioase*. Asta nu era doar o simplă ştire locală.

Iar acum, Julia se implicase şi ea în problemă.

Hopa!

– Le-ai cerut oamenilor să ne contacteze cu eventuale informaţii despre posibila ei identitate?

Mort se arătă jignit.

– Desigur. Nu uita că sunt un adevărat profesionist. Mi-ar plăcea să pot sta de vorbă cu ea.

– Nouă tuturor ne-ar plăcea asta. Medicul psihiatru e acum lângă ea. O să te anunţ când vom avea vreo veste bună. Cât despre lucrurile pe care le-aţi adunat cu toţii...

– Este vorba despre Julia! ţipă Violet, bătând cu bucurie din palme.

– Bineînţeles! ciripi şi Marigold. Ned se tot întreba cine anume putea să fie femeia aceea blondă.

– Nu pot să cred că nu mi-am dat seama de un lucru atât de evident. Ai fost la aeroport, ca s-o întâmpini şi s-o aduci încoace, spuse şi Daisy.

– Ce exprimare preţioasă! pufni Marigold. Se vedea treaba că o profesoară de engleză nu se putea niciodată dezbăra de aşa ceva.

Mort începu să ţopăie de nerăbdare, ca un puşti în faţa afişului de la *Piraţii din Caraibe.*

– Aş vrea să-i iau surorii tale un interviu.

– Încă n-am confirmat faptul că Julia Cates a fost contactată pentru acest caz, şi cu-atît mai puţin că ea ar fi deja aici. Ellie se uită ţintă la Mort. Este limpede? Nu vreau să-i apară numele în ziar.

– Poate dacă-mi promiţi un interviu în exclusivitate...

– Ia mai tacă-ţi fleanca!

– Dar...

Daisy îi zbieră bărbatului în ceafă:

– Mort Elzik, să nu îndrăzneşti nici măcar să te gândeşti că ai putea să nu respecţi ceea ce îţi solicită Ellie. Mama ta s-ar răsuci în mormânt. Şi pentru Dumnezeu, eu am să-l sun pe taică-tu!

– Mort, nu da drumul în ziar poveştii ăsteia, adăugă Ellie. Te rog. Însă amândoi ştiau că el putea face ceea ce dorea. Iar între ei era o diferenţă de peste zece ani. Şi totuşi, într-un moment ca acela, încă erau mai curând şmecheraşul de la ziarul liceului şi regina balului decât reporterul şi şefa poliţiei. În oraşele mici precum acela al lor, dinamica socială acţiona la fel ca betonul: se întărea iute şi puternic.

– Bine, fie, îi replică el, rostind acele vorbe simultan cu scoaterea unui geamăt prelung.

Ellie îi zâmbi.

– Perfect.

Iar Daisy insistă:

– Şefa, dar ce facem cu lucrurile pe care le-am adunat de pe la oameni?

– Îţi mulţumesc, Daisy. Ce-ar fi să le duceţi pe toate la mine în garaj? Şi să-mi faci o listă cu toată lumea care le-a donat, ca să am eu o evidenţă, pentru că vreau să le mulţumesc personal tuturor.

Marigold bătu uşor cu palma în carnetul ei cu coperte de material plastic.

– Lista este deja făcută aici.

Ellie dădu din cap.

– Excelent. Ştiam eu că pot conta pe voi toţi. Acum cel mai bine ar fi să mă întorc la treabă. Avem o identitate de descoperit. Vă mulţumesc tuturor pentru sprijinul vostru. Fetiţa asta a avut noroc să se rătăcească tocmai în oraşul nostru.

– Vom avea grijă de ea, zise cineva.

Ellie se îndreptă spre parcare. În urma ei, putea auzi zumzetul şuşotelilor, zgomotul lor estompându-se cu fiecare pas pe care îl făcea. În acea seară, atât la barul Bigfoot cât şi la bodega Pour House, urmau să fie lansate mai multe speculaţii decât halbele de bere Olympia golite. Subiectele abordate cu predilecţie în discuţii aveau să fie, în proporţii egale, Julia şi fetiţa-lup. Ar fi trebuit să-şi închipuie că aşa urma să se întâmple.

Julia fusese dintotdeauna altfel decât ceilalţi, într-un oraş care preţuia uniformitatea şi conformismul. Fusese o fată stângace şi tăcută, născută parcă într-o familie care nu i se potrivea, iar apoi – într-un mod inimaginabil – se dovedise practic genială. Câtă vreme locuise în oraş, locuitorii acestuia nu ştiuseră cum să se comporte faţă de ea. Şi cu-atât mai puţin aveau să ştie ce să-i spună acum.

Ellie se urcă în vechiul break al mamei ei – maşină pe care cei apropiaţi o cunoşteau sub numele de „Madge" – şi se îndreptă spre secţia de poliţie. Pe tot drumul până acolo, îşi încărcase cu noi obiective lista pe care o avea în minte, cuprinzând ceea ce avea de făcut. În ziua aceea, urma să descopere identitatea fetiţei. Nu se putea altfel. Fie cineva avea să citească ziarul şi avea să iasă apoi la poliţie, fie (iar asta era cea mai bună variantă) ea avea să găsească răspunsul în vechile dosare de cazuri nerezolvate de dispariţii ale unor copile, şi astfel s-ar fi acoperit de glorie.

Lăsă maşina pe locul ei obişnuit de parcare şi intră în secţia de poliţie.

În biroul ei o aştepta Viggo Mortensen. Bineînţeles, însă că nu în carne şi oase, ci doar silueta acestuia, decupată dintr-un panou de carton, în mărime naturală, şi cu toate însemnele Stăpânului Inelelor. Lângă buzele sale fusese lipită o bulă albă, din hârtie, pe care scria: *Arwen nu înseamnă nimic pentru mine. Eu numai pe tine te doresc.*

Ellie izbucni în hohote de râs.

Peanut apăru de după colţ şi intră în birou, aducând două ceşti cu cafea.

– De unde ai ştiut că azi aveam nevoie de aşa ceva? o întrebă Ellie.

Peanut îi întinse una dintre ceşti.

– Am ghicit.

– Şi Aragorn? Unde-a stat ascuns până acum?

– În cabina de proiecţie de la cinematograful Rose. Mi l-a împrumutat Ned.

– Aşa că va trebui să i-l înapoiez?

Peanut rânji.

– Dar de-abia mâine sau poate chiar poimâine. I-am spus lui Ned că va dura un timp, până ce îmi voi da seama cât de

amarnic îţi doreşti un bărbat în dormitor. Iar Ned mi-a răspuns că unul din carton tot ar fi mai bun decât nimic.

Ellie nu putu să nu zâmbească.

– Mulţumesc, Peanut. Apoi îi veni din nou în minte tot ce mai avea de făcut şi acel zâmbet îi pieri imediat de pe buze. Acum, consider că ar fi cel mai bine să ne întoarcem amândouă la treburile noastre.

Peanut întinse mâna spre cumplita dezordine de pe masa ei de lucru şi ridică din harababură o singură coală de hârtie.

– Aici se află ceea ce am descoperit până acum. Femeia îşi puse pe nas ochelarii de citit Costco, incrustaţi cu strasuri, continuând: Centrul pentru Copii Pierduţi şi Dispăruţi efectuează o cercetare în baza lor de date. Prima lor rundă de căutare a evidenţiat mai bine de zece mii de potenţiale asemănări. Acum încearcă să mai îngusteze aria de căutare. Vârsta exactă a fetiţei le-ar putea fi de mare folos, în sensul acesta.

Ellie se aşeză fără grabă. Visul ei de glorie se fâsâise ca un balon vechi.

– Zece mii de fetiţe dispărute. Domnul să ne aibă-n paza Lui, Peanut! Ne-ar trebui zeci de ani pentru a parcurge toate acele informaţii.

– Ascultă aici, El. În ţara asta, apar în fiecare an peste opt sute de mii de cazuri de dispariţii de copii. Asta înseamnă zilnic aproape două mii de cazuri. Statistic vorbind, cincizeci la sută dintre aceste cazuri se referă la fetiţe de rasă albă, răpite de persoane pe care ele le cunosc. Fetiţa noastră este în mod sigur de rasă albă?

– Da. Ellie se simţi brusc copleşită. Dar FBI-ul ne-a răspuns ceva?

– Aşteaptă să aibă mai întâi dovada existenţei unei răpiri sau o identificare certă a copilei. Putea să fie vorba doar de o

fetiță care s-a rătăcit și s-a pierdut, de la Mystic sau de la Forks. Tehnic vorbind, noi încă n-avem niciun fel de probă cum că s-ar fi comis vreo infracțiune. Și ne-au sfătuit să luăm încă o dată orașul nostru... la puricat. Iar DSHS-ul ne presează să-i stabilim temporar un părinte adoptiv. Va trebui să facem asta. Copila nu poate rămâne pentru totdeauna în spital.

– Ai sunat și la Centrul de Recuperare Laura?

– Ba chiar și la *Cei mai căutați din America*. Și la biroul Procurorului General. De mâine, fata asta urmează să se afle pe pagina întâi a știrilor. Peanut se încruntă de îngrijorare. Nu va fi deloc ușor să ascundem prezența Juliei.

Povestea urma să stârnească un veritabil uragan de presă. Asupra acestui fapt nu încăpea nicio îndoială. Și, o dată în plus, dr. Julia Cates avea să se afle în centrul acelui uragan.

– Ai perfectă dreptate în privința Juliei, încuviință Ellie, încruntându-se și ea.

Fata se încolăcește ca o tânără ferigă, în locul acesta mult prea alb. Pământul este rece și tare, făcând-o din când în când să tremure și să viseze la peștera ei. În timp ce dormea, Străinii au schimbat-o. Acum ea miroase a flori și a ploaie. Îi lipsește propriul ei miros.

Vrea să închidă ochii și să se culce, însă izurile de-acolo sunt toate foarte greu de suportat. Mai toată vremea o mănâncă nasul, iar gâtlejul îi este atât de uscat, încât o doare atunci când vrea să înghită în sec. Îi este dor de râul ei și de vuietul apei care se scurgea în permanență peste stânca abruptă din apropierea grotei sale. O poate auzi respirând pe Cea cu Părul-ca-Soarele și îi poate auzi și vocea, acea voce ca o furtună cu tunete, o voce periculoasă și înspăimântătoare.

O voce care o face să se refugieze cât mai departe, până lângă marginea locului. Dacă ar fi lup, s-ar putea strecura de-acolo şi ar fugi. Ideea asta o întristează. Se gândeşte la Ea... şi chiar şi la El. Adică la Lup.

Fără ei, se simte pierdută. Nu poate rămâne în acest loc unde nu trăieşte nimic verde şi aerul pute.

N-ar fi trebuit să fugă. Mereu i-a tot spus El că era frig şi mult mai rău dincolo de pădurea lor, că trebuia să rămână ascunsă, fiindcă în lume erau oameni care le făceau pe fetiţe să sufere mai tare decât o făcea El. Aceia erau Străinii.

Ar fi fost bine să-l fi ascultat, dar fusese atât de îngrozită, de prea multă vreme.

Acum avea să o păţească mai rău decât cu plasa aceea.

Ei aşteaptă să o rănească atunci când iese de-acolo, însă ea va fi prea mică pentru ca ei s-o mai poată zări. Ca o gâză verde pe o frunză, se va face nevăzută.

Aşezată pe un scaun incomod din material plastic, în camera aceea de joacă, decorată în culori atât de vesele, Julia se uita la carnetul de însemnări aflat în poala ei. În decursul ultimei ore, îi vorbise fără oprire fetei ascunse sub pat, şi totuşi nu-i stârnise nicio reacţie. Carnetul rămânea plin de întrebări fără vreun răspuns.

Dinţi – lucrări dentare?
Surzenie?
Materii fecale – vreo dovadă a dietei?
Obişnuinţă cu toaleta?
Cicatrici – vechimea acestora.
Originea etnică.

În primii ani ai rezidenţiatului Juliei, devenise pentru toată lumea limpede faptul că ea avea un veritabil har de a se

ocupa de copiii traumatizaţi şi depresivi. Până şi cei mai pricepuţi dintre profesorii şi colegii ei îi ceruseră sfatul. Femeia părea să înţeleagă din instinct presiunile extreme la care erau supuşi copiii. Mult prea des, aceştia sfârşeau în întuneric, pe străzile dosnice ale centrului indiferent cărui oraş, vânzându-şi trupuşoarele fragede pentru a avea cu ce să-şi cumpere mâncare şi droguri. Ştia cât de tare îl marcau pe un copil exploatarea, şi maltratările, şi alcoolul, ştia cum familiile îşi pierdeau maleabilitatea şi se destrămau, lăsându-şi toţi membrii în derivă, dezorientaţi. Cel mai important era faptul că îşi amintea cum era să nu fii acceptat şi, cu toate că până la urmă crescuse şi se încadrase în fluxul celorlalţi adulţi, acele dureroase amintiri din copilărie nu i se şterseseră câtuşi de puţin din memorie. Iar copiii îşi deschideau inimile în faţa ei şi i se destăinuiau, având încredere că ea avea să-i asculte şi să-i ajute.

Deşi nu se specializase în autism, sau în refacerea dereglărilor creierului, sau în problemele suprasolicitărilor mintale, ea se descurca şi cu astfel de pacienţi şi ştia cum funcţionau şi reacţionau autiştii.

Cunoştea felul în care se comportau şi copiii cu surzenie profundă, înainte de a învăţa limbajul semnelor. Era uluitor faptul că în această ţară mai erau încă locuri – prin zone de păduri întinse şi în alte regiuni la fel de izolate – în care copiii surdomuţi creşteau fără niciun mod de a comunica.

Însă nimic din toate astea nu părea să se întâmple în cazul de faţă. Tomografia creierului copilei nu evidenţiase niciun fel de leziuni cerebrale sau alte anomalii. Fata de sub pat putea fi foarte bine un copil perfect normal care fusese pierdut într-o excursie de o zi, iar acum era prea îngrozită pentru a mai vorbi.

O fetiţă perfect normală, care călătorise împreună cu un

lup, şi care urla la lună, şi care se părea că nu ştia la ce servea toaleta.

Julia lăsă jos pixul. Tăcea de prea mult timp. Cea mai mare speranţă în legătură cu această copilă consta în stabilirea unor *legături*. Asta însemna realizarea unei comunicări.

– Cred că nu-mi pot nota calea de a te înţelege, îi spuse ea fetiţei, pe un ton blând şi mângâietor. Şi e mare păcat, pentru că mie-mi place să scriu. Dar probabil că tu preferi să desenezi, precum majoritatea fetelor de vârsta ta. Deşi nu-ţi cunosc cu exactitate vârsta. Doctorul Cerrasin crede că ai vreo şase ani. Eu una aş zice că eşti ceva mai micuţă, însă n-am apucat să mă uit bine de tot la tine. Eu am treizeci şi cinci de ani. Ţi-am mai spus asta? Sunt absolut sigură că ţie ţi se pare o vârstă foarte înaintată. Şi la drept vorbind, în ultimul an am început să mă şi simt bătrână.

În următoarele două ore, Julia vorbi neîncetat, despre toate nimicurile. Îi spuse fetiţei unde se aflau ele şi de ce se aflau acolo – precum şi că toată lumea voia s-o ajute. Nu conta atât de mult ce anume îi spunea, cât modul în care îi vorbea. Subtextul fiecărui cuvânt rostit era: *Ieşi de-acolo, iubito, lângă mine te vei afla în siguranţă.* Dar nu obţinu niciun răspuns din partea micuţei. Nici măcar un singur degeţel nu apăru de sub pat. Tocmai se pregătea să înceapă să vorbească despre cât de însingurat loc putea fi uneori întreaga lume, când o întrerupse o bătaie în uşă.

De sub pat veni un sunet înfundat.

Auzise oare şi fetiţa ciocănitura?

– Mă întorc imediat, spuse Julia, pe un ton nepăsător. Apoi se apropie de uşă şi o deschise.

Doctorul Cerrasin îşi aplecă spre dreapta capul, arătând spre doi infirmieri îmbrăcaţi în alb, care stăteau în picioare lângă el. Unul ţinea în braţe o cutie voluminoasă, iar celălalt ducea o tavă cu mâncare.

– Au sosit jucăriile şi mâncarea.

– Mulţumesc.

– Încă nu i-ai stârnit vreo reacţie?

– Nu, şi în condiţiile astea îmi este imposibil să-i pun diagnosticul. Pentru aşa ceva, am nevoie să o pot studia. Să-i urmăresc acţiunile, reacţiile, mişcările. Blestematul acela de pat împiedică acest lucru.

– Dar cu lucrurile astea ce să facem? o întrebă unul dintre infirmieri.

– O să iau acum doar nişte animale de pluş. Deocamdată, depozitaţi undeva restul jucăriilor. Micuţa încă nu este deloc pregătită pentru felul ăsta de a se juca. Mâncarea lăsaţi-o pe masă. Intraţi, dar să nu faceţi zgomot. Nu vreau s-o speriaţi pe copilă mai tare decât este deja. Apoi i se adresă lui Max: Mai are orăşelul ăsta o bibliotecă măcar de mărimea maşinii mele?

– E într-adevăr mică biblioteca, recunoscu el, însă, cu ajutorul internetului, poţi avea acces la orice vrei. Începând de anul trecut, biblioteca funcţionează conectată online. El îi aruncă un zâmbet fermecător. A avut loc chiar şi o festivitate, cu acea ocazie.

În acel moment, Julia se simţi brusc pe aceeaşi lungime de undă cu bărbatul. Erau amândoi altfel decât localnicii, făcând haz de obiceiurile din oraşele mici. Dar când îşi dădu seama că el o făcuse să zâmbească, femeia se dădu cu un pas înapoi.

– Mai mereu are loc câte o festivitate. Apoi dădu să spună altceva – nici măcar nu era prea sigură ce anume – când în minte îi veni dintr-odată o idee.

Trebuia luat patul de-acolo. Cum de nu se gândise oare până atunci la acest lucru atât de evident?

Femeia se răsuci pe calcâie şi închise uşa, dându-şi seama o clipă prea târziu că i-o cam trântise lui Max drept în nas.

Vai! O făcuse lată! Se îndreptă apoi spre infirmierul cel mai apropiat, care tocmai aşeza pe o măsuţă tava cu mâncare, şi îi spuse:

– Vă rog să scoateţi din cameră patul, dar salteaua lăsaţi-o aici.

– Cum?

– Noi nu suntem cărători de mobilă, domnişoară, interveni şi celălalt infirmier.

– Domnişoară *doctor*, accentuă ea. Vreţi să spuneţi că voi doi nu sunteţi îndeajuns de vânjoşi încât să mă puteţi ajuta?

– Ba cum să nu fim îndeajuns de vânjoşi? se arătă jignit bărbatul, care era mai înalt decât colegul lui. Puse jos cutia cu animale de pluş.

– Bine. Şi-atunci, care mai este problema?

– Hai, Fredo. Să luăm repede patul de-aici, până ce domnişoarei doctor nu-i vine cumva ideea că ar fi bine să-i aducem şi un frigider.

– Vă mulţumesc. Aveţi grijă că sub pat se află o fetiţă. Încercaţi pe cât posibil să n-o speriaţi.

Unul dintre bărbaţi se întoarse în direcţia Juliei, întrebând-o:

– Da' de ce nu-i spui să iasă de-acolo?

– Voi doar luaţi patul, vă rog. Cu atenţie. Şi puneţi salteaua în colţul acela.

Cei doi lăsară salteaua în locul indicat de ea, după care săltară patul şi îl scoaseră din încăpere. Uşa se închise în urma lor, însă Julia nu remarcă faptul. Psihiatra nu mai avea ochi decât pentru pacienta ei.

Ghemuită pe podea, fetiţa deschise gura să ţipe.

Hai, o îndemnă Julia în gând, *vreau să-ţi aud glăsciorul.*

Dar nu se auzi niciun sunet, în timp ce micuţa se târî

înapoi lângă perete şi încremeni acolo. Rămase totalmente imobilă.

Acest lucru îi aminti Juliei de un cameleon adaptându-se mediului ambiant în care se afla. Şi totuşi, biata copilă nu-şi putea schimba culoarea şi nu se putea camufla. Era cât se putea de vizibilă, pe fondul linoleumului împestriţat cu gri de pe pardoseală şi al pereţilor de un galben-aprins, unicul ei semn de viaţă fiind dat doar de nările care i se dilatau periodic, încercând să capteze orice miros.

Pentru prima dată, Julia remarcă frumuseţea fetiţei. Deşi micuţa era îngrozitor de slabă, era izbitoare. Se uita pe lângă Julia, dar nu direct la ea, ca şi cum în stânga femeii ar fi existat un animal primejdios, aflat la pândă. Expresia copilei era în acelaşi timp dulce, şi straniu de preocupată, neexprimând absolut nimic, dar nescăpându-i nimic neobservat. Gura ei nu arăta nici neplăcere şi nici curiozitate, iar ochii – acei uluitori ochi verzi-albăstrui – erau serioşi şi atenţi.

Julia era surprinsă de absenţa totală a fricii din acei ochi. Poate că ajunsese la capătul celălalt al fricii. Ce se întâmpla oare cu un copil atunci când frica devenea o permanenţă... se contopea cumva cu pânda?

– Aproape că te uiţi la mine, rosti femeia, pe cel mai degajat ton posibil. Contactul vizual era important. De obicei, autiştii nu stabileau contactul vizual până ce, sau doar dacă urmaseră un tratament notabil. Ea îşi însemnă în carneţel: *Să fie cumva mută?* Sora ei îi spusese că fetiţa scosese nişte zgomote, însă Julia nu le auzise ea însăşi. Iar în afară de asta, sora ei îi mai vorbise şi despre nişte abilităţi extraordinare ale micuţei, la sărituri şi la cărăratul în copaci. Îmi închipui că eşti înspăimântată. Tot ce ţi s-a întâmplat de ieri încoace a fost înfricoşător şi într-o asemenea situaţie oricine ar fi ţipat.

Nu se văzu nicio reacție.

În următoarele douăsprezece ore, Julia rămase liniștită pe un scaun. Observa tot ce putea în legătură cu fetița, însă la drept vorbind, nu era prea mult de observat. În toate acele prime ore, copila rămăsese complet nemișcată. Cam pe la miezul nopții, adormi, tot chircită acolo lângă perete. Când în cele din urmă alunecă pe podea, Julia se apropie cu precauție de ea și o ridică ușor, mutând-o pe saltea.

Pe tot parcursul nopții, Julia o veghe, notându-și de fiecare dată când somnul fetiței părea agitat de visuri urâte. La un moment dat, Julia adormi și ea, însă în dimineața următoare, pe la ora șapte, era deja trează și gata s-o ia de la capăt. Sună acasă pentru a-i comunica lui Ellie că probabil avea să-și petreacă întreaga zi tot la spital, după care se întoarse la lucru.

Când se trezi în sfârșit și fetița, Julia era pregătită. Zâmbind liniștitor, ea reîncepu să-i vorbească. Se străduia ca în glasul ei micuța să simtă acceptarea și protecția, astfel încât semnificația să fie limpede, chiar dacă vorbele îi erau necunoscute. Oră după oră, Julia nu se opri din vorbit, trecând și timpul micului dejun și al mesei de prânz, fără ca mâncarea să fi fost măcar atinsă. Târziu în cursul după-amiezii, deveniră evidente două lucruri: Julia era extenuată, iar fetei nu se putea să nu i se fi făcut foame.

Julia se apropie încet de cutia care fusese adusă în ziua precedentă. Era atentă să nu facă nicio mișcare bruscă. Vorbea încontinuu, asociind cuvintele pe un ton mângâietor, ca și cum tăcerea fetei ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

– Ce-ar fi să ne uităm acum și prin lucrurile astea, ca să vedem dacă există ceva să-ți placă? Ea deschise apoi cutia. Deasupra unei grămezi de alte jucării din catifea și de haine împăturite, trona un lup cenușiu din pluș. Îl ridică și trecu

apoi la o altă cutie. Zâmbind în continuare, începu s-o despacheteze. Oamenii din Rain Valley ţi-au trimis aceste lucruri, fiindcă sunt îngrijoraţi în privinţa ta. Sunt sigură de faptul că părinţii tăi sunt şi ei îngrijoraţi. Poate că te-ai pierdut. Să ştii că nu-i din vina ta şi nimeni n-o să se supere pe tine.

Ea aruncă peste umăr o privire în direcţia fetiţei, care şedea pe saltea, absolut nemişcată, privind pe lângă Julia, dincolo de aceasta.

Fereastra, înţelese Julia. Copila nu-şi mai luase privirea de la fereastră. Deşi geamul nu era mare şi nu dezvăluia prea mult din lumea de-afară, arăta totuşi un petic de cer albastru şi capătul verde al unei crengi dintr-un brad.

– Aşa-i că te întrebi cum ai putea ajunge şi tu acolo afară? Mi-ar plăcea să te ajut să poţi pleca la tine acasă. Ţi-ai dori asta?

Nu apăru nicio reacţie, nici măcar la cuvântul „acasă"

Julia luă de pe un raft o carte voluminoasă şi îi dădu drumul să cadă pe podea, producând un pocnet puternic.

Fata tresări, cu ochii măriţi de surprindere. Se uită o clipă la Julia, după care se refugie fulgerător în colţul odăii.

– Prin urmare, surdă nu eşti. Asta nu-i rău de ştiut. Acum ar fi bine să-mi dau seama şi dacă poţi înţelege ceea ce spun. Auzi cuvinte sau sunete, fetiţo? Cu multă prudenţă, ea înaintă spre copilă. În timpul ăsta, aştepta să vadă o licărire în ochii micuţei, un semn de acceptare a faptului că se apropia de ea. Nu remarcă absolut nimic, dar când ajunse la vreo opt paşi distanţă, Julia văzu nările fetiţei lărgindu-se. Un mic sunet tânguitor ieşi dintre buzele acesteia. Degetele ei erau atât de încleştate, încât aproape că pielea bronzată se albise.

Julia se opri.

– Aici e suficient de aproape, nu? Ţi-e frică de mine. De fapt, ăsta-i un lucru bun. Reacţionezi normal la acest mediu

înconjurător bizar. Se aplecă foarte încet şi aruncă spre fetiţă animalul de pluş, care ateriză chiar lângă copilă. Câteodată, o jucărie moale şi catifelată ne poate face să ne simţim mai bine. Când eram eu mică, aveam o ursoaică roz de pluş, pe nume Tink. O luam cu mine peste tot. Julia reveni la masă şi lăsă cutia pe podea, după care se aşeză.

După o clipă, se auzi o altă ciocănitură în uşă. Zgomotul o făcu pe fetiţă să se ghemuiască şi mai strâns în colţul camerei, gârbovindu-se pentru a părea cât mai mică posibil.

– Ţi-au adus cina. Ştiu că e devreme, însă probabil că ţi-e foame. N-o să te las să mănânci de una singură; ai putea foarte bine să-ţi dai deja seama de acest lucru. Femeia deschise apoi uşa, îi mulţumi infirmierei pentru mâncare şi reveni la masă.

Uşa se închise din nou cu un păcănit, lăsând-o pe Julia singură cu fetiţa.

Şi pe când despacheta mâncarea, femeia continua să vorbească neîncetat. Nu spunea nimic prea personal sau prea aprins, erau doar cuvinte înşiruite fără oprire, fiecare dintre acestea constituind câte o invitaţie la care nu primea niciun răspuns. În cele din urmă, împinse ambalajul la o parte. Pe masă era acum aranjată o mulţime de mâncare pe placul copiilor. Macaroane cu brânză – dintr-o casoletă, exact în felul în care le plăcea copiilor, gogoşi glazurate, prăjiturele de ciocolată, copănele de pui cu ketchup, lapte, jeleuri cu bucăţele de fructe, pizza cu brânză şi hotdog cu cartofi prăjiţi. Aromele tentante se răspândiră cu iuţeală în mica încăpere.

– N-am ştiut ce anume ţi-ar plăcea să mănânci, aşa că mi-am permis să comand de toate.

Julia întinse mâna şi înşfăcă de pe farfuria roşie o gogoaşă.

– Nici nu mai ţin minte de când n-am mai mâncat o

gogoaşă glazurată. N-or fi ele prea sănătoase pentru tine, dar sunt extraordinar de bune la gust. Femeia muşcă din gogoaşă cu multă poftă. Aroma îi explodă în cerul gurii. Savurând marea bunătate, Julia se uită drept la fetiţă. Iartă-mă. Ţi-e foame? Poate că vrei şi tu o îmbucătură.

Auzind cuvântul „foame", copila tresări. Pentru o clipă, privirea îi rătăci prin cameră şi i se pironi apoi pe masa cu mâncare.

– Ai înţeles asta? o întrebă Julia, aplecându-se abia perceptibil în faţă. Ştii cumva ce înseamnă „foame"?

Fata se uită o clipă la ea. Privirea nu durase decât o fracţiune de secundă, însă Julia îi simţi din plin impactul, până în vârful degetelor de la picioare.

Micuţa înţelesese.

Psihiatra era absolut sigură de acest lucru.

Foarte încet, Julia întinse mâna după o a doua gogoaşă, o puse pe o farfuriuţă roşie din material plastic şi se ridică în picioare. Se apropie apoi şi mai mult ca înainte de fetiţă – de data asta până la aproximativ şase paşi. Şi încă o dată fetiţa gâfâi cu zgomot, şi se tângui uşor, şi încercă să se dea şi mai în spate, dar peretele o opri imediat.

Julia puse farfuria pe podea şi o împinse încet înainte, spre copilă. Farfuria alunecă uşor pe linoleum, ajungând suficient de aproape de fetiţă încât aceasta să-i poată simţi aroma de vanilie, şi totuşi destul de departe pentru ca ea să trebuiască să înainteze pentru a ajunge la gogoaşă.

Julia se întoarse pe scaunul ei.

– Hai, îndrăzneşte, o îndemă ea. Ţi-e foame. Ai acolo mâncare.

De data asta, fata se uită ţintă la Julia, care îi simţi din plin disperata intensitate cu care o privea cu acei ochi verzi-albăstrui. Femeia îşi notă în carnet: *Mâncare*.

– Nimeni n-o să te rănească, îi zise Julia.

Fata clipi. Să fi fost lucrul acesta oare o reacţie la cuvântul „rănească"? Julia şi-l notă şi pe acesta.

Minutele treceau. Niciuna dintre ele nu-şi schimba direcţia privirii. Într-un târziu, Julia se uită repede spre fereastra de lângă uşă. Doctorul incredibil de arătos se afla acolo, urmărindu-le.

În clipa în care Julia se uitase în altă parte, fata se năpusti la farfurie, înhăţă mâncarea şi reveni la locul ei, asemenea unui animal sălbatic care se întorcea în vizuina lui ca să mănânce.

Iar felul în care mânca...

Fata îşi băgase în gură aproape toată gogoaşa şi începu s-o mestece cu zgomot.

Julia remarcă exact momentul când sesizase gustul gogoaşei. Fata făcuse nişte ochi mari.

– Nimic nu se compară cu o gogoaşă bună. Ar trebui să fi gustat şi din prăjiturelele de ciocolată ale mamei mele. Erau delicioase. Julia se poticni uşor la folosirea timpului trecut al verbului. Ciudat era faptul că ea ar fi putut jura că fetiţa remarcase şi ea acest lucru, deşi n-ar fi putut spune de ce se întâmplase să gândească astfel. Mai bine ai adăuga în plus şi nişte proteine, puştoaico. Nu-i bun prea mult zahăr. Femeia luă un hotdog şi îl garnisi cu ketchup şi cu muştar, după care îl puse pe o farfurie pe podea, cu doi paşi mai aproape de masă decât înainte.

Fata se uită la farfuria goală în care se aflase gogoaşa. Era evident că vedea deosebirea. Părea să măsoare din ochi distanţa suplimentară, cântărind în minte riscul sporit.

– Poţi avea încredere în mine, o asigură cu blândeţe Julia.

Niciun răspuns.

– N-am să te rănesc.

Fata ridică încet bărbia. Ochii aceia verzi-albăstrui se fixară asupra Juliei.

– Mă înţelegi, nu-i aşa? Poate că nu mă înţelegi chiar în întregime, dar ceva-ceva tot înţelegi. Engleza este limba ta maternă? Eşti de pe-aici?

Fetiţa îşi coborî privirea spre hotdog.

– Neah Bay. Joyce. Sequim. Forks. Sappho. Pysht. La Push. Mystic. Julia urmărea îndeaproape o eventuală reacţie, dar numele niciuneia dintre localităţile din apropiere nu-i trezea fetei vreun răspuns. Multe familii hoinăresc în excursii prin pădure, în special de-a lungul Râului Toamnei.

Clipise cumva fata la denumirea aceea? Ea o rosti încă o dată: „Râul Toamnei".

Nimic.

– Pădure. Copaci. Codri seculari.

Fata ridică brusc privirea.

Julia se ridică de la locul ei şi înaintă foarte încet către copilă. Când ajunse suficient de aproape încât ar fi putut-o atinge, ea se lăsă pe vine, pentru a fi la acelaşi nivel cu ochii fetiţei. Întinzând mâna în spate, femeia pipăi după farfuria cu hotdogul. Găsind-o, o apucă şi o împinse înainte.

– Te-ai pierdut în pădure, scumpete? Asta poate fi de-a dreptul cumplit. Atâta întuneric şi toate sunetele acelea. Te-ai rătăcit de mămica ta şi de tăticul tău? Dacă s-a întâmplat aşa ceva, eu pot să te ajut. Te pot ajuta să ajungi înapoi, acolo de unde eşti tu.

Nările fetiţei se dilatară din nou, însă Julia nu putea fi sigură dacă asta se întâmplase din cauza cuvintelor sau a mirosului de hotdog. Pentru o fracţiune de secundă – poate la auzul cuvântului, „înapoi" sau „ajut" – în acei ochi de copil apăruse o strălucire de teamă.

– Ţi-e frică să ai încredere în mine. Poate că mama ta şi

tatăl tău ţi-au spus să nu vorbeşti cu oameni străini. În mod normal, acesta este un sfat bun, însă acum ai necazuri, dulceaţă. Nu pot să te ajut decât dacă o să vorbeşti cu mine. Cum aş putea altfel să te duc acasă? Te poţi încrede în mine. N-am să te rănesc, îi spuse ea din nou. Nu te rănesc.

În acel moment, fata porni încet să înainteze. Privirea ei nu şovăi şi nu-şi schimbă nicio clipă direcţia. Se uita drept la Julia, în timp ce se grăbea înainte, în ghemuirea ei stângace.

– Nu te rănesc, îi repetă încă o dată Julia, în timp ce fata se tot apropia de ea.

Copila răsufla accelerat, şuierător. Transpiraţia făcea să-i lucească fruntea. Mirosea vag a urină, din cauza scutecelor pe care nu avuseseră cum să i le mai schimbe. Cămăşuţa de noapte de la spital atârna cu neglijenţă pe trupul ei mic. Unghiile de la mâini şi de la picioare erau lungi şi încă uşor murdare. Ea întinse mâna după hotdog şi îl apucă.

Şi-l duse apoi la nas şi îl adulmecă, încruntându-se.

– Este un hotdog, îi zise Julia. Probabil că părinţii tăi au luat aşa ceva, când aţi fost în excursie cu cortul. Unde aţi fost în acea excursie, îţi mai aminteşti? Ştii cumva cum se numeşte oraşul tău? Mystic? Forks? Joyce? Pysht? Unde anume spunea tatăl tău că mergeţi? Poate că voi putea să plec acolo să-l aduc şi pe el aici.

Şi atunci, fata o atacă. S-a întâmplat atât de rapid, încât Julia nu apucă să reacţioneze. Şedea acolo liniştită, vorbind cu blândeţe, iar în clipa următoare se trezise răsturnată pe spate, lovindu-se cu capul de pardoseală. Fata sări pe pieptul Juliei şi îşi încleştă mâinile pe faţa ei, zbierând cuvinte de neînţeles.

Max ajunse foarte repede lângă ele şi o trase pe fetiţă de pe Julia.

Confuză, aceasta încerca să se ridice în şezut. Nu se putea

concentra. Când în sfârşit îşi mai reveni, îl văzu pe Max sedând-o pe copilă.

– Nu! strigă Julia, străduindu-se să se ridice în picioare. Vederea i se înceţoşă, iar picioarele i se împleticeau.

Max se repezi din nou la ea şi o sprijini.

– Te-am prins.

Dar Julia se smulse de lângă el şi căzu în genunchi.

– Nu-mi vine să cred că ai sedat-o. La naiba! Acum n-o să-i mai pot în veci câştiga încrederea.

– Putea să te rănească grav, îi spuse el pe un ton deranjant de practic.

– Zău? La greutatea ei? Cât poate să aibă? Douăzeci de kilograme cu totul?

Pe Julia o dureau obrajii şi ceafa. Încă nu putea să creadă cât de fulgerător venise atacul. Răsuflă sacadat şi privi de jur împrejur, prin încăpere. Fata se afla pe o saltea de lângă zidul din spate, dormind. Până şi în somn era încolăcită ca un ghem tensionat, de parcă s-ar fi temut că întreaga lume i-ar fi putut face rău. *La dracu'!*

– Şi cât timp va rămâne adormită?

– Doar câteva ore. Când am intrat, mi s-a părut că se uita după o armă. Dacă ar fi găsit aşa ceva, probabil că te-ar fi putut aranja cu-adevărat grav.

Julia îşi dădu ochii peste cap. Nu încăpea îndoială că el era unul dintre acei oameni ale căror vieţi nu fuseseră atinse niciodată de vreo violenţă.

Bărbatul o cercetă apoi cu atenţie, şi Julia se gândi pentru o fracţiune de secundă că poate totuşi el cunoştea ceea ce însemna durerea.

– N-ar fi acum pentru prima oară când sunt atacată de către un pacient şi mă îndoiesc că va fi şi ultima. Asta face

parte din riscurile meseriei. Iar data viitoare, să n-o mai sedezi fără să mă întrebi şi pe mine în prealabil, bine?

– Bine.

Ea se încruntă, acest lucru producându-i durere.

– Întrebarea este: ce anume am spus?

– Ce vrei să zici cu asta?

– Ai văzut-o doar. N-avea nimic. Tocmai mă gândeam că poate chiar înţelegea câteva cuvinte. Iar apoi, dintr-odată: poc! Probabil că am spus exact ceea ce nu trebuia. O să ascult diseară înregistrările. Poate că astfel voi descoperi vreun indiciu. Se uită înapoi la fetiţă, rostind: Bietul copil!

– Ar trebui să mergem acum să te dezinfectăm. Zgârieturile pe care ţi le-a lăsat pe obraji sunt foarte adânci şi numai bunul Dumnezeu poate şti ce soi de bacterii o mai fi având ea pe sub unghii.

Julia nu-l putea contrazice câtuşi de puţin.

Pe când străbăteau culoarul, ea îşi dădu seama cât de tare o durea capul. Atât de tare, încât i se făcuse greaţă şi se simţea nesigură pe picioare. Trebuia să-şi concentreze întreaga atenţie, pentru a reuşi să meargă drept înainte.

– N-am văzut până acum pe nimeni să se poată mişca atât de repede. Era ca o felină.

– Daisy Grimm jură că a văzut-o zburând în arţarul din Parcul Sealth.

– Daisy tot mai duce cu ea peste tot cenuşa lui Fred?

– Da.

– Iar Fred a murit când eram eu în clasa a şaptea. Trebuie cumva să spun mai mult?

Max o conduse într-un cabinet de consultaţii pustiu.

– Şezi.

– Lasă-mă să ghicesc: ai câini.

Bărbatul îi zâmbi.

– Atunci, stai jos şi taci. Trebuie să mă uit la rănile tale.

Ea se simţea prea slăbită ca să mai protesteze, aşa că se aşeză pe marginea mesei, în timp ce hârtia îi foşnea sub fund, ăsta fiind singurul zgomot care se mai auzea în încăpere, în afară de respiraţiile lor.

Atingerea lui era surprinzător de uşoară. Se aşteptase să fie mai neîndemânatic şi puţin nesigur. În definitiv, aceea era o muncă de asistentă medicală.

Femeia tresări când Max îi aplică antisepticul pe zgârieturi.

– Iartă-mă.

– Nu-i vina ta.

Bărbatul era prea aproape şi ea închise ochii.

În acel moment, îi simţi răsuflarea pe obraz, ca o mică adiere mirosind a gumă de mestecat Red Hot.

Julia deschise din nou ochii. El era tot acolo, privind-o şi suflându-i peste tăieturi un flux răcoritor de aer. Inima ei începu să tresalte.

– Mulţumesc, îi zise ea, retrăgându-se şi străduindu-se la rândul ei să-i zâmbească.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, Julia! Niciodată nu se simţise prea în largul ei în preajma bărbaţilor chipeşi. Psihologul terapeut îi spusese că tatăl ei era de vină pentru asta. Dar şi bărbaţii asemenea lui Max, mari meşteri în a face inimile fetelor să bată mai iute decât în mod normal.

– Îmi pare rău. Însă nu arăta deloc ca şi cum i-ar fi părut cumva rău. Am vrut doar să te ajut.

– Îţi mulţumesc. Acum mă simt bine.

Max strânse apoi materialele pentru toaletarea rănilor şi le depozită la loc în dulăpioarele suspendate. Când se întoarse iar cu faţa la Julia, păstră în continuare o anumită distanţă între ei.

– Ar fi bine să mergi acum acasă şi să te odihneşti până mâine. Ellie o să aibă grijă de tine. Comoţiile...

– Max, cunosc şi riscurile şi simptomele. Sunt sigură că nu am o comoţie, însă, oricum, o să fiu precaută.

– Nu ţi-ar strica să stai întinsă o vreme.

Ea remarcă zâmbetul cu care Max îşi însoţise cuvintele *să stai întinsă*, dar nu se simţi deloc surprinsă. Cu siguranţă, el era genul de om care putea strecura în orice conversaţie o insinuantă aluzie cu conotaţii sexuale.

– Fetiţa aceea are grabnică nevoie de ajutorul meu, Max. Trebuie să trec pe la secţia de poliţie şi după aceea pe la bibliotecă, însă o s-o iau încetişor.

– Dar de ce mi se pare mie oare că tu nu prea ştii s-o iei încetişor?

Ea se încruntă. Asta chiar că o surprinsese. Nu l-ar fi încadrat în categoria tipului de bărbat care izbutea să le înţeleagă cu-adevărat pe femei. Să le iubească, da. Să se folosească de ele, da. Dar să le înţeleagă, nu. Philip nu fusese niciodată cine ştie cât de intuitiv.

– Sunt chiar atât de transparentă?

– Ca sticla cea mai clară. Şi cum ai de gând să ajungi la secţia de poliţie?

– O s-o sun pe Ellie. Ea o să...

– Te-aş putea duce eu cu maşina până acolo.

Femeia se dădu jos de pe marginea mesei. Acum se putea ţine mai bine pe picioare. Tocmai se pregătea să-i mulţumească frumos şi să-l refuze cu politeţe, când îşi zări pentru o clipă chipul într-o oglindă.

– Oh! Julia se apropie, ca să se uite mai bine. Pe obrazul ei stâng se întindeau de-a curmezişul patru urme adânci, supurânde, ca de gheare. Pielea deja îi era inflamată şi umflată şi se părea că avea să se trezească a doua zi de dimineaţă şi cu un ochi învineţit de toată frumuseţea. Da' chiar că mi-a făcut-o, nu glumă.

El îi întinse un tub cu unguent antibiotic.

– Ţine...

– Ştiu. Mulţumesc. Luă de la el tubul şi şi-l puse în buzunar.

– Haide! O să te duc eu până la secţia de poliţie.

În loc să-l mai contrazică, ea porni alături de el.

Dar nu foarte aproape.

6

Eşti sigură că aşa se procedează? o întrebă Peanut pentru cel puţin a zecea oară, în tot atâtea minute.

– Ţi se pare cumva că semăn cu Diane Sawyer? îi replică Ellie cu asprime. Ori de câte ori se simţea neliniştită, adopta un ton tăios, iar asta era prima ei conferinţă de presă. Trebuia să facă totul ca la carte, căci altminteri ar fi ajuns să arate ca o proastă. Şi dacă exista un lucru pe care să-l urască Ellie, atunci acela era să pară şi să se simtă ca o idioată. În definitiv, tocmai de aceea şi părăsise colegiul. Era mai bine să renunţi decât să suferi un eşec.

– Ellie? Simţi cumva o sfârşeală?

– Totul e în regulă.

Secţia de poliţie fusese transformată într-o sală temporară pentru ziarişti. Îşi împinseseră toate birourile la marginea încăperii.

Zece scaune fuseseră aranjate pe două rânduri de câte cinci fiecare, în mijlocul camerei. În faţa acestora, fusese amplasat un podium, cărat din magazia Clubului Rotary.

Cal şedea la biroul lui şi răspundea la telefoane. Peanut se afla în hol şi supraveghea desfăşurarea preparativelor. Din cine ştie ce motiv bizar, era convinsă că ştia cum să se descurce cu toată povestea asta.

De parcă ar fi ştiut cu-adevărat.

Ellie măcar mai avea ceva experienţă în domeniul relaţiei cu jurnaliştii. Unchiul ei Joe susţinuse odată o conferinţă de presă, demult, atunci când ea de-abia intrase în serviciu. Fostul ei bărbat, Alvin, se jurase în acea vreme că l-ar fi văzut pe însuşi Bigfoot, uriaşul om sălbatic. Se arătaseră interesate de asta câteva ziare locale şi o revistă de scandal. Şi venise şi Alvin – beat criţă.

Ellie verifică încă o dată cu privirea scaunele. Pe fiecare loc metalic se afla câte o foaie volantă, fixată acolo de câte o pietricică pusă deasupra. Femeia tocmai recitea expunerea pe care o pregătise, când intră şi Earl în secţia de poliţie. Purta uniforma completă şi îşi dăduse cu fixativ cele câteva şuviţe de păr care îi mai rămăseseră. Părea mai înalt ca de obicei.

Îşi pusese în pantofi nişte branţuri groase.

Dându-şi seama de acest lucru, Ellie zâmbi. Şi nu că şi-ar fi putut permite să-l tachineze prea mult pe tema asta. Şi ea îşi aplicase un strat considerabil de machiaj. Urma să apară pentru prima dată la televiziune şi voia să arate bine.

– Bună, Earl. Eşti gata pentru întreaga tevatură?

El încuviinţă, dând din cap. Mărul lui Adam i se mişca fără încetare, în sus şi-n jos.

– Myra mi-a călcat uniforma. Spunea că un bărbat se cuvine să apară la televizor doar cu dungă perfectă la pantaloni.

– Te-ai însurat cu o femeie de toată isprava, Earl.

– E foarte adevărat.

Ellie se apucă din nou de citit. Se concentra asupra fiecărui cuvânt şi se străduia să memoreze ceea ce scrisese. De-abia îşi ridică privirea atunci când reporterii intrară şi se aşezară. Pe la ora şase, toate scaunele fuseseră deja ocupate. Fotografii şi operatorii TV stăteau în picioare în spatele rândurilor de scaune.

– E timpul să începem, îi zise Peanut, apropiindu-se de ea. Şi vezi că ai pe dinţi nişte ruj de buze.

Nemaipomenit. Ellie îşi şterse dinţii şi se aplecă în faţă, bătând uşor în microfon. Acesta păcăni şi fluieră. Sunetele se reverberară în toată încăperea. Câţiva dintre cei prezenţi îşi acoperiră urechile.

– Scuze. Ea se dădu puţin mai în spate. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit. După cum ştiţi cei mai mulţi dintre voi, avem nevoie de ajutorul vostru. În Rain Valley a apărut o fetiţă. N-avem idee cine este sau de unde a venit aici. Din cât am izbutit noi să-i estimăm vârsta, socotim că e posibil să aibă între cinci şi şapte ani. Are păr negru şi ochi verzi-albăstrui. Încă nu i-a putut fi întocmită fişa dentară, dar se pare că nu are plombe sau alte lucrări stomatologice. I-au căzut, în mod firesc, câţiva dinţi de lapte – fapt care confirmă estimările noastre cu privire la vârsta fetei. Ne-am consultat cu toate agenţiile statale şi locale disponibile, ca şi cu Centrul pentru Copii Dispăruţi, însă, cel puţin până acum, n-am reuşit s-o identificăm. Sperăm că veţi scrie cu toţii pe prima pagină a publicaţiilor voastre ceea ce aţi auzit aici, pentru a afla cât mai multă lume despre această situaţie, şi că veţi publica şi imaginea asta a fetei. Cineva trebuie să ştie cine este micuţa.

– Un *desen?* Despre ce naiba este vorba? întrebă cineva.

– Ne aflăm în curs de a-i face şi o fotografie. Dar deocamdată, asta-i tot ce avem la îndemână, răspunse Ellie.

Mort, cel de la ziarul local *Rain Valley Gazette,* se ridică în picioare.

– Dar cum de nu vă spune ea pur şi simplu cum o cheamă?

– Încă n-a scos nicio vorbă, îl lămuri Ellie.

– Dar *poate* să vorbească?

– La această întrebare, încă n-avem un răspuns categoric. Din primele constatări, totuşi, suntem înclinaţi să credem că nu are niciun impediment de natură fizică din cauza căruia să nu poată vorbi.

Se ridică apoi un bărbat purtând o şepcuţă de baseball cu inscripţia *Seattle Times*.

– Prin urmare, tace în mod intenţionat?

– Nici asta nu ştim încă precis.

– Este rănită sau bolnavă?

– Ori nebună?

Ellie tocmai îşi căuta cele mai potrivite cuvinte de răspuns, când Earl păşi spre microfon şi spuse:

– Avem o vestită psihi...

Ellie îl lovi rău cu piciorul.

– Au grijă de ea cei mai buni doctori ai noştri, răspunse femeia. Şi asta-i tot ce vă putem spune până acum. Să sperăm că va apărea cineva care să ne poată răspunde la aceste întrebări dificile.

– Este adevărat ceea ce am auzit, cum că fata avea cu ea un pui de lup? întrebă o femeie mai din spate.

– Şi că a sărit jos din copac, de pe o creangă aflată la doisprezece metri înălţime? adăugă altcineva.

Ellie oftă.

– Să nu ne lăsăm acum păcăliţi de zvonurile care circulă printr-un oraş atât de mic ca al nostru. Prioritatea constă în identificarea acestei copile.

– Dar nu prea ne oferiţi multe date de la care să pornim, rosti răspicat cineva din mulţime.

Ellie spusese tot ce trebuia să spună, dar întrebările veneau fără încetare. Cel mai mult îi plăcu una din partea lui Mort:

– Sunteţi siguri că aveţi de-a face cu o fiinţă umană?

Pe lângă acea întrebare, următoarele erau doar niște fleacuri.

– Ai noroc că ploua azi de dimineață, când am plecat eu de-acasă. Dacă n-ar fi plouat, aș fi venit la spital cu motocicleta, îi spuse Max Juliei, deschizând portiera camionetei sale, de pe partea pasagerului.

– Lasă-mă să ghicesc, îi replică ea, pe când el pornea motorul. Ai o Harley-Davidson.

– După ce ți-ai dat seama?

– După piercing-ul de la urechea ta. Nu uita că sunt medic psihiatru. Noi avem tendința să remarcăm orice flecușteț.

Bărbatul scoase vehiculul din parcare.

– Ooo! Să înțeleg că îți plac motocicletele?

– Cele care merg cu peste o sută zece kilometri pe oră? Nu.

– Prea repede, prea slobod, așa este?

Ea se uită pe geam, la copacii care rămâneau în urmă, dorindu-și ca el să mai încetinească. Apoi îi răspunse:

– Prea mulți donatori de organe.

Depășiră în tăcere alte câteva intersecții. În cele din urmă, Max o întrebă:

– Ai putut ajunge la anumite concluzii specifice în privința fetiței?

Era genul de întrebare pe care profesioniștii din domeniul medical le-o puneau întotdeauna psihiatrilor, neputând înțelege cât de mult timp putea fi necesar pentru punerea unui diagnostic plin de acuratețe, însă femeia se bucura de faptul că reveniseră cu discuția la problemele profesionale.

– Deocamdată pot să-ți spun ceea ce *nu* cred. Întotdeauna e bine să începi prin excludere. Nu cred că este surdă sau cel puțin nu complet. De asemenea, nu cred să fie profund

afectată mintal, deşi asta e mai mult o impresie de-a mea. Cât despre autism, pentru moment acesta ar constitui cea mai bună presupunere, cu toate că fata se comportă foarte bine pentru o eventuală autistă.

– Se pare că nici tu nu crezi cu-adevărat în acest diagnostic.

– Ca să mă pot pronunţa în deplină cunoştinţă de cauză, mi-ar trebui mult mai mult timp, ca s-o supun la testele necesare. Când s-a uitat la mine... Julia tăcu. Ezita să facă speculaţii, în lipsa informaţiilor necesare. Era şi asta o altă consecinţă a recentelor probleme pe care le avusese. Pentru întâia oară în viaţă, se temea ca nu cumva să greşească.

– Ce s-a întâmplat atunci?

– Păi, tocmai asta s-a întâmplat. S-a uitat la mine. Nu pe lângă mine, nici prin mine şi nici dincolo sau aproape de mine, ci direct la mine. Şi uneori a părut să înţeleagă anumite cuvinte. Rănit. Mâncare. Foame. Cel puţin pe astea aş putea să jur că le înţelege.

– Crezi că un cuvânt a făcut-o să explodeze?

– N-am idee. Să-ţi spun drept, nici măcar nu-mi mai amintesc ce anume i-am spus atunci.

– Poate să vorbească?

– Până acum, am auzit-o scoţând doar sunete disparate, prin care îşi exprimă cele mai pure emoţii. Un lucru însă îţi pot spune: mutismul voluntar este o reacţie obişnuită la traumatizările din copilărie.

– Iar în viaţa ei a avut parte din plin de traumatizări dintre cele mai grave.

– Da, aşa este.

Greutatea acelor cuvinte făcu atmosfera dintre cei doi să devină dintr-odată apăsătoare şi tristă.

– Poate că fata a fost răpită, opină Max, cu un glas scăzut.

La așa ceva se gândise și Julia toată ziua, ca la o umbră întunecată care însoțise toate întrebările ei.

– Tocmai de asta mi-e și mie frică. Cicatricile fizice s-ar putea să fie nesemnificative, comparativ cu traumele emoționale.

– În cazul acesta, fetița a avut mare noroc să te aibă lângă ea.

– Adevărul este că eu mă simt cea norocoasă. Julia regretă acele vorbe imediat ce le rosti. Nu știa de ce dezvăluise ceva atât de intim, și mai ales în fața acestui bărbat pe care de-abia îl întâlnise și îl cunoștea mult prea puțin. Din fericire însă, el nu reacționă în niciun fel.

Max vină la stânga, pe Strada Azaleei, găsind-o blocată.

– E ciudat. Cel mai probabil, s-o fi spart iar vreo conductă importantă de apă. Dădu mașina înapoi și o parcă pe Strada Cascadei. O să te conduc pe jos mai departe.

– Nu-i nevoie să te deranjezi.

– Dar nu-i niciun deranj.

Julia se gândi să nu facă mare caz din asta, așa că dădu din cap, încuviințând.

Cei doi trecură în tăcere pe lângă șirul de arbori care mărgineau strada și se îndreptară către secția de poliție.

– E frumos aici, îi spuse ea într-un târziu. Uitasem asta. Și e frumos în special toamna. Femeia tocmai se pregătea să facă o remarcă cu privire la coloritul strălucitor al frunzelor, când cotiră amândoi după un colț și văzură motivul blocării acelei străzi.

Acolo se aflau îngrămădite zeci de dubițe de la știri.

– Stai! îi zise ea repede, dându-și o clipă prea târziu seama de faptul că în realitate țipase acel cuvânt către Max. Și se întoarse apoi atât de iute, încât se ciocni cu el. Bărbatul își petrecu brațele în jurul ei, susținând-o. Dacă îi zăreau atunci

reporterii fața atât de șifonată, ar fi vânat-o fără milă. Și cu atât mai mult atunci când ar fi descoperit că o rănise chiar propria ei pacientă.

– Păi, uite acolo secția de poliție. Ușa de la intrare...

– Știu și eu unde-i blestemata aia de ușă de la intrare. Și trebuie să plec imediat de-aici. *Urgent!*

Văzu în acel moment și Max dubițele de la știri și făcu pe loc legătura. Se uită la Julia și înțelese că ea era *doctorița aceea*.

– Lasă-mă să plec de-aici, îl rugă ea, smulgându-se din brațele lui.

El îi făcu un semn către partea de vizavi a străzii.

– Aceea este biserica luterană. Intră acolo. O s-o trimit pe Ellie la tine.

– Mulțumesc. Femeia făcuse doar un pas sau doi, când el o strigă pe nume. Julia se întoarse în direcția lui. Ce este? Max păși spre ea, fără să-i spună nimic. Julia își dădu exasperată ochii peste cap. Max, zi odată la ce te gândești! Orice om are dreptul la o părere personală. Sunt obișnuită cu asta.

– N-ai vrea cumva să stau cu tine?

Julia trase adânc aer în piept și ridică privirea spre el. Își amintise brusc că era singură de atât amar de vreme.

– Nu... dar îți mulțumesc. Apoi, fără a se mai uita în direcția lui, se îndepărtă.

Max urcă treptele de beton care duceau la secția de poliție. Când intră acolo, reporterii își întoarseră fețele către el, ca un banc de baracude. Văzând că era vorba despre un necunoscut, nu-i mai dădură atenție.

Bărbatul rămase lângă ușă, așteptând să se termine conferința de presă și gândindu-se la Julia.

În momentul în care aceasta dăduse cu privirea de dubiţele de la ştiri, el îi văzuse în ochii verzi întreaga paletă de emoţii prin care trecea fulgerător – teamă, speranţă, disperare. Vulnerabilitatea ei nu durase decât o clipă sau poate chiar şi mai puţin, însă lui nu-i scăpase. Şi o înţelesese. Îşi aminti că, atunci când te lua presa în vizorul ei, nu mai aveai unde să te ascunzi.

Bărbatul îşi croi apoi drum prin mulţimea amorfă.

Ellie stătea în picioare pe podium, între Earl şi Peanut.

Max o trase deoparte pe Ellie şi îi spuse pe un ton imperios:

– Sora ta te aşteaptă în biserica luterană.

Ellie tresări.

– A venit aici?

– Da.

– La naiba!

În acea clipă, Max fu surprins de un impuls de mânie.

– Ar fi de făcut o sugestie în privinţa asta. Data viitoare când o să-i mai aduni pe ziarişti, ar fi bine să o previi şi pe ea din vreme.

– Nu m-am gândit că...

– Ştiu.

– Dar *tu* ce te bagi ca musca-n lapte?

Max nu prea avea ce să-i răspundă.

– Altă dată, să fii mai prevăzătoare.

Şi plecă înainte să apuce Ellie să-i mai dea vreo replică.

Odată afară, bărbatul se opri pe treptele de beton ale primăriei. De jur împrejurul său, reporterii vorbeau între ei şi îşi strângeau echipamentele. Deasupra, steagul american flutura în vânt.

Pe cealaltă parte a străzii, biserica de piatră albă era cuibărită la umbra unui brad gigantic. Uitându-se mai atent, el văzu la o fereastră silueta unei femei.

Era Julia.

Max era genul de om care ar fi traversat chiar în acel moment strada, s-ar fi dus drept la Julia şi i-ar fi oferit sprijinul său.

Dar de data asta, se apropie de camioneta lui, urcă la volan şi plecă acasă.

Pe când străbătea şoseaua de pe malul lacului, soarele începuse lenta coborâre spre lac. Bărbatul scoase din cutia poştală coşcovită obişnuitul teanc de pliante publicitare şi de facturi, după care intră pe aleea sa, o panglică de drum denivelat şi acoperit cu pietriş, care se strecura printr-o pădure aproape de netrecut. Aceea era proprietatea pe care se stabilise stră-străbunicul său cu mai bine de o sută de ani în urmă, având în minte grandioasa idee de a construi acolo o reşedinţă de talie mondială, pentru vânătoare şi pentru pescuit. Însă un singur an petrecut în acea întunecime verde şi umedă îl făcuse pe bătrân să se răzgândească. Defrişase doar o infimă parte din suprafaţa imensă pe care o deţinea în proprietate şi asta fusese totul. Se mutase apoi în Montana şi îşi construise acolo cabana de pescuit, iar cu timpul uitase de acele pământuri sălbatice situate adânc în codrii de lângă Lacul Fantomei. Respectiva moşie fusese apoi moştenită din tată-n fiu, până ce îi revenise în cele din urmă lui Max. Întreaga lui familie se aşteptase ca el să trateze acea proprietate la fel ca şi predecesorii lui: cu aceeaşi suverană indiferenţă. Fiecare generaţie evaluase preţul proprietăţii, fiind de fiecare dată surprinşi cu toţii de valoarea scăzută a acesteia. Aşa că ei continuaseră să achite impozitele cuvenite şi să ignore terenurile în sine.

În cazul în care viaţa lui nu s-ar fi desfăşurat cu totul altfel decât se aşteptase el, atunci probabil că nici Max n-ar fi constituit o excepţie de la regulă.

Bărbatul parcă în garaj camioneta, alături de jucăria lui preferată, „dolofanul" său motor Harley-Davidson, după care intră în casă.

Odată ajuns înăuntru, aprinse luminile.

Era întâmpinat acolo de familiarele şi întinsele spaţii pustii.

În marea încăpere se aflau puţine piese preţioase de mobilier: în stânga era o imensă masă de pin, cu un singur scaun la un capăt. Peretele dinspre răsărit era ocupat de un splendid şemineu din piatră de râu, şemineu pe policioara căruia nu se afla niciun ornament. În faţa şemineului trona o canapea din piele de bivol, alături de o măsuţă uzată pentru cafea şi de un frumos dulăpior de lemn. Max îşi aruncă haina pe canapea, după care cotrobăi prin spatele pernelor, după telecomandă.

Câteva clipe mai târziu, ecranul cu plasmă al televizorului se ridică din combina lui de lemn de cireş, confecţionată la comandă. Bărbatul îl porni. Nu conta ce era pe ecran. Tot ce îl interesa era zgomotul. Nu putea să sufere o casă tăcută.

Max urcă la etaj, făcu un duş rapid şi îşi schimbă îmbrăcămintea.

De-abia când se rădea în faţa oglinzii aburite, îşi îndreptă din nou gândurile spre Julia.

Piercing-ul de la ureche.

Lăsă încet jos aparatul de ras şi se holbă la micul punct de pe lobul urechii sale. Era deja aproape invizibil. Nu mai purtase de mai bine de şapte ani cercel.

Dar cu toate astea, ea îl remarcase, şi astfel îşi formase o idee asupra felului de om care fusese el.

Şi cam ce oare mai văzuseră acei imperturbabili ochi verzi ai ei?

*

– Te-ai decis să ţii o conferinţă de presă, fără să mă fi avertizat şi pe mine? Julia nu putea să nu ţipe la sora ei. În definitiv, de ce nu-mi şi legi la gât o panglică galbenă şi nu mă arunci drept în gura lupului?

– De unde puteam eu să ştiu că aveai să treci pe-aici? Noaptea trecută n-ai venit deloc acasă, iar eu ar trebui să ţin cont de drumurile pe care le faci. Dar cine sunt eu, ca să ţi le pot ghici? Mă crezi cumva Mafalda?

Julia se lăsă pe spătarul scaunului maşinii şi îşi încrucişă braţele. În liniştea bruscă, picăturile de ploaie începură să răpăie, lovind în parbrizul maşinii de poliţie.

– Şi poate că presa ar fi mai bine să ştie că tu te afli aici, continuă Ellie. Le-aş spune ziariştilor cât de mult credem noi că...

– Tu chiar consideri cu-adevărat că ar fi indicat să-mi arăt mutra în faţa camerelor de luat vederi? *În momentul de faţă?* Pacienta mea – doar un copil, închipuieşte-ţi – m-a luat la bătaie. N-ar fi deloc bună pentru mine o asemenea reclamă.

– Dar n-a fost din vina ta.

– *Eu* ştiu asta, se răsti Julia. Însă crede-mă când îţi spun că reporterii nu vor înghiţi aşa ceva.

Îşi repetase acest lucru de nenumărate ori, în ultima jumătate de oră. Pentru un moment, atunci când se aflase acolo şi îi văzuse pe acei reporteri, îi trecuse prin minte să le dezvăluie că ea era cea care se ocupa de cazul respectiv. Însă era prea devreme pentru asta. Ei nu mai aveau încredere în ea. Trebuia să facă un lucru ca lumea, altfel ei ar fi făcut-o una cu pământul. Din nou.

Trebuia s-o facă pe fetiţă să vorbească. Şi trebuia să izbutească repede acest lucru.

În mod vădit, timp de câteva zile, aceasta urma să fie tema principală de la emisiunile de ştiri. Subiectul se va afla în centrul atenţiei generale, iar toată lumea va face nenumărate speculaţii referitoare la identitatea fetiţei-lup. În reportaje se va presupune că aceasta era incapabilă să vorbească inteligibil din cauza unor leziuni cerebrale sau că refuza să vorbească, mânată fiind de teamă şi de urmările traumelor suferite. Nimic nu stârnea atenţia publicului mai tare decât enigmele. Jurnaliştii aveau să bată multă monedă în această direcţie. Julia era sigură că, mai curând sau mai târziu, urma să fie şi numele ei asociat cu această spinoasă problemă.

Ellie opri maşina în faţa bibliotecii. Clădirea care o adăpostea, un vechi fost magazin de împăiat animale, a cărui destinaţie fusese schimbată, era ascunsă lângă un pâlc de brazi înalţi, Douglas. Seara se lăsa cu repeziciune, astfel că poteca de acces, acoperită cu pietriş, de-abia se mai putea zări.

– I-am trimis pe toţi acasă, îi spuse Ellie, căutând cheia în buzunarul ei de la piept. Exact aşa cum mi-ai cerut. Şi Jules... te rog să mă ierţi.

– Îţi mulţumesc. Julia îşi auzea nesiguranţa din voce, lucru care dezvăluia mai multe decât şi-ar fi dorit ea. Şi Ellie i-o auzise.

În cazul în care lucrurile ar fi stat altfel între ele, acesta ar fi fost momentul optim pentru ca Julia s-o ia în braţe pe sora ei şi să-i mărturisească cât de înspăimântată se simţea de ideea de a înfrunta din nou presa. În schimb, ea îşi drese glasul şi îi spuse doar:

– Aş avea nevoie de un loc retras, în care să mă pot ocupa de copilă în voie.

– Imediat ce-i vom găsi un părinte adoptiv temporar, o vom putea muta. Suntem în căutarea...

– O să fac eu asta. O să sun la DSHS. Nu cred să fie nicio problemă să obţin aprobarea. O să completez diseară cererea.

– Eşti sigură că vrei să te înhami la aşa ceva?

– Sunt absolut sigură. N-o pot ajuta lucrând cu ea doar o oră pe săptămână, şi nici măcar la un ritm de o oră pe zi. Ea o să constituie, pentru o vreme, slujba de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Începe tu rezolvarea formalităţilor.

– Bine.

În spatele lor se ivi atunci o maşină cu farurile aprinse, luminându-le interiorul cabinei. După câteva clipe, în geam se auzi o ciocănitură ca un foc de armă.

Julia deschise portiera.

Lângă uşa pasagerului se afla Penelope, stând în picioare în ploaie şi fluturând plină de bucurie o mână. În spatele ei era o veche camionetă ponosită. Când Julia ieşi din maşină, cealaltă deja îşi începuse tirada.

– ... spus că poţi s-o iei o vreme cu împrumut pe bătrâna Bertha. A fost camioneta de lucru a tatălui lui, pe când locuiau la Moses Lake. Cheile sunt înăuntru.

– Îţi mulţumesc, Penelope.

– Aş vrea să-mi spui Peanut. Doar suntem practic ca nişte rude, dacă Ellie de când lumea este cea mai bună prietenă a mea.

Juliei îi reveni în minte o amintire de la înmormântarea mamei sale, când Penelope se ocupase de tot ce trebuia şi avusese grijă de toată lumea, ca o cloşcă. În momentul în care Ellie începuse să plângă, Penelope o scosese rapid din încăpere. Ceva mai târziu, Julia o văzuse şezând lângă Ellie, pe marginea patului părinţilor lor, legănând-o pe sora ei cea plânsă toată, ca pe un copilaş.

I-ar fi prins bine şi Juliei o astfel de prietenă, în anul care trecuse.

– Îţi mulţumesc, Peanut.

Ellie coborî şi ea din maşina de poliţie şi o ocoli, alăturându-li-se celorlalte două. Tălpile ghetelor ei negre de poliţistă scrâşniră pe pietriş. Şi pe când stăteau toate trei acolo, norii se împrăştiară şi pe cer apăru o lună palidă.

– Urcă în maşină, Pea. O s-o conduc eu până la intrare.

Peanut îşi agită degetele într-un fel de salut al cine ştie cărei organizaţii de fete, după care intră în maşina de poliţie şi trânti cu zgomot portiera în urma ei.

Julia şi Ellie înaintară pe poteca acoperită cu pietriş, spre bibliotecă. Pe când se apropiau de intrare, lumina lunii căzu pe afişul cu îndemnul CITITUL ESTE DISTRACTIV! lipit pe fereastra din faţă.

Ellie descuie uşa şi apoi o deschise, aplecându-se înainte pentru a aprinde lumina, după care se uită la Julia.

– Chiar poţi s-o ajuţi pe fetiţa asta?

Supărarea Juliei se topea, la fel ca şi rămăşiţele fricii sale. Reveniseră amândouă la treabă, vorbind despre lucrurile importante.

– Da. Ai făcu vreun progres în direcţia descoperirii identităţii ei?

– Nu. Am introdus în sistem datele privind înălţimea, greutatea, culoarea părului şi a ochilor, aşa că am îngustat aria căutărilor. I-am fotografiat şi i-am înregistrat cicatricile de pe picioare şi de la umăr. Mai are şi un semn particular din naştere, destul de aparte, pe spatele umărului stâng. Acesta este unicul semn distinctiv despre care suntem siguri că a existat dintotdeauna pe corpul ei. FBI-ul m-a sfătuit să ţin secret acest lucru – pentru a-i putea îndepărta uşor pe toţi ţicniţii şi excentricii. Max i-a trimis rochia la laborator, pentru

a-i fi cercetate fibrele, dar sunt sigură că acea rochie a fost făcută în casă, aşa că nu vom putea descoperi o eventuală fabrică. Poate că ar fi util şi un test ADN, însă aşa ceva durează mult mai mult. Amprentele ei nu se potrivesc cu amprentele înregistrate ale niciunui copil dispărut. Desigur, nu este ceva ieşit din comun. Părinţii, de obicei, nu înregistrează amprentele copiilor lor. I-am luat probe de sânge, aşa încât, dacă o revendică cineva, putem face testul ADN. Ellie oftă. Cu alte cuvinte, sperăm ca mama ei să citească mâine ştirea în ziar şi să vină să ne anunţe cine este. Sau să izbuteşti tu să o faci pe fată să ne spună cum o cheamă.

– Şi dacă tocmai mama ei a fost aceea care a legat-o astfel şi a lăsat-o să moară?

Ellie avea o privire aspră. Era evident că şi ea se gândise la aceeaşi posibilitate. Amândouă ştiau că pentru majoritatea copleşitoare a răpirilor de copii erau vinovaţi membri ai familiilor acestora. Cazuri ca acela al lui Elizabeth Smart erau incredibil de rare.

– Atunci, cel mai bine ar fi dacă ai putea afla chiar de la fetiţă întreg adevărul, rosti ea încet. Este unicul mod în care o putem ajuta.

– Nimic nu poate fi mai plăcut decât puţin stres.

– Pentru noi amândouă, în egală măsură, crede-mă! Până săptămâna asta, cea mai dificilă misiune a mea de asigurare a respectării legii a fost să le iau cheile de la maşini celor care se îmbătau la bodega Pour House, vinerea seara.

– Cred că ar fi bine s-o luăm pas cu pas. Mai înainte de orice altceva, am nevoie de un loc în care să lucrez cu ea.

– Mă ocup eu de asta.

– Bine. Julia îi zâmbi. Şi să nu mă aştepţi serile fără să dormi. O să mă întorc acasă târziu. Trecu apoi pragul bibliotecii, păşind pe rezistenta mochetă cafenie.

Ellie îi puse Juliei o mână pe umăr.

– Jules?

Julia se întoarse. Figura surorii sale se afla jumătate în umbră şi jumătate în lumină.

– Da?

– Să ştii că eu una cred că tu vei fi în stare să rezolvi problema.

Julia fu surprinsă să constate cât de mult însemna asta pentru ea. Era sigură că vocea avea să-i trădeze emoţia, aşa că nu-i mulţumi surorii sale. Nu făcu decât să dea din cap şi apoi se răsuci pe calcâie şi înaintă în biblioteca puternic luminată. În urma ei, o auzi pe Ellie oftând adânc şi spuse:

– Şi eu am încredere în tine, surioara mea mai mare. Ştiu că poţi să găseşti familia copilei. Apoi uşa se închise, trântită cu zgomot.

Julia tresări. Nu i se întâmplase niciodată să răspundă la sentimente. Dintotdeauna o socotise pe sora ei drept indestructibilă. Ellie n-avea niciodată nevoie de încuviinţare, precum avea ea. Ellie se aşteptase întotdeauna ca întreaga lume s-o iubească, iar lumea se conformase aşteptărilor sale. Era neliniştitor pentru ea să zărească o străfulgerare a naturii interioare a surorii ei. Observase pe-acolo pe undeva o vulnerabilitate, o fragilitate care îi cam contrazicea lui Ellie imaginea exterioară de regină suverană şi de neclintit a frumuseţii. În consecinţă, până la urmă, ele două mai aveau şi alte lucruri în comun.

Julia ocoli câteva mese şi ajunse la şirul de calculatoare. Erau cinci – prin urmare, cu patru mai multe decât se aşteptase ea – şi erau aşezate pe pupitre individuale, sub un panou de afişare din plută, panou înţesat cu coperte de cărţi şi cu bileţele anunţând diverse evenimente locale.

Scoase din geantă un blocnotes galben de mărime

standard şi un pix negru, iar apoi scotoci prin buzunarele interioare ale genţii, în căutarea minireportofonului. După ce îl găsi, îi puse baterii noi, îl porni pe înregistrare şi spuse:

– Fişa cazului unu, nume pacientă necunoscut.

Apăsă după aceea pe butonul de oprire şi se aşeză pe scaunul tare de lemn, apropiindu-se repede de ecranul monitorului. Computerul porni cu un bâzâit uşor şi ecranul se lumină. După câteva secunde, ea naviga deja pe internet şi îşi făcea însemnări. În timp ce scria, mai vorbea şi în reportofon.

– Cazul numărul unu, pacient: copil de sex feminin, vârstă necunoscută. Pare să aibă între cinci şi şapte ani. Nume necunoscut.

Fata nu ştie deloc să vorbească sau are posibilităţi reduse în privinţa asta. Evaluarea fizică indică o severă deshidratare şi o accentuată malnutriţie. Multiplele cicatrici de tipul celor lăsate de legături sugerează traumatizări grave în trecut. Subminarea socializării pare a fi marcată, la fel ca şi priceperea ei de a interacţiona într-o manieră adecvată vârstei sale. Copila prezintă perioade de timp de ore întregi de totală nemişcare, întrerupte de câte un interval de hipersurescitare şi de iritabilitate. Iar, în plus, este îngrozită de obiectele strălucitoare din metal şi de orice material plastic cu colorit viu.

Diagnostic iniţial: autism.

Opri din nou reportofonul şi se încruntă. Diagnosticul nu i se părea prea corect. Julia iniţie o explorare pe tema *autism, simptome*, şi parcurse apoi lista comportamentelor asociate în mod tipic cu autismul. Niciunul dintre acestea nu-i era necunoscut.

Întârzierea vorbirii

Unii nu reuşesc niciodată să vorbească

Lipsa plăcerii de a fi atinşi

Imposibilitatea sau lipsa dorinţei de a stabili contactul vizual

- Ignorarea împrejurimilor

Posibilitatea apariţiei surzeniei, din cauza ignorării sunetelor sau a lumii din jurul lui sau al ei

- Comportamentele fizice repetitive sunt frecvente, ticuri ca de exemplu: bătăi din palme, mişcări ale degetelor de la picioare
- Grave pierderi ale cumpătului

Bolboroseli neinteligibile

- Pot dezvolta înclinaţii savante, adesea în matematică sau în muzică sau în domeniul desenatului
- Eşuează în dezvoltarea relaţiilor cu semeni potriviţi ca nivel de vârstă

Şi lista continua. Potrivit criteriilor DSM IV, un pacient care prezenta un număr stabilit de simptome putea fi diagnosticat în mod rezonabil drept autist. Din păcate însă, Julia nu o studiase pe fetiţă îndeajuns de temeinic încât să poată răspunde la multe dintre întrebările referitoare la comportamentul acesteia. Ca de exemplu, dacă micuţei îi plăcea sau nu să fie atinsă, ori dacă putea să-şi manifeste anumite sentimente. La asemenea întrebări, Julia încă nu avea răspunsuri concrete.

Însă avea un răspuns instinctiv.

Fata *putea* vorbi, cel puţin într-o oarecare măsură, şi putea auzi şi înţelege, până la o anumită limită. În mod straniu, Julia era convinsă că reacţiile fetei erau normale; lumea din jurul ei fusese anormală.

Nu avea niciun rost să mai analizeze şi diagnosticele înrudite – sindromul Asperger, sindromul Ratt, anomalia dezintegrativă juvenilă sau PDD NOS. Pur şi simplu, psihiatra nu avea suficiente informaţii pentru o asemenea analiză de diagnostic diferenţial. Femeia scrise în blocnotesul ei: *Mâine: studiul interacţiunii sociale, şabloane de comportament (dacă există vreunul), performanţe motorii.*

Julia închise pixul şi îl puse pe masă.

Avea senzaţia că îi scăpa ceva. Se întoarse la calculator pentru a-şi relua cercetările. Dar n-avea idee ce anume ar fi trebuit să caute.

Pe tot parcursul următoarelor două ore, ea rămase acolo, făcându-şi însemnări în legătură cu orice dereglări comportamentale şi mintale putea găsi în legătură cu copiii, însă nu făcu nicio descoperire notabilă. Pe la ora unsprezece, lansă un motor de căutare cu privire la *copiii pierduţi*. Acest lucru o conduse la o mulţime de filme de televiziune şi de site-uri referitoare la răpiri. Intrase astfel în domeniul de activitate al surorii sale. Adăugă cercetării şi limitarea cu *pădurea*, pentru a vedea cât de multe cazuri similare existau în legătură cu copii rătăciţi, ori abandonaţi în cine ştie ce codru sau în vreun parc naţional.

Urmă la rând categoria *copii sălbatici*. Era o expresie pe care n-o mai văzuse scrisă încă de când se afla la colegiu. Dedesubt, exista fragmentul de frază: *copii pierduţi sau abandonaţi, adoptaţi şi crescuţi apoi de lupi sau de urşi în adâncul pădurii, ar putea părea...*

Julia mută cursorul şi apăsă pe buton. Textul apăru imediat în întregime pe ecran.

Copiii sălbatici sunt nişte copii rătăciţi, abandonaţi sau uitaţi în alte împrejurări, care

supravieţuiesc în condiţii de izolare totală. Ideea despre copiii crescuţi de lupi sau de urşi este predominantă în legende, cu toate că există puţine astfel de cazuri documentate în mod ştiinţific. Câţiva dintre cei mai renumiţi asemenea copii sunt:

- Cei trei copii-urşi din Ungaria (secolul al XVII-lea)
  Fata din Oranienburg (1717)
  Peter, băiatul sălbatic (1726)
  Victor din Aveyron (1797)
  Kaspar Hauser (1828)
  Kamala şi Amala, din India (1920)
  Genie (1970)

Cel mai recent caz înregistrat fusese în anii '90 şi se referea la o copilă ucraineană pe nume Oxiana Malayer, despre care se spunea că fusese crescută de nişte câini, până la vârsta de opt ani. Fata nu reuşise nicicum să stăpânească tainele graiului articulat. În prezent, la douăzeci şi unu de ani, trăia într-o instituţie pentru cei cu grave deficienţe mintale.

Julia se încruntă şi tastă comanda de printare.

Era cât se putea de improbabil ca această fetiţă să fi fost un veritabil copil sălbatic...

Puiul de lup...

Felul cum mănâncă fetiţa...

Dar dacă totuşi aceasta ar fi...

Micuţa putea să fie cel mai profund dereglat copil pe care îl tratase vreodată Julia, iar în lipsa unui asiduu ajutor extins, biata fată putea ajunge în sistemul oficial la fel de pierdută şi de uitată precum fusese şi în pădure.

Julia se aplecă şi luă de la imprimantă teancul de foi de hârtie. Deasupra se afla ultima pagină pe care o printase. Pe aceasta era imprimată fotografia în alb-negru a unei fetiţe.

Respectiva copilă părea atât înspăimântată, cât şi obsedată în mod straniu de ceva. Mai jos de poză scria: *Genie. După doisprezece ani de oribile maltratări şi de izolare, ea a devenit o adevărată senzaţie pentru presă. Echivalenta modernă de copil sălbatic a crescut într-o suburbie californiană. Salvată din acest coşmar al ei, a fost adusă la lumină pentru o scurtă vreme, până ce, la fel ca toţi copiii sălbatici de dinaintea ei, a fost uitată şi de doctori şi de oamenii de ştiinţă şi abandonată destinului ei implacabil, într-o instituţie pentru suferinzii de severe tulburări mintale.*

Julia nu-şi închipuia cum era să fii soiul acela de doctor în stare să se folosească de un copil traumatizat pentru a avansa în carieră, însă ştia că, mai curând sau mai târziu, aveau să roiască în jurul fetei şi asemenea specimene. Dacă adevărata poveste a copilei era la fel de cruntă precum se temea ea că este, atunci urma să ţină multă vreme capul de afiş al ştirilor.

– N-o să las pe nimeni să-ţi facă din nou rău, îi jură Julia fetiţei care dormea la spital. Îţi făgăduiesc.

7

Pe la ora opt în seara aceea, telefoanele încetară în cele din urmă să mai sune. Se primiseră zeci şi zeci de apeluri de confirmare, referitoare la conferinţa de presă, de faxuri şi de întrebări din partea reporterilor care fuseseră prezenţi, ca şi din a celor care nu se deranjaseră să vină, dar care, într-un fel sau altul, prinseseră firul poveştii. Şi, bineînţeles că oamenii de prin partea locului s-au tot interesat până la ora cinei, implorând să primească orice informaţie cât de mică în plus despre cea mai neaşteptată musafiră a Rain Valley.

– E liniştea dinaintea furtunii, spuse Peanut.

Ellie îşi ridică nasul din vraful de hârtii de pe biroul ei, tocmai la timp ca să-şi vadă prietena aprinzându-şi o ţigară.

– Eu ţi-am cerut voie, iar tu ai mormăit ceva, se grăbi să adauge Peanut, mai înainte ca Ellie să înceapă cearta.

Însă aceasta n-avea chef de harţă.

– Ce ziceai despre furtună?

– E liniştea dinaintea ei. Mâine o să se dezlănţuie aici iadul pe pământ. Eu urmăresc Court TV şi ştiu. Azi au venit doar câteva canale locale de televiziune şi câteva ziare din împrejurimi. Dar un singur titlu despre Zburătoarea Fetiţă-Lup va fi arhisuficient ca să schimbe radical întreaga situaţie. Toţi reporterii din întreaga ţară vor dori să afle povestea şi vor da năvală. Scutură din cap, expiră fumul şi începu să tuşească. Biata copilă! Cum o vom putea oare proteja?

– Mă ocup eu de asta.

– Şi cum vom putea avea încredere în oricine-ar veni s-o revendice?

Tocmai aceea era întrebarea care o bântuia şi pe Ellie, adică originea neliniştii sale permanente.

– Asta mă frământă încă de la bun început, Pea. N-aş vrea să le-o încredinţez din nou aceloraşi oameni care i-au făcut atât de mult rău, însă n-am deloc dovezi ca să probez asta. Intuiţia nu este luată în considerare de către actualul nostru sistem juridic. Sper, de fapt, să fie vorba despre o răpire şi să găsesc raportul referitor la aceasta, nu-i aşa că-i trist? Mi-ar plăcea să înapoiez o fetiţă care a fost fără nicio îndoială răpită. Într-un asemenea caz, ar putea exista probe de sânge şi un suspect. Dar dacă lucrurile nu sunt chiar aşa de simple... Ea dădu din umeri. Aş avea nevoie să fiu ajutată de către marile agenţii specializate.

– În lipsa comiterii unei infracţiuni, acestea se vor da deoparte, ca hoţii dintr-un şir de recunoaştere. O să le convină să faci tu munca cea mai grea. Autorităţile statale ar putea să se implice, însă numai ca s-o găzduiască, rămânând apoi în expectativă. Măcar atâta ne-au promis deja.

Toată noaptea, în mintea lui Ellie se rotise caruselul acela de nelinişti şi de consecinţe posibile. Dar nici măcar nu se apropiase de vreun răspuns plauzibil mai mult decât fusese la momentul iniţial.

– Presupun că totul va depinde doar de Julia. Dacă ea va afla ceva de la fetiţă, vom avea şi noi un punct de plecare.

– Vrei să spui, în cazul în care fata *poate* vorbi.

– Asta-i latura din problema care îi revine Juliei spre rezolvare, iar sora mea este unica specialistă care ar putea-o ajuta pe fetiţă. Deocamdată, treaba noastră este aceea de a-i găsi Juliei un loc unde să se poată ocupa în voie de copilă. Şi Ellie bătu uşor cu pixul în masa ei de lucru.

Peanut reîncepu să tuşească.

– Şi mai lasă naibii odată porcăriile alea de ţigări, Pea, o admonestă Ellie. Eşti cea mai jalnică fumătoare pe care am văzut-o vreodată.

– Şi la drept vorbind, numai săptămâna asta m-am îngrăşat cu o jumătate de kilogram. O să revin la dieta exclusivă cu supă de varză. Sau poate la cea pe bază de morcovi. Peanut îşi stinse ţigara. Hei, ce-ai zice de vechiul gater? Nimeni n-ar căuta-o tocmai în acel loc.

– E prea frig pentru ceea ce avem noi nevoie. Iar locul e prea lipsit de apărare. Cine ştie ce fotoreporter şiret de la vreo publicaţie de scandal ar găsi imediat o modalitate de a ajunge înăuntru. Patru drumuri duc până acolo şi există cel puţin şase uşi de acces care ar trebui păzite. Şi este o proprietate publică.

– Dar dacă ar rămâne tot la spitalul districtual?

– La spital sunt prea mulţi angajaţi. La un moment dat, cineva tot ar vinde până la urmă povestea către presă. Ellie se încruntă. Ceea ce ne trebuie nouă este un amplasament secret şi o conspiraţie a tăcerii.

– Aici, în Rain Valley? Probabil că vrei să faci o glumă. Oraşul ăsta nu trăieşte decât pentru a bârfi. Toată lumea va dori să stea de vorbă cu presa.

Bineînţeles. Răspunsul era atât de evident, încât ea nici nu ştia cum de nu-i venise până atunci în minte. Totul era exact ca odinioară la liceu, când ele furaseră lista participanţilor la ziua absolvirii celor din ultimul an. Ellie plănuise atunci întreaga desfăşurare a operaţiunii.

– Sun-o pe Daisy Grimm.

Peanut se uită la ceas.

– Păi, la ora asta, a început deja la televizor *Burlacul*.

– Nu-mi pasă. Tu dă-i telefon imediat. Vreau ca toată

lumea cât de cât importantă din acest oraş să fie prezentă mâine de dimineaţă, la ora şase, la o întrunire la biserica congregaţionistă.

– O întrunire a întregii noastre comunităţi urbane? Şi care ar fi tema respectivei întruniri?

– E strict secret.

– O întâlnire *de mare taină* a urbei, ba pe deasupra şi cu noaptea-n cap. E de mare efect melodramatic. Peanut scoase un pix pe care îl avea înfipt în cocul ciufulit. Care este ordinea de zi a întrunirii?

– Zburătoarea Fetiţă-Lup, desigur. Dacă iubiţii noştri concetăţeni vor să bârfească, atunci le vom oferi noi un subiect de pălăvrăgeală pe cinste.

– Bravo! O să fie grozav de distractiv.

În următoarea oră, Ellie lucră la definitivarea planului care îi venise în minte, în vreme ce Peanut îi suna la telefon pe prietenii şi pe vecinii ei. Terminară amândouă cam pe la ora zece.

Ellie contempla formularul de contract pe care îl ticluise. Era perfect.

Eu subsemnatul(a) (nume şi prenume) mă angajez să păstrez confidenţialitate absolută asupra tuturor informaţiilor pe care le ştiu despre fetiţa-lup. Jur că n-am să dezvălui nimănui nimic din ceea ce s-a discutat la întrunirea orăşenească desfăşurată la data de 19 octombrie. Rain Valley poate conta pe discreţia mea totală.

..... (se solicită iscălitura olografă)

– Aşa ceva n-ar prea fi o probă admisibilă în tribunal, îi spuse Peanut, apropiindu-se de Ellie.

– Ai început să crezi că ştii toate chichiţele avocăţeşti, ca Perry Mason?

– Mă mai uit şi eu, din când în când, la seriale TV, precum *Justiţia din Boston* sau *Lege & Ordine*.

Ellie îşi dădu ochii peste cap.

– Dar nici măcar nu este necesar să exprime o obligativitate legală. Avem nevoie doar să dea o astfel de impresie. Ce anume îi place mai mult decât orice pe lume oraşului ăstuia al nostru?

– O paradă festivă?

Ellie trebui să recunoască faptul că aşa era.

– Bine. Şi pe locul doi în cadrul preferinţelor sale ce ar fi?

– Vânzarea produselor la jumătate de preţ?

– Ba e bârfa, îşi dădu tot ea răspunsul pe care îl aştepta, în momentul în care înţelese că Peanut putea s-o ţină cu presupunerile până-n zori. Şi secretele. Ellie se ridică în picioare şi îşi luă haina. Singura problemă o va constitui Julia.

– De ce spui asta?

– Pentru că ea n-o să agreeze câtuşi de puţin ideea unei întruniri orăşeneşti.

– Din ce cauză?

– Aminteşte-ţi cum se simţea aici în oraş. Nimeni nu ştia cum să se poarte cu Julia. Iar ea nu-şi mai scotea nasul din cărţi. Şi nu vorbea cu nimeni în afară de mama.

– Asta a fost demult. Acum nu-i mai pasă de ceea ce cred oamenii despre ea. A ajuns mare *doctoriţă*, ce dracu'?!

– Ba o să-i pese, o contrazise Ellie, oftând adânc. Întotdeauna i-a păsat.

Se simte profund cufundat într-o beznă verde. Deasupra capului său, frunzişul foşneşte în adierea unei brize abia perceptibile. Norii ascund luna argintie. Nu există decât licărirea luminii slabe a acesteia. Poate că e doar o amintire.

Fata stă ghemuită pe o creangă, uitându-se cu mare atenţie la el. E atât de nemişcată, încât el nici nu-şi dă seama cum de a reperat-o privirea lui.

– Hei, îi şopteşte el, întinzând mâna în direcţia ei.

Ea sare fără niciun zgomot pe solul acoperit cu frunze, după care fuge în patru labe.

O regăseşte într-o grotă. Este legată şi sângerează. Şi îi este frică. I se pare că o aude cerând ajutor, apoi ea dispare. În locul ei se află acum un băieţel cu părul blond. Acesta întinde mâna, plângând...

Max se trezi brusc, cutremurându-se. Timp de câteva momente, nu-şi dădu seama unde se afla. Tot ce vedea în jurul său erau nişte pereţi şi nişte volănaşe de o nuanţă foarte deschisă de roz... o colecţie de figurine de sticlă pe un raft... cu spiriduşi şi vrăjitori... mai era şi o vază plină de trandafiri de mătase, pe noptieră, şi două pahare de vin golite.

Trudi.

Femeia era întinsă alături de el şi dormea. La lumina lunii, spatele ei gol părea aproape de un alb imaculat. Bărbatul nu putu rezista tentaţiei şi i-l atinse. Ea se răsuci şi îi zâmbi.

– Pleci? îi şopti, cu o voce joasă şi guturală.

Max dădu din cap.

Femeia se ridică sprijinindu-se în coate şi scoţând la iveală o mândreţe de sâni goi, deasupra păturii de culoare roz.

– Ce-i cu tine, Max? Toată noaptea ai fost... cu gândurile parcă duse în altă parte.

– Fata, o lămuri cu multă simplitate şi conciziune bărbatul.

Ea întinse mâna spre el şi îi mângâie uşor, cu una dintre lungile ei unghii, pometele obrazului.

– Mă gândeam eu că asta trebuie să fie. Ştiu cât de mult te fac să suferi copiii bolnavi.

– Mi-am ales şi eu o profesie ca naiba, nu-i aşa?

– Câteodată, un om poate ajunge să se implice prea mult. La lumina aceea nesigură, lui Max i se păru că Trudi manifesta multă tristeţe, însă nu putea fi absolut sigur. Ştii că poţi să mi te destăinui.

– Nu cu vorbele ne descurcăm noi doi cel mai bine împreună. Şi tocmai de-aceea ne şi înţelegem atât de bine.

– Ne înţelegem bine fiindcă eu nu vreau să mă îndrăgostesc.

El râse.

– Şi ce, parcă eu vreau?

Ea îi zâmbi, privindu-l cu subînţeles.

– La revedere, Max.

El o sărută pe umăr, apoi se aplecă să-şi ia hainele. După ce se îmbrăcă, el se apropie şi mai mult de Trudi şi îi şopti la ureche:

– Pa.

Apoi plecă.

Câteva minute mai târziu, Max se afla deja pe motocicleta lui şi gonea pe întunecata şi pustia întindere de drum. Aproape cotise pe şoseaua cea veche, când îşi aminti ce anume îl făcuse să plece de la Trudi. Îşi aminti de visul pe care îl avusese.

De visul cu pacienta lui.

Se gândi apoi la acea biată copilă, singură în camera ei.

Copiilor le era frică de întuneric.

Schimbă direcţia şi se grăbi spre spital, accelerând puternic. Ajungând la destinaţie, parcă motocicleta lângă coşcovita camionetă roşie a lui Penelope Nutter şi intră în clădire.

Holurile erau pustii şi liniştite, la lucru aflându-se doar puţinele asistente medicale din tura de noapte. Zgomotele

obişnuite erau acum inexistente, iar bărbatul nu auzea decât ritmul de metronom al paşilor săi. Se opri lângă camera infirmierelor, pentru a lua fişa fetiţei şi a analiza evoluţia stării ei.

– Bună, doctore, îl salută asistenta de serviciu, care părea a fi la fel de obosită precum se simţea şi el.

Max se rezemă de masă şi îi zâmbi femeii.

– Janet, de câte ori ţi-am atras atenţia să-mi spui Max?

Ea chicoti şi se îmbujoră în obraji.

– De prea multe ori deja.

Max o mângâie pe mâna durdulie. Cu ani în urmă, atunci când o întâlnise pentru prima dată pe Janet, tot ce văzuse la ea fuseseră sprâncenele false gen Tammy Faye şi părul în stil Marge Simpson. Acum, când ea îi zâmbea, el vedea acea bunătate în care cei mai mulţi dintre oameni nici măcar nu se încred.

– Eu tot sper încă.

Însoţit de trilurile râsului ei feciorelnic, bărbatul se îndreptă spre fosta grădiniţă de zi. Odată ajuns acolo, se uită pe fereastră, aşteptându-se s-o vadă pe fetiţă ghemuită pe salteaua de pe podea, dormind în semiobscuritate. Însă luminile erau aprinse, iar Julia se afla şi ea acolo, aşezată pe un scăunel, alături de una dintre micile mese din material plastic. Avea în poală un carnet deschis, iar pe măsuţă, lângă cotul ei, un reportofon. Cu toate că n-o putea vedea decât din profil, îşi dădu seama că era totalmente calmă. Senină chiar.

În schimb, fata era agitată, aruncând priviri rapide prin încăpere şi făcând cu mâna nişte gesturi stranii, repetate. Apoi, dintr-odată, încremeni şi se răsuci cu faţa la Julia.

Aceasta îi spuse ceva. Dincolo de geam, Max nu-i putea auzi cu claritate vorbele.

Fata suflă nişte mucozităţi din nas şi scutură din cap. Iar când începu să-şi zgârie propriii obraji, înfigându-şi unghiile în carne vie, Julia se năpusti şi o luă în braţe.

Fata se zbătea ca o pisică, însă Julia o ţinu strâns. Cele două se clătinară într-o parte şi căzură pe saltea.

Julia o ţinea pe copilă imobilizată, neluându-i în seamă zborul mucozităţilor şi scuturăturile din cap. Apoi femeia începu să cânte. Max înţelese acest lucru din cadenţa vocii ei şi din felul în care se amestecau sunetele unul într-altul.

Se apropie de uşă şi o întredeschise foarte puţin, fără să facă zgomot.

Fata se uită imediat la el şi se potoli ca prin farmec, gâfâind de frică.

Julia cânta:

– *cântec vechi ca vremea... cuvinte... vechi ca rimele...* frumoasa şi bestia.

Bărbatul rămase acolo, ca hipnotizat de sunetul vocii ei.

Julia o ţinea pe fetiţă şi îi mângâia părul continuând să cânte, fără să se uite nici măcar o clipă în direcţia uşii.

Timpul trecea. „Frumoasa şi bestia" lăsă locul altor cântece. Mai întâi, a fost „Singura mică petunie din stratul de ceapă", iar după aceea „Undeva deasupra curcubeului" şi apoi „Puff, balaurul vrăjit".

Încet, pleoapele lăsate ale fetei se redeschiseră.

Sărmana micuţă încerca din răsputeri să rămână trează.

Julia cânta fără oprire.

În cele din urmă, copila îşi puse degetul mare în gură, începu să îl sugă şi adormi.

Cu multă blândeţe, Julia o puse pe pacienta ei într-un pătuţ şi o înveli cu pături, după care se întoarse la masă şi îşi strânse însemnările.

Max ştia că s-ar fi cuvenit să se retragă discret, mai

înainte ca femeia să-l fi observat, însă nu se simţea în stare să se urnească de-acolo. Timbrul glasului Juliei îl captivase cumva, la fel ca şi licărirea stinsă a luminii palide a lunii pe pielea şi în părul ei.

– Presupun că asta înseamnă că-ţi cam place să tragi cu ochiul, i se adresă ea, fără a privi în direcţia lui.

Bărbatul ar fi putut să jure că Julia nu se uitase nicio clipă spre uşă, şi totuşi ştiuse că el se afla acolo.

Max intră în încăpere.

– Văd că nu-ţi scapă nimic.

Ea îşi puse şi ultimele hârtii în geantă, după care ridică privirea.

– Ba îmi scapă destule. Pielea ei părea extrem de palidă, în lumina aceea slabă. Zgârieturile de pe obraji erau negre şi inflamate. O vânătaie galbenă îi urâţea fruntea. Însă ochii ei erau aceia care îi atrăseseră lui Max atenţia.

Vocea ei era atât de catifelată, încât de-abia după câteva clipe îşi dădu seama de ceea ce spusese Julia.

Ba îmi scapă destule.

Femeia vorbea despre pacientul acela al ei, despre cel care îi omorâse pe copiii din Silverwood, după care se sinucisese. Max cunoştea şi el acel sentiment de vinovăţie.

– Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde extrem de bine o ceaşcă de cafea.

– Cafea? La ora unu noaptea? Nu prea cred, dar îţi mulţumesc, oricum, pentru intenţie. Îl conduse afară din grădiniţa de zi şi închise bine uşa în urma lor.

– Dar ce-ai zice despre o plăcintă? o întrebă el, în timp ce ea se îndrepta spre capătul coridorului. Plăcinta este binevenită la orice oră din zi şi din noapte.

Julia se opri şi se întoarse spre Max.

– Plăcintă?

Bărbatul se apropie de ea, schițând un zâmbet.

– Știam eu că o să-ți fac poftă.

Ea râse auzindu-i vorbele, și cu toate că era un râs cam silit și ostenit, îl făcu pe Max să zâmbească de-a binelea.

– Plăcinta mi-a făcut poftă, nu tu.

El o conduse la bufet și aprinse luminile. La ora aceea liniștită din noapte, locul era pustiu, iar dulapurile și servantele erau goale.

– Ia loc, te rog.

Max ocoli tejgheaua și intră în bucătărie, unde găsi două bucăți de plăcintă cu fructe de pădure, pe care le acoperi cu înghețată de vanilie. Apoi pregăti și două cești de ceai din ierburi medicinale și puse totul pe o tavă pe care o aduse în sala de mese și o puse în fața Juliei.

– Am făcut și un ceai pentru noapte de mușețel. Te va ajuta să dormi foarte bine, îi zise el, așezându-se pe bancheta din fața ei. Și am găsit și plăcintă din fructe de pădure. O specialitate preferată prin partea locului. Max îi întinse o furculiță.

Ea îl privi și se încruntă ușor.

– Mulțumesc, îi spuse după o vreme.

– Cu plăcere.

– Prin urmare, doctore Cerrasin, reluă ea conversația după o tăcere îndelungată, ai obiceiul să-ți ademenești colegii la bufet pentru câte o plăcintă extrem de matinală?

El îi zâmbi.

– Păi, dacă prin colegi înțelegi alți medici, află că nu suntem chiar mulți din ăștia pe-aici. În ani de zile, pe bătrânul Doc Fischer nu l-am invitat niciodată la o plăcintă.

– Dar pe asistente?

Bărbatul sesiză în tonul vocii Juliei o nuanță oarecum insinuantă și ridică privirea spre ea. Se uita iscoditor la el, pe deasupra cestii de porțelan bej. Îl cântărea din ochi.

– Am impresia că te interesezi despre viaţa mea amoroasă, îi zâmbi Max. Mă înşel eu cumva sau nu, Julia?

– Viaţa amoroasă? îl întrebă ea, accentuând uşor pe cuvântul „amoroasă". Ai şi aşa ceva? Aş fi de-a dreptul surprinsă.

El se încruntă.

– Chiar crezi că mă cunoşti cu-adevărat?

Femeia luă o îmbucătură de plăcintă.

– Hai să spunem doar că îi ştiu pe cei de felul tău.

– Ba nu. Te rog să nu spui asta. Oricine ar fi acela cu care mă confunzi, el nu se află la această masă. Julia, noi doi de-abia ne-am întâlnit.

– Ai dreptate. Atunci, ce-ar fi să-mi povesteşti despre tine? Eşti căsătorit?

– Interesantă prima întrebare. Nu sunt. Dar tu?

– Nici eu.

– Ai fost vreodată căsătorită?

– Nu.

– Nici măcar n-ai intenţionat?

Ea lăsă pentru o clipă privirea în jos. Asta era tot ce avea nevoie Max să ştie. Cineva îi frânsese inima. Ar fi putut pune rămăşag că acest lucru se întâmplase destul de recent.

– Ba da. Dar tu? Ai fost vreodată însurat?

– Odată. Cu multă vreme în urmă.

Nu păru s-o surprindă.

– Copii ai?

– Nu.

Julia se uită brusc la el, de parcă ar fi desluşit ceva în glasul lui. Se priviră îndelung, ochi în ochi. Într-un târziu, ea îi zâmbi.

– Asta înseamnă că, probabil, ai voie să inviţi la o plăcintă pe oricine vrei.

– Aşa este.

– Şi probabil că ai ieşit la plăcinte cu toate femeile din oraş.

– Mă supraestimezi. Femeile căsătorite îşi fac propria lor plăcintă.

– Dar cum rămâne cu sora mea?

Pe chipul bărbatului, zâmbetul se estompă. Dintr-odată, flirtul nu i se mai părea la fel de inofensiv ca până atunci.

– Ce anume să rămână cu sora ta?

– Ai... mâncat cumva plăcintă şi împreună cu ea?

– Un adevărat domn n-ar putea răspunde chiar la o asemenea întrebare, nu crezi?

– În consecinţă, eşti un adevărat domn.

– Bineînţeles. Bărbatul părea stânjenit de turnura pe care o luase discuţia lor. Ce îţi mai face faţa? Vânătaia aceea devine din ce în ce mai urâtă.

– Noi, psihiatrii, o mai păţim astfel, când şi când. Riscurile meseriei.

– Nu poţi şti niciodată ce anume va face o persoană, aşa este?

Privirile lor se întâlniră din nou.

– Profesia mea îmi cere tocmai să ştiu acest lucru şi să prevăd ceea ce se poate întâmpla. Deşi o lume întreagă ştie deja că mie personal mi-a scăpat ceva important. El nu mai găsi nimic să-i spună, nimic care să-i mai aline suferinţa, aşa că rămase tăcut. Gata cu banalităţile, doctore Cerrasin? Nicio aserţiune de genul aceleia care afirmă că Dumnezeu nu-ţi oferă mai mult decât poţi să înduri?

– Te rog să-mi spui Max. Se uită ţintă la ea. Iar uneori să ştii că Dumnezeu te loveşte pe la spate atât de tare, încât îţi poate frânge spinarea.

După o lungă pauză, Julia îl întrebă:

– Max, ţie cum anume ţi-a frânt Dumnezeu spinarea?

Bărbatul se ridică în picioare şi se apropie de ea.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să stau la taclale, la ora şapte dimineaţa trebuie să revin la lucru. Aşa că...

Julia puse farfuriile pe tavă şi se ridică şi ea.

Max duse înapoi tava la bucătărie şi introduse farfuriile în maşina de spălat vase, după care o conduse pe culoarele pustii ale spitalului până afară, în parcare.

– Eu folosesc camioneta aceea roşie, îi spuse ea, cotrobăind în geantă după chei.

Max îi deschise galant portiera.

Julia se uită la el.

– Îţi mulţumesc.

– Pentru puţin.

După o pauză, ea adăugă:

– Eu una nu mai vreau niciodată plăcintă. Pur şi simplu. Bine?

Bărbatul se încruntă.

– Dar...

– Îţi mulţumesc încă o dată, îi mai zise Julia, iar apoi se sui în camionetă, trânti portiera şi plecă.

8

Julia îşi autoimpuse să nu se mai gândească deloc la Max. Momentan, avea destule pe cap ca să o mai obsedeze şi cine ştie ce individ oarecare dintr-un orăşel. Şi ce dacă el îi trezise curiozitatea? Max era în mod cert un jucător, însă pe ea n-o interesau jocurile, şi cu-atât mai puţin tipul de bărbat care le juca. Asta era o lecţie pe care i-o dăduse Philip.

Femeia coti pe Şoseaua Olympic. Aici se afla partea cea mai veche a oraşului, construită prin anii '30, pentru familiile muncitorilor de la fabrica de cherestea.

A trece pe-aici era ca şi cum te-ai fi întors în timp. Julia se opri la intersecţia în T, iar farurile autovehiculului luminară ceea ce căuta ea.

Era vorba despre magazinul de lemne. La acea oră din toiul nopţii, nu putea citi ceea ce scria pe bannerul portocaliu atârnat în vitrină. Şi totuşi cunoştea pe dinafară cuvintele: *Această comunitate umană trăieşte de pe urma cherestelei pentru construcţii.* Pancarte cu text identic erau arborate prin întreg oraşul, parcă de când lumea şi pământul.

Respectivul magazin-depozit constituia sufletul cartierului vestic al urbei. În timpul verii, era deschis încă de la ora trei dimineaţa. Iar în acel moment, oameni precum tatăl ei se aflau deja acolo, aşteptând cu nerăbdare să-şi înceapă ziua de muncă.

Julia luă piciorul de pe pedala de accelerație și lăsă motorul să toarcă în surdină, în ceața nopții. De foarte multe ori își așteptase Julia tatăl în camioneta lui, acolo, lângă magazin.

Tatăl ei fusese tăietor de lemne. Un tăietor de lemne era, față de un simplu muncitor forestier, ceea ce era un doctor chirurg specializat în operații toracice față de un medic generalist. Reprezenta elita meseriei. El intra devreme în pădure, cu mult înaintea colegilor lui, și numai de unul singur. Întotdeauna singur. Prietenii săi – alți tăietori de lemne – mureau atât de des, încât acest lucru încetase să mai surprindă pe cineva. Însă lui îi plăcea nespus de mult să-și fixeze strâns în curelușe la glezne ghearele de cățărare, să înșface o frânghie și să escaladeze câte un arbore de șaizeci de metri înălțime. Desigur, era o meserie extrem de riscantă, care te ținea zilnic în preajma morții, dar îți și aducea bani pe măsura primejdiilor la care te expuneai.

Cu toții știau că nu era decât o chestiune de timp până ce avea să fie și el răpus, în cele din urmă.

Julia apăsă prea brusc accelerația. Bătrâna camionetă zvâcni înainte, se poticni și motorul se opri. Femeia îl reporni, puse mașina în mișcare și se îndreptă spre vechea șosea principală.

Nu era de mirare că Julia stătuse la spital până atât de târziu în noapte. Își zicea că făcuse asta pentru fetiță, având un lucru măreț de realizat, dar asta nu era decât în parte adevărat. De fapt, amâna întoarcerea în casa aceea cu prea multe amintiri.

Parcă vehiculul și intră în casă. Aceasta era plină de forme și de umbre familiare. Ellie îi lăsase lumina aprinsă pe scară. Același lucru îl făcuse întotdeauna și mama ei, iar la vederea acelei blânde lumini aurii împrăștiindu-se pe treptele uzate

din lemn de stejar, Julia îşi simţi inima cuprinsă de nostalgie. Mama ei o aşteptase întotdeauna. Niciodată nu adormise în această casă fără ca mama ei s-o sărute înainte de culcare. Indiferent cât de rău se certau mama şi tata, Julia îşi primea fără excepţie sărutul dinainte de culcare, din partea mamei ei. Avea treisprezece ani când întrezărise pentru prima oară adevărul sau cel puţin aşa gândea acum. La un moment dat, ca din senin, trecuse de la convingerea că familia ei era una fericită la aflarea crudei realităţi. Mama ei venise în acea seară la ea cu ochii injectaţi şi cu urmele şiroaielor de lacrimi pe obraji. Nu fusese nevoie ca Julia să-i pună prea multe întrebări pentru ca mama ei să-i vorbească.

E vorba despre tatăl tău, îi şoptise mama ei. *Nu s-ar prea cuveni să-ţi spun, dar...*

Următoarele cuvinte, nu prea multe, au fost ca nişte bine amplasate încărcături explozive care i-au aruncat Juliei în aer întregul eşafodaj al universului interior, spulberându-i definitiv convingerile de până atunci despre familia ei. Iar cel mai rău lucru a fost acela că mama nu-i spusese niciodată aceleaşi lucruri şi lui Ellie.

Julia urcă scările. La etajul al doilea, în mica baie de lângă camera ei din copilărie, se spălă pe dinţi şi pe faţă, se îmbrăcă în pijamaua de mătase, pe care şi-o cumpărase din Beverly Hills, după care se îndreptă spre vechiul ei dormitor.

Găsi pe pernă un bileţel pe care era notat, cu apăsatul scris de mână al lui Ellie, următorul mesaj: *Întrunire la biserica congregaţionistă, la ora şase dimineaţa, pentru a discuta despre locul unde o vom caza pe fetiţă. La şase fără un sfert, să fii gata de plecare.*

Bravo. Sora ei se ocupa de rezolvarea problemei.

Julia mai rămase trează încă o oră, completând toate formularele necesare pentru a i se acorda calitatea de părinte

adoptiv temporar pentru fetiţă, iar apoi se urcă în pat şi stinse lumina, după care adormi aproape instantaneu.

La patru dimineaţa, se trezi tresărind.

Timp de o clipă, nu ştiu unde anume se afla. Apoi văzu cutia muzicală cu balerină, de pe pupitrul ei alb, şi toate îi reveniră în minte. Îşi aminti chiar şi visul pe care îl avusese. Se visase fetiţă din nou – fetiţa care fusese odinioară. Slăbănoaga ca o sperietoare de ciori, fiică stângace în relaţiile cu ceilalţi a Marelui Tom Cates.

Dădu la o parte plapuma cu care se învelise şi coborî din pat, împleticindu-se. După câteva minute, era îmbrăcată în hainele ei de jogging şi se afla deja afară, alergând de-a lungul vechii şosele, dincolo de drumul de acces către parcul naţional.

Pe la cinci şi un sfert, revenise de-acum acasă, răsuflând din greu şi simţindu-se din nou ca un om adult.

Palida lumină cenuşie de dinaintea ivirii zorilor, diluată ca toate lucrurile din acest climat umed de pădure, scânteia în fascicule ca de lanternă prin şirul de brazi de Canada, de pe malul râului.

Nu se hotărâse să pornească în acea direcţie şi nici n-ar fi vrut asta, dar mai înainte de a conştientiza faptul, Julia se îndrepta deja, prin curte, spre râu.

Dă-te înapoi, micuţo. Nu-mi mai sta în drum. Nu mă pot concentra deloc asupra pescuitului, dacă te furişezi pe lângă mine şi mă tot pândeşti.

Nu era câtuşi de puţin de mirare că se mutase de-acolo şi rămăsese în altă parte. Amintirile stăruiau peste tot. Precum copacii, păreau să-şi extragă seva din pământul îmbibat de ploaie.

Julia se întoarse şi intră în casă.

*

Ellie şi cu Julia ajunseră primele. Îşi lăsară maşina aproape de uşa de la intrarea în biserică şi coborâră.

Ellie dădu să spună ceva, însă vorbele îi fură acoperite de scrâşnetele roţilor pe pietriş. Un lung şir de maşini intră în parcare. Maşinile se aliniară una lângă alta şi se opriră, iar uşile lor se deschiseră, lăsând lumea să iasă. Toţi vorbeau simultan, pe un ton ridicat şi strident, încercând să se impună. Fiecare voia să-şi exprime cu claritate opinia. Earl şi Myra se dădură primii jos din maşina lor. Earl era îmbrăcat în uniformă completă, însă nevasta lui îşi pusese o flanea de un roz decolorat, iar părul îi era pus pe bigudiuri şi acoperit cu un batic multicolor.

Ellie o luă de braţ pe Julia şi intrară amândouă repede în biserică. Uşa se închise cu zgomot în urma lor.

Julia nu-şi putea stăpâni un spasm nervos. Şi o scotea din sărite această slăbiciune a ei. Nimeni dintre acele jalnice specimene n-ar fi trebuit s-o mai neliniştească. Şi nici nu s-ar fi întâmplat aşa ceva, dacă ea ar fi revenit acasă în triumf în loc să fie acoperită de ruşine.

– Nu-mi mai pasă de ceea ce se crede despre mine. Realmente, nu-mi mai pasă deloc. Dar în cazul ăsta, de ce...

– N-am înţeles niciodată de ce te afectează atât de tare toate nimicurile astea. Cui îi pasă dacă le eşti simpatică, ori ba?

– Fetele ca tine n-au cum să înţeleagă, îi spuse Julia, iar acesta era un lucru cât se putea de adevărat. Ellie se bucurase dintotdeauna de multă popularitate. Nu ştia că anumite răni erau la fel ca un os rupt cândva. În anumite condiţii atmosferice, erau dureroase toată viaţa.

Uşile bisericii fură luate cu asalt şi toată lumea intră, luând loc în stranele din lemn de stejar. Glasurile lor reunite sporeau în intensitate, părând într-o biserică la fel de potrivite

precum arta culinară practicată pe un strat gros de gheaţă zdrobită. Max sosi printre ultimii. Se aşeză pe undeva prin spate.

Ellie se sui în amvon. Aşteptă până la ora şase şi zece minute, după care îi făcu semn lui Peanut să închidă şi să zăvorască uşile. Îi mai trebuiră apoi alte cinci minute pentru a convinge mulţimea să tacă.

– Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, le spuse ea în cele din urmă. Sunt conştientă că este foarte devreme şi apreciez extrem de mult spiritul vostru de cooperare.

– Despre ce anume e vorba, Ellie? o întrebă cineva din ultimele rânduri. Peste patruzeci de minute trebuie să fim la lucru.

– Ia mai tacă-ţi fleanca, Doug, ţipă altcineva. Las-o pe ea să ne spună ceea ce are de zis.

– Ba tu să taci, Al. Ellie, nu-i aşa că totul este în legătură cu Zburătoarea Fetiţă-Lup?

Ellie ridică mâinile, cerând să se facă linişte. Tăcură cu toţii.

– Este vorba despre fetiţa care a sosit recent la noi.

Mulţimea erupse din nou ca un vulcan, bombardând-o pe Ellie cu fel de fel de întrebări.

– Poate cu-adevărat să zboare?

– Unde se află acum?

– Unde este lupul ei?

Julia era de-a dreptul impresionată de răbdarea pe care o manifesta sora ei. Nu-şi dădea cu exasperare ochii peste cap, nu rânjea sarcastic şi nici nu bătea cu pumnul în masă. Pur şi simplu răspunse cu naturaleţe:

– Floyd l-a luat cu el pe puiul de lup, la Ferma de Animale Sălbatice Olympic. Acolo, puiul este foarte bine îngrijit.

– E-adevărat ceea ce am auzit, cum că fata ar mânca

folosindu-se de picioare în loc de mâini? îi strigă cineva din mulţime.

– Şi că mănâncă numai carne crudă?

Ellie răsuflă adânc. Ăsta era primul semn că începea să-şi cam piardă răbdarea.

– Ascultaţi aici. N-avem prea mult timp de petrecut împreună. Uite care ar fi întrebarea: Vrem s-o protejăm pe fetiţa asta? Din mulţime se ridică un răsunător şi unanim *da!* Ellie spuse: Bine! După care se întoarse spre Peanut şi adăugă: Împarte-le angajamentele, ca să le semneze. Se adresă apoi mulţimii: În continuare, o să citesc numele voastre. Vă rog să răspundeţi când vă auziţi strigaţi, pentru ca să ştiu că sunteţi aici.

Şi Ellie făcu apelul în ordine alfabetică, începând cu Herb Adams. Unul câte unul, toţi cei prezenţi răspundeau, până ce femeia ajunse pe listă la Mort Elzik.

Nu se auzi niciun răspuns.

– Mort nu-i aici, îi strigă Earl.

– Foarte bine, replică Ellie. N-o să le vorbim despre această întrunire sau despre fetiţă nici lui Mort şi nici nimănui altcuiva care nu a fost acum aici. Sunteţi de acord cu toţii?

– De acord, îi răspunse toată lumea, la unison.

– Dar ce anume nu avem voie să le spunem, Ellie?

– Spune repede. Peste treizeci de minute, am de prins o cursă charter.

– Şi începe şi programul de lucru la fabrică.

Ellie ridică mâinile, solicitând să se facă tăcere.

– Aveţi dreptate. După cum cred că ştiţi cu toţii deja, sora mea a venit să ne ajute. Ceea ce îi trebuie acum este să fie lăsată în pace să lucreze în linişte şi pentru asta are nevoie de un loc unde să nu fie deranjată de presă.

Daisy Grimm se ridică în picioare. Se îmbrăcase într-o salopetă din denim, ornată cu margarete aplicate. Intensul ei

machiaj de duzină contrasta atât de strident cu obrajii pudraţi din belşug, încât dădea împresia că ar fi putut licări fosforescent chiar şi pe întuneric.

– Şi sora ta poate cu-adevărat s-o ajute pe acea sărmană fetiţă? Adică... după tot ce s-a întâmplat în California, mă cam îndoiesc...

Într-o linişte mormântală, întreaga adunare aştepta cu sufletul la gură.

– Stai jos şi taci, Daisy, îi zise răspicat Ellie. Iată care este planul nostru. Este o variantă a Ascunderii-Nucii. Voi – adică noi cu toţii – o să vorbim cu presa. Când o să fim întrebaţi de către reporteri, o să le spunem neoficial, ca un secret, unde locuieşte fetiţa. Le puteţi dezvălui orice loc doriţi – cu excepţia locuinţei mele. Acolo va fi fetiţa. Ei n-ar îndrăzni să încalce proprietatea şefei poliţiei, iar dacă totuşi vor face aşa ceva, atunci Jake şi Elwood ne vor avertiza din vreme.

– Adică să mintim presa? o întrebă cu uimire Violet.

– Da. Să sperăm că vor muşca din momeală şi astfel îi vom trimite să vâneze cai verzi pe pereţi, până ce vom afla numele fetiţei. Şi încă ceva extrem de important: nimeni nu are voie să menţioneze prezenţa Juliei. Absolut nimeni.

– Să mintim, spuse Marigold, tremurând ca un căţeluş emoţionat şi bătând din palme. O să fie nostim.

– Dar nu uitaţi: până la noi ordine din partea mea, îl vom minţi la fel şi pe Mort. Nimeni din exteriorul acestei încăperi nu trebuie să afle adevărul, le atrase Ellie atenţia.

Violet izbucni în hohote de râs.

– Poţi conta pe noi, Ellie. Reporterii aceia o vor căuta pe copilă spre nord până în Yukon. Şi n-am habar de ceea ce ştiţi voi ceilalţi, însă eu una n-am auzit nimic despre dr. Julia Cates. Cred că pe biata fată o tratează dr. Welby.

9

În timp ce Ellie parca maşina, Julia intră în goană în spital. Aproape că ajunsese la fosta grădiniță de zi, când coti pe după un colț şi se ciocni cu un bărbat.

Acesta se clătină şi căzu pe spate, bolborosind:

– Fii mai atentă pe unde mergi, fiindcă eu...

Julia se aplecă pentru a ridica sacoşa neagră de pânză, pe care bărbatul o scăpase din mână.

– Scuze. Mă cam grăbesc. Sper că nu te-ai lovit, îi spuse femeia uitându-se la el.

Bărbatul înşfăcă din mâna ei sacoşa, după care ridică privirea spre ea.

Julia se încruntă. I se părea vag familiar, cu tunsoarea aceea militărească cu părul ruginiu şi cu ochelarii cu lentile groase.

– Ne cunoaştem de undeva? îl întrebă ea.

– Nu. Iartă-mă, mormăi el drept răspuns, lăsându-şi ochii în jos. Apoi, fără niciun alt cuvânt, o luă la fugă spre capătul coridorului.

Femeia oftă. În ultima vreme, multă lume se comporta bizar față de ea. Nimeni nu mai ştia cum s-o abordeze, după frenezia mediatică şi tragedia de la Silverwood.

Julia îşi ridică geanta şi continuă drumul pe holul care ducea la grădinița de zi.

După câteva minute, sosiră şi Peanut, Max şi Ellie.

Rămaseră cu toţii pe culoar, uitându-se prin fereastră. Încăperea era plină de umbre. Nişte pete de lumină crescuseră ca nişte ciuperci deasupra lămpilor de noapte introduse în diverse prize electrice, iar o palidă ceaţă luminoasă, aurie se răspândea sub unica plafonieră care lumina slab.

Fata zăcea ghemuită pe podea, cu braţele încolăcite în jurul picioarelor. Salteaua, având pe ea doar păturile nefolosite, se afla în apropierea micuţei. De la acea depărtare şi la lumina atât de slabă, fetiţa părea că doarme.

– Ştie că ne uităm la ea, spuse Peanut.

– Ba mie mi se pare că doarme, îi replică Ellie.

– E prea nemişcată, interveni şi Julia. Peanut are dreptate.

Peanut scoase un sunet care îi exprima părerea de rău.

– Biata de ea! Cum o s-o mutăm noi, fără să o îngrozim din nou?

– O să-i punem un sedativ în sucul de mere, propuse Max, întorcându-se în direcţia Juliei. Crezi că ai putea să o faci să-l bea?

– Cred că da.

– Bine, îi spuse el. Atunci, să încercăm aşa. Dacă n-o să meargă astfel, vom trece la planul B.

– Care-i planul B? îl întrebă Peanut, făcând ochii mari.

– O injecţie.

O jumătate de oră mai târziu, Julia intră în grădiniţa de zi, aprinzând din mers luminile. Deşi ceilalţi nu se mai vedeau la fereastră, ea ştia că se aflau tot acolo, în penumbră, urmărindu-i mişcările.

Fata nu mişca niciun deget, nicio pleoapă. Rămăsese pur şi simplu acolo, încolăcită ca un melc şi ţinându-şi strâns picioarele la piept.

– Ştiu că eşti trează, i se adresă Julia, pe un ton cât mai

firesc, după care lăsă pe masă tava cu mâncare. Pe tavă se afla o farfurie plină cu ouă jumări, alături de câteva felii de pâine prăjită şi o ceaşcă verde din plastic, umplută cu suc de mere. Femeia se aşeză pe un scăunel de copil şi mâncă o felie de pâine prăjită, continuând: Ce bună este, dar mi-a făcut sete. Şi se prefăcu a sorbi din sucul de mere.

Dar nu obţinu din partea fetei nicio reacţie, aşa că rămase acolo încă o jumătate de oră, mimând că mănâncă şi că bea, şi vorbindu-i cu glas tare copilei care nu răspundea. Fiecare secundă care trecea o necăjea, fiindcă trebuiau s-o mute pe fată foarte repede de-acolo, mai înainte ca presa să sosească la faţa locului, în căutarea micuţei.

În cele din urmă, ea îşi împinse scaunul de lângă masă. Picioarele acestuia scârţâiră pe podeaua de linoleum.

Iar în acel moment, mai înainte ca Julia să-şi dea seama ce se întâmplă, în încăpere se dezlănţui din nou iadul pe pământ. Fata zbieră şi sări în picioare, începând să-şi înfigă unghiile în obraji şi să-şi sufle nasul.

– Nu-i nimic, rosti pe un ton egal şi liniştit Julia. Eşti necăjită. Înspăimântată. Cunoşti termenul acesta? Eşti înspăimântată, asta-i tot. S-a auzit un zgomot puternic, strident şi urât care te-a speriat. Asta-i tot. N-ai păţit nimic rău. Acum s-a făcut linişte, ascultă şi tu. Şi Julia porni spre fetiţă, care stătea în picioare într-un colţ şi-şi lovea fruntea în mod repetat de perete.

Poc. Poc. Poc.

Julia tresărea la fiecare lovitură.

– Eşti neliniştită. Îngrozită chiar. E normal. Şi pe mine m-a speriat zgomotul acela. Femeia întinse foarte încet mâna spre fată, atingându-i umărul osos şi slăbănog. Şşşşt, încercă ea s-o mai liniştească.

Copila încremenise din nou. Julia îi putea simţi

încordarea umărului şi a spatelui, tensiunea cumplită şi apăsătoare.

– Acum e totul în regulă. Totul e bine. Nu te rănesc. Nu-ţi fac niciun rău. Îi atinse fetiţei şi celălalt umăr şi o întoarse cu multă delicateţe.

Micuţa o privea cu acei ochi verzi-albăstrui extrem de atenţi. Pe fruntea ei se forma deja o vânătaie purpurie, iar zgârieturile de pe obraji îi sângerau. Mirosul de urină era aproape de nesuportat.

– Nu te rănesc, îi repetă Julia, aşteptându-se ca fata să încerce să se elibereze şi să fugă.

Însă copila rămase acolo ca paralizată, răsuflând din greu, asemenea unei căprioare prinse pe neaşteptate între fasciculele a două faruri şi tremurând din tot corpul. Îşi evalua situaţia, trecând mintal în revistă posibilităţile de scăpare.

– Tu încerci acum să-mi desluşeşti intenţiile, îi zise cu surprindere Julia. La fel cum şi eu încerc să le desluşesc pe ale tale. Eu sunt Julia. Şi femeia se bătu uşor cu palma peste piept, repetând: Julia.

Fata se uită în altă direcţie, nearătându-se câtuşi de puţin interesată. Tremurăturile trupului i se mai liniştiră, iar respiraţia i se normaliză.

– Nu te rănesc, îi spuse încă o dată Julia. Mâncare. Ţi-e foame?

Fata se uită imediat în direcţia mesei, iar Julia jubilă, dându-şi seama de faptul că micuţa îi înţelesese vorbele sau cel puţin sensul celor spuse de ea.

– Mănâncă, o îndemnă femeia, dând drumul fetiţei şi păşind într-o parte.

Copila porni aplecată lateral, trecând pe lângă Julia, mişcându-se cu prudenţă şi neluându-şi nicio clipă privirea de la aceasta. Când între cele două distanţa deveni liniştitor

de mare, fata se dezlănțui asupra mâncării. Înghiți totul, inclusiv sucul de mere.

După asta, Julia aşteptă.

Atât de matinala lor călătorie din oraş până la marginea pădurii adânci dădea vaga impresie a unui vis neclar.

Pe parcursul kilometrilor dintre spital şi şoseaua cea veche, nu vorbi nimeni. Pentru Max, în această acțiune clandestină de salvare se afla ceva care excludea luxul unei posibile conversații. Presupuse că şi colegele lui de conspirație aveau simțăminte asemănătoare, pentru că, deşi cu toții îşi spuseseră în sinea lor că respectiva mutare era doar spre binele fetei – şi credeau cu-adevărat acest lucru –, mai exista totuşi o îngrijorare deranjantă, o neliniște de nereprimat. Cel puțin, la spital, fata se aflase în siguranță. Uşa de-acolo avea o încuietoare solidă, iar geamurile erau dintr-o sticlă prea groasă pentru a putea fi spartă. Aici, în ultima întindere a văii dinainte de copacii înalți ai pădurii, natura exterioară era prea aproape. Nimeni nu se îndoia că acei codri aveau s-o ademenească pe copilă în mijlocul lor.

Max se afla pe bancheta din spate a încăpătoarei maşini de poliție, cu Julia aşezată în dreapta lui, iar fata culcată între ei, cu capul rezemat în poala femeii şi cu picioarele goale sprijinite de picioarele lui. Pe locurile din față, Ellie şi Peanut şedeau în tăcere. În afară de sunetul respirațiilor lor şi de scrâşnetul cauciucurilor pe stratul gros de pietriş de pe drum, nu se mai auzea decât radioul, care avea sonorul dat atât de încet, încât de-abia se mai distingea, deşi, din când în când, Max mai prindea cu urechea câteva măsuri şi recunoştea cântecul. Chiar în acel moment, melodia de la radio era „Superman", a formației Crash Test Dummies.

Bărbatul se uită în jos, la fetiță, care i se păru incredibil

de subțirică și de fragilă. Zgârieturile proaspete, din acea zi, îi marcau obrăjorii, în timp ce, până și în semiobscuritatea aceea, el îi putea vedea cu multă claritate și cicatricile argintii ale zgârieturilor mai vechi. Erau dovezi indubitabile ale faptului că ea adeseori se automutilase sau că fusese agresată. Vânătaia de pe fruntea ei se inflamase, căpătând acum o nuanță violacee. Însă cicatricea de pe glezna ei stângă era aceea care îi întorcea bărbatului stomacul pe dos, trădând urmele unei legări și imobilizări îndelungate.

– Am ajuns, spuse Ellie de la volan, pe când parca mașina sub un vechi acoperiș de șopron. Mușchiul, crescut peste tot, transformase încă demult înclinatul acoperiș într-un fel de întindere de catifea verde.

Max ridică în brațe copila adormită. Brațele ei îl cuprinseră pe după gât. Fata își lipi fața rănită de pieptul lui. Părul ei negru se revărsă peste brațul lui, ajungându-i până aproape în dreptul coapselor.

El știa foarte bine cum s-o țină în brațe. Cum se făcea oare, ca până și după atât amar de ani, gesturile astea să i se pară la fel de firești ca respiratul?

Ellie se grăbi înaintea tuturor și aprinse luminile exterioare.

Max porni cu fata în brațe spre intrare. Julia îl însoțea, în același pas cu el.

– Și aici ești tot în siguranță, îi spuse ea copilei. Acum suntem afară. Am ajuns la casa părinților mei. Aici e un loc sigur. Poți să mă crezi pe cuvânt.

De undeva din depărtare, din adâncul pădurii, se auzi un lup urlând.

Max se opri. La fel și Julia.

Peanut își făcu semnul crucii.

– Nu mă prea simt în largul meu, cu toată povestea asta.

– N-am auzit niciodată aici urlete de lupi, spuse Ellie. Nu se poate să fie lupul ei. Acela se află în Sequim.

Fetiţa gemu.

Lupul scoase încă un urlet, unul vibrant şi plin de tristeţe.

Julia îl atinse pe Max pe umăr.

– Vino, Max. Hai s-o ducem înăuntru.

Intrară cu toţii în casă, urcară scările şi pătrunseră în dormitor. Max puse fetiţa pe pat şi o acoperi cu păturile.

Peanut se uita cu mare nelinişte în direcţia ferestrei, de parcă lupul ar fi fost acolo, afară, umblând prin curtea casei şi căutând o cale de a intra.

– Micuţa are să încerce să scape de-aici şi să fugă. Numai acolo, în pădure, se simte acasă.

Prin urmare, toţi gândeau la fel. Părea incredibil, dar copila se potrivea mai bine cu pădurea sălbatică decât cu o casă de oameni.

– Iată de ce anume avem nevoie cât mai repede: de nişte gratii solide la fereastră, astfel încât ea să poată vedea afară, dar să nu se poată strecura printre ele, precum şi de un zăvor sigur la uşă. Mai trebuie să acoperim cu bandă adezivă orice bucăţică de metal lucitor – robinetul, mânerul de la toaletă, mânerele sertarelor, toate cu excepţia clanţei de la uşă.

– De ce? o întrebă Peanut.

– Cred că se teme de metalul strălucitor, îi răspunse Julia, tulburată. Şi vom mai avea nevoie şi de o cameră de înregistrare video, pe care s-o camuflăm cât mai bine posibil. O să am nevoie s-o înregistrez.

– Parcă spuneai că nu vrei să fie fotografiată, îi replică Ellie, încruntându-se.

– Mă refeream la pozele pentru publicaţiile de scandal. Înregistrările astea de-acum sunt numai pentru mine. Trebuie să-i studiez şi comportamentul din timpul nopţii. Vom avea

nevoie şi de mâncare adecvată pentru ea. Şi de o mulţime de plante înalte, de apartament. Aş vrea să transform un colţ al încăperii în ceva asemănător cu o mică pădure.

– *Locul unde sălăşluiesc sălbăticiunile*, rosti Peanut.

Julia dădu din cap, după care se apropie de pat şi se aşeză pe un scaun. Max o urmă, îngenunche lângă pat şi îi controlă micuţei pulsul şi respiraţia.

– Totul este normal, concluzionă el, rămânând aşezat în genunchi.

– Ce bine ar fi dacă şi mintea şi sufletul ei ar fi la fel de uşor de deslușit, precum îi sunt semnele vitale, zise Julia.

– Atunci profesia ta n-ar mai avea deloc căutare.

Julia îl surprinse, izbucnind în râs.

Cei doi se priviră în ochi. El se ridică încet în picioare.

Veioza de pe noptieră pâlpâi, în urma unor variaţii ale tensiunii electrice. Pe pat, fata scoase un geamăt prelung, tânguitor şi disperat.

– Se întâmplă ceva ciudat aici, spuse Peanut, dându-se înapoi.

– Nu te prosti! o îndemnă Julia, cu mult calm. E doar un copil care a trecut printr-un coşmar cumplit.

Peanut tăcu.

– Acum ar trebui să mergem în oraş, să facem nişte cumpărături de la depozitul de materiale de construcţii, interveni Ellie.

Max dădu din cap.

– Iar eu o să am timp să fixez gratiile la fereastră, înainte de a intra în tură la spital.

– Bine, vă mulţumesc, le spuse Julia, rămânând şi după plecarea celorlalţi tot la locul ei de lângă pat. Te afli în siguranţă aici, micuţo. Îţi făgăduiesc solemn.

Julia repetă cuvintele de multe ori, pe acelaşi ton blând

ca o mângâiere, însă dacă ştia cu certitudine ceva, era faptul că fata nu avea habar de ceea ce însemna a fi în siguranţă.

Nu mai exista nici mirosul acela rău şi nici ţiuitoarea lumină albă care îi înţepa ochii. Fata ridică încet pleoapele, temătoare de ceea ce urma să vadă. Fuseseră prea multe schimbări. Era ca şi cum ar fi căzut în apa întunecată de dincolo de locuinţa ei, în acel iaz din adâncul pădurii dese, despre care El spunea că din acel loc începea Dincolo.

Grota asta arată altfel. Totul este de culoarea zăpezii şi a fructelor de pădure pe care le culege ea de cum dă primăvara. Afară este dimineaţă. Lumina din cameră are culoarea luminii soarelui. Fata încearcă să se ridice, dar nu se poate mişca. Ceva o ţine jos, cu forţa. Intră în panică, loveşte cu picioarele, însă nu se poate elibera.

Şi totuşi, nu este legată.

Se dă jos din pat, adulmecând izurile din acest loc straniu. Miros de lemn. Şi de flori. Mai sunt şi altele, desigur, multe mirosuri, însă ea nu le cunoaşte.

Undeva picură apă, făcând un zgomot ca acela al ultimei ploi căzând de pe o frunză pe pământul tare al verii. Se mai aude şi un sunet răsunător, zăngănit al unor izbituri puternice. Intrarea în această văgăună este la fel ca a aceleia dinainte: o barieră groasă, maro. Este ceva cu bila strălucitoare de pe ea, cea care îi asigură izvorul magiei. Copilei îi e frică s-o atingă. Acei Străini aveau să ştie că făcuse ochii mari. Şi urmau să vină din nou s-o prindă, cu plasele lor şi cu înţepăturile acelor lor ascuţite. Ea se află la adăpost faţă de ei numai atâta vreme cât este întuneric, atunci când soarele doarme.

Simte pe faţă o adiere care îi ciufuleşte uşor părul. În ea se află şi mirosul locului de unde a venit. Fata se uită în jurul ei.

Şi iat-o! Cutia care conţine vântul. Nu este la fel ca ailaltă, cutia fermecată care ţinea exteriorul afară şi prin care nu-l puteai atinge.

Micuţa înaintează, cu stomacul încordat.

Prin cutie trece un aer plăcut. Fata îşi introduce cu prudenţă mâna în deschizătură. Se mişcă încet, puţin câte puţin, gata să se retragă încă de la prima apariţie a vreunei eventuale dureri ascuţite.

Însă n-o opreşte nimic. În cele din urmă, întreg braţul îi ajunge afară, în lumea ei, acolo unde aerul pare format din picături de ploaie.

Închide ochii. Pentru întâia oară de când o prinseseră, poate respira şi ea în voie. Fata slobozeşte un urlet lung şi disperat.

Semnificaţia acestui urlet este: *Veniţi să mă salvaţi!*, însă ea se opreşte la mijloc. Se află prea departe de peştera ei. Aici nimeni n-o poate auzi.

Şi tocmai de-aceea îi spusese El mereu să nu se mişte de-acolo. El cunoştea lumea de dincolo de lanţul ei.

Acolo, afară, este plin de străini care îi vor face rău Fetei.

Iar acum ea este singură.

Cu ani în urmă, Ellie mersese cu maşina la un cinematograf în aer liber, împreună cu iubitul ei de-atunci, pe nume Scott Lauck, şi văzuse un film cu titlul *Furnicuţele*. Sau poate că fusese *Roiul de albine*. Nu mai ştia absolut sigur. Tot ce îşi amintea cu certitudine era o scenă în care Joan Collins era împresurată de un grup de insecte mari, fiecare cât un Volkswagen. Bineînţeles că Ellie fusese mai interesată să se tăvălească împreună cu Scotty decât să urmărească filmul. Şi cu toate astea, acum când stătea în picioare în holul de lângă oficiu, sorbind din cafeaua ei şi

privind cu atenție la grămada de lume din secția de poliție, lui Ellie îi veneau în minte numai imaginile din filmul acela de demult.

Era un veritabil roi de oameni. Din locul ei de la capătul coridorului, femeia nu mai putea vedea nici măcar un petic de pardoseală sau o fâșie de perete. Și aceeași situație era și afară, până spre intersecție.

Povestea explodase în acea dimineață, cu titluri care mai de care mai originale.

FATA DE NICĂIERI
CINE SUNT EU?
ÎȚI AMINTEȘTI DE MINE?
FETIȚA PIERDUTĂ IESE DIN PĂDURE

Iar titlul care îi plăcuse lui Ellie cel mai mult (cel al articolului lui Mort din *Gazette*) era: ZBURĂTOAREA CEA MUTĂ ATERIZEAZĂ ÎN RAIN VALLEY. Primul paragraf elogia formidabilele performanțe ale fetei în privința salturilor amintind, firește, și despre însoțitorul ei, puiul de lup. Descrierea pe care i-o făcuse Mort fetiței era unica prezentare plină de acuratețe a acesteia. O înfățișase ca fiind nebunatică, sălbatică și impresionantă de-ți rupea inima.

Primul apel venise la ora opt dimineața, iar de-atunci încoace, Cal nu mai avusese nicio clipă de liniște și de-abia mai făcea față iureșului. Pe la ora unu, în oraș se ivise și dubița postului național de știri. Și în două ore după aceea, străzile fură înțesate de dubițe și de reporteri care solicitau încă o conferință de presă. Toată lumea, de la jurnaliști și până la părinți, la țicniți și la paranormali, dorea să afle știri senzaționale.

– Până acum, n-a apărut nimic interesant, o anunță

Peanut, pe când ieşea din oficiu. Nimeni n-are nicio idee cine anume poate să fie fata.

Ellie sorbi din nou din cafea şi se uită la mulţimea de oameni.

Cal ridică privirea de pe masa lui de lucru şi le zări pe cele două. Vorbea în microfonul de dispecer şi în acelaşi timp răspundea şi întrebărilor venite de la grămada de reporteri din faţa lui.

Ellie îi zâmbi.

El murmură: *Ajută-mă!*, în aşa fel încât ea să-i poată citi pe buze vorbele.

– Cal nu mai pridideşte şi e pe cale să se lase păgubaş, îi zise Peanut.

– Şi nici nu pot să-l învinovăţesc. Nu şi-a luat slujba asta pentru a munci pe rupte.

– Dar cine ar face aşa ceva? îi replică Peanut, râzând.

– De exemplu, eu. Ellie se uită la prietena ei, o rugă să-i ţină pumnii şi se avântă din nou în puhoiul de reporteri agitaţi şi zgomotoşi. Odată ajunsă în mijlocul lor, ea ridică mâinile în aer. Îi luă destul timp până să-i domolească. Într-un târziu, femeia izbuti să le capteze atenţia, şi le spuse: Nimeni din acest birou nu va mai face astăzi niciun fel de comentariu, nici oficial şi nici neoficial. Vom ţine o conferinţă de presă, la ora patru. Atunci vă vom răspunde la orice întrebare.

Imediat izbucni haosul.

– Păi, nouă ne trebuie fotografii!

– Realizarea desenatorului este jalnică...

– Cu desene din astea nu ne vindem noi ziarele...

Ellie scutură cu exasperare din cap.

– Nu ştiu cum de sora mea...

– Ajunge cu lamentările! Peanut pătrunse şi ea în

mulțime, folosindu-și glasul autoritar pe care și-l tot antrenase de când fiica ei, Tara, împlinise treisprezece ani. Doar ați auzit-o pe șefa poliției. Toți reporterii să iasă de-aici imediat!

Peanut îi dădu pe ziariști afară și trânti ușa în urma lor.

De-abia când se întoarse la biroul ei, Ellie îl văzu pe bărbat.

Mort Elzik stătea în picioare într-un colț, ascuns între două dulapuri verzi, din metal, pentru dosare. Era palid și părea asudat, în pantalonii lui din catifea cafenie, cu brâul lat, și în cămașa bleumarin, de golf. Părul său roșcat, tuns soldățește, crescuse atât de lung, încât semăna cu un pampon franjurat. Îndărătul ochelarilor cu lentile groase, ochii îi păreau imenși și neclari. Când constată că femeia se uita la el, jurnalistul înaintă în direcția ei. Tălpile uzaților săi tenișI alb cu gri scârțâiau pe pardoseală, la fiecare pas pe care îl făcea.

– T-tu trebuie să-mi acorzi mie un interviu în exclusivitate, Ellie. Aceasta este marea ocazie a vieții mele. Aș putea astfel să fiu angajat de către *Olympian* sau *Everett Herald.*

– Cu un titlu precum „Mowgli trăiește"? Mă cam îndoiesc.

Bărbatul roși.

– Ce știe despre clasici cineva care a renunțat să mai urmeze colegiul? Eu sunt la curent că Julia te ajută la rezolvarea acestui caz.

– Doar crezi asta. Publică tu o astfel de știre în ziar, și o să te mănânc de viu.

Arcadele și pleoapele lui palide începură să tremure, iar obrajii i se împurpurară violent.

– Acordă-mi exclusivitatea interviului, Ellie. Îmi datorezi asta. Altminteri...

– Altminteri ce? Femeia se apropie de el amenințător.

– Ai s-o pățești.

– Îndrăznește să menționezi vreo vorbă despre sora mea și ai să vezi că tu o să fii acela care o s-o pățească. O să am eu grijă să fii concediat.

El făcu un pas înapoi.

– Te crezi cea mai tare. Dar nu se poate mereu să iasă totul numai așa cum vrei tu. Eu unul ți-am acordat o șansă. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Și acestea fiind zise, bărbatul trecu iute pe lângă ea și părăsi în fugă secția de poliție.

– Slavă Domnului că a plecat! exclamă Cal, după care intră în oficiu și se întoarse de-acolo cu trei beri.

– Cal, nu e voie să bei aici, îl atenționă Ellie, cu un aer ostenit.

– Mă doare drept în cot, îi replică el. Și chiar asta-i realitatea, prezentată în cel mai civilizat mod posibil. În cazul în care mi-aș fi dorit un serviciu mai de Doamne-ajută, nu ți-aș fi acceptat oferta. Întreaga săptămână n-am fost în stare să citesc în tihnă nici măcar o singură carte umoristică. Îi întinse lui Ellie o bere Corona. Apoi îi oferi și lui Peanut una.

– Mulțumesc, nu vreau, îi răspunse însă aceasta, intrând în oficiu și revenind de-acolo cu o cană mare în mâini. Ellie se uită întrebător la prietena ei, care o lămuri, dând din umeri: Am aici supa mea de varză.

Cal se așeză pe marginea mesei sale de lucru, bălăbănindu-și picioarele în gol și sorbind din bere. Mărul lui Adam i se balansa în sus și-n jos, ca un os de pește înghițit din greșeală. Părul lui negru avea în lumină reflexe albăstrui.

– Frumos din partea ta, Pea. Mi-era teamă ca regimul de slăbire pe care urma să-l încerci să nu fie cumva pe bază de heroină.

Peanut râse.

– Să-ţi spun drept, fumatul chiar că este o mare porcărie. Benji nici măcar nu mă mai sărută înainte de culcare.

– Iar voi doi o duceaţi dintotdeauna bine împreună, îi zise Cal.

Ellie sesiză în vocea lui ceva ca o răceală, care o nedumiri. Se uită la el. Timp de o clipă, îl văzu la fel ca întotdeauna – ca pe un copil stângaci, cu trăsături prea asprite pentru anii copilăriei. Ochii lui fuseseră mereu adumbriţi şi plini de precauţie.

Bărbatul îşi lăsă berea jos şi oftă. Pentru întâia oară, ea remarcă faptul că el arăta extrem de obosit. Gura lui, de regulă arcuită într-un zâmbet agasant de optimist, devenise acum o linie subţire şi lipsită de expresie.

Îi părea rău pentru el. Ştia cu exactitate care era problema. Cal lucra pentru ea de doi ani şi jumătate deja, cu normă întreagă, iar înainte de asta, bărbatul stătuse acasă, pentru a avea grijă de copii. Nevasta lui, Lisa, era reprezentanta comercială a unei companii din New York şi în majoritatea timpului se afla plecată la treabă. Când copiii intraseră cu toţii la şcoală, Cal îşi luase în primire slujba de dispecer, pentru a-şi umple orele pustii în care aceştia nu erau acasă. În cea mai mare parte a vremii, citea cărţi umoristice şi desena personaje de acţiune în blocul lui de schiţe. Era un dispecer priceput, atâta timp cât cea mai mare urgenţă apărută nu depăşea gravitatea situaţiei în care o pisică ar fi rămas blocată într-un copac. Ultimele câteva zile păreau să-l fi extenuat. Ellie îşi dădu seama cât de mult îi lipsea zâmbetul lui.

– Cal, uite ce este. O să mă descurc şi singură la conferinţa de presă. Tu du-te acasă.

El păru înduioşător de bucuros şi de plin de speranţă. Dar cu toate astea, îi replică:

– Ai nevoie totuşi să răspundă cineva şi la apelurile de urgenţă.

– Redirecţionează toate apelurile la serviciul telefonic de urgenţă. Dacă se va ivi ceva important, o să fiu anunţată prin radio. Oricum, n-o să fie vorba decât de apelurile la 911.

– Eşti sigură? Aş putea să mă întorc imediat după meciul de fotbal al lui Emily.

– Ar fi grozav.

– Îţi mulţumesc, Ellie. Bărbatul rânji, iar asta îl făcu să arate din nou ca la şaptesprezece ani. Şi te rog să mă ierţi că ţi-am făcut azi de dimineaţă gestul acela obscen cu degetul mijlociu îndreptat vertical în sus.

– Nu-i nimic, Cal. Câteodată un bărbat simte şi el nevoia să-şi exprime punctul de vedere. Aşa îi spusese mereu tatăl ei, ori de câte ori izbea cu pumnul în masa de la bucătărie.

Cal îşi luă mantaua de ploaie de la uniformă din cuierul confecţionat din nişte coarne de cerb şi ieşi din secţia de poliţie.

Ellie se întoarse la biroul ei şi se aşeză. În stânga, avea un teanc de faxuri, gros de mai bine de cinci centimetri. Fiecare foaie de hârtie reprezenta câte un copil pierdut şi câte o familie îndurerată. Le parcurse cu mare atenţie, remarcând şi notându-şi asemănările şi deosebirile. Iar de cum se termină conferinţa de presă, începu să sune pe la diversele agenţii şi la respectivii ofiţeri de poliţie. Nu încăpea îndoială că avea să dea telefoane toată noaptea.

– Ai din nou privirea aceea pierdută în depărtări, îi spuse Peanut, între două sorbituri de supă.

– Doar căzusem şi eu puţin pe gânduri.

Peanut îşi puse deoparte cana cu supă.

– Să ştii că eşti capabilă să rezolvi problema. Eşti o mare poliţistă.

Ellie ar fi vrut şi ea să creadă asta, din toată inima. În oricare altă zi, ar fi fost de acord cu afirmaţia prietenei sale. Însă acum nu putea să nu se tot uite la micul teanc de *probe* pe care le adunaseră în legătură cu identitatea fetei. Erau acolo şi patru fotografii, una de aproape, din faţă, alt prim-plan din profil şi două din cap până-n picioare. În toate fotografiile, fata era atât de sedată, încât părea moartă. Presa ar fi avut multe de comentat, dacă le-ar fi văzut. Sub teancul de poze de opt pe zece centimetri, se afla o listă cu descrierile cicatricilor fetei, a aluniţelor de identificare şi, desigur, a semnului din naştere aflat pe partea din spate a umărului ei. În fotografia care însoţea respectiva listă, acel semn al ei din naştere semăna extrem de bine cu o libelulă. Dosarul fişei medicale mai cuprindea şi radiografiile complete ale corpului fetiţei. Max estimase că aceasta avusese braţul drept rupt, atunci când fusese foarte mică. El credea că, după toate probabilităţile, copila se vindecase fără a avea la dispoziţie niciun fel de asistenţă medicală calificată. Absolut toate rănile, cicatricile şi semnele particulare din naştere îi fuseseră marcate pe o diagramă a trupului ei. Îi fuseseră luate probe de sânge şi se constatase că avea grupa sanguină de tipul AB. I se prelevaseră şi amprentele digitale, i se făcuseră şi radiografiile complete ale dentiţiei, iar nişte probe din sângele ei fuseseră trimise pentru efectuarea testului ADN, însă rezultatele acestuia din urmă încă nu sosiseră. Şi rochiţa ei fusese trimisă la laborator în vederea unei analize complete.

Acum nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aştepte şi să se roage ca cineva s-o poată identifica pe micuţă.

– Nu mai ştiu nici eu, Pea. Este un caz extrem de dificil.

– O să-i dai tu până la urmă de capăt.

Ellie îi zâmbi prietenei sale.

– Dintre toate hotărârile pe care le-am luat de când sunt în această funcţie, ştii care a fost cea mai bună?

– Instituirea programului „Să-i ducem acasă pe beţivi"?

– Eşti pe-aproape: A fost faptul că te-am angajat pe tine, Penelope Nutter.

Peanut rânji.

– Orice vedetă mai are şi ea nevoie de câte un ghiont de încurajare.

Râzând, Ellie se întoarse la treabă, adâncindu-se în studierea teancului de documente de pe masa ei de lucru.

– La câteva clipe după aceea, se auzi o ciocănitură în uşă. Peanut ridică o privire mirată.

– Cine ar bate la uşa unei secţii de poliţie?

Ellie dădu din umeri.

– Un reporter în niciun caz. Intră! strigă ea.

Uşa se deschise încet. În faţa intrării se aflau un bărbat şi o femeie, care se uitau înăuntru.

– Dumneata eşti Barton, şefa poliţiei? o întrebă bărbatul.

În mod cert, cei doi nu erau reporteri. Bărbatul era înalt şi cu părul alb, şi slab, aproape numai piele şi os. Purta un pulover gri-deschis, din caşmir, şi pantaloni negri, călcaţi cu dungă, iar în picioare avea pantofi mari, de oraş. Femeia– probabil nevasta lui – era îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Robe-manteau negru, dresuri negre, pantofi negri. Părul ei, vopsit într-o luxoasă combinaţie de trei nuanţe de şuviţe blonde, era pieptănat peste cap şi strâns la ceafă într-un coc franţuzesc, lăsându-i la vedere figura pământie.

Ellie se ridică în picioare.

– Poftiţi înăuntru.

Bărbatul atinse umărul femeii şi o conduse către biroul lui Ellie.

– Şerif Barton, eu sunt dr. Isaac Stern. Iar ea este soţia mea, Barbara.

Ellie dădu mâna cu amândoi, remarcând cât de rece era pielea lor.

– Mă bucur să vă cunosc. O răbufnire de curent deschise în acel moment uşa şi o lovi tare de perete. Scuzaţi-mă o clipă. Şi Ellie merse să închidă uşa. Cu ce vă pot ajuta?

Dr. Stern se uită la ea.

– Am venit aici în legătură cu fiica mea, Ruthie. Cu fiica *noastră* adică, se corectă el apoi, privindu-şi soţia. A dispărut în anul 1996. Sunt aici mulţi părinţi ca noi.

Ellie aruncă o privire pe uşă afară. Reporterii erau încă adunaţi laolaltă în stradă, vorbind între ei şi aşteptând conferinţa de presă, dar se mai afla acolo şi un alt şir de persoane, care îi atrase atenţia.

Erau părinţii respectivi.

Probabil că erau vreo două sute de părinţi.

– Vă rugăm, doamnă poliţist, îi spuse un bărbat care stătea în picioare pe treptele de la intrare. Ne-aţi scos afară odată cu ziariştii, însă noi trebuie să vă vorbim. Câţiva dintre noi au bătut cale lungă până aici.

– Bineînţeles că o să stau de vorbă cu voi toţi, îi replică Ellie. Dar pe rând. Spune-le asta şi celorlalţi părinţi. O să rămânem aici la nevoie chiar şi toată noaptea.

În timp ce vestea se răspândea din om în om, Ellie auzi câteva femei începând să plângă pe înfundate.

Închise uşa cât de uşor putu. Îmbărbătându-se, se întoarse la biroul ei şi se aşeză.

– Luaţi loc, vă rog, le zise ea celor doi, făcându-le semn în direcţia celor două scaune de lângă masa ei de lucru. Penelope, i se adresă ea apoi prietenei sale. Poţi şi tu să discuţi cu oamenii. Numai să nu uiţi să-ţi notezi numele lor, numerele de telefon la care îi putem contacta şi orice informaţie pe care ne-o pot furniza.

– Bine, şefa, îi răspunse Peanut, îndreptându-se imediat spre uşă.

– Acum povestiți-mi despre fiica voastră, rosti Ellie, aplecându-se înainte.

Cei doi se uitau la ea cu o durere vizibilă ca sângele proaspăt scurs pe zăpadă.

Dr. Stern vorbi cel dintâi:

– Ruthie a noastră a plecat într-o bună zi la școală, dar n-a mai ajuns acolo. Școala se afla doar la două străzi depărtare de locuința noastră. L-am sunat pe polițistul care a fost lângă noi în această încercare, iar el mi-a spus că această fată pe care ați găsit-o voi aici nu poate să fie fiica mea – adică a noastră. Eu însă i-am replicat că lumea de pe la noi crede în minuni, așa că am venit aici să discutăm cu voi. Bărbatul scoase din buzunar o mică fotografie uzată. Poza înfățișa o fetiță frumoasă, cu niște cârlionți castanii-roșietici care se revărsau peste un ghiozdan roz, cu inscripția Power Rangers. Data înscrisă în colțul din dreapta jos al fotografiei era 7 septembrie 1996.

În prezent, Ruthie ar fi avut cel puțin treisprezece ani sau poate chiar paisprezece.

Ellie răsuflă adânc. Brusc, se gândi la toată coada aceea de părinți așteptând afară și sperând la un miracol. Urma să fie cea mai grea și mai obositoare zi din viața ei. Îi venea deja să plângă.

Luă fotografia și își plimbă degetele pe suprafața ei. Când ridică din nou privirea, văzu că doamna Stern plângea.

– Ce grupă sanguină avea Ruthie?

– Zero, îi răspunse doamna Stern, ștergându-și ochii și rămânând în așteptare.

– Îmi pare rău, rosti Ellie. Îmi pare nespus de rău.

În cealaltă parte a încăperii, Peanut deschise ușa. O altă pereche de părinți intră, cei doi având mâinile încleștate la piept, pe câte o fotografie color.

Doamne Dumnezeule, se rugă în gând Ellie, închizând doar pentru o clipă ochii. *Dă-mi putere să trec şi peste această încercare.*

Apoi doamna Stern începu să vorbească:

– Caii, îi spuse ea cu un glas gutural. Lui Ruthie a noastră îi plăceau nespus de mult caii. Noi ne gândeam că nu era încă suficient de mare ca să ia lecţii de călărie. Poate la anul, îi spuneam mereu. Poate la anul...

Dr. Stern atinse braţul soţiei sale.

– Iar apoi... a venit toată povestea asta. Bărbatul luă înapoi poza de la Ellie şi o contemplă. Ochii începură să-i lucească de lacrimi. După o vreme, el ridică din nou privirea. Aveţi şi dumneavoastră copii, şerif Barton?

– Nu.

Poliţistei i se păru că el intenţionează să mai spună ceva, însă omul rămase tăcut şi îşi ajută nevasta să se ridice în picioare.

– Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

– Îmi pare rău, le repetă Ellie.

– Ştiu, spuse el, iar Ellie văzu deodată cât de fragil părea bărbatul şi cât de tare se străduia să-şi păstreze cumpătul. Dr. Stern îşi luă soţia de braţ şi o conduse spre ieşire. Şi cei doi plecară.

O clipă mai târziu, intră un alt bărbat. Acesta purta o pereche uzată şi peticită de pantaloni de salopetă şi o cămaşă de flanelă. Cozorocul şepcuţei portocalii de baseball era lăsat peste ochi, iar o barbă sură îi acoperea partea inferioară a feţei. Şi el ţinea strâns la piept o fotografie.

Aceasta înfăţişa o majoretă blondă, putu vedea de la distanţă Ellie.

– Şerif Barton? spuse omul, cu o voce plină de speranţă.

– Eu sunt, îi răspunse Ellie. Vă rog, apropiaţi-vă şi luaţi loc...

10

Cu o seară înainte, Julia transformase camera ei din copilărie într-o zonă sigură atât pentru ea, cât şi pentru pacienta ei. Cele două paturi identice fuseseră lăsate la locurile lor de lângă peretele din partea stângă a încăperii, însă acum spaţiile de sub ele fuseseră umplute, pentru a împiedica transformarea lor în posibile ascunzători. În colţul din apropierea ferestrei, erau acum îngrămădite vreo douăsprezece plante înalte în ghivece, alcătuind astfel un soi de minipădure. O masă alungită, melaminată, ocupa centrul odăii, servind ca birou şi spaţiu de studiu. Lângă aceasta se aflau şi două scaune. Totuşi, în acea clipă, Julia îşi dădu seama de ceea ce îi mai lipsea de-acolo, şi anume un fotoliu comod.

În ultimele şase ore, copila nu se mai urnise de lângă fereastra deschisă, care era acum prevăzută cu gratii, printre care micuţa îşi scosese un braţ în afară. Fie ploaie, fie soare, ea îşi ţinea mâna acolo, afară. Cam prin jurul orei prânzului, o mică pasăre, un prihor, aterizase pe pervazul ferestrei şi rămăsese acolo. Iar la un moment dat, în firava lumină cenuşie a soarelui care ieşise după o oră de ploaie, un fluture cu aripi multicolore, strălucitoare, poposise, pentru o fracţiune de secundă, din zborul său în palma întinsă a fetiţei, după care îşi văzuse mai departe de drum.

Dacă nu şi-ar fi notat negru pe alb faptul în carnetul ei, Julia ar fi încetat ulterior că creadă că văzuse aşa ceva. În

definitiv, era toamnă, anotimp nefavorabil apariţiei fluturilor, şi chiar şi în plină arşiţă a verii, aceştia arareori aterizau în palma întinsă a unei fetiţe, nici măcar pentru o singură clipă.

Însă Julia îşi făcuse o însemnare asupra acestui fapt, în fişa pe care o completa încontinuu, iar lucrul rămăsese consemnat acolo. Era şi asta încă ceva bizar de luat în considerare, printre atâtea alte ciudăţenii.

Poate că se întâmplase din cauza totalei nemişcări a fetiţei. Nu se clintise deloc de-acolo, de ore şi ore întregi.

Nu-şi schimbase greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, nu-şi modificase deloc poziţia braţului, nu-şi întorsese câtuşi de puţin capul. Nu numai că nu manifesta mişcări repetitive sau obsesive, ci era încremenită ca un cameleon. Lucrătoarea de la asistenţa socială, care trecuse în acea dimineaţă pe-acolo pentru a constata dacă Julia era acceptabilă ca părinte adoptiv temporar, se simţise de-a dreptul şocată, deşi încercase să ascundă asta. Pe când îşi închidea carneţelul de însemnări, femeia mai aruncase în direcţia fetei o ultimă privire tulburată şi o întrebase pe Julia:

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Da, sunt absolut sigură, îi răspunsese Julia. Iar ăsta era purul adevăr. Ajutarea acestei copile devenise deja pentru ea ceva asemănător unui important ţel în viaţă.

În seara precedentă, după ce pregătise dormitorul, rămăsese trează până târziu, aşezată la masa din bucătărie, făcându-şi notiţe şi citind tot ce putea găsi în legătură cu cei câţiva copii realmente sălbatici a căror descoperire fusese înregistrată. Era fascinant, dar, în acelaşi timp, şi copleşitor de trist.

Cazurile lor urmau toate cam acelaşi tipar, indiferent dacă fuseseră găsiţi acum trei sute de ani într-o pădure deasă din Bavaria sau în secolul douăzeci, în ţinuturile sălbatice din

Africa. Toți fuseseră descoperiți – de regulă, de către vânători – în ascunzișuri din adâncul pădurilor întunecate. Peste o treime dintre ei se deplasau doar în patru labe. Foarte puțini erau în stare să vorbească. Câțiva – printre care și Peter, copilul sălbatic descoperit în anul 1726, Memmie, așa-numita Fetiță Sălbatică din Franța, precum și cu mult mai celebrul Victor, băiatul sălbatic din Avedon, găsit în 1797 – deveniseră la vremea lor subiectele unor vești de mare senzație. Savanți, doctori și teoreticieni ai limbajului se adunaseră de fiecare dată în jurul acestor copii slăbatici, sperând fiecare că respectivul specimen avea să răspundă celor mai elementare întrebări ale naturii umane. Regi și prințese îi aduseseră la curte pe post de curiozități, pentru divertisment. Cazul cel mai recent cunoscut, acela al fetei pe nume Genie, care, deși n-a crescut în sălbăticie, a constituit obiectul unor maltratări atât de sistematice și de oribile, încât n-a putut învăța niciodată să vorbească, să se miște sau să se joace, s-a bucurat și el de întreaga atenție a presei.

Cele mai multe dintre cazurile verificate aveau în comun două lucruri. În primul rând, copiii posedau capacitatea fizică de a vorbi, însă niciodată nu reușiseră să stăpânească un limbaj propriu-zis, fie și într-o măsură cât de mică. Iar în al doilea rând, aproape toți acești foști copii sălbatici și-au trăit în întregime restul zilelor în instituții specializate în bolile mintale, însingurați și uitați de toată lumea. Numai în două dintre aceste cazuri, Memmie și un băiat ugandez, găsit trăind printre maimuțe, în anul 1991, au învățat cu-adevărat să vorbească și să se integreze în societate, iar Memmie, chiar și-așa, tot a murit fără niciun ban, singură și uitată de toți. Ea n-a fost în stare să le povestească oamenilor ceea ce i s-a întâmplat în frageda pruncie și cum de a ajuns să trăiască în adâncul întunecat al pădurii.

Unii după alţii, savanţii şi doctorii au fost atraşi de provocarea de a-i salva pe aceşti copii. Aşa-zişii profesionişti voiau să cunoască, să înţeleagă – şi, da, „să salveze" – o fiinţă umană complet diferită de toate celelalte, una care putea fi considerată drept mult mai pură şi mai necontaminată decât oricine s-ar fi născut în ultima mie de ani. O persoană nesocializată şi necoruptă de învăţăturile omului. Unul după altul, specialiştii au eşuat în strădaniile lor. De ce? Fiindcă le-a păsat prea puţin de pacienţii pe care îi luaseră în grijă.

Julia n-avea de gând să repete greşeala lor.

Ea nu va fi ca doctorii care se ocupaseră de aşa ceva înaintea ei, care scoseseră sufletul din pacienţii lor, urmărind doar să-şi împlinească propriile cariere, după care să meargă mai departe, părăsindu-şi tăcuţii pacienţi distruşi îndărătul gratiilor, şi mai derutaţi şi mai singuri decât fuseseră în pădure.

– Contează numai ceea ce se află în inima ta, nu-i aşa, micuţo? o întrebă femeia, ridicând din nou privirea. În timp ce Julia o urmărea pe fată, încă o pasăre ateriză pe pervazul ferestrei, chiar lângă mâna întinsă a copilei. Pasărea înalţă capul şi începu să ciripească un mic tril.

Fata îi imită la perfecţie cântecul.

Pasărea păru că o ascultă, iar apoi cântă şi ea din nou.

Fata îi răspunse în acelaşi mod.

Julia aruncă o privire în direcţia camerei video camuflate în colţul încăperii. Luminiţa roşie era tot aprinsă. Acea stranie „conversaţie" tocmai era înregistrată.

– Comunici cu pasărea? o întrebă femeia, notându-şi ceva în carnet. Deşi ştia că urma să pară de necrezut, era totuşi martoră oculară a acelei întâmplări. Fata şi pasărea păreau să se înţeleagă între ele. Cel puţin, copila era o imitatoare desăvârşită.

Ba mai mult, dacă crescuse în pădure, singură sau într-un grup de animale, fata n-ar fi făcut în mod obligatoriu distincţia dintre fiinţa umană şi animale, lucru care era ceva obişnuit în lumea noastră civilizată.

– Cunoşti deosebirea dintre om şi animal? Mă cam îndoiesc. Julia bătu uşor cu pixul în foaia de hârtie. Auzind acel zgomot slab, pasărea zbură de-acolo.

Femeia întinse mâna lateral, spre cărţile de pe masa care îi servea drept birou. Se aflau acolo patru cărţi, şi anume: *Grădina secretă*, *Basmele cu zâne ale lui Anderson*, *Alice în Ţara Minunilor* şi *Iepurele catifelat*. Erau doar patru dintre nenumăratele cărţi dăruite de către generoşii locuitori ai oraşului. Devreme, în acea dimineaţă, în timp ce fata încă dormea, Julia îi schimbase scutecele, iar apoi căutase prin cutii după ceva care ar fi putut-o ajuta să comunice cu pacienta ei. Alesese creioane şi hârtie, două vechi păpuşi Barbie, încă îmbrăcate pentru discotecă, precum şi acele cărţi.

Deschise cartea de deasupra, *Grădina secretă*, şi începu să citească din ea cu voce tare:

– Când Mary Lennox a fost trimisă la Conacul Misselthwaite, pentru a locui împreună cu unchiul ei, toţi spuneau că ea era fetiţa cu înfăţişarea cea mai neplăcută pe care o văzuseră vreodată...

În cursul următoarei ore, Julia îi citi fetei din acea poveste atât de iubită de copii, străduindu-se să imprime glasului ei o cadenţă blândă şi melodioasă. N-avea nicio îndoială că pacienta ei nu cunoştea cele mai multe dintre acele cuvinte şi astfel nu putea urmări firul poveştii, şi totuşi, la fel ca toţi copiii care n-au învăţat încă să vorbească, şi micuţei acesteia îi plăcea sonoritatea vorbelor.

La sfârşitul capitolului, Julia închise încet cartea.

– Acum aş vrea să fac o mică pauză şi să plec puţin. O să

vin repede înapoi. *Înapoi*, repetă ea cuvântul, pentru eventualitatea în care acesta i-ar fi fost cumva familiar fetiței.

Se ridică încet în picioare, întinzându-se pentru a se mai dezmorți. Lungile ore petrecute șezând pe scaunul acela, aplecată deasupra unui birou ad-hoc, de lângă patul ei din copilărie, o lăsaseră cu gâtul înțepenit. Își luă cu ea pixul care în definitiv ar fi putut să fie folosit la nevoie și pe post de armă – și se îndreptă spre mica baie care fusese construită pentru ea și pentru Ellie, pe când ele nu împliniseră încă vârsta de zece ani. În baie se ajungea prin intermediul unei uși care se afla lângă măsuța de toaletă.

Julia intră în baie și lăsă apoi ușa întredeschisă doar atât cât să-i asigure puțină intimitate. Nu voia ca fata să nu-i mai audă vocea. Se așeză pe vasul WC-ului, spunând:

– Am mers doar până la toaletă, scumpo. Vin imediat înapoi. Vreau să aflu și eu ceea ce se mai întâmplă cu Mary. Crezi că ea chiar aude plânsete? Mai plângi și tu uneori? Uite ce aș vrea să-ți spun...

Fata se apropiase și se oprise lângă ușă, împingând-o și deschizând-o mai mult și tresărind atunci când aceasta se lovise de perete. În acel moment, începu să se plesnească peste față cu palmele și să scuture din cap. Din nasul ei zburară niște mucozități, în timp ce micuța și-l sufla tare.

– Ești tulburată, îi zise Julia pe un ton liniștitor. Tulburată. Nu te înfuria. Credeai că vreau să plec?

Auzind vocea Juliei, fata se mai potoli. Se uită apoi cu multă neliniște la ușă, ferindu-se de ea.

– O să lăsăm de-acum înainte ușa asta deschisă, însă eu trebuie să merg să fac la oliță. Cunoști cuvântul ăsta? Oliță de noapte?

Parcă se zărise o infimă tresărire a fetei la auzul acelui cuvânt, ca o recunoaștere de o clipă sau poate că nu.

Fata rămăsese acolo în picioare, uitându-se la ea.

– Aş avea nevoie de puţină intimitate. Ar trebui ca tu... of, la naiba! Niciuna dintre susceptibilităţile sociale nu mai contau acum. Femeia termină ceea ce avusese de făcut.

Fata se încruntă şi făcu un pas spre Julia. Înălţă capul, la fel ca o gaiţă, de parcă ar fi vrut să vadă totul dintr-un unghi mai favorabil.

– Fac pipi, îi spuse pe un ton nepăsător femeia, întinzând mâna după hârtia igienică.

În acel moment, fata deveni extrem de concentrată, încordându-şi la maximum atenţia şi rămânând din nou complet imobilă.

După ce termină, Julia se ridică în picioare, îşi ridică la loc chiloţii, iar apoi trase apa la toaletă.

La acel zgomot, fata zbieră şi sări înapoi atât de repede, încât se împiedică şi căzu. Întinsă pe podea, micuţa începu să urle.

– Nu-i nimic, îi spuse Julia. Nu te rănesc. Nu te rănesc. Îţi promit că n-o să-ţi fac niciun rău. Şi trase în mod repetat apa, până când fata se ridică în şezut. Apoi femeia se spălă pe mâini şi se apropie încet de micuţa ei pacientă, întrebând-o: Ţi-ar plăcea să-ţi citesc în continuare? Apoi îngenunche. Cele două aveau acum ochii la acelaşi nivel şi se priveau foarte de aproape. Julia vedea splendida culoare verde-albăstruie a ochilor fetiţei, ai căror irisuri aveau licăriri ca de chihlimbar. Genele dese şi negre ale micuţei se tot lăsau şi se ridicau încet. Carte, insistă Julia, arătând către romanul de pe masă.

Fata se ridică şi se apropie de masă, aşezându-se lângă aceasta, pe podea.

Julia răsuflă accelerat, dar nu reacţionă în niciun alt fel. Se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de fată.

– Cred că Ellie şi cu mine am face foarte bine dacă am aduce aici vechiul fotoliu preferat al mamei. Ce părere ai în privinţa asta?

Fata se mută un pic mai aproape. Şezând cu picioarele încrucişate, ea se uita în sus, la Julia.

Iar în acel moment, până şi cu faţa aceea pătată de mâncare şi cu părul încâlcit, fetiţa părea la fel ca orice copil de la grădiniţă, din orice grupă, în aşteptarea începerii poveştii.

– Pot să pun pariu că de-abia aştepţi să mă asculţi citind.

La fel ca întotdeauna, răspunsul fetei era doar tăcerea. Acei misterioşi ochi ai ei verzi-albăstrui se holbau în sus la Julia. De data asta, parcă se deslușea în ei şi o undă de anticipare sau chiar de nerăbdare. Un copil obişnuit ar fi somat-o pe Julia, pe un ton imperativ, să-i citească. Fetiţa asta însă pur şi simplu doar aştepta.

Julia reveni la poveste şi continuă să citească despre Mary, şi despre Dicken, şi despre Colin, şi despre grădina secretă, aceea care aparţinuse mamei pierdute a lui Mary. Citi astfel capitol după capitol, până ce seara începu să se lase, în fâşii de roz şi de purpuriu. Femeia tocmai se apropia de capitolele finale, când se auziră ciocănituri în uşă. Câinii începură să latre.

La acel zgomot, fata se refugie în sanctuarul ei de ghivece cu plante şi se ascunse în spatele frunzişului.

Uşa se deschise încet. Dincolo de uşă, cei doi retrieveri aurii se dădeau de ceasul morţii să intre în încăpere.

– *Culcat*, Jake, Elwood! Ce v-a apucat pe amândoi? Ellie se strecură pe lângă câini şi închise uşa cu şoldul. Pe hol, câinii hăuleau jalnic şi zgâriau la uşă.

– Ar fi cazul să le mai îmbunătăţeşti câinilor ăstora educaţia, îi zise Julia, închizând cartea.

Ellie adusese o tavă cu mâncare, pe care o lăsă pe masă.

– Credeam că după castrare vor deveni mai docili. Dar n-am avut eu norocul ăsta. Nu de fudulii depinde disciplinarea lor. Se aşează apoi pe marginea vechiului ei pat şi întrebă: Cum se descurcă fata? Văd că mă consideră tot ca pe Sora Ratchett.

– Mi se pare că face progrese. Şi arată că-i place să-i citesc.

– N-a încercat cumva să fugă?

– Nu. N-ar încerca să se apropie de uşă. Cred că o sperie clanţa din bronz. Metalele strălucitoare o gonesc.

Ellie se aplecă înainte şi îşi rezemă antebraţele de coapse. Suspinul ei, prelung şi lent, era asemănător sunetului unui pneu care pierde aer.

– Mi-aş dori să pot spune şi eu că progresez în cercetările mele.

– Dar cu siguranţă că faci şi tu progrese. Povestea asta ţine capul de afiş în toată presa. Tot va veni până la urmă şi cineva care s-o cunoască pe fată.

– Dar lumea tot vine încontinuu. Azi am vorbit la mine în birou cu şaptezeci şi şase de persoane care şi-au pierdut fiicele, în ultimii câţiva ani. Iar poveştile lor... fotografiile lor... totul a fost îngrozitor.

– E incredibil de dureros să vezi atâta tristeţe.

– Dar tu cum te descurci, ascultând întreaga zi numai poveşti atât de triste?

Julia nu-şi privise niciodată profesia dintr-un asemenea unghi.

– Orice poveste e doar tristă şi nimic mai mult, dacă nu există pentru ea în perspectivă niciun final fericit. Presupun că eu cred întotdeauna în acel mult aşteptat final fericit.

– Ce romantică fiinţă se mai ascunde şi în tine! Cum să-mi fi putut închipui aşa ceva?

Julia râse.

– Extrem de greu. Ia spune-mi, în ce mod a decurs conferința de presă?

– A durat mult și a fost plictisitoare, deoarece a fost plină de întrebări prosteşti. Până și rețelele naționale de televiziune sunt la același nivel scăzut ca și cele locale. Și am aflat ceva despre reporteri: în cazul în care o întrebare este prea ridicolă pentru a o lua în considerare și a răspunde la ea, ei ți-o vor pune încă o dată. Întrebarea care a atins după părerea mea culmea stupidității mi s-a părut aceea venită din partea lui *National Enquirer*. Ziariștii de-acolo sperau că fata are aripi în loc de brațe. Ooo, și *The Star* se întreba dacă trăia laolaltă cu lupii.

Din fericire, aceea era o publicație de scandal. Nimeni nu i-ar fi acordat reportajului de-acolo niciun fel de credibilitate.

– Și ce se aude în legătură cu o eventuală identificare a ei?

– Încă nimic. Cu radiografiile ei, cu semnele din naștere, cu cicatricile și cu vârsta probabilă, am îngustat totuși mult aria de căutare. A, și ți-a venit și aprobarea de la DSHS. Ești în mod oficial acceptată drept părinte adoptiv temporar pentru fetiță.

Copila se strecură afară din ascunzișul ei. Cu nările dilatate, ea se opri, adulmecă în aer, după care se grăbi să traverseze încăperea, alergând foarte aplecată spre pământ. Julia nu mai văzuse niciodată un copil care să se poată deplasa chiar atât de repede. Iar fata dispăru imediat în baie.

Ellie fluieră de mirare.

– Deci asta înțelegea Daisy, atunci când spunea că fetița alerga iute ca vântul.

Julia se apropie încet de baie.

Ellie o urma îndeaproape.

Fata se aşezase pe toaletă, cu chiloţeii absorbanţi lăsaţi până la glezne.

– Să fiu a naibii! şopti Ellie. Ai şi învăţat-o aşa ceva?

Juliei aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– A intrat astăzi peste mine în baie, când eram pe WC. Sunetul apei trase a speriat-o de moarte. Puteam să jur că n-a mai văzut niciodată o toaletă.

– Şi crezi că a învăţat singură, de capul ei? Doar văzându-te pe tine o singură dată?

Julia nu-i răspunse. Orice zgomot putea să strice acel moment epocal. Femeia intră încet în baie şi luă nişte hârtie igienică. Îi arătă apoi fetei cum să procedeze cu hârtia, după care i-o întinse. Copila se încruntă îndelung, privind la sulul de hârtie igienică. În cele din urmă însă, îl luă şi folosi hârtia aşa precum o învăţase Julia. După ce termină, coborî de pe vasul de toaletă, îşi puse la loc chiloţeii şi trase de maneta metalică acoperită cu bandă adezivă albă. Auzind zgomotul apei în vas, ea răcni şi alergă să se adăpostească, trecând printre picioarele Juliei şi ale lui Ellie.

– Oh! exclamă Ellie.

Ambele femei se uitară cu uluire la fata care se pitea în pădurea plantelor din ghivece.

În liniştea din încăpere, răsuflarea fetei se auzea sonoră şi gâfâită.

– Toată povestea asta devine din ce în ce mai bizară, se minună Ellie. Julia nu putea s-o contrazică. Într-un târziu, Ellie continuă: Eu trebuie acum să mă întorc la birou. Şi nici nu ştiu până când voi rămâne acolo. Scoase din buzunarul de la spate o bucată de hârtie şi i-o întinse Juliei, adăugând: Ai aici numerele de telefon de-acasă ale lui Cal şi Peanut. În cazul în care vei avea cumva nevoie să mergi din nou la

bibliotecă, unul dintre ei va veni să stea cu fetiţa acasă la noi.

– Mulţumesc.

Julia o conduse pe Ellie spre ieşire, închizând uşa în urma ei. Nu se mai osteni s-o şi încuie, deoarece până în acel moment fata părea îngrozită de clanţa din metal strălucitor şi nu îndrăznise nici măcar să se apropie de uşă.

Femeia se îndreptă spre masă, acolo unde mai făcu câteva adnotări în carneţelul ei, după care lăsă deoparte pixul şi hârtiile.

– A sosit ora mesei.

Fata rămase în continuare ascunsă printre plante, urmărindu-i cu atenţie mişcările.

– Mâncare. Femeia bătu apoi uşor în tava pe care o adusese Ellie.

De data asta, fata se mişcă. Se furişă afară din ascunzătoarea verde a frunzişului şi veni la masă, pregătindu-se să atace în stilul ei obişnuit mâncarea.

Julia o apucă de încheietura mâinii şi o opri:

– Nu!

Cele două se înfruntară din priviri.

– Eşti prea isteaţă ca să te comporţi aşa, nu crezi? Julia se ridică în picioare ţinând-o încă pe fată de încheietura subţire ca de vrăbiuţă, după care ocoli masa şi veni lângă copilă. Aşază-te. Femeia trase un scaun şi bătu uşor cu palma pe el. Aşază-te aici!

În următoarele treizeci de minute, ele rămaseră acolo, într-o încleştare dominată de un singur îndemn.

Aşază-te.

La început, fata urla şi pufnea şi scutura din cap, încercând din răsputeri să se elibereze din strânsoare.

Julia se mulţumea doar să o ţină de mână, să scuture din cap şi să-i tot spună:

– Aşază-te!

Când fata văzu că manifestările ei teatrale nu aveau niciun efect, rămase tăcută, devenind iar complet nemişcată şi uitându-se la Julia cu ochi mânioşi.

– Aşază-te! îi repetă încă o dată femeia, bătând din nou uşor cu palma pe scaun.

Micuţa slobozi atunci un oftat prelung, melodramatic şi se conformă în cele din urmă.

Julia îi eliberă imediat încheietura.

– Bravo, fetiţă cuminte. Femeia dădu ocol mesei în sens invers şi se aşeză şi ea, pe scaunul din cealaltă parte.

Copila se aruncă asupra mâncării, înghiţind-o hulpav, de parcă aceasta ar fi fost o pradă recent ucisă.

– Te-ai aşezat la masă, îi spuse Julia. Este un început promiţător. Ne vom ocupa mâine de învăţarea bunelor maniere. După ce vei face baie. Ea îşi luă carnetul, şi-l puse în poală şi începu să-l răsfoiască, în timp ce fata mânca. Poate că acolo exista un răspuns, deşi femeia se cam îndoia. Acesta era un caz cu foarte multe întrebări.

Îi atrase atenţia un paragraf pe care îl scrisese în acea după-amiază.

Este o imitatoare perfectă. Fetiţa poate repeta notă cu notă ciripitul unei păsări. E aproape ca şi când ea şi pasărea şi-ar fi comunicat ceva, cu toate că acest lucru este imposibil.

– Să fie oare ăsta răspunsul, micuţo? M-ai văzut pe mine folosind toaleta şi m-ai imitat, pur şi simplu? A fost ăsta un procedeu cu care ai fost nevoită să te deprinzi în sălbăticie?

Femeia notă în carnet: *Cum anume învăţăm, în absenţa altor oameni sau a societăţii? Prin încercări şi greşeli? Prin imitarea comportamentului altor specii? Poate că ea a aflat faptul că trebuie să înveţe repede, prin observarea lucrurilor care se întâmplă în jurul ei.*

Julia ridică pixul de pe hârtie.

I se părea că aceasta putea constitui cel mult o jumătate de răspuns. În cazul în care ar fi fost vorba despre o copilă care crescuse în sălbăticie, într-o haită de lupi sau printre alte animale, atunci ea ar fi învăţat prin imitare să-şi marcheze teritoriul prin intermediul urinei şi n-ar fi văzut rostul utilizării unei toalete.

S-ar fi putut totuşi ca ea să mai fi văzut şi o altă toaletă, cu multă vreme în urmă. Sau să o fi considerat pe Julia drept un nou lider de haită şi să fi vrut să i se alăture cu supunere.

– Cine eşti tu, micuţo? Şi de unde vii?

La fel ca întotdeauna, femeia nu primi niciun răspuns.

În timp ce fata mânca, Julia se strecură afară din încăpere şi coborî la parter.

În casă era o linişte mormântală.

În garaj, femeia găsi cele două cutii de carton cu lucrurile donate de locuitorii oraşului. Una dintre cutii era umplută cu haine. Cealaltă conţinea tot felul de cărţi şi jucării.

Julia le trecu din nou în revistă pe toate şi adună lucrurile cele mai bune şi mai folositoare în una dintre cutii, pe care o cără la etaj şi o lăsă pe podeaua camerei, cu o bufnitură.

Fata ridică brusc privirea.

La vederea acesteia, Juliei îi veni să râdă. Pe faţa micuţei şi pe cămăşuţa de noapte de la spital părea că se află la fel de multă mâncare câtă fusese şi în farfuria ei. Frişca de pe minunata salată de fructe cu nucă de cocos se afla acum pe năsucul, pe obrăjorii şi pe bărbia copilei, ca o barbă albă.

– Arăţi ca un Moş Crăciun în miniatură.

Femeia se aplecă şi deschise cutia. Deasupra se aflau trei lucruri: o frumoasă rochiţă albă dantelată, cu fundiţe roz pe ea, o păpuşă în scutece şi un set de cuburi din plastic, viu colorate.

Se dădu puţin înapoi.

– Jucării. Cunoşti acest cuvânt?

Nicio reacţie.

– Ca să te joci. Să te distrezi. Să te îmbraci.

Fata se uita la ea, fără ca măcar să clipească.

Julia se aplecă din nou şi ridică rochiţa. Bumbacul purtat era moale la atingere.

Fata făcu nişte ochi mari şi scoase un sunet, un fel de zgomot gros şi mârâit, care îi ieşea din profunzimile gâtlejului. Mişcându-se parcă aproape prea rapid şi prea tăcut ca să-ţi poţi crede ochilor, ea coborî de pe scaun, ocoli în goană masa şi îi smulse Juliei din mână rochiţa. Strângând-o apoi la pieptul ei, micuţa se întoarse în ascunzătoarea din spatele ghivecelor cu plante şi se ghemui acolo.

– Măi, măi, măi, se minună femeia. După câte observ eu, cuiva îi cam plac lucrurile frumoase.

Fata începu să îngâne un fel de melodie. Degetele ei dădură peste o mică fundă din mătase roz şi începură s-o mângâie.

– Dacă vrei să porţi această frumoasă rochiţă, trebuie ca mai întâi să fii curată.

Julia merse în baie şi lăsă apa să curgă în cadă, după care se aşeză pe marginea acesteia.

– Când eram de vârsta ta, îmi plăcea la nebunie să fac baie. Mama obişnuia să-mi adauge în apa din cadă puţin ulei de levănţică. Mirosea nemaipomenit de bine. Ooo, ia te uită că mai există în dulăpior o sticluţă de ulei de levănţică. O să-ţi pun şi ţie un pic.

Când se întoarse iar, o văzu pe fetiţă care intrase în baie şi o privea de lângă uşa deschisă.

Julia întinse o mână spre copilă.

– Nu te rănesc, îi spuse ea cu blândeţe. Nu-ţi fac niciun rău. Vino!

Niciun răspuns.

– Te simți așa de bine când ești curată. Julia atinse cu cealaltă mână în treacăt apa. Ce bună este! Haide, vino.

Pașii cu care înainta fetița erau așa de mici, încât aproape că nu se vedeau, și totuși ea se mișca. Privirea ei se muta încontinuu de la robinetul acoperit cu bandă adezivă la mâna Juliei și înapoi.

– Ai mai văzut vreodată apă curentă, de la robinet? o întrebă femeia, lăsând șuvoiul curgător să-i treacă printre degete. Apă. A-pă.

Copila ajunsese chiar lângă cada de baie. Se uita la apă, cu un amestec de teamă și de fascinație.

Extrem de încet, Julia se aplecă și o dezbrăcă pe fetiță, care nu opuse nici cea mai mică rezistență. Acestă docilitate absolută o surprinse. Ce să însemne asta oare, la urma urmei? Îi scoase cămășuța de noapte de la spital și o puse pe rastelul pentru prosoape, iar apoi o prinse ușor pe fetiță de încheietura subțirică și o trase cu delicatețe spre cadă.

– Atinge apa. Măcar încearcă. Îi arătă cum să facă, sperând ca acțiunea să-i fie imitată.

Dură un timp îndelungat, dar până la urmă fata își cufundă mâna în apă.

Micuța făcu ochii mari și scoase un sunet care era pe jumătate un oftat și pe jumătate un mârâit.

Julia își scoase apoi sutienul și chiloții și intră în cadă.

– Vezi? îi spuse ea zâmbind. Asta vreau să faci și tu. Când fata veni și mai aproape, femeia ieși din cadă și se așeză pe marginea rece de porțelan. Acum a venit și rândul tău. Îndrăznește!

Cu multă prudență, fata se cățără pe marginea albă a căzii și se lăsă apoi în apă. În clipa în care intră, ea scoase un sunet aproape ca acela al unei pisici torcând de plăcere și se

uită în sus la Julia. După aceea plesni uşor apa cu palma şi dădu din picioare stropind împrejur şi apucându-se să exploreze. Linse plăcile de faianţă, atinse cimentul şi mirosi robinetele. Luă apă în mâini şi bău din ea (un obicei de care trebuia dezvăţată, însă asta mai încolo).

Într-un târziu, Julia luă din savonieră bucata de săpun cu parfum de levănţică şi i-o întinse fetei, care o adulmecă, după care încercă s-o mănânce direct din mâna femeii.

Julia nu putu să nu râdă.

– Nu face asta. E câh. Şi femeia se strâmbă. Câh!

Copila se încruntă şi încercă să înşface săpunul.

Julia îşi frecă săpunul ud de mâini, obţinând o cremă spumoasă.

– Bine. Acum o să te îmbăiez eu. Ca să fii curată. Cu săpun. Ea întinse foarte încet mâna, luă mâna fetiţei şi începu s-o spele.

Copila o urmărea cu multă atenţie, aidoma unui ucenic vrăjitor care încerca să înveţe de la maestrul său o nouă scamatorie. Treptat, în timp ce Julia continua să-i spele mâinile, fata începu să se relaxeze. Devenise deja foarte maleabilă când Julia o întoarse cu gingăşie în cadă şi începu să-i spele părul, masându-i uşor capul, în vreme ce fetiţa gemea de plăcere, fredonând ceva în surdină.

Juliei îi trebui doar o clipă ca să-şi dea seama că era o melodie pe note muzicale.

Licăreşte, licăreşte, mică stea.

Julia se îndreptă de spate. Dintre toate întorsăturile neaşteptate din ziua respectivă, aceasta era de departe de cea mai mare însemnătate.

– Micuţo, cineva ţi-a cântat asta. Cine anume?

Fata continua să fredoneze, cu ochii închişi.

Julia îi clăti părul lung şi negru, remarcând cât de des şi

de cârlionţat era. Ineluşele de păr i se încolăceau pe degete, precum cârceii de viţă de vie pe araci. Mai văzu şi reţeaua de cicatrici care se încrucişau pe spatele micuţ al fetei. Exista una, aproape de umăr, care era foarte urâtă.

Pe unde ai tot umblat?

Cântecelul acela era o străfulgerare dintr-o perioadă a trecutului adevărat al copilei, şi chiar prima de acest fel, de când se întâlniseră ele două. Mai multe întrebări probabil că n-ar fi dus la niciun rezultat. Julia ştia că avea nevoie de ceva mult mai esenţial decât asta.

Femeia se hotărî să fredoneze şi ea melodia.

– Mă întreb ce anume eşti tu.

Fata se bălăci în apă, întorcându-se cu faţa la Julia. Ochii ei verzi-albăstrui erau atât de larg deschişi, încât păreau prea mari pentru faţa aceea mică şi concentrată.

Femeia termină de fredonat cântecul, iar apoi îşi duse o mână la piept şi rosti răspicat:

– Julia. Ju-li-a. Asta sunt eu. După aceea o prinse pe fetiţă de mână şi o întrebă: Dar tu cine eşti?

Singurul răspuns al fetei rămase aceeaşi privire aprinsă.

Oftând, Julia se ridică în picioare şi întinse mâna după un prosop, spunând:

– Haide, vino.

Şi spre marea ei uluire, fata se ridică şi ea în picioare, ieşind din cadă.

– Ai înţeles ceea ce ţi-am spus? Sau te-ai ridicat doar fiindcă şi eu m-am ridicat? Julia îşi auzi îndoiala din glas, care exprima mult din detaşarea ei profesională. Fata continua să facă cercuri în apă. Ştii să vorbeşti? Vorbe? Cuvinte? Ea îşi atinse iar pieptul. Julia. Ju-li-a. Apoi atinse pieptul fetiţei. Cine eşti? Ce nume ai? Trebuie să-ţi spun într-un anume fel.

Urmă doar aceeaşi privire a fetei.

Julia o şterse bine pe micuţă, după care o îmbrăcă.

– O să-ţi pun din nou chiloţei absorbanţi, pentru orice eventualitate. Întoarce-te. O să-ţi împletesc părul. Mama aşa îmi făcea mie întotdeauna. Dar îţi promit că o să fiu mai atentă decât era ea. Mama obişnuia să mă tragă atât de tare de păr, încât mă făcea să plâng. Sora mea îmi spunea mereu că de aceea am ochii aşa de oblici şi de alungiţi în sus. Uite. Acum eşti gata.

Apoi femeia lovi din greşeală uşa băii, care se trânti şi se închise, în oglinda de pe dosul ei ivindu-se încadrată perfect imaginea fetiţei.

Micuţa tresări şi gâfâi atât de zgomotos, de parcă tocmai ar fi fost azvârlită de valuri pe un ţărm de ocean. Ea întinse mâna spre oglindă, încercând s-o atingă pe cealaltă fetiţă, care apăruse pe neaşteptate în încăpere, chiar în faţa ei.

– Nu te-ai mai văzut niciodată până acum? apucă s-o întrebe Julia, deşi cunoştea răspunsul încă din clipa în care îi pusese întebarea.

Nimic nu mai avea niciun sens. Componentele nu se împreunau, într-un întreg. Lupul. Modul în care mânca fata. Melodia aceea. Rapida învăţare a rostului toaletei. Toate erau mici bucăţele care conturau marginea acelui puzzle, în timp ce imaginea principală, adică centrul problemei, încă nu se limpezea câtuşi de puţin. Cu siguranţă că ea şi-o fi văzut imaginea, măcar în oglinda vreunei ape.

– Asta eşti *tu*, dulceaţă. Tu. Uite ce frumoşi ochi verzi-albăstrui ai, şi ce păr lung şi negru. Îţi stă foarte bine în rochiţa asta.

În acel moment, fata lovi cu pumnul în imaginea ei din oglindă. Când articulaţiile degetelor ei izbiră suprafaţa dură a oglinzii, ea ţipă de durere.

Julia veni iute lângă ea şi îngenunche. În imaginea din

oglindă apăreau acum amândouă, una lângă cealaltă, cu feţele apropiate. Fetiţa era nespus de frumoasă. Îi amintea Juliei de o Elizabeth Taylor foarte tânără.

– Vezi? Asta sunt eu. Julia. Iar lângă mine eşti tu.

Julia observă când fetiţa începu să înţeleagă.

Foarte încet, fata îşi atinse pieptul şi scoase un sunet. Reflexia ei din oglindă făcu instantaneu acelaşi lucru.

– Ai spus ceva? Numele tău poate?

Fata scoase limba. În următoarele patruzeci de minute, copila se tot jucă astfel în faţa oglinzii. La un moment dat, Julia lipsi destul timp încât să-şi poată aduce carnetul de însemnări şi aparatul digital de fotografiat. Când reveni în baie, fata bătea din palme şi ţopăia în sus şi-n jos, sincron cu imaginea ei din oglindă.

Julia îi făcu mai multe fotografii – prim-planuri cu chipul fetiţei după care lăsă aparatul la o parte. Notă în carnet: *Se descoperă pe sine însăşi.* Şi apoi înregistră fiecare moment.

Trecură astfel ore întregi. Copila se tot holbă la propria-i imagine din oglindă, mult după lăsarea întunericului şi după apariţia puzderiei de stele pe cer.

În final, Julia nu mai putu să scrie. Mâna începuse să-i amorţească de la atâta scris.

– Ajunge. Hai, vino. E timpul să mergem la culcare. Şi femeia ieşi din baie.

Văzând însă că fata n-o urmează, Julia se aplecă după o carte. Terminaseră deja de citit *Grădina secretă*, aşa că alese *Alice în Ţara Minunilor.*

– Parcă s-ar potrivi asta, ce zici? comentă femeia doar pentru sine însăşi. În definitiv, era singură în încăpere când rostise acele cuvinte şi la fel de singură şi atunci când începuse să citească din carte, cu voce tare: Alice începea să

se cam simtă plictisită să tot stea pe mal lângă sora ei şi să nu prea aibă nimic de făcut: o dată sau de două ori trăsese cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, însă acea carte nu conţinea poze sau dialoguri, iar Alice considera că o carte fără poze şi fără conversaţii nu era bună de nimic şi nu avea niciun rost.

În baie, zdupăiala încetă imediat.

Julia zâmbi şi continuă să citească. Tocmai ajunsese la prezentarea iepurelui alb, când fetiţa ieşi din baie. În frumoasa ei rochiţă albă de dantelă cu panglicuţe roz şi cu părul împletit şi frumos aranjat, arăta ca orice altă fetiţă obişnuită. Unica impresie de sălbăticie o dădeau ochii micuţei. Prea mari pentru figura copilei şi prea gravi pentru vârsta ei, acei ochi se fixară asupra Juliei, care citea cu mult calm mai departe.

Fata se apropie de ea şi se furişă lângă pat.

Julia ridică privirea din carte şi îi spuse:

– Bine ai venit, micuţo. Îţi place când mă auzi citind?

Mâna fetei izbi atunci cu zgomot în carte.

Julia rămase cu mult prea uluită de surprinzătoarea mişcare a micuţei ca să mai reacţioneze cu promptitudine. Asta era întâia oară când fetiţa încerca să-i comunice cu adevărat ceva şi făcuse acest lucru cu toată convingerea.

Copila pocni din nou în carte şi se uită la Julia, după care îşi atinse pieptul.

Acela fusese gestul făcut de Julia pentru a accentua asupra propriului ei nume.

– Alice? şopti ea, simţind un soi de fior străbătând-o prin tot corpul. Te cheamă cumva Alice?

Fata bocăni din nou cu pumnul în carte. Când Julia nu reacţionă în niciun fel, micuţa lovi din nou cartea.

Atunci Julia închise volumul. Pe coperta acelei vechi şi uzate ediţii, se afla desenată o Alice frumoasă şi blondă,

împreună cu o Damă de Cupă strălucitor îmbrăcată. Femeia atinse cu un deget desenul care o înfăţişa pe fată.

– Alice, spuse Julia, după care o atinse cu mâna pe fetiţa aflată în carne şi oase lângă ea. Tu eşti Alice?

Fata scoase un mormăit neinteligibil şi deschise cartea, lovind pagina deschisă.

Era chiar în locul în care ajunseseră până atunci. Exact la aceeaşi pagină.

De-a dreptul uluitor.

Julia nu ştia dacă reacţia fusese la adresa numelui sau a cititului, însă asta nici măcar nu conta. Oricare ar fi fost motivul, fetiţa păşise, în sfârşit, cu hotărâre în această lume. Julia aproape că izbucni în hohote de râs, într-atât de tare o cuprinsese bucuria.

Fata lovi din nou în carte.

– Bine, bine, o să-ţi citesc mai departe, dar să ştii că de acum înainte tu eşti Alice. Aşa că, Alice, suie-te imediat în pat. Când o să ajungi din nou sub pătură, de-abia atunci o să-ţi citesc o poveste.

Peste exact o oră, fata adormise, iar Julia închise cartea.

Se aplecă şi sărută obrăjorul rozaliu şi frumos înmiresmat al copilei.

– Noapte bună, micuţă Alice. Somn uşor în Ţara Minunilor.

11

Ellie era singură în secţia de poliţie şi studia însemnările din acea după-amiază.

Toţi acei părinţi îndureraţi şi copilele lor dispărute contau pe ajutorul ei.

Era îngrozită să-i fi dezamăgit chiar pe toţi. Acea teamă o mâna şi o ţinea cu fundul lipit de acel scaun şi cu ochii osteniţi aţintiţi pe maldărul de rapoarte de pe birou.

Dar muncise prea mult şi o ajunsese oboseala. Nu mai putea fi obiectivă şi nu-şi mai putea face alte însemnări referitoare la grupele sanguine şi la fişele dentare şi la datele răpirilor. Atunci când închidea ochii, nu mai putea vedea decât familii distruse şi oameni care încă şi acum mai atîrnau în fiecare an ciorapii pentru cadourile de Crăciun ale copiilor lor demult dispăruţi. Simţea că i se frânge inima.

– Încă de-afară te-am auzit plângând.

Ridică rapid privirea, trăgând puternic aer pe nas.

– Nu plângeam. M-am lovit la ochi. Dar tu ce cauţi aici, la ora asta?

În încăpere intrase Cal, zâmbindu-i cu blândeţe şi ţinându-şi mâinile băgate adânc în buzunare. Având pe el un tricou negru de Cavaler al Întunericului şi nişte jeanşi decoloraţi, bărbatul arăta mai mult a licean decât a om adult şi însurat, şi pe deasupra şi tată a trei fete. Cum se întâmpla

oare că el se ivea mereu în momentele în care ea se simțea extrem de însingurată?

Cal își trase un scaun și se așeză lângă Ellie, întrebând-o:

– Cum te simți?

Femeia se șterse la ochi. Amândoi știau că zâmbetul pe care i-l adresase ea era forțat.

– Nu sunt deloc în apele mele. El scutură din cap și o meșă de păr negru ca smoala îi căzu peste ochi. Cu un gest mecanic, ea i-o dădu la o parte, adăugând: Spune-mi ce să fac.

Cal se retrase, tresărind când îi simțise atingerea, după care râse cu stângăcie.

– El, tu o să faci ceea ce faci mereu.

– Ce anume?

– Tot ce este nevoie să faci. O să găsești familia fetei.

– Știam eu de ce te țin pe lângă mine. De data asta, zâmbetul ei nu mai era aproape deloc silit.

Cal se ridică în picioare.

– Vino. Îți fac cinste cu o bere.

– Dar cum rămâne cu Lisa și cu fetele?

– Cu fetele stă Tara. El întinse mâna după pelerina lui de ploaie și o îmbrăcă.

– Cal, nu prea am chef acum de bere. Sincer îți spun. Iar în afară de asta, trebuie să mai ajung și pe-acasă. Nu-i nevoie ca tu să...

– Nimeni nu mai stă acum cu ochii pe tine, El.

– Știu, dar...

– Dă-mi voie.

Simplitatea cu care rostise bărbatul acele cuvinte îi mersese lui Ellie drept la inimă. Avea dreptate. De multă vreme nimeni nu-i mai purtase de grijă.

– Atunci, să mergem. Ea îşi luă din mers haina de piele şi îl urmă afară din secţia de poliţie.

Străzile erau din nou pustii şi liniştite.

Luna plină apăruse sus pe cer, luminând străzile încă ude după ploaia din noaptea târzie, împrăştiind reflexii stranii pe copaci şi dând drumului o tentă argintie.

În timp ce conducea maşina, Ellie încercă să nu se gândească la cazul pe care îl avea de rezolvat. Se concentră în schimb asupra beznei de pe şosea şi a liniştitoarei lumini a farurilor automobilului din spatele ei. Era într-adevăr extrem de plăcut să aibă pe cineva care să o urmeze până acasă.

Femeia intră cu maşina în curtea ei şi o parcă. Înainte de a apuca să oprească motorul, din boxele radioului se auziră acordurile cântecului *Plecând cu un avion cu reacţie*.

Îi trezi o veche amintire. Mama şi tatăl ei cântând respectiva melodie la pian şi la vioară şi cerându-le fetelor lor să cânte şi ele din gură. Tatăl ei mereu spunea că El a lui avea un glas ca de înger.

Ea îşi amintea parcă aievea imaginea ei micuţă alergând spre scena improvizată şi strecurându-se alături de tatăl ei. Mai târziu, când Sammy Barton îi cântase şi el aceeaşi melodie, ea se îndrăgostise nebuneşte de el. Acea iubire fusese ca o salvare de la înec.

– Îţi plăcea mult cântecul ăsta odinioară, spuse şi Cal, aşteptând lângă portiera ei şi privind-o prin deschizătura geamului.

– Îmi plăcea într-adevăr, îi zise Ellie, alungând apoi orice amintire. Acum mă face să mă gândesc la al doilea soţ al meu. Numai că el a plecat cu un autobuz „Ogarul Cenuşiu", şi dus a fost. Ajungi uneori să-ţi doreşti atât de intens să fugi de cineva, încât iei un autobuz şi nici nu te mai uiţi vreodată înapoi. Femeia coborî din maşină.

– A fost doar un mare prost.

– Cred că vorbeşti acum despre toţi bărbaţii pe care i-am iubit în viaţa mea. Şi au fost îndeajuns de mulţi cât să umpli un întreg camion cu ei.

– Însă n-ai dat niciodată peste omul potrivit pentru tine, îi spuse el pe un ton molcom, uitându-se la ea cu o privire scrutătoare.

– Îţi mulţumesc pentru această intuiţie, Sherlock. Eu una nu remarcasem faptul.

– Mi se pare că în seara asta cineva îşi cam plânge de milă.

Ellie trebui să zâmbească, la auzul acelor vorbe.

– N-o să las eu ca situaţia asta să se mai prelungească mult. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să-mi mai descarc sufletul.

Cal o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi o trase spre el.

– Hai, şefa, oferă-mi o bere!

Cei doi traversară peluza mustind de apă şi urcară treptele verandei. În casă, Ellie rămase perplexă atunci când îşi găsi sora trează şi lucrând încă.

Julia şedea la masa din bucătărie având de jur împrejurul ei împrăştiate o puzderie de hârtii.

– Bună, o întâmpină ea pe Ellie, înălţându-şi nasul din documentaţie.

– Julia, i se adresă Cal, având faţa luminată de un zâmbet strălucitor.

Aceasta se ridică încet, privindu-l cu stupefacţie.

– Cal? Cal Wallace? Eşti cu-adevărat tu?

Bărbatul îşi desfăcu braţele.

– Dar cine altul ar putea să fie?

Julia alergă în întâmpinarea lui şi cei doi se îmbrăţişară.

Amândoi zâmbeau larg. Când în cele din urmă Cal o eliberă din îmbrăţişare, o măsură din cap până-n picioare.

– Ţi-am spus eu că o să te faci nespus de frumoasă.

– Iar tu tot mai oferi cele mai plăcute îmbrăţişări bărbăteşti de care am avut eu vreodată parte, îi replică Julia râzând.

Ellie se încruntă. Flirtau cumva cei doi? Dintr-odată, îi reveniră din nou în minte acele petreceri de demult. În timp ce Ellie era pe atunci în centrul atenţiei generale, debordând de fericire, Julia şedea pe trepte lângă Cal, ascultând totul din umbră.

Julia se dădu puţin înapoi şi se uită la el.

– Arăţi la fel ca o vedetă rock.

– „Frumosul heroinei" este porecla dată unui slăbănog ca mine. Omul îşi ridică părul care îi căzuse din nou în ochi. Sunt nespus de fericit să te întâlnesc din nou, Jules. Îmi pare rău că asta trebuie să se întâmple în nişte împrejurări atât de tâmpite. Apropo, sora ta era pe cale de a claca.

– Dar s-a încheiat şi ziua asta, spuse Ellie, deschizându-şi cutia de bere. Îşi desfăcu apoi centura cu arma şi staţia de radio şi le puse pe tejghea. Julia, nu vrei şi tu una?

– Mulţumesc, nu. După aceea femeia se apropie de masă şi cotrobăi prin maldărul de hârtii. Când găsi lucrurile pe care le căuta, i le dădu lui Ellie. Uite, El. Astea sunt pentru tine.

Ellie îşi lăsă jos berea.

– Extraordinar! Este chiar ea?

– Da, ea este. Julia surâse la fel ca un părinte tare mândru. Apropo, i-am zis Alice. Din Ţara Minunilor. A reacţionat pozitiv la povestea aceea.

Ellie se holba la fotografia din mâna ei. Poza înfăţişa imaginea unei fetiţe brunete şi uluitor de frumoase, care purta o rochiţă albă de dantelă.

– Cum de ai izbutit o asemenea performanţă?

– Partea cea mai grea a fost aceea de a o face să stea liniştită, îi răspunse Julia, zâmbind cu gura până la urechi. Am avut amândouă o zi rodnică. O să-ţi povestesc eu totul, de-a fir a păr, mâine. Acum trebuie să fug. Vrei să stai cu ochii pe ea, cât timp o să lipsesc eu?

– Să fiu babysitter? Eu?

Cal îşi dădu ochii peste cap.

– Este vorba doar de o muncă de babysitter, nu de una de neurochirurg care operează pe creier.

– Mai curând aş accepta să-ţi trepanez ţie scăfârlia şi apoi să ţi-o cos la loc decât să supraveghez o fetiţă-lup. Şi nu glumesc deloc. După aceea, femeia se uită la sora ei şi o întrebă: Dar unde vrei să mergi?

– La bibliotecă. Trebuie să aflu totul despre dieta recomandabilă pentru fată.

– Du-te la Max, interveni Cal. Tipul îşi face însemnări cu multă meticulozitate. El o să fie în stare să-ţi răspundă la toate întrebările pe care i le-ai putea pune.

Julia râse.

– Să-l deranjez pe doctorul Cassanova, tocmai într-o seară de vineri? Nu prea cred că posed chiar atâta îndrăzneală.

– Nu-ţi face probleme în privinţa asta, Jules, îi spuse Ellie. Nu prea eşti genul lui de femeie.

Zâmbetul Juliei pieri dintr-odată.

– Nu la asta m-am referit, însă îţi mulţumesc pentru pont. Îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Şi îţi mulţumesc şi pentru că o să ai grijă de fetiţă, El. Iar pe tine, Cal, mă bucur foarte mult că te-am reîntâlnit.

– Te-ai imbecilizat chiar de tot? o întrebă Cal pe Ellie, imediat după ce plecă Julia.

– Mi se pare că există un fel de lege care interzice să-i spui şefului poliţiei că se imbecilizează.

– Ba nu! Legea aceea îi interzice şefului poliţiei să se imbecilizeze. Doar ai văzut şi tu ce privire a avut sora ta atunci când i-ai spus că nu este genul de femeie de care să-i placă lui Max. Ai rănit-o în amorul ei propriu.

– Ei, hai, Cal. Am văzut o poză cu cel mai recent iubit al ei. Domnul savant faimos pe plan mondial nu arăta deloc ca Max.

Cal oftă şi se ridică în picioare.

– N-o să înţelegi niciodată.

– Ce să înţeleg?

El o privi îndelung, suficient de multă vreme pentru ca Ellie să înceapă să se întrebe la ce anume se uita bărbatul şi ce văzuse la ea. Într-un târziu, Cal scutură din cap.

– Acum o să mă cam cărăbănesc şi eu de-aici, fiindcă trebuie să ajung acasă. Ne vedem mâine la birou.

– Nu pleca furios.

Bărbatul se opri în uşă şi se întoarse spre ea.

– Furios? Vocea i se înecă. Nu sunt deloc furios, Ellie. Dar cum ai putea să ştii tu asta? Singurele emoţii pe care le înţelegi cu-adevărat sunt numai ale tale.

Iar apoi plecă.

Ellie termină berea şi deschise încă una. Când o termina şi pe aceea, uitase complet de lamentările lui Cal. Ei doi avuseseră în decursul timpului destule certuri şi altercaţii. Ceea ce conta era faptul că a doua zi între ei doi nu avea să mai existe niciun fel de animozitate. Cal urma să-i zâmbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Aşa li se întâmplase dintotdeauna.

În cele din urmă, urcă la etaj. Se opri în dreptul vechii ei camere din copilărie şi apăsă pe clanţă, după care intră.

Fetiţa avea un somn liniştit şi, cu toate că acum semăna cu orice altă copilă obişnuită, dormea tot încordată şi făcută

ghem, ca şi când ar fi vrut să se apere de o lume plină de cruzime.

– Cine eşti tu, micuţo? şopti Ellie, simţind din nou pe umerii ei povara responsabilităţii. O să-ţi găsesc eu familia. Îţi jur.

Cu patruzeci de ani în urmă, atunci când fusese construit Cinematograful Rozei, acesta se afla în marginea cea mai îndepărtată a localităţii. Bătrânii încă denumeau cartierul din împrejurimi Periferia Estică, dându-i această poreclă într-o vreme în care Strada Azaleei părea că se află la mulţi kilometri depărtare. Acum însă, bineînţeles că ea se găsea practic în interiorul oraşului. De jur împrejurul ei, se înălţau mici locuinţe cu două etaje, construite în epoca de avânt a exploatării lemnului, pentru a-i adăposti pe lucrătorii de la fabrica de cherestea. Vizavi era biblioteca, iar la o stradă sau două mai încolo se ridicase noul depozit cu vânzare de utilaje şi echipamente. Parcul Sealth, locul unde se arătase prima dată fetiţa, începea imediat după colţul acestuia.

Max mergea la film de unul singur, în fiecare seară de vineri. La început, se vorbise mult despre ciudăţenia obiceiului său, iar femeile se iveau acolo „ca din întâmplare" şi se aşezau lângă el, însă cu timpul totul se transformase într-o rutină şi nimic altceva nu le plăcea locuitorilor din Rain Valley mai mult ca rutina cotidiană.

Bărbatul flutură o mână în direcţia proprietarului cinematografului, care stătea la intrare, rearanjând cu grijă cutiile de bomboane. Nu se opri să sporovăiască, ştiind că orice conversaţie ar fi dus inevitabil la o nouă cheltuială de bani care ar fi intrat în buzunarele respectivului.

– Bună, doctore, cum ţi s-a părut filmul?

Max se răsuci spre stânga şi îi văzu lângă el pe Earl şi pe soţia acestuia, Myra. Şi ei veneau la film în fiecare vineri

seară, cuibărindu-se împreună pe locurile lor, precum adolescenţii.

– Bună, Earl. Bună, Myra. Mă bucur să vă întâlnesc.

– A fost un film extraordinar, spuse Earl.

– Ţie-ţi plac toate filmele, i se adresă Myra soţului ei. Şi mai ales cele de dragoste.

Cei trei o porniră alături, în acelaşi pas.

– Cum mai merge cu investigaţiile? îl întrebă Max pe Earl.

– Cu siguranţă nu-i deloc uşor. Telefoanele zbârnâie încontinuu, ca la balamuc, iar informaţiile curg şuvoi, ca Râul Hoh primăvara. Există atât de multe fetiţe pierdute, peste tot. Ţi se frânge inima. Însă tot o să aflăm noi cine este fata. Şefa este hotărâtă.

– Ellen Barton asta se dovedeşte încă o dată a fi o femeie pe cinste, îi zise Myra lui Max.

Bărbatul zâmbi. Myra nu scăpa nicio ocazie de a-i aduce vorba despre Ellie. Se părea că întreg oraşul se aşteptase ca ei doi să se îndrăgostească unul de celălalt. În extrem de scurtul interval de timp cât fuseseră împreună, bârfele atinseseră cote paroxistice. Câteva fiinţe de un romantism incurabil, precum era şi Myra, erau sigure de faptul că între ei doi încă nu se sfârşise totul şi că avea să mai existe şi o continuare.

– Da, Myra, ai dreptate, Ellie e o femeie pe cinste.

Ajunseseră toţi trei afară, pe larga alee de beton care lega intrarea cinematografului cu trotuarul. În acea seară neaşteptat de uscată, toţi cei care fuseseră la film se împrăştiau acum spre maşinile lor, discutând între ei în surdină.

Mulţimea se risipea încet. Timp de câteva clipe, lumea se aduna în grupuleţe, pe trotuar şi pe stradă. Vecinii vorbeau unii cu alţii despre seara aceea atât de frumoasă. Sunetul

vocilor răsuna îndelung în atmosfera limpede şi liniştită. Earl şi Myra plecară printre primii.

Una câte una, maşinile se îndepărtară, până ce pe stradă nu se mai aflau decât un break alb şi camioneta lui Max.

În timp ce se îndrepta spre maşină, lui Max îi atrase atenţia o mişcare pe cealaltă parte a străzii, acolo unde o femeie ieşea din bibliotecă, având braţele pline de cărţi. Lumina unei lămpi de pe stradă căzu în acel moment direct pe ea, făcând-o cumva să arate parcă prea vie, ca un înger în noaptea întunecată.

Era Julia.

Ea deschise portiera pentru pasager a breakului şi aşeză cărţile pe scaunul maşinii. Aproape că ajunsese pe partea şoferului, când el îi rosti numele.

Femeia se opri şi ridică privirea.

– Bună, Julia, îi zise el, apropiindu-se. Văd că lucrezi până târziu.

Ea râse un pic forţat.

– Obsedată de muncă este un termen care a fost adeseori utilizat în legătură cu mine.

– Ce-ţi mai face pacienta?

– La drept vorbind, chiar mi-aş dori să discut cu tine despre ea. Ceva mai încolo. La spital.

– Dar de ce să nu discutăm chiar acum? Am putea merge la mine acasă.

Julia păru încurcată.

– Ooo. Nu cred că...

– E la fel de bine şi acum, ca şi în oricare alt moment.

– Acum am pe cineva care stă cu fetiţa.

– Păi, atunci e perfect. Ia-te după mine. Şi înainte ca ea să mai fi apucat să-l refuze, bărbatul traversă drumul până la camioneta lui şi se urcă la volan. Pe când pornea motorul, Max o urmărea în oglinda retrovizoare.

Ea se uită lung la camionetă, muşcându-şi buzele, iar în cele din urmă se sui în maşina ei.

Pe cealaltă parte a drumului, se înălţa un desiş întunecos de copaci ale căror vârfuri ajungeau parcă până la bolta înstelată a cerului nopţii. Lumina lunii transforma banalul asfalt într-o panglică mată ca de argint, care şerpuia printre două perdele identice de arbori. La răscruce, un semn maro cu galben, din lemn, aparţinând Administraţiei Ocolului Silvic, indica direcţia drumului spre Lacul Fantomei.

Julia nu mai mersese de ani de zile pe drumul acela. Încă şi acum, cu toată extinderea către promontoriu, care avusese loc în ultimii douăzeci de ani de când terminase ea liceul, zona era tot neumblată. Localnicii o denumeau Capătul, nu numai din cauza situării ei, ci şi din aceea a izolării totale de care se bucura.

Era un colţ maiestuos, încântător al veşnic umedului codru adânc, însă femeii nu i se părea că acesta i s-ar fi potrivit câtuşi de puţin doctorului Cassanova. Ei i se păruse a fi indubitabil tipul orăşeanului. Ce ar fi căutat el pe coclaurile acelea din inima beznei verzui?

Pe când cotea pe drumul de pietriş, peisajul se modifică. Coroanele arborilor opreau complet licărirea argintie a lunii. Prin noaptea neagră nu mai pătrundea nicio lumină. Eterna ceaţă din apropierea lacului conferea pădurii un aspect deprimant, ireal.

Dintr-odată, îi trecu prin minte că îl urma în străfundurile pădurii pe un bărbat pe care de-abia dacă îl cunoştea. Şi nimeni altcineva nu mai ştia unde anume se afla ea în acel moment.

Eşti o tâmpită.

Dar el este medic.

Şi Ted Bundy era student la drept.

Julia băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul celular. Spre uimirea ei, avea şi semnal. Formă numărul lui Ellie şi nimeri peste căsuţa vocală a acesteia.

– Bună, El. Sunt acasă la dr. Cerrasin, pentru a sta de vorbă cu el despre fetiţă. Apoi se uită la ceas şi adăugă: O să mă întorc pe la miezul nopţii.

După aceea, Julia întrerupse legătura telefonică.

– Cel puţin, or să ştie de unde să înceapă căutările pentru a-mi descoperi cadavrul.

Dar nu era deloc amuzant, ba chiar dimpotrivă.

Adevărul era acela că, la urma urmei, ea nici măcar nu ştia cu adevărat de ce îl urmase cu maşina. Încă nu era pregătită să se consulte cu el, iar ceea ce ar fi avut să-i prezinte ca o ipoteză teoretică de lucru ar fi făcut-o să pară cam zănatică în ochii bărbatului.

Din nefericire, anul care trecuse îi ştirbise mult din reputaţie. Şi din păcate, undeva pe parcurs, ea îşi pierduse mult şi din încrederea în sine. Simţea nevoia să audă pe cineva spunându-i că se afla pe drumul cel bun.

Asta era. Tocmai de aceea se afla ea în acel moment acolo. El era unicul coleg pe care îl avea în Rain Valley şi în plus o şi examinase pe Alice.

Juliei îi displăcea să-şi tot plângă de milă, însă nu obişnuia să nege evidenţa.

În faţă, Max viră, ieşind de pe şoseaua principală. Ea îl urmă pe drumeagul care fusese recent acoperit cu pietriş. Calea îngustă făcea o curbă în ac de păr la stânga şi se termina brusc într-un luminiş înconjurat de copaci.

Max îndreptă camioneta spre garaj şi dispăru înăuntru.

Julia îşi parcă maşina alături de garaj. Inspirând adânc, îşi luă geanta şi coborî din automobil.

Frumusețea locului o uluia. Era în mijlocul unui imens câmp cu iarbă, mărginit pe trei laturi de arbori uriași, veșnic verzi. Cea de-a patra latură era închisă de Lacul Fantomei. Ceața se ridica deasupra lacului, precum aburii dintr-o oală cu apă pusă la fiert, dând întregului peisaj un aspect ireal, ca de basm. În apropiere, se auzi vaietul unei bufnițe.

Femeia tresări la auzul acelui sunet.

– E mizerabila bufniță pestriță, îi spuse Max, apropiindu-se de ea.

Julia se întoarse ceva mai liniștită spre el.

– Inamica tuturor tăietorilor de lemne.

– Și prietena tuturor iubitorilor de arbori. Vino! Hai să intrăm.

El o conduse pe lângă garaj, spre casă. Când se apropie, femeia remarcă frumusețea stilului construcției. Pereți laterali din scânduri de cedru, streșini confecționate manual și o verandă mare, de jur împrejurul casei. Până și scaunele păreau să fi fost făcute de mână, din lemn curat și pur, de brad. Era soiul de casă pe care nu-l puteai întâlni în Rain Valley. Costisitor și executat manual, și totuși plin de o încântătoare simplitate. Era o casă în genul celor de la Aspen sau de la Jackson Hole.

El deschise ușa din față și o lăsă să intre pe ea prima. Întâiul lucru pe care l-a remarcat Julia a fost aroma cu parfum de dafin și de fructe de pădure. Probabil că pe undeva prin casă ardea în permanență o lumânare cu uleiuri frumos mirositoare. Din niște boxe se revărsa în surdină o muzică sexy. Nu încăpea îndoială că bărbatul își păstra locuința pregătită în permanență pentru primirea oaspeților de genul feminin.

Julia își încordă brațul pe geantă și intră în casă.

Peretele din stânga era dominat de un splendid șemineu

construit din bolovani de râu. Ferestrele se înşiruiau pe toată lungimea casei, având vederea spre lacul de dincolo de verandă. Două perechi de uşi franţuzeşti dădeau înspre exterior. Bucătăria era mică, dar perfect organizată şi toate dulăpioarele sclipeau la flacăra lumânărilor. Sufrageria era mare şi avea pe două laturi ferestre care dădeau spre lac. Aproape întreg spaţiul sufrageriei era ocupat de o masă uriaşă, aşezată pe capre de lemn. În mod straniu, lângă acea masă nu se afla decât un singur scaun. În camera de zi, se afla o canapea din piele de bovină fără fotolii alături şi un televizor cu plasmă, cu ecranul foarte mare. În faţa şemineului, podeaua din scânduri late de lemn era acoperită cu un covoraş gros, ţesut din lână de lamă.

Lângă uşa din spatele casei, se afla un maldăr de colaci de frânghie şi de coarde de alpinism, zăcând în dezordine lângă un picon pentru gheaţă şi un rucsac.

– Văd că ai echipament pentru escaladă pe stânci, îi zise ea, gândindu-se că era prea evident clişeul. Înţeleg că cineva este în pericol. E vorba cumva despre un bărbat încercat de nevoia unor împrejurări extreme pentru a simţi că trăieşte cu adevărat?

– Julia, nu te mai strădui să mă psihoanalizezi. Vrei să bei ceva? Max se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie. Deschise uşa frigiderului, adăugând: Am orice ţi-ai putea dori.

– Aş prefera un pahar de vin alb.

Max reveni după o clipă, aducând două pahare, unul cu vin alb, pentru Julia, iar celălalt pentru el, cu whisky şi cuburi de gheaţă.

Ea îşi luă paharul şi se aşeză chiar la capătul canapelei, lângă braţul acesteia.

– Mulţumesc.

Bărbatul îi zâmbi.

– Nu-i nevoie să te arăţi chiar aşa de înspăimântată, Julia. N-am de gând să mă năpustesc asupra ta.

Pentru o clipă, ea se simţi captivată de tonul învăluitor, baritonal şi catifelat al vocii lui Max, ca şi de nuanţa albastră a ochilor lui. Exista o mică scânteiere între ei doi, aproape neînsemnată, însă acest lucru o înfurie. Avea nevoie să simtă pământul tare sub tălpi.

– Lasă-mă să ghicesc din nou, doctore Cerrasin. Dacă o să mă uit la tine în garaj, o să găsesc acolo şi un Porsche sau o Corvette.

– Ba n-o să găseşti deloc aşa ceva. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc.

– Iar la etaj aş găsi cu siguranţă un pat mare, cu cearşafuri scumpe din mătase, şi poate şi o cuvertură din imitaţie de blană, iar în sertarul noptierei o mulţime de prezervative cu nervuri pentru sporirea plăcerii partenerei.

Pe fruntea bărbatului apăru o încruntătură. Julia avu în acel moment sentimentul distinct că Max nu făcea decât să se joace cu ea.

– Plăcerea partenerei mele este întotdeauna de cea mai mare importanţă pentru mine.

– N-am nicio îndoială că aşa este. Atâta vreme cât plăcerea partenerei tale nu solicită şi implicarea vreunui sentiment autentic din partea ta, sau – Doamne fereşte – cine ştie ce angajament. Max, crede-mă pe cuvânt, am mai întâlnit bărbaţi ca tine. Oricât de fermecător li s-ar părea unor femei sindromul Peter Pan, eu una mi-am pierdut orice urmă de interes pentru aşa ceva.

– Cine a fost el?

– Care el?

– Bărbatul care te-a rănit atât de rău.

Julia rămase uluită de sensibilitatea pe care o trăda întrebarea lui. Încă şi mai surprinzător era faptul că acest lucru o făcuse să se simtă ca şi când Max ar fi cunoscut-o foarte bine.

Însă omul ăsta n-o cunoştea. Arunca şi el undiţa la întâmplare, cu îndemânarea pe care o aveau doar indivizii de teapa lui. Harul său consta în impresia de sinceritate şi de profunzime pe care o lăsa. Dintr-un motiv obscur, când se uita în acele momente în ochii lui, ea deslușea un fel de însingurare, fapt care o făcea să-şi dorească să-i răspundă la întrebare.

Însă într-un asemenea caz, i-ar fi căzut drept în mreje.

– Am putea, te rog, să ne limităm doar la scopul pentru care ne aflăm acum aici?

– A, da, să rămânem deci numai în domeniul profesional. Bine. Povesteşte-mi despre fetiţă. Şi Max se aşează destul de aproape de ea, şi totuşi nu din cale-afară de aproape.

– Deocamdată, eu i-am spus Alice. De la *Alice în Ţara Minunilor*. Micuţa a reacţionat bine la povestea asta.

– Pare să fie o alegere înţeleaptă.

Şi bărbatul aşteptă ca ea să continue.

Deodată, Julia şi-ar fi dorit să nu se afle acolo. El putea să fie un jucător şi un mare amator de flirturi, dar mai era şi colegul ei, şi astfel o putea distruge cu o singură vorbă.

– Julia?

Ea reîncepu fără grabă:

– Atunci când ai examinat-o prima oară, ai descoperit vreun indiciu în legătură cu dieta cu care era obişnuită?

– Adică, în afară de deshidratare şi de malnutriţie?

– Da.

– Lucruri concrete, n-am găsit. Mi-am formulat însă câteva ipoteze. Părerea mea este că fetiţa a fost obişnuită cu

o dietă compusă din ceva carne, peşte şi fructe. Aş fi tentat să cred că nu mâncase deloc lactate şi cereale.

Julia se uită lung la el.

– Cu alte cuvinte, genul de hrană cu care s-ar fi deprins trăind vreme îndelungată departe de lumea civilizată.

– Poate că da. Şi cât timp crezi tu că şi-a petrecut acolo?

Ajunseseră în sfârşit şi la asta. La întrebarea al cărei răspuns îl puteau da amândoi şi care ar fi putut-o distruge pe ea.

– O să mă crezi nebună, îi spuse într-un târziu Julia.

– Eu credeam că voi, psihiatrii, nu utilizaţi cuvântul ăsta.

– Nu mai spune!

– Poţi să ai încredere în mine.

Ea râse, auzind vorbele acelea.

– Prea puţin probabil.

– Vorbeşte, Julia, o îndemnă el, după care sorbi din paharul în care zornăiau cuburile de gheaţă.

– Bine. Şi femeia începu cu partea cea mai uşoară: Sunt sigură că nu este surdă şi mă îndoiesc serios că ar putea suferi de autism. Poate ţi se pare bizar, însă eu cred că micuţa ar putea fi un copil perfect normal, reacţionând la un mediu totalmente străin şi ostil pentru ea. Cred că înţelege un anumit limbaj, deşi încă nu sunt absolut sigură dacă ştie să vorbească, dar refuză să o facă, sau dacă n-a fost învăţată niciodată să vorbească. Oricare ar fi realitatea, încă n-a ajuns la pubertate, astfel încât – cel puţin teoretic – nu e prea târziu să înveţe de-acum înainte.

– Continuă! Bărbatul mai sorbi din băutură.

Sorbi şi ea din pahar sau, mai curând, gâlgâi o înghiţitură zdravănă. Simţământul ei de vulnerabilitate era acum atât de accentuat, încât îi ardeau obrajii. Nu putea decât să meargă până la capăt sau să plece imediat de-acolo.

– Ai citit vreodată relatări despre copiii sălbatici?

– Vrei să spui, în legătură cu unii precum acel copil francez despre care a turnat Truffaut filmul respectiv?

– Da.

– Cred că exagerezi...

– Ascultă-mă, Max. Te rog.

El se rezemă din nou de pernele canapelei, îşi încrucişă braţele şi se uită cu atenţie la Julia.

– Povesteşte-mi! Te ascult!

Femeia începu prin a-şi scoate din geantă catrafusele. Hârtii, cărţi, însemnări. Le întinse pe canapea, între ei. În timp ce Max cerceta fiecare element, Julia îi prezenta în linii mari gândurile care o frământau. Îi povesti despre semnele clare de sălbăticie – evidenta lipsă a conştiinţei de sine, reflexul de a se ascunde, maniera de a mânca, urletele. Apoi îi prezentă ciudăţeniile – fredonatul, imitarea ciripitului păsării, învăţarea pe loc a rostului toaletei. După ce termină ceea ce avea de zis, ea se sprijini de spătarul canapelei şi aşteptă să audă şi părerea lui.

– Prin urmare, tu afirmi că fata şi-a petrecut acolo, în pădure, cea mai mare parte a vieţii.

– Da.

– Şi lupul împreună cu care a fost găsită... acela cine era? Fratele ei poate?

Julia începu să-şi adune hârtiile.

– Las-o baltă. Trebuia să-mi fi închipuit...

Râzând, el o apucă de mână.

– Nu te grăbi aşa. Nu te iau peste picior, dar trebuie să recunoşti că teoria asta a ta este puţin cam hazardată.

– Şi totuşi, gândeşte-te bine la ea. Încearcă să încadrezi dovezile noastre în deja cunoscutele modele înregistrate.

– Toate au mai mult un caracter anecdotic, Julia, privitoare la copiii care au fost crescuţi de lupi şi de urşi...

– Poate că a fost ţinută ostatică o vreme, după care i s-a dat drumul să supravieţuiască de una singură. Este cert faptul că la un moment dat a trăit şi pe lângă nişte oameni.

– Păi, şi-atunci, de ce nu poate să vorbească?

– Cred că are o muţenie voluntară. Cel puţin parţial. Altfel zis, ea *poate* să vorbească, dar preferă să n-o facă.

– În cazul în care ceea ce spui tu e-adevărat, chiar şi numai într-o anumită măsură, e nevoie de un doctor al dracului de bun ca s-o poată aduce înapoi în lumea asta.

Julia îi auzi îndoiala din glas. Nu era deloc surprinsă. Acum, întreaga lume o socotea incompetentă. De ce ar fi făcut el opinie separată? Ceea ce însă o surprinse într-adevăr era cât de mult o durea acest lucru.

– Eu sunt un medic bun în domeniu. Sau, cel puţin, aşa eram considerată. Femeia întinse mâna după hârtii şi începu să le pună la loc în geantă.

Max se aplecă mai aproape de ea şi îi atinse încheietura mâinii.

– Eu am mare încredere în ceea ce spui tu, să ştii. Pentru eventualitatea în care acest lucru are vreo importanţă pentru tine.

Julia se uită direct în ochii lui, chiar dacă îşi dădu seama instantaneu că asta era o greşeală. Bărbatul era acum atât de aproape, încât ea îi putea vedea o subţire cicatrice zimţată la marginea părului şi o alta aproape de baza gâtului. Flacăra blândă a lumânării îi îndulcea trăsăturile feţei şi femeia vedea în marea cea albastră a ochilor lui reflectarea micilor licăriri de lumină.

– Îţi mulţumesc. Pentru mine, asta contează chiar foarte mult.

Ceva mai târziu, când ea se afla din nou în maşina ei şi se întorcea singură acasă, se gândi iar la acest lucru,

întrebându-se de ce îi mărturisise atât de multe lui Max.

Unicul răspuns sosi îngropat în propria ei lipsă de încredere.

Eu cred în tine.

Ironia era aceea că acolo, în încăperea cu muzica lentă cântând şi cu scările care duceau în mod indubitabil la un pat de dimensiuni gigantice, doar vorbele lui fusese cele care o seduseseră.

12

Ellie tocmai sorbea din berea care se cam încălzise şi studia teancurile de rapoarte de poliţie, când o auzi pe Julia revenind acasă şi ridică privirea.

– Bună.

Julia închise uşa după ea şi îi răspunse la salut:

– Bună.

Femeia îşi lăsă pe masa din bucătărie geanta şi se îndreptă spre frigider, de unde îşi luă şi ea o bere, după care întrebă:

– Dar Jake şi Elwood unde sunt?

– Îţi dai şi tu seama că le simţi lipsa, atunci când nu mai vin să ţi se gudure drept între picioare? Îşi fac acum veacul pe lângă dormitorul tău. Aproape că nu se mai dezlipesc de uşa aceea. Cred că este din cauza fetiţei. Sunt înnebuniţi după ea. Apoi Ellie zâmbi. Şi zici că ai fost să te întâlneşti cu Max.

Julia se aşeză pe canapea.

– Nu mă surprinde câtuşi de puţin tendinţa de asociere a numelui său cu expresia „drept între picioare". Care-i treaba cu el?

Ellie se aşeză brusc alături de sora ei.

– Întrebarea asta şi-au pus-o toate femeile necăsătorite din oraşul nostru.

– Pun pariu că nu i-a scăpat niciuna.

– Ei, nici chiar aşa.

Julia se încruntă.

– Însă el se comportă de parcă...

– Ştiu. Omul flirtează nebuneşte, dar, de obicei, nu merge şi mai departe. N-aş vrea să mă înţelegi greşit – s-a culcat cu nenumărate femei din oraşul ăsta, dar niciodată n-a fost cu-adevărat împreună cu vreuna dintre ele. În orice caz, nu pentru multă vreme.

– Dar cu tine cum a fost?

Ellie râse.

– Atunci când a venit prima dată în oraş, eu am tăbărât imediat asupra lui. Ăsta-i stilul meu – doar mă cunoşti. Fără tertipuri rafinate... şi fără tergiversări inutile. Dacă se iveşte în oraş un tip arătos, sunt prima care încearcă să pună gheara pe el. Femeia îşi termină berea şi lăsă jos sticla. Şi am tras cu el un chef de pomină. Am băut tequila, am dansat la bodega Pour House şi ne-am tot îmbrăţişat, ne-am lins şi ne-am mozolit pe la baie... aşa că, în clipa în care l-am adus acasă la mine, eram amândoi mai mult decât pregătiţi şi puşi pe fapte mari şi afumaţi bine. Iar partea cu sexul... ca să-ţi spun drept, nici măcar nu mi-o mai amintesc. Ceea ce însă îmi amintesc cu exactitate este faptul că i-am spus cât de uşor ar fi să ne iubim noi doi.

– Chiar de la prima întâlnire?

– Mă ştii doar. Mereu mă îndrăgostesc încă de la prima vedere şi bărbaţilor, în general, le place asta. Însă nu şi lui Max. El n-a ştiut cum să scape mai repede de lângă mine. A fugit de i-au sfârâit călcâiele. Iar în continuare, s-a purtat cu mine ca şi cum aş fi suferit de cine ştie ce boală transmisibilă. Ellie privi pieziş spre Julia, aşteptându-se să vadă numai dezaprobare în ochii la fel de verzi şi atât de asemănători cu ai ei. Julia nu avea de unde să ştie cum era să te arunci în

braţele celui mai nepotrivit bărbat sau să fii atât de disperată după iubire, încât să i te oferi oricui ţi-ar zâmbi. Însă ceea ce desluşi Ellie în ochii surorii sale o surprinse. Julia părea că devenise dintr-odată... fragilă, de parcă discuţia lor despre dragoste ar fi tulburat-o, aşa că o întrebă: Te simţi bine?

– Da, perfect.

Însă Ellie putu citi pe faţa surorii sale că minţea şi înţelese pentru prima dată că şi Juliei tot iubirea îi frânsese inima, poate că nu chiar atât de des ca ei şi nu tot aşa de în văzul lumii, şi totuşi şi sora ei fusese rănită şi suferise din dragoste.

– Dar cu el ce s-a întâmplat...? Şi mă refer la Philip. Voi doi eraţi împreună de foarte multă vreme. Credeam că urma să vă căsătoriţi.

– Şi eu am crezut la fel. Am fost atât de îndrăgostită de el, încât n-am dat nicio atenţie indiciilor. Am descoperit prea târziu că, în ultimul an de zile în care am mai fost împreună, el şi-o trăgea cu cine voia şi nu voia şi mă înşela pe toate drumurile. Acum este căsătorit cu o igienistă stomatoloagă şi locuieşte la Pasadena. Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el este că o înşală şi pe ea pe oriunde apucă. Ce mai psihiatră de rahat mai sunt şi eu, nu?! Nici măcar în propria mea relaţie n-am fost în stare să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla în realitate.

– Nemernicul pare a fi o veritabilă jigodie.

– Mi-ar fi mai uşor dacă ar fi fost adevărat.

– Îmi pare foarte rău. Pentru întîia oară în viaţă, Ellie se simţea ca şi cum ar fi înţeles-o în sfârşit pe sora ei. Julia chiar dacă era strălucită, atunci când venea vorba despre iubire era total lipsită de protecţie. Orice inimă poate fi la fel de uşor sfărâmată. Să ştii că ar fi mai bine să nu te ambalezi în privinţa lui Max şi să te ţii cât mai departe de el.

Julia suspină adânc.

– Crede-mă că ştiu cât se poate de bine acest lucru. Un individ de felul lui...

– Da. Ar putea răni o femeie ca tine.

– O femeie ca noi, o corectă cu blândeţe Julia.

Aşadar, şi Julia era conştientă de această nouă legătură dintre ele.

– Da, se declară de acord Ellie. O femeie ca noi.

În dimineaţa următoare, Ellie se oprise cu maşina în faţa chioşcului de cafea „Străvechiul zaţ", când îi intră în funcţiune staţia de radio. În bătrânele difuzoare negre, pârâiră mai întâi nişte paraziţi, după care se auzi vocea lui Cal.

– Şefa? Eşti acolo? Terminat.

Şefa? De când oare nu-i mai spusese el aşa? Femeia îi răspunse:

– Da, te ascult.

– Vino până aici repede, Ellie. Terminat.

– Sally tocmai îmi pregăteşte cafeaua. O să...

– Acum, Ellie. Terminat.

Ellie ridică privirea spre femeia de la fereastra chioşcului de cafea.

– Îmi pare rău, Sally. A apărut o urgenţă. Şi îşi puse maşina în mişcare, accelerând puternic. La a doua intersecţie, coti pe Strada Cates şi aproape că se ciocni cu o dubiţă de la ştiri.

Se aflau parcate acolo zeci de astfel de vehicule, atât pe marginea străzii, cât şi în mijlocul acesteia. Discurile albe ale antenelor de satelit se înălţau spre cerul cenuşiu. Reporterii erau adunaţi în grupuri presărate pe întreg trotuarul, cu umbrelele lor negre desfăcute. Femeia nu făcuse decât trei paşi, când reporterii se şi năpustiseră în direcţia ei.

– ... comentarii asupra raportului...

– ... nimeni nu ne spune şi nouă unde...

– ... locul exact în care...

Ellie îşi croi drum cu forţa prin mulţime şi deschise brusc uşa secţiei de poliţie, după care se strecură înăuntru, trânti uşa în urma ei şi se rezemă cu spatele de aceasta.

– La naiba!

– Şi încă n-ai văzut nimic, îi zise Cal. La ora opt, când am venit eu la lucru, ei se aflau deja instalaţi acolo. Acum aşteaptă ca tu să le ţii informarea de la ora nouă despre ultimele noutăţi.

– Ce informare de la ora nouă?

– Aceea pe care le-am anunţat-o eu ca să scap de ei. Nu puteam răspunde la telefoane când răcneau cu toţii la mine.

Peanut veni de după colţ, ducând în mână un recipient mare din material plastic, de trei sau patru litri capacitate. Revenise la dieta pe bază de suc de grepfrut. Sub braţ strângea un ziar făcut sul.

– Ar fi mai bine dacă te-ai aşeza, îi spuse ea lui Ellie.

Aceasta se uită imediat în direcţia lui Cal, care dădu din cap şi îşi mişcă buzele, ca şi cum i-ar fi spus: *Dac-aş fi în locul tău, eu unul aşa aş face.*

Ellie merse la biroul ei şi se aşeză, iar apoi se uită la prietenii ei. Orice-ar fi fost ceea ce voiau ei să-i comunice, nu părea deloc de bun augur.

Peanut îi puse ziarul în faţă, pe masa de lucru. Întreaga jumătate superioară a primei pagini era ocupată de o fotografie a fetei. Ochii ei erau sălbatici şi cu privirile rătăcite, iar părul îi stătea ca o aureolă neagră şi smălţată de frunze. Părea în acelaşi timp foarte murdară şi completamente nebună. La fel ca unul dintre copiii aceia din filmul *Max cel Ţicnit: Dincolo de Cupola Tunetelor*. Alături era trecut numele Mort Elzick.

Ellie se simți ca lovită în stomac. În consecință, asta dorise el să spună prin acel „altminteri", atunci când solicitase interviul în exclusivitate.

– *La dracu'*

– Vestea bună este că el n-a menționat nimic despre prezența Juliei, spuse Cal. N-ar îndrăzni așa ceva, în lipsa unei confirmări oficiale.

Ellie își aruncă privirea pe articol. *Fetița sălbatică iese din pădure și înfruntă lumea modernă, având ca unic însoțitor un lup. Face salturi în copaci, din creangă-n creangă, și urlă la lună.*

– Ei încep să creadă că este vorba despre o farsă, rosti liniștit Cal.

Furia lui Ellie se transformă în teamă. Dacă presa hotăra că totul nu era decât o farsă, atunci ar fi părăsit imediat orașul. Iar fără publicitate, familia copilei n-ar mai fi fost găsită niciodată. Femeia băgă mâna în sacoșa ei de pânză și scoase o fotografie dintre cele pe care i le făcuse Julia fetei.

– Difuzați imaginea asta.

Peanut luă poza și se minună.

– Sora ta este specialistă în adevărate miracole.

– Noi i-am spus fetei Alice, continuă Ellie. Scrieți și acest lucru lângă imaginea ei. Poate că un nume o va face să pară mai reală.

Fata se trezește lent. Locul acesta este liniștit și pașnic, chiar dacă aici nu poate auzi susurul râului sau foșnetul frunzelor. Soarele este și el ascuns. Și totuși, atmosfera e limpede și curată.

Nu îi este frică.

Timp de o clipă, parcă nici nu-i vine să creadă asta. Își analizează apoi gândurile și pătrunde în bezna lor.

Este adevărat. Nu îi este frică. Nici măcar nu-şi mai aminteşte să se mai fi simţit vreodată la fel ca acum. De obicei, primul ei gând este să se *ascundă*. Şi-a petrecut foarte multă vreme încercând să se facă tot mai mică.

Aici poate să respire uşor. În această lume stranie şi pătrată, unde lumina vine în urma unei atingeri magice, iar pământul este tare şi neted, ea poate respira. Aici nu persistă mirosurile urâte care veneau de la El.

Îi place aici. Dacă ar fi cu ea şi lupul, ar rămâne pentru totdeauna în acest pătrat, marcându-şi teritoriul în vârtejul de apă şi dormind acolo unde i se spune să o facă, acolo unde este moale şi catifelat şi miroase a flori.

– Vădcăeştitreazămicuţo.

A vorbit Ea, cea Cu-Părul-Ca-Soarele. Ea e în locul unde se mănâncă şi are din nou în mână beţişorul acela subţire, unealta care lasă în urmă semne albastre.

Fata se ridică şi merge în locul unde te faci curat, acolo unde bazinul fermecat este acum gol. Ea îşi dă jos chiloţeii şi se aşază pe colacul rece. După ce termină de făcut pipi, loveşte uşor lucrul acela alb.

În cealaltă cameră, Ea se ridică în picioare şi îşi loveşte mâinile una de cealaltă, zâmbindu-i şi făcând un zgomot ca împuşcătura unui vânător.

Fetei îi place acel zâmbet care o face să se simtă în siguranţă.

În amestecul de sunete de neînţeles, Fata aude: „Vino".

Ea se mişcă încet, cu spinarea încovoiată şi cu o totală încordare interioară. Ştie cât de primejdios poate fi un moment ca ăsta, mai ales dacă este neatentă. Ar trebui să fie permanent temătoare, dar zâmbetul şi aerul şi moliciunea locului de dormit o fac să uite de grotă şi de El.

Se aşază acolo unde vrea Păr-de-Soare să se aşeze. *O să fiu cuminte*, îşi zice în sinea ei, ridicându-şi privirea şi străduindu-se să-i arate o figură mulţumită.

Păr-de-Soare îi aduce hrană să mănânce.

Fata îşi aminteşte regulile şi ştie cât de amarnic se plăteşte lipsa de supunere. Asta e o lecţie pe care El i-a dat-o de nenumărate ori. Ea aşteaptă ca Păr-de-Soare să zâmbească şi să dea din cap, şi să spună ceva. După aceea, Fata hăpăie mâncarea dulce şi lipicioasă. Când termină de mâncat, Păr-de-Soare ia resturile de mâncare şi le duce în altă parte. Fata aşteaptă.

În cele din urmă, Păr-de-Soare se aşază vizavi de Fată. Ea îşi atinge pieptul şi repetă iar şi iar acelaşi lucru:

– Juul Ya. Apoi o atinge pe fată şi spune: A lis. A lis.

Fata vrea să fie cuminte, vrea să rămână în locul acesta, împreună cu această Ea care zâmbeşte. Fata ştie că se aşteaptă acum ceva din partea ei. Dar n-are habar ce anume s-ar cuveni să facă. I se pare ca şi cum Păr-de-Soare ar vrea ca Fata să scoată şi ea sunetele acelea neplăcute, şi totuşi acest lucru nu poate fi adevărat. Inima îi bate atât de repede, încât îi produce greaţă şi o face să se simtă ameţită.

În cele din urmă, Păr-de-Soare îşi retrage mâna. Ea caută ceva în deschizătura pătrată de lângă ea şi începe să scoată de-acolo şi să pună pe masă diverse lucruri.

Fata este ca hipnotizată. N-a mai văzut niciodată vreun obiect ca acelea. Ar vrea să le atingă, să le guste, să le miroasă.

Păr-de-Soare ia unul dintre beţişoarele acelea ascuţite şi îi atinge vârful de cartea cu linii. În urma acelei atingeri, totul rămâne roşu.

– Kreion. Cartedecolorat.

Fata scoate un sunet care îi exprimă mirarea.

Păr-de-Soare ridică privirea şi îi vorbeşte acum Fetei. În

toată acea bolboroseală amestecată de sunete, aceasta începe să audă ceva care se repetă.

– A lis se joacă.

Se joacă.

Fata se încruntă, încercând să înţeleagă. Aproape că ştie ce înseamnă acele sunete.

Însă Păr-de-Soare continuă să vorbească şi să scoată lucruri din locul acela tainic, până ce Fata nu-şi mai poate aminti ceea ce voia să-şi amintească. Fiecare nou obiect o captivează şi o face să vrea să îl atingă.

Apoi, când Fata aproape că e pregătită să facă mişcarea şi să atingă bățul acela roşu şi cu vârf ascuţit, Păr-de-Soare scoate din cutie un alt mic Obiect, pe care ea îl ştie.

Fata începe să zbiere şi se zbate din răsputeri ca să se dea înapoi, însă este prinsă în cursa acelei colivii pe care şade. Ea cade, se loveşte la cap şi ţipă din nou, după care se târăşte în mâini şi genunchi, încercând să ajungă la siguranţa dintre copaci.

Ştia că n-ar fi trebuit să-şi slăbească vigilenţa. Şi ce dacă poate respira în voie aici? Este un lucru prea mărunt, o păcăleală.

Păr-de-Soare se încruntă la ea şi vorbeşte făcând un zgomot continuu, monoton şi ameţitor. Fata nu mai poate să scoată niciun sunet. Inima îi bate atât de iute, încât sună ca tobele tribului care pescuieşte de-a lungul râului ei.

Între ele două nu mai există acum niciun fel de spaţiu.

Păr-de-Soare întinde spre ea Obiectul.

Fata ţipă iar şi îşi încleştează mâinile în păr, fornăind pe nas. Este şi El pe-aici. El ştie că ei îi place de Păr-de-Soare şi acum o să-i facă Fetei rău. Aceasta nu se mai poate gândi decât la sunetul pe care îl ştie cel mai bine dintre toate.

Nuuuu...

*

Alice se trăgea de păr şi sforăia, scuturând din cap. Un geamăt gros, gutural părea să i se fi blocat în gâtlej.

Julia asista la manifestarea unei emoţii de cea mai mare autenticitate. Era sufletul lui Alice, un loc întunecat şi înspăimântător.

Femeia deschise uşa şi aruncă afară pe hol capcana viselor, după care închise uşa la loc.

– Aşa e mai bine, îi spuse ea pe un ton liniştitor, mişcându-se fără grabă. Îmi pare rău, dulceaţă. Îmi pare cu adevărat rău de tot. Şi Julia îngenunche în faţa lui Alice, privind-o drept în ochi.

Alice stătea acum absolut nemişcată, cu ochii lărgiţi de groază.

– Eşti înspăimântată, continuă Julia. Crezi că te afli într-un mare pericol, nu-i aşa? Femeia întinse foarte încet mâna şi atinse încheietura lui Alice. Atingerea ei fusese scurtă şi uşoară ca o şoaptă. Acum totul e-n regulă, Alice. N-ai pentru ce să mai fii înspăimântată.

Simţind atingerea mâinii Juliei, Alice scoase un sunet disperat, gâtuit şi se poticni îndărăt. Se ascunse apoi între plante şi începu să geamă de spaimă.

Copila nu avea idee de ceea ce însemna să se simtă alintată. Era şi acesta încă unul dintre nenumăratele chinuri ale vieţii sale.

– Hmmm, făcu Julia, uitându-se demonstrativ în jurul ei prin cameră. Ce am putea să facem acum? După câteva momente, ea ridică vechiul şi jerpelitul exemplar din *Alice în Ţara Minunilor*. Unde o lăsaserăm noi oare pe micuţa Alice?

Femeia se îndreptă spre pat şi se aşeză acolo. Cu cartea deschisă în poală, ea ridică privirea.

Printre două ramuri înfrunzite, cu o faţă mică şi serioasă, fata îi urmărea cu multă atenţie mişcările.

– Vino, îi zise Julia cu blândeţe. Nu ţi se întâmplă nimic rău.

Alice scoase un sunet, ca un fel de scâncet înduioşător.

Julia simţi o strângere de inimă auzind acea tânguire în surdină, care părea în acelaşi timp şi copilărească şi de om matur. Sunetul exprima o profundă dorinţă de a scăpa de frică.

– Haide, vino, îi repetă femeia, bătând uşor cu palma pe pat. Nu ţi se întâmplă nimic rău.

Complet nemişcată, Alice preferă să rămână în locul ei sigur.

Atunci, Julia începu să citească din carte:

– „S-ar cam cuveni să-ţi fie ruşine de tine", rosti Alice, „o mândreţe de fată ce te afli (şi putea foarte bine să spună asta), să tot plângă aşa! Încetează imediat, când îţi spun! Însă ea continuă să verse mari şiroaie de lacrimi, până ce în jurul ei se formă o baltă întinsă."

În încăpere se auzi un sunet ca un târşâit de tălpi pe podea.

Julia se bucură în sinea ei şi continuă să citească.

Este o păcăleală.

Fata ştie. *Ştie* foarte bine.

Şi totuşi...

Sunetele acelea sunt atât de mângâietoare.

Ea stă în pădure până ce încep să o doară picioarele. Deşi este atât de obişnuită cu încremenirea, în acest loc minunat îi place să se mişte, măcar şi numai fiindcă n-o împiedică nimic.

Nu face asta, îşi zice în sinea ei, mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

Este o păcăleală.

Când Fata o să se apropie, Ea o s-o lovească.

– Vinoaicialis.

Din amestecul învălmăşit de sunete pe care le scoate Păr-de-Soare, Fata desluşeşte din nou aceste zgomote distincte. Nu ştie de unde, dar îşi aminteşte că acelea sunt cuvinte.

Păcăleală.

Bineînţeles că nu are încotro şi trebuie să se supună. Mai curând sau mai târziu – probabil că mai curând – Păr-de-Soare se va plictisi să tot aştepte, iar acel joc al Ei n-o va mai amuza şi Fata va intra într-un mare Bucluc.

Foarte încet, ea păşeşte afară din ascunzătoare. Inima îi bubuie. Fetei îi e teamă ca nu cumva să-i sară afară din piept şi să-i cadă pe podea.

Se uită în jos, la mâinile şi la picioarele ei. Aici, în acest loc ciudat de strălucitor, pământul este alcătuit din fâşii tari, de culoarea ţărânei. Nu există pe el frunze sau ace de pin, care să-i mai amortizeze zgomotul paşilor. Orice mişcare îi provoacă durere, dar nu una atât de mare precum aceea care avea să urmeze.

Ea a fost Rea.

E un lucru foarte rău să zbieri. Ea ştie asta.

Dincolo sunt străini şi oameni răi. Zgomotele puternice îi atrag.

Linişte, naiba să te ia, ştie ea foarte bine asta. Pe când se apropie de pat, îşi lasă în jos capul, după care se coboară pe mâini şi pe genunchi, arătându-se cât mai neputincioasă posibil. A învăţat de la lupi acest lucru.

– Al is?

Fata se înfioară şi închide ochii. *Numai băţ să nu fie*, speră ea din tot sufletul, auzind din propria ei gură ieşind sunetul acela scâncit.

La început, atingerea este atât de uşoară, încât ea nici măcar n-o remarcă.

Scâncetul i se opreşte în gâtlej şi fata se uită în sus.

Păr-de-Soare se află acum mai aproape şi îi zâmbeşte. Ea vorbeşte – întotdeauna, ea vorbeşte cu vocea aceea senină a ei, care seamănă cu susurul blând şi liniştitor al unui râu în ultimele zile de vară. Ochii ei sunt larg deschişi şi la fel de verzi ca frunzele proaspăt apărute. Pe faţa ei nu se vede nici urmă de mânie.

Iar ea îi mângâie Fetei părul, atingând-o cu multă gingăşie.

– Este totulînregulănuterănesc.

Fata se apleacă înainte, dar numai un pic. Ea vrea ca Păr-de-Soare să continue s-o mângâie. Îi e atât de bine.

– Vinoaicialis.

Păr-de-Soare bate uşor cu mâna în locul moale de lângă ea.

Dintr-o singură mişcare, Fata face un salt pe pat şi se încovrigă alături de Ea. De multă vreme nu s-a mai simţit atât de în siguranţă.

Când Păr-de-Soare începe din nou să vorbească, Fata închide ochii şi ascultă.

Julia şedea fără să se mişte, deşi mintea îi lucra cu viteza luminii.

Care o fi fost necazul referitor la capcana viselor?

Înţelesese oare Alice chemarea *Vino aici?*

Sau poate reacţionase doar la uşoara lovitură cu palma pe pat?

În orice caz, reacţia copilei fusese ca o formă de comunicare... doar dacă nu cumva ea sărise pe pat, pur şi simplu, din proprie iniţiativă.

Pe Julia o cam mâncau degetele să-şi mai noteze câte ceva, însă nu era momentul potrivit pentru asta. Şi îşi întoarse atenţia din nou către carte, reîncepând să citească de-acolo de unde rămăsese.

În timp ce termina de citit capitolul, Julia simţi o mişcare pe pat. Tăcu şi aruncă o privire în direcţia lui Alice, care îşi schimbase poziţia. Acum copila se ghemuise ca o pisică, în imediata ei apropiere, fruntea lui Alice aproape atingându-i coapsa.

– Nu-i aşa că n-ai habar de ceea ce înseamnă să te simţi în siguranţă pe lumea asta? o întrebă Julia, lăsând deoparte pentru o clipă cartea. Femeia simţi cum i se pune un nod în gât şi avu nevoie de câteva secunde bune pentru a-şi reprima emoţia suficient de mult încât să continue: Eu te pot ajuta, dacă şi tu o să-mi dai voie să o fac. De-aici încolo putem păşi cu dreptul, atunci când te afli lângă mine. Totul constă în încredere.

Chiar în clipa în care rostise ea acele ultime cuvinte, Julia îşi aminti de împrejurarea în care le spusese ultima dată. Era o zi răcoroasă şi mohorâtă din anotimpul care trecea în California de Sud drept iarnă. Şedea în cabinetul ei, în fotoliul de două mii de dolari, tapiţat în piele, făcându-şi însemnări şi ascultând ceea ce spunea o altă fetiţă. Pe canapeaua din faţa ei se aşezase Amber Zuniga, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru şi străduindu-se să nu plângă.

Totul constă în încredere, îi spusese Julia. *Mie îmi poţi spune tot ce simţi în momentul de faţă.*

Julia închise ochii. Amintirea aceea era de felul celor care dureau fizic. Respectiva consultaţie avusese loc cu numai două zile înainte de gestul nebunesc al lui Amber. Cum de nu putuse ea să...

Opreşte-te!

Femeia refuză să mai urmeze acel fir al gândurilor. Altminteri, n-ar fi făcut decât să se îndrepte spre un loc întunecat şi lipsit de orice speranţă. Dacă ar fi ajuns acolo, probabil că n-ar mai fi fost în stare să se întoarcă, iar Alice avea nevoie de ea, poate mai mult decât avusese vreodată oricine altcineva nevoie de ea.

– După cum îţi spuneam...

În clipa aceea, Alice o atinse. La început, n-a fost aproape nimic, în afară de o mişcare la fel de nesigură ca mângâierea aripii unui fluture. Julia văzu acea mişcare, însă de-abia dacă o simţi.

– E bine aşa, scumpo, îi şopti ea. Vino în lumea asta. În lumea ta e multă singurătate, nu? E înspăimântător?

Cu excepţia mâinii, Alice nu-şi mişcă nicio altă parte a corpului. Ea întinse extrem de lent mâna şi o atinse pe Julia pe coapsă, într-o încercare stângace şi aproape spasmodică.

– Uneori, poate fi înfricoşător să atingi o altă persoană, îi spuse Julia, întrebându-se în acelaşi timp dacă fata îi înţelegea vreo vorbă sau nu, după care continuă: Şi cu-atât mai mult după ce am fost răniţi. Putem rămâne de-a pururi cu teama de a mai întinde vreodată mâna cuiva.

Atingerea îşi mări treptat amplitudinea, devenind o tandră dezmierdare, în timp ce din adâncul gâtlejului fetei ieşea un sunet profund, ca acela al unei pisici torcând. Alice înălţă încet bărbia şi se uită în sus, la Julia. Acei ochi incredibil de verzi-albăstrui erau plini de o tulburare înspăimântată.

– Nu te rănesc, îi spuse Julia, simţindu-şi tremurul din glasul gâtuit de emoţie. Tocmai începea să se implice prea mult din punct de vedere sentimental şi nu era deloc bine. A fi un psihiatru bun era la fel cu a citi un roman la patruzeci de ani. Trebuia să te distanţezi de cuvinte pentru a evita să-ţi devină totul neclar. Ea continuă să mângâie părul negru şi moale al lui Alice, repetându-i: Nu te rănesc.

Dură multă vreme, dar până la urmă Alice încetă să mai tremure. În tot restul dimineții, Julia alternă perioadele când îi citea cu acelea în care îi vorbea fetei. Făcură o pauză pentru a mânca de prânz, dar imediat după aceea Alice reveni în pat și lovi cu palma deschisă în carte.

Julia spălă vasele, iar apoi își reluă și ea locul de pe pat și reîncepu să-i citească lui Alice. Pe la ora două, copila se cuibări ghemuită mai aproape de Julia și adormi.

Femeia coborî atunci tiptil din pat și rămase o vreme acolo, uitându-se la acea bizară fetiță tăcută, pe care ea o poreclise Alice.

Ele două avuseseră multe realizări în ultimele două zile, însă poate că niciuna dintre acestea nu avea o asemenea importanță precum capcana viselor.

Alice reacționase cu o atât de mare violență la vederea acelui flecuștet de obiect, încât acesta probabil că era pentru ea de o însemnătate capitală.

Julia știa că tot ce trebuia să descopere acum era o cale de a o elibera pe Alice de spaima pe care i-o producea capcana viselor și în același timp de a analiza respectiva spaimă, bineînțeles însă fără a o îngrozi pe copilă atât de tare, încât aceasta să-și facă rău singură. Obiectul acela era pentru moment cea mai eficace armă din arsenalul ei; era unicul obiect de care dispunea și care să-i fi stârnit copilei o așa de puternică emoție. Nu avea de ales. Trebuia să se folosească de el.

– Tu știi să și plângi, Alice? Știi oare să și râzi? Ești prinsă ca într-o cursă, chiar în interiorul tău, așa este? De ce?

Julia se dădu înapoi și își luă carnețelul, notându-și în el tot ce observase de la micul dejun încoace. Apoi reciti cuvânt cu cuvânt absolut tot ce scrisese: *Reacție violentă la capcana*

viselor. Criză extremă de furie şi/sau de teamă. Ca de obicei, emoţiile pacientei sunt direcţionate în întregime către sine însăşi. E ca şi cum n-are habar cum să-şi transmită sentimentele şi spre alţi oameni. Poate că asta se datorează mutismului voluntar sau poate obişnuinţei impuse în timp, prin exerciţiu repetat, drept pedeapsă. Oare a învăţat-o cineva – sau ceva – să tacă în permanenţă? O fi fost oare molestată pentru vina de a fi vorbit prea tare sau doar de a fi vorbit, pur şi simplu? Este cumva obişnuită cu zgârierea şi trasul de păr, ca unice modalităţi de exprimare emoţională? Aşa îşi manifestă oare şi animalele din haită simţămintele, atunci când nu sunt văzute? Este cumva acesta un simptom al sălbăticiei, al izolării, ori al maltratărilor?

Undeva, în subconştient îşi dădea seama de un lucru care îi scăpa de sub control de fiecare dată când încerca să se concentreze asupra lui, astfel încât nu îl vedea limpede.

Julia lăsă jos pixul şi se ridică din nou în picioare. O privire fugară spre camera video o asigură că aceasta încă înregistra. Asta însemna că putea studia diseară din nou porţiunea cu incidentul provocat de capcana viselor. Poate că îi scăpase ceva din vedere.

Se uită în direcţia lui Alice şi se asigură că aceasta dormea dusă, după care ieşi din încăpere. Afară, pe coridor, câinii erai încolăciţi alături şi adormiseră în faţa uşii. Julia păşi cu grijă peste ei şi recuperă capcana viselor, de-acolo de unde o aruncase.

Era un ornament lipsit de valoare, confecţionat cu stângăcie, aparţinând genului de mici obiecte care erau vândute la magazinele locale de suveniruri. Nu mai mare decât o farfurioară pentru ceşti de ceai şi subţire ca nuieluşele care îi formau marginea circulară, obiectul nu părea câtuşi de puţin ameninţător.

Câteva mărgeluțe ieftine și lucioase sclipeau înșirate pe o rețea de sârmă. Femeia bănuia că aceste nimicuri aveau de obicei atașate câte o etichetă a producătorului, care le explica importanța și semnificația pe care o aveau pentru triburile locale ale băștinașilor indieni Quinalt și Hoh.

Ce legătură putea avea oare ornamentul acela cu Alice? Făcea copila cumva parte dintre indienii americani? O fi fost și acest lucru o piesă din acel puzzle încă de neînțeles pentru ea? Sau poate că nu capcana viselor în întregime o înspăimântase într-un asemenea hal, ci mai degrabă vreo componentă a obiectului – mărgeluțele, nuielușele sau sârma?

Sârma. Aceasta putea fi folosită în loc de frânghie.

Urmele de legături, pentru imobilizare.

Poate că asta constituise asocierea din mintea fetei. Sârmele puteau să-i fi reamintit faptul că fusese ținută legată.

N-avea de unde să afle răspunsurile la respectivele întrebări, până ce nu i le-ar fi dat chiar Alice însăși.

În cadrul terapiei normale, în funcție de convențiile obișnuite cu privire la timp și onorariu, s-ar fi putut ca un copil să aibă nevoie de luni de zile până ce ar fi izbutit să-și înfrângă asemenea spaime. Sau poate chiar ani întregi.

Însă cazul de față era departe de a putea fi considerat drept unul comun. Cu cât ar fi rămas Alice un timp mai îndelungat în lumea ei de singurătate și de izolare, cu atât mai puțin probabilă ar fi devenit eventuala ei ieșire de-acolo și revenire la normalitate. Iată de ce nu-și puteau permite luxul de a mai pierde vremea. Julia era obligată să accelereze cu forța o confruntare între cele două ipostaze ale lui Alice – adică între copila pierdută în pădure și fetița care ar fi fost readusă în lume. Era necesar ca aceste două jumătăți să fie

integrate într-o personalitate unică sau, în caz contrar, viitorul lui Alice urma să fie pus într-o mare şi sumbră primejdie.

Iar situaţiile disperate solicitau întotdeauna luarea unor măsuri disperate.

Nu exista decât un singur mod de a proceda, şi deloc plăcut.

Julia coborî la parter, ca să-i dea telefon surorii ei. După un sfert de oră, Ellie şi Peanut intrau pe uşă.

– Bună, îi spuse Peanut Juliei, zâmbindu-i cu gura până la urechi şi fluturându-şi în direcţia acesteia o mână cu nişte unghii date cu lac roz cu sclipici.

Julia scoase atunci din buzunar capcana viselor.

– Ştie vreuna dintre voi două ce reprezintă obiectul ăsta?

– Desigur. Este o capcană a viselor, îi răspunse Peanut, dând la iveală din geanta ei o pungă plină cu feliuţe de morcovi. Fiul meu obişnuia să-şi ţină una din asta atârnată de pat. Mi se pare că şi-a cumpărat-o dintr-o excursie la Neah Bay. Este un obiect tradiţional al indienilor americani. Ideea este aceea că ele îi apără de coşmaruri pe copii, în timpul somnului. Visele urâte rămân prinse în plasă, în timp ce acelea frumoase se strecoară nestingherite prin orificiul din mijloc. Femeia rânji şi apoi explică: Am aflat lucrurile astea de pe Canalul Discovery, în cadrul Săptămânii Istoriei Indienilor Americani.

– Dar de ce întrebi? se interesă Ellie.

– Pentru că Alice a avut o foarte violentă reacţie emoţională în momentul în care a dat cu ochii de obiectul ăsta. Fetiţa a început să pufnească, să urle şi să se zgârie. Se pare că obiectul a înspăimântat-o la culme.

Ellie întinse mâna şi luă capcana viselor, examinând-o cu grijă.

– Şi crezi că este ceva cauzat de coşmaruri?

– Nu. Cred că este ceva mult mai personal. Poate că a avut mult de suferit, într-o încăpere unde se afla şi aşa ceva sau din partea unei persoane care confecţiona astfel de obiecte. Sau poate că sârmele i-au amintit de frânghia utilizată pentru o lega de gleznă. Încă nu sunt sigură. Dar în mod cert există în legătură cu obiectul ăsta *ceva* care parcă o scoate din minţi.

– O să verific, îi zise Ellie. Deţinem al dracului de puţine şi de imprecise indicii. O să-l trimit pe Earl până la rezervaţie. Poate că o să avem noroc.

– Ar fi şi cazul să mai avem şi puţin noroc, încuviinţă Julia, luându-şi poşeta de pe canapea. Unde aş putea găsi de vânzare aşa ceva, ca să cumpăr mai multe?

– La Magazinul Universal Swain's, îi răspunse Peanut. Există acolo şi un raion de suveniruri cu specific local.

– Grozav. O să mă întorc cât de repede pot.

– Ar fi mai bine dacă ai merge mascată, murmură Peanut, în timp ce schimba priviri îngrijorate cu Ellie.

Julia se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

– Ţi-l mai aminteşti pe Mort Elzik? o întrebă Ellie.

Prin urmare, era vorba despre bârfele specifice micilor oraşe de provincie. Ar fi trebuit să-şi închipuie.

– Nu mi-l mai amintesc. Julia se uită la ceas. Ar fi vrut să fie deja înapoi – cu capcanele viselor – atunci când avea să se trezească Alice din somn. Chiar că n-am deloc timp pentru asta acum. Nu ştiu cât o să mai doarmă Alice. Şi se îndreptă spre uşă.

– El a publicat astăzi în *Rain Valley Gazette* o fotografie a lui Alice.

– În titlu o denumea „fetiţa-lup", completă Peanut, ronţăind cu zgomot dintr-un morcov.

Julia încremeni. Brusc, în acel moment şi-l aminti pe Mort, din liceu... şi concomitent şi din acea noapte de la spital. Omul se ciocnise de ea pe hol. *Bineînţeles.* Sacoşa pe care o scăpase el atunci din mână conţinea cu siguranţă echipamentul de fotografiat. Tocmai de aceea nici nu participase bărbatul la întrunirea de la biserică, profitând de ocazie pentru a se furişa în timpul acela în spital. Femeia se întoarse încet.

– A amintit cumva şi despre mine?

Celelalte două scuturară simultan din cap.

– Întreg oraşul te protejează, adăugă Ellie. Ştie şi Mort că te afi aici, însă nimeni altcineva nu va confirma faptul că tu eşti aceea care o ajută pe Alice.

– Eram sigură că urma să apară şi o scurgere de informaţii. Întotdeauna se întâmplă aşa. E bine dacă...

Peanut şi Ellie se priviră din nou cu îngrijorare.

– Ce? S-a mai întâmplat şi altceva? întrebă Julia.

– Unii reporteri pleacă din oraş. Ei cred că întreaga poveste nu-i decât o şarlatanie.

Julia drăcui printre dinţi. Acela era unicul lucru pe care nu şi-l puteau permite. Dacă presa se retrăgea acum, s-ar fi putut ca ele să nu descopere niciodată cine era în realitate Alice.

– Dar fotografiile cele noi – adică acelea pe care i le-am făcut eu – ar putea fi de folos. Şi, de asemenea, comunicarea câtorva informaţii. Câte ceva cu caracter ştiinţific. Să pui şi pe cineva în uniformă de poliţist să vorbească în faţa camerelor de luat vederi despre stadiul investigaţiilor aflate în curs de desfăşurare. Să utilizaţi o mulţime de statistici referitoare la copiii dispăruţi. Şi să faceţi în aşa fel, încât fiecare intervenţie să aibă un sesizabil caracter oficial. Aşa ceva s-ar cuveni să ne mai ofere un răgaz.

– Jules, trebuie s-o faci pe copilă să vorbească.

– Nu mai spune! Odinioară, o singură vorbă de-a ei ar fi fost îndeajuns pentru a-i convinge pe reporteri. Acum însă, aşa ceva n-ar mai fi însemnat nimic, cuvântul ei n-ar mai fi avut nicio greutate în faţa presei.

– Ce-ar fi să mă duc eu în locul tău, ca să-ţi cumpăr capcanele viselor? o întrebă cu delicateţe Peanut.

Juliei nu-i făcea plăcere să-şi spună că se afla sub o mare presiune, însă nu avea de ales. Nu putea să rişte ca Mort s-o fotografieze cumva şi pe ea. Şi-atunci, îşi aruncă poşeta la loc pe canapea şi zise:

– Îţi mulţumesc, Pea. Ţi-aş rămâne extrem de îndatorată.

13

ră mai târziu, Ellie şi Peanut se urcaseră din nou în maşina de poliţie şi porniseră încă o dată înapoi spre oraş.

– Avem neapărată nevoie ca fata să înceapă să vorbească, spuse cu calm Ellie. Oricât de multe dovezi ar fi strâns, adevărul întotdeauna se reducea în ultimă instanţă la asta.

– Julia îşi dă toată silinţa, însă...

– S-ar putea să mai dureze o vreme până ce o să reuşească. Ştiu şi eu lucrul ăsta. Dar dacă fotografia pe care a publicat-o Mort ne anulează toate eforturile? În cazul în care toţi reporterii importanţi or ajunge să creadă că nu suntem decât nişte mârlani de provinciali dornici numai de publicitate cu orice preţ, atunci s-a zis cu noi.

– Nu încerca să cauţi necazurile cu lumânarea, El. Benji al meu spune că...

Staţia de radio din maşină intră în acel moment în funcţiune, hârâind.

– Ellie, mă auzi?

– N-am de gând să răspund, reacţionă Ellie. În niciun caz nu pot fi veşti bune.

– Iată o opţiune plină de responsabilitate. Probabil că deja un convoi de zece care de reportaj a ajuns pe autostrada interstatală. Sau a intervenit o luare de ostatici.

Radioul hârâi iar.

– Şefa? Julia mi-a spus că sunteţi în maşină. Dacă nu-mi răspunzi imediat, o să le spun tuturor că i-ai scris o scrisoare lui Rick Springfield, când erai în clasa a opta. Terminat.

Ellie apăsă pe butonul de emisie.

– Cal, nu mă sili să scot la iveală fotografiile alea în care apari cu părul făcut permanent.

– Slavă Domnului că te-am găsit, El. Trebuie să vii aici de urgenţă. Terminat.

– Da' ce s-a mai întâmplat acolo?

– Ne-au invadat ţicniţii. Îţi jur pe ce am mai sfânt.

Ellie înjură printre dinţi. Apăsă până la podea pedala de acceleraţie şi porni simultan şi sirena. După câteva minute, intra în parcare şi sărea jos din maşină.

Peste tot se aflau ziarişti, deşi nu la fel de mulţi ca în ziua anterioară. Dubiţele de la ştiri blocaseră strada, în faţa secţiei de poliţie, iar un şir de oameni şerpuia de la uşa principală, întinzându-se de-a lungul trotuarului. Respectivele persoane nu semănau cu acelea care mai veniseră acolo. Nu erau nici poliţişti de prin împrejurimi, nici detectivi particulari şi nici părinţi. Gloata aceea părea a fi formată doar din mari amatori de filme horror cu lunatici.

Femeia îşi croi drum pe lângă ei, ignorându-le vociferările, şi intră în secţia de poliţie. Cal şedea la locul lui, părând încurcat şi buimac.

La un alt birou, se afla Earl. După ce intră Ellie, acesta îi aruncă un zâmbet istovit şi îi zise:

– Tocmai am înregistrat o declaraţie a unui individ care locuieşte pe planeta Rebar.

Ellie se încruntă.

– Ce?

– Respectivul a venit s-o caute pe fată. Un bărbat – ba chiar mai mult, un ambasador – de pe Rebar. Omul avea o pălărie din foiţă de staniol şi nişte buze negre.

Ellie se aşează la masa ei de lucru şi oftă adânc.

– Earl, lasă-i să intre, unul câte unul.

– Chiar ai de gând să *discuţi* cu ei? o întrebă Cal.

– Numai faptul să sunt sonaţi nu înseamnă în mod automat că n-ar putea să şi ştie ceva.

Earl se apropie de uşă, o deschise şi îi dădu drumul înăuntru unei femei purtând o graţioasă rochie purpurie, cizme de cowboy şi având pe cap o bentiţă din velur albastru. În mâini, ţinea o bilă de cristal, de mărimea unei mingi de baseball.

Era încă o paranormală.

Ellie îi zâmbi şi întinse mâna după pix.

În cursul următoarelor două ore, ea împreună cu Earl şi cu Peanut ascultară tot felul de persoane care mai de care mai trăsnite, care le spuseră cine era în realitate Alice. Răspunsul care îi plăcuse cel mai mult lui Ellie fusese acela care o prezentase pe fată drept reîncarnarea Anastasiei.

După ce ultimul bărbat îşi spusese şi el povestea şi plecase, Ellie se rezemă de spătarul scaunului şi scoase un suspin prelung.

– De unde or mai fi răsărit şi toţi ciudaţii ăştia?

Cal îi răspunse:

– Au venit după ce au văzut fotografia publicată de Mort, care a făcut ca întreaga poveste să pară de necrezut, mai ales prin utilizarea unor calificative precum Zburătoarea Fetiţă-Lup. Povestea născocită de el insinua faptul că micuţa nu mănâncă decât insecte vii şi se exprimă scriind numai cu picioarele. Am auzit că CNN-ul ar fi plecat deja din oraş.

– Asta nu-i deloc bine, spuse Peanut, întinzând mâna după sucul ei de grepfrut.

Cal sări jos de pe marginea pupitrului său, iar tălpile tenişilor lui bufniră înfundat pe podeaua din lemn de esenţă tare.

– Trebuie să te foloseşti de ea, îi spuse el încet. Este unica noastră şansă.

Ellie n-avea nevoie să întrebe la cine anume se referea bărbatul. Şi ea se gândise la acelaşi lucru.

– S-o scoatem în faţă pe Julia? întrebă Peanut cu un glas piţigăiat. Dar reporterilor nu le pasă decât de ceea ce s-a întâmplat la Silverwood.

– Au s-o răstignească, rosti Ellie, ridicând privirea în direcţia lui Cal. Fetiţa-lup se află în tratamentul doctoriţei care s-a făcut de ruşine.

– Dar ce altă variantă am mai avea?

– Zău că nu mai ştiu nici eu..., îi răspunse Ellie. Însă astăzi, când a auzit de fotografia făcută de Mort, părea atât de fragilă cum n-am mai văzut-o niciodată.

– O să vezi că ea o s-o facă şi pe asta, pentru Alice, o asigură Cal.

Julia încă încerca să conceapă un plan de utilizare a capcanei viselor, când Ellie intră încet în cameră. Cheile şi cătuşele îi zdrăngăneau la fiecare pas. În spatele ei, câinii urlau şi zgâriau la uşă, lătrând atunci când ea îi goni, răstindu-se la ei.

Alice fugi în colţul cu plante şi se ascunse acolo.

Ellie strânse în palmă cheile şi cătuşele, pentru a le opri zgomotul.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Julia îşi reprimă cu greu impulsul de a-şi da ochii peste cap. Sora ei o întrerupsese într-un moment foarte nepotrivit.

– Bine.

Ellie mai zăbovi acolo încă o clipă, după care zise:

– Te aştept jos în bucătărie. Apoi ieşi din dormitor.

Julia puse la adăpost pixurile, hârtiile şi însemnările.

– Mă întorc imediat, Alice.

Fata rămase ascunsă în sanctuarul ei, dar când Julia întinse mâna spre clanța ușii, micuța începu să scâncească.

– Ești tristă, îi spuse cu blândețe Julia. Ți-e teamă că s-ar putea să nu mă mai întorc, dar n-o să se întâmple asta. N-avea ce altceva să-i spună. N-o putea învăța pe Alice să aibă încredere decât întorcându-se de fiecare dată. Unul dintre adevărurile fundamentale din psihiatrie era acela că uneori trebuia să mai și pleci de lângă un pacient care avea nevoie de tine.

Se strecură afară din cameră și trase ușa după ea.

Tânguirea joasă și jalnică a lui Alice putea fi auzită și de pe hol, prin ușa închisă. Câinii se aflau tot pe coridor, șezând în fața ușii și urlând în același timp cu fetița.

Julia coborî la parter și o găsi pe Ellie afară, pe verandă. Acest lucru nu constituia nicio surpriză. Dintotdeauna în familia lor, evenimentele și sărbătoririle importante avuseseră loc afară, în aer liber, indiferent dacă ploua sau era vreme însorită.

Ellie ședea în fotoliul preferat al tatălui lor. Întotdeauna Ellie își găsise o putere moștenită de la tatăl ei, tot așa precum și Julia primise moștenire optimismul, din partea mamei sale. Locul unde se așezase Ellie trăda faptul că ea avea în minte ceva extrem de important.

Julia se așează în balansoar. În curte se stârnise o molcomă adiere care învârtejea pe iarbă frunzele îngălbenite, desprinse din copaci. Se auzea clipocirea continuă a toamnei. Julia se uită la sora ei.

– Trebuie să mă întorc la fetiță. Ce s-a întâmplat?

Ellie părea trasă la față, ba chiar extrem de tulburată.

Julia se simțea demoralizată când o vedea pe energica ei soră atât de ostenită. Se aplecă înainte și o întrebă încă o dată:

– Despre ce este vorba, Ellie?

– Reporterii au cam început să plece din oraş. Ei cred că întreaga poveste despre fetiţa sălbatică este doar o înşelătorie. Începând de mâine încolo, unicele ziare care vor mai continua să scrie despre acest subiect vor fi *Gazette* şi poate şi *Olympian*.

Julia înţelese brusc care era problema şi de ce părea Ellie atât de neliniştită.

– Am avea nevoie ca tu să vorbeşti cu presa, îi spuse cu blândeţe Ellie, ca şi cum tonul stăpânit al vocii ei ar fi putut să mai atenueze din sensul dureros al cuvintelor.

– Îţi dai seama ce-mi ceri să fac?

– Ce altă opţiune am mai avea? Dacă nimeni n-o să mai scrie despre povestea asta, atunci s-ar putea să nu aflăm niciodată cine este fetiţa. Iar tu ştii ce li se întâmplă copiilor abandonaţi. Statul o s-o interneze pe undeva şi apoi o să uite completamente de ea.

– Eu pot s-o fac să vorbească.

– Sunt de acord cu tine. Dar dacă nici măcar micuţa nu ştie cum o cheamă? Trebuie ca familia ei să vină să se intereseze de ea.

Julia nu putea să nege asta. Oricât de dureroasă ar fi fost acea decizie, lucrurile erau clare. Totul se reducea la punerea în balanţă a ceea ce era cel mai bine pentru ea însăşi, comparativ cu ceea ce era cel mai bine pentru Alice.

– Aş fi vrut să am ceva concret să le comunic reporterilor. O realizare care să-mi mai contrabalanseze eşecurile. Ei n-au să mai...

– Ce anume?

Julia dorise să spună: *Ei n-au să mai aibă încredere în mine*, însă se abţinu.

– Nimic, rosti ea în schimb, uitându-se în altă direcţie.

Râul argintiu îi captase acum atenţia, cu luciul lui ca de panglică luminoasă de soare, străbătând pajiştea verde. În acel moment de strălucire care îi atrăsese privirea, femeia îşi reaminti de străfulgerările blițurilor şi de asaltul întrebărilor acuzatoare. Când presa se apucă să se intereseze de o crimă, nu te mai poate apăra absolut nimic, şi în niciun caz adevărul. Era acum o specialistă discreditată şi reporterii n-ar mai fi acordat credit opiniilor sale. Însă ar fi instalat-o pe prima pagină a ziarelor. Şi totuşi, cred că mai discreditată decât sunt în momentul de faţă, oricum, nu pot să fiu, spuse ea într-un târziu, tremurând uşor. Spera ca sora ei să nu fi remarcat acest lucru.

Dar lui Ellie nu-i scăpa nimic. Aşa se întâmplase dintotdeauna. Iar faptul că se făcuse poliţistă nu contribuise decât la îmbunătăţirea simţului ei înnăscut de observaţie.

– O să-ţi fiu alături. Chiar lângă tine.

– Îţi mulţumesc. Stabileşte o conferinţă de presă pentru diseară, să zicem... la şapte.

Julia se gândi că poate avea să fie altfel acum, când urma să nu mai înfrunte de una singură toate blestematele acelea de aparate de fotografiat.

– Şi ce-o să le spui?

– O să le povestesc tot ce pot despre Alice. O să le arăt fotografiile, o să le împărtăşesc câteva observaţii comportamentale şi o să le răspund la întrebări.

– Îmi pare rău, îi zise Ellie.

Julia încercă să-i zâmbească.

– Am mai trecut eu prin aşa ceva şi tot n-am murit. Presupun că n-o să mor nici de data asta. O fac doar de dragul lui Alice.

Julia putea auzi larma din secţia de poliţie. Dincolo se aflau zeci de reporteri, de operatori şi de fotografi, aranjându-şi echipamentele şi făcând probe de sunet şi de imagine.

Ea împreună cu Ellie, cu Cal şi cu Peanut se înghesuiseră, ca nişte sardele în conservă, în strâmtul oficiu unde-şi luau angajaţii masa de prânz.

– O să te descurci minunat, o încurajă Ellie, cel puţin pentru a zecea oară în ultimele tot atâtea minute.

La fel făcuse întotdeauna, Cal încuviinţă şi de data asta.

– Sunt îngrijorată pentru Alice, se plânse Julia.

– Myra stă acolo lângă fetiţă, chiar în faţa uşii. Ea o să ne sune, în cazul în care Alice începe să chiţăie, o linişti Ellie. Iar tu o să te descurci minunat.

– Ei or să-mi conteste competenţa, punându-mi la îndoială priceperea.

– Or să-ţi spună că eşti o impostoare, şi gata, interveni Peanut.

Ellie o apostrofă imediat:

– *Peanut!*

Aceasta rânji în direcţia Juliei.

– Am experimentat pe propriii mei copii această tehnică. Psihologie inversată. Acum, orice-ar spune reporterii, o să sune mai blând.

– Acum nu mă mai miră deloc faptul că odraslele tale îşi tot fac piercing-uri pe tot corpul, unde vrei şi-unde nu vrei, rosti Cal, pe un ton constatativ.

Peanut îl puse imediat la punct:

– Cel puţin, eu nu particip la întruniri în travesti.

– Da' n-am mai făcut asta de douăzeci de ani.

Chiar în clipa aceea, în cadrul uşii se ivi Earl. Totul era impecabil la el, de la pieptănătura părului său de un roşcat stins şi până la lucioşii pantofi de lac. Uniforma îi era perfect călcată, cu dunga de la pantaloni ascuţită ca un laser.

– Reporterii sunt pregătiţi să te asculte, Julia. El roşi apoi şi se bâlbâi: Vreau să spun, dr. Cates.

Ieşiră pe rând toţi cinci din micul oficiu, adunându-se pe coridor.

– O să intru eu prima, ca să te prezint, spuse Ellie.

Julia dădu din cap. *Pentru Alice*, îşi zise femeia în sinea ei.

Ellie o luă înainte pe culoar şi coti după colţ.

Pentru Alice.

Apoi Earl se apropie de ea şi o luă de braţ.

Femeia îl urmă pe hol, ocoli şi ea colţul şi intră în plină lumină, la fel ca odinioară.

Mulţimea de reporteri se dezlănţui cu sălbăticie la vederea ei, aruncându-i ca pe nişte grenade de mână tot felul de întrebări urlate.

– Li-niş-te! zbieră şi Ellie, ridicându-şi mâinile. Lăsaţi-o pe Julia să vorbească.

Treptat, gloata reporterilor începu să se mai potolească.

Julia simţi toate privirile îndreptate în direcţia ei. Toţi cei din încăpere o judecau în acel moment, socotind-o lipsită şi de discernământ şi de pregătire profesională. Ea inspiră adânc şi se mai linişti. Se uită apoi în sală, căutând măcar o singură figură binevoitoare.

În rândurile din spate, dincolo de reporteri şi de fotografi, se aflau localnicii. Surorile Grimm (şi bietul Fred sub formă de cenuşă), Barbara Kurek, Lori Forman şi copiii cu feţe radioase ai acesteia, precum şi mai mulţi profesori pe care îi avusese şi Julia la liceu.

Şi mai era acolo şi Max, care dădu din cap spre ea şi îi făcu un gest de îmbărbătare, cu degetul mare îndreptat în sus. În mod neaşteptat, această manifestare de sprijin o ajută să-i dispară complet neliniştea. La Los Angeles, se simţise mereu în totalitate singură, în confruntările cu presa.

– După cum cred că ştiţi cu toţii, sunt dr. Julia Cates.

Am fost chemată în Rain Valley pentru a trata o pacientă cu totul ieşită din comun, căreia noi îi spunem Alice. Ştiu că mulţi dintre voi vor dori să se concentreze asupra trecutului meu, însă vă implor să acceptaţi să ne ocupăm acum doar de lucrurile cu-adevărat importante. Copila aceasta n-are nume şi este singură pe lume. Avem mare nevoie de ajutorul vostru pentru a-i descoperi familia. Şi Julia ridică o fotografie, arătându-le-o celor din sală. Aceasta este fetiţa căreia noi îi zicem Alice. După cum puteţi vedea, are părul negru şi ochii verzi-albăstrui...

– Dr. Cates, ce aţi avea să le spuneţi părinţilor acelor copii care au murit la Silverwood?

Din nou se dezlănţui un veritabil iad pe pământ. Întrebările zburau spre ea asemenea unor schije.

– Cum suportaţi sentimentul de vinovăţie...?

– Ştiaţi că Amber îşi cumpărase o armă...?

– Aţi ascultat versurile cântecului Prevestirea Morţii...?

– văzut vreodată jocul video Caverna Judecăţii de Apoi?

– I-aţi testat vreodată lui Amber eventuala alergie la Prozac?

Şi Julia a tot continuat să vorbească, până ce a lăsat-o vocea. La sfârşit, când reporterii plecaseră cu toţii pentru a-şi transmite la timp articolele, se simţea de-a dreptul extenuată. Singură pe podium, femeia se uita cum plecau ceilalţi.

În cele din urmă, Ellie se apropie de ea.

– Dumnezeule, Jules, a fost realmente îngrozitor. Părea aproape la fel de ameţită precum se simţea şi sora ei. Îmi pare rău. Nu mi-am închipuit...

– Nici n-aveai cum să-ţi închipui.

– Aş putea oare să fac ceva pentru a te ajuta?

Julia dădu din cap.

– Supravegheaz-o tu pe Alice în locul meu, vrei? Am nevoie să rămân puţin singură.

Ellie dădu şi ea din cap.

Julia încerca să evite privirile lui Peanut sau ale lui Cal. Aceştia stăteau în picioare lângă pupitrul bărbatului, ţinându-se de mâini. Amândoi erau palizi. Obrajii de un roz strălucitor ai lui Peanut erau acum brăzdaţi de lacrimi.

Julia coborî treptele de la intrare şi se avântă în noaptea rece, cu parfum de levănţică. Ajunsă pe trotuar, coti la stânga, fără un motiv anume.

– Julia.

Femeia se întoarse.

El stătea în semiobscuritatea de pe stradă, de-abia vizibil în umbra unui brad enorm.

– Mi-am cumpărat motocicleta atunci când lucram la spitalul de urgenţă din Watts. Câteodată, un bărbat mai simte şi el nevoia să-şi limpezească gândurile. Iar pentru aşa ceva, este cât se poate de potrivită o plimbare pe motocicletă, cu o sută douăzeci de kilometri la oră, pe şosea.

S-ar fi cuvenit ca ea să treacă mai departe şi poate chiar să şi râdă, însă nu se simţi în stare de aşa ceva. Din întregul Rain Valley, el era, probabil, unica persoană care înţelegea cu-adevărat cum se simţea ea în acele momente. N-ar fi putut spune de ce credea asta, însă astfel simţea Julia atunci. N-avea nicio noimă, şi totuşi gândul ăsta nu-i mai dădu pace.

– Eu una socotesc că pentru mine ar fi suficientă şi o viteză de numai şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Probabil că gândurile mele se limpezesc mai uşor decât ale tale.

Zâmbind, el îi întinse o cască de motociclist.

Ea şi-o puse pe cap şi se urcă pe motocicletă, în spatele lui, cuprinzându-l cu braţele pe după mijloc.

Şi astfel, cei doi porniră pe străzile răcoroase şi cenuşii ale oraşului, trecând pe lângă grămada de dubiţe de la ştiri şi pe lângă parcarea plină de autobuze şcolare. Curentul de aer făcea ca mânecile femeii să fâlfâie, şi părul îi flutura părul, pe când motocicleta intra pe şosea. Şi merseră şi tot merseră în noapte, pe drumul acela îngust şi cu hârtoape. Julia îşi încleştă mâinile de Max.

Când el vină, părăsind şoseaua şi intrând pe aleea lui acoperită cu pietriş, ea n-avu nimic de obiectat. În subconştient, încă de când se suise pe motocicleta acelui bărbat ştiuse unde anume ar fi urmat să se termine călătoria lor.

A doua zi, avea să-şi analizeze judecata – sau mai bine zis lipsa acesteia – însă deocamdată se simţea bine să-şi ţină braţele încolăcite în jurul lui. Îi era bine să nu fie singură.

Max parcă motocicleta în garaj.

În tăcere, cei doi intrară în casă. Femeia se aşeză pe canapea, în timp ce Max îi aduse un pahar de vin alb, după care aprinse focul în impunătorul şemineu din pietre de râu şi porni combina muzicală stereo. Prima melodie care se auzi era una lentă de jazz, cântată în surdină.

– Max, nu trebuie să te deranjezi atâta. Pentru Dumnezeu, nu te mai apuca să aprinzi acum şi lumânările.

Bărbatul se aşeză şi el pe canapea, alături de ea.

– Dar de ce nu vrei să le aprind?

– Fiindcă n-am de gând să urc sus la etaj, împreună cu tine.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut una ca asta.

Julia nu putu să nu zâmbească, auzindu-i vorbele. Rezemându-se de pernele moi ale canapelei, îl privi pe deasupra paharului cu vin. La lumina lumânării, Max i se părea neasemuit de chipeş. Îi zbură prin minte un gând extrem

de ademenitor, şi anume *de ce nu?* În definitiv, putea foarte bine să-l urmeze sus în patul lui mare şi să facă dragoste cu el. Pentru câteva momente extrem de plăcute, ea putea să uite de toate. Multe femei făceau asta frecvent.

– La ce te gândeşti? o întrebă Max.

Era sigură că el îi putea ghici gândurile. Un bărbat ca Max putea desluşi pe faţa unei femei orice nuanţă a dorinţei. Julia simţea cum încep să-i ardă obrajii.

– Să fiu sinceră, mă gândeam să te sărut.

Max se aplecă în direcţia ei, răsuflarea lui având un vag miros de whisky.

– Şi?

– Şi, după cum mi-a atras şi sora mea atenţia, nu sunt genul tău de femeie.

El bătu în retragere.

– Crede-mă, Julia, sora ta habar n-are ce fel de femeie mi-aş dori.

Ea îi auzi fermitatea din glas şi văzu în ochii lui ceva care o luă pe nepregătite.

– M-am înşelat în privinţa ta, rosti ea încet, mai mult pentru sine însăşi decât pentru el.

– Cu siguranţă ai tras, în mod prematur, o mulţime de concluzii greşite în privinţa mea.

Femeia zâmbi din nou, la auzul vorbelor lui.

– Riscurile meseriei. Am tendinţa să socotesc că îi cunosc pe oameni.

– Prin urmare, eşti expertă în domeniul relaţiilor dintre aceştia, nu-i aşa?

Ea râse amar.

– Nu s-ar zice.

– Lasă-mă să ghicesc – eşti tipul de femeie a unui singur bărbat. O romantică incurabilă.

– Acum cine trage concluzii pripite?

– Mă înşel cumva?

Julia ridică din umeri.

– Nu ştiu cât de romantică sunt, însă nu cunosc decât un unic mod de a iubi.

– Care anume?

– Acela total.

O încruntare încreţi fruntea bărbatului.

– E foarte periculos.

– Şi asta o spune un pasionat al escaladei pe stânci. Atunci când te caţeri, îţi pui în primejdie viaţa. Iar eu când iubesc, îmi pun în primejdie inima. Vreau totul sau nimic. Şi sunt sigură că aşa ceva ţi se pare un lucru prostesc.

– Ba nu mi se pare deloc prostesc, îi replică el pe un ton atât de catifelat, încât Julia simţi fiori pe şira spinării. Pot să afirm că pui acelaşi soi de pasiune şi în munca ta.

– Da, aşa este, încuviinţă ea, surprinsă de remarca lui. Tocmai de aceea mi-a şi fost astăzi atât de greu.

Cei doi se priviră îndelung. Max părea să caute ceva în ochii ei sau să încerce să distingă un lucru pe care nu-l înţelegea. În cele din urmă, îi spuse:

– Pe când lucram la Watts, se întâmpla să ne vină aproape în fiecare noapte cazuri de împuşcaţi în timpul răfuielilor dintre bandele rivale. Copii muribunzi plini de sânge, unul după altul. La început, rămâneam mult după ce mi se termina tura şi stăteam de vorbă cu fraţii şi cu surorile lor, încercând să-i fac să înţeleagă cum urmau să li se desfăşoare vieţile, în cazul în care nu aveau de gând să se schimbe. Dar după aproape un an de zile, am renunţat să le mai ţin discursuri moralizatoare şi să mai stau nopţi întregi lângă paturile lor. Nu-i puteam salva chiar pe toţi.

Privirile lor se întâlniră din nou, în mod irezistibil. Ea se simţea ca şi cum s-ar fi contopit cu cerul fără de sfârşit al ochilor lui.

– În zilele mele bune, ştiu şi eu asta. Însă ziua de azi n-a prea fost bună pentru mine. Şi la drept vorbind, nici întreg anul ăsta.

– Mâine o să fie mai bine. Bărbatul întinse mâna spre Julia şi îi dădu la o parte o şuviţă subţire de păr, care îi căzuse peste ochi.

Nu i-ar fi fost deloc greu să-l sărute chiar în acel moment. N-ar fi trebuit decât să facă o scurtă mişcare în direcţia lui.

– Te pricepi bine de tot la asta, îi spuse ea tremurat, retrăgându-se în defensivă.

– La ce anume mă pricep atât de bine?

– Să seduci femeile.

– Dar nu încerc câtuşi de puţin să te seduc.

Ba exact asta faci, se gândi Julia, după care îşi puse jos paharul şi se ridică în picioare. Simţea nevoia să se distanţeze de el.

– Max, îţi mulţumesc pentru tot sprijinul pe care mi l-ai acordat. Realmente m-ai salvat în seara asta. Însă acum trebuie să mă întorc la Alice. Nu mai pot întârzia.

Se ridică şi el în picioare şi o conduse spre ieşire. Fără a mai rosti vreo vorbă, bărbatul o însoţi în garaj. Apoi se suiră amândoi pe motocicletă şi plecară.

14

În noaptea liniştită se auzea doar motocicleta gonind, urlând îndeajuns de puternic, încât să facă să freamăte coroanele arborilor din apropiere. La Los Angeles, un asemenea zgomot infernal ar fi pornit sistemele de alarmă ale nenumăratelor maşini parcate pe marginea şoselei, în timp ce aici nu făcea decât să întrerupă vremelnic, cu violenţă, tăcerea fără de sfârşit a drumului întunecat. Max ajunse la capătul aleii şi încetini, după care se opri şi aruncă o privire înapoi.

În adâncul pădurii, casa părea şi mai mică, din pricina beznei nocturne. Întunericul o reducea la doar câteva ferestre luminate.

Nu cunosc decât un singur mod de a iubi.

Totul sau nimic.

Cum se întâmplase oare că acea brumă de cuvinte rostite pe un ton liniştit putuseră avea un atât de intens impact asupra sa?

Îşi scoase casca şi o agăţă de mica bară din spatele lui.

Aer. Libertate. De aşa ceva avea acum nevoie. De ceva care să-l golească de gânduri şi să-l ajute să uite momentul acela.

Porni din nou, accelerând din ce în ce mai mult. Parcă zbura pe şosea.

Tot ce mai vedea era o împăienjenire de umbre. Era conştient de faptul că mergea prea repede – fiindcă pe-acolo bântuiau căprioare şi elani, şi dacă s-ar fi ciocnit de ei, ar fi murit pe loc, iar o eventuală hârtoapă pe care ar fi lovit-o cu roata l-ar fi aruncat în văzduh – însă nu-i păsa. Câtă vreme se deplasa cu viteza aceea, nu se mai putea gândi la Julia.

Dar în clipa în care încetini şi coti pe drumul de acces spre casa lui, totul redeveni la fel ca mai înainte.

Parcă motorul în garaj şi intră în casa întunecată şi liniştită, aprinzând imediat toate luminile şi dând drumul la muzică.

Max, numai zgomotul şi lumina nu înseamnă că trăieşti.

Erau spusele lui Susi. Cu toate că ea nu era acolo şi nu fusese niciodată acolo, uneori, el îşi privea viaţa prin ochii ei. De vechile obiceiuri nu te puteai dezbăra prea uşor.

Fără scaune în sufragerie, Max? Fără tablouri pe pereţi? Aşa nu te poţi simţi acasă.

Iar el, în mod intenţionat îşi lăsase casa aşa de goală. Nu contau nici mobila şi nici ornamentele sau confortul. Voia un loc unde să poată omite toate lucrurile care l-ar fi făcut să se simtă la el acasă. Aici îşi putea bea în tihnă băutura, se putea uita pe marele ecran TV la transmisiile sportive, putea lucra în atelierul lui de tâmplărie.

Totul sau nimic.

N-ar fi trebuit s-o abordeze pe Julia în acea seară, ştia foarte bine asta. După conferinţa de presă, ieşise din secţia de poliţie cât de repede putuse, cu gândul de a se urca imediat pe motocicletă şi a se duce direct acasă. Şi totuşi, aşteptase acolo afară, în beznă, frământat de gânduri, ca un flăcăiandru îndrăgostit.

Însă ştia cât de cumplit te putea arde lumina fierbinte, orbitoare a reflectoarelor, atunci când te aflai în centrul

atenţiei generale. Când o privise stând acolo în faţa atâtor microfoane şi încercând din răsputeri să-şi păstreze cumpătul, în mintea lui se produsese o cotitură radicală, primejdioasă. Max îi remarcase uşorul tremur al buzei inferioare, figura extrem de palidă şi ochii umezi de lacrimi. În acel moment, primul său gând fu acela că voia să-i sărute şi să-i soarbă lacrimile.

Pentru întâia oară în cei şapte ani care trecuseră, îi fusese cu-adevărat teamă, şi nu din cauza vreunui pas greşit pe cine ştie ce ieşitură de stâncă, sau a unei căderi prea lungi în gol, până la întinderea coardei de siguranţă. Toate acele momente de emoţie pe care le adunase în ultimii ani i se păreau a fi nişte imitaţii de sentimente autentice. El crezuse – şi chiar fusese sincer convins – că nu va mai putea avea niciun fel de simţământ, decât dacă i-ar fi fost pusă în pericol viaţa. Şi tocmai lucrul acesta îl determinase să escaladeze tot felul de pereţi netezi de stâncă şi de munţi colţuroşi: din nevoia de a fi încercat din nou de sentimente, chiar dacă doar pentru o singură clipă.

Iar acum, trăise din nou o emoţie veritabilă, iar pentru asta fusese de ajuns să se uite în ochii trişti ai Juliei.

Julia intră în casă.

Ellie se afla în camera de zi, aşezată pe canapea, împreună cu câinii tolăniţi cu capetele în poala ei.

– Era şi timpul să apari, rosti aceasta pe un ton destul de iritat.

– Dar n-am lipsit chiar aşa de multă vreme.

– Eram îngrijorată. Conferinţa de presă a fost lipsită de orice fel de menajamente.

Julia se aşează şi ea pe perna dolofană şi îşi rezemă picioarele de măsuţa pentru cafea. Simţi că Ellie o privea cu insistenţă, dar nu se întoarse să se uite la sora ei.

– Da, ai dreptate.

Apoi urmă o pauză lungă. Julia ştia că Ellie se gândea cu febrilitate cum să continue discuţia, aşa că vorbi tot ea:

– Nu-ţi mai face probleme. A trebuit să mai trec încă o dată prin asta. Şi măcar acum o am pe Alice.

– Şi mă ai şi pe mine.

Julia desluşi în vocea surorii sale o nuanţă de rănire în amorul propriu.

– Desigur că şi pe tine, încuviinţă ea, simţindu-se brusc ceva mai degajată.

– Şi pe unde-ai hoinărit în seara asta?

Julia simţi o fierbinţeală în obraji şi coborî privirea spre cei doi câini.

– Am fost cu Max, acasă la el.

Ellie se îndreptă de spate.

– Zău? Şi totuşi, Max nu primeşte niciodată femei acasă la el.

– Cred că i s-a făcut milă de mine.

Acum Ellie se uita ţintă la ea, încruntându-se.

– Şi v-aţi...

– Nu! Bineînţeles că nu, se grăbi s-o asigure Julia, care nu voia nici măcar să audă rostite cu voce tare acele vorbe.

– Să fii foarte atentă. Să nu înceapă să-ţi umble ochii după el, îi zise într-un târziu Ellie. Nu glumesc deloc, Jules. Şi nu sunt nici geloasă. Numai că te sfătuiesc să ai mare grijă.

Julia era mişcată de preocuparea surorii sale pentru ea.

– Aşa am să fac, poţi să fii liniştită în privinţa asta. Apoi se ridică în picioare. Sunt frântă de oboseală. Simt că nu mai am mult şi clachez. Îţi mulţumesc că nu te-ai culcat şi m-ai aşteptat.

– Şi eu îţi mulţumesc că te-ai băgat singură în gura lupului pentru noi.

Julia se îndreptă spre scări şi tocmai întinsese mâna să se sprijine de balustradă, când Ellie o strigă pe nume. Femeia se opri, se întoarse şi îi răspunse:

– Da?

– Să ştii că până la urmă o să iasă totul bine. Odată şi odată, or să renunţe cu toţii la calomnii şi or să-şi dea seama din nou cât de pricepută eşti în ceea ce faci.

Julia expiră încet aerul din piept şi îi replică:

– La fel mi-ar fi spus şi mama.

Ellie îi zâmbi.

Julia încerca să se agaţe de acele cuvinte şi să le folosească drept scut de protecţie. Aşa făcuse şi în copilărie. Ori de câte ori se simţise rănită de cine ştie ce manifestare de dispreţ – sau de faptul că tatăl ei o neglija – Julia se refugiase, plângând, lângă mama ei. *Totul o să fie bine*, îi spunea întotdeauna aceasta, ştergându-i obrajii de lacrimi şi strângând-o la pieptul ei, într-o îmbrăţişare mirosind a şampon Suave şi a ţigări.

Julia urcă la etaj în camera ei şi merse drept la patul de lângă fereastră.

Trase păturile şi o înveli pe fetiţă, după care se aplecă încet şi o sărută pe obrăjorul moale şi dulce.

Voia să se ridice, şi totuşi îngenunche lângă pat. Fără să-şi dea seama de ceea ce avea de gând să facă, îşi aplecă fruntea şi închise ochii.

Dă-mi putere, se rugă Julia în gând.

Apoi o mai sărută încă o dată pe Alice pe obraz, după care se întinse în patul ei îngust şi adormi instantaneu.

Ceva nu este în ordine.

Fata simte asta chiar din clipa-n care deschide ochii. Stă nemişcată, adulmecând aerul. Multe lucruri pe care le ştie

pot fi simţite, dacă e multă linişte. Apropierea ninsorii are miros de mere şi face să i se umfle degetul cel mai mic. Un urs plecat la vânătoare scoate un sunet ca un sforăit. Pericolul poate fi auzit din vreme, dacă stai nemişcat şi tăcut. Asta era o lecţie pe care Ea n-ar fi putut-o învăţa niciodată. În alte zile molcome în care o vizitează uneori în somn, îşi aminteşte cum obişnuia Ea să se străduiască să-i vorbească Fetei: întotdeauna zgomotos şi întotdeauna veneau necazuri după aceea.

Acum, din locul ei sigur, ascunsă de copacii cei mici, Fata se uită printre frunze la cealaltă Ea, la Păr-de-Soare, care este parcă prea tăcută.

A făcut cumva Fata ceva greşit?

În partea opusă a încăperii, Păr-de-Soare ridică privirea. Pare tristă şi poate că ochii ei o să înceapă din nou să curgă. Pare şi obosită. Aşa arătase şi prima Ea, înainte de a muri.

– Vinoaicialis. Şi Păr-de-Soare bate uşor cu palma pe pat.

Fata cunoaşte de-acum mişcarea, de atingere a patului, asta însemnând că Păr-de-Soare o să deschidă imaginile fermecate şi o să înceapă să tot vorbească.

Fata se dă în vânt după aşa ceva. După tonul cu care vorbeşte Ea, după felul în care îi dă voie să vină atât de aproape şi după siguranţa pe care o simte când se ghemuieşte lângă ea.

– Vinoaicialis.

Fata se strecoară pe lângă plante şi înaintează târşâindu-şi picioarele şi încercând să fie cât mai mică şi mai liniştită posibil, pentru eventualitatea în care o fi făcut ceva Rău. Îşi doreşte ca Păr-de-Soare să aibă din nou faţa cea bucuroasă, pentru că asta o face pe Fată să se simtă cu inima uşoară. Îşi ţine capul aplecat, fiind atentă să nu-i întâlnească privirea. Cade apoi în genunchi, la picioarele lui Păr-de-Soare.

Atingerea pe care o simte pe frunte este catifelată şi gingaşă. Fata se uită în sus.

– Astaosăfiedificilalis. Ea oftează. Aiîncredereînmineda?

Fata nu ştie ce să facă pentru a-şi arăta supunerea. Printre buze îi scapă încă un mic scâncet.

– Îmipareră u. Păr-de-Soare îşi bagă mâna într-o cutie de pe jos şi scoate de-acolo Obiectul acela.

Timp de o clipă cât o eternitate, Fata încremeneşte, fiind prea înspăimântată ca să se mişte. Se uită prin cameră, aşteptându-se ca El să intre în acest loc prea luminos. Fata începe să se târască înapoi.

În cele din urmă, ţipă. Iar odată ce se porneşte, nu se mai poate opri. Ştie că face un lucru Greşit, Rău, că este ceva Prostesc să producă atât de mult zgomot şi că Străinii vor veni şi îi vor face rău, însă deja a trecut dincolo de reguli şi de raţiune. Loveşte unul dintre copăcei, iar acesta cade într-o parte, pe pământ, cu un zgomot asurzitor.

Fata ţipă şi mai tare, încercând să-şi recapete răsuflarea şi să se îndepărteze de copăcelul căzut, însă peretele alb al grotei o opreşte. Se loveşte rău de perete şi simte o durere la ceafă.

Păr-de-Soare îi vorbeşte, înşirând unul după altul sunete tot aşa de frumoase ca şi scoicile, însă Fata nu le mai poate auzi. Inima ei bate foarte repede, iar Obiectul acela este tot acolo, în mâna lui Păr-de-Soare.

În timp ce Obiectul se tot apropie, Fata începe să se zgârie până la sânge.

Acum Păr-de-Soare ajunge chiar lângă ea, ţinând-o atât de strâns, încât Fata nu-şi mai poate înfige unghiile în propria carne.

– Binebinebinebine. Nuterănesc. Ştiucăeştisperiată. Acumtotulebinebinebine.

Glasul lui Păr-de-Soare răzbeşte în cele din urmă până la Fată.

Treptat, ţipetele Fetei mai scad în intensitate. Respiră din greu, precipitat, încercând să se arate puternică, însă este extrem de înspăimântată.

Păr-de-Soare îi dă drumul. Încet, de parcă ea este cea căreia îi este teamă, frumoasa femeie ridică respectivul Obiect.

Fata face ochii mari. E disperată şi i se face rău de la stomac. Aerul din odaie se întunecă, totul parcă începe să miroasă a fum şi a sânge.

Obiectul intră în plină lumină. Micuţa închide ochii, amintindu-şi degetele Lui întunecate şi păroase răsucind sârmele... încovoind nuieluşele... înşirând mărgelele. Începe să se tânguie jalnic.

– Alis. Alis.

Atingerea pe faţa ei este atât de blândă, încât la început Fata crede că totul este doar o închipuire... că şi-a imaginat că prima Ea s-a întors.

– DeschideochiiAlis!

Mângâierea este extraordinar de plăcută. Poate respira din nou în voie. În pieptul ei, inima începe să-şi mai rărească bătăile, revenind la normal.

– Totulesteînregulă. Deschideochii.

Fata aude ceva familiar în suprapunerea de sunete distorsionate. Zgomotul respectiv îi zgândăreşte memoria, încercând să scoată la iveală amintiri care o fac să se gândească la o perioadă atât de îndepărtată din trecut, încât totul se transformă într-o ceaţă atunci când se străduieşte să-şi focalizeze în minte imaginea. Deschide încet, încet ochii.

Păr-de-Soare se dă puţin înapoi.

– Astaesteocapcanăaviselor, îi spune femeia, fără să-i mai zâmbească acum. Doarştiifoartebineacestlucru.

Capcana Viselor.

Fetiţa simte fiori în stomac.

Dintr-o singură mişcare, Păr-de-Soare rupe în două capcana viselor, iar apoi sfâşie reţeaua de sârme. Mărgeluţele zboară prin aer care-ncotro şi se împrăştie pe podea.

Fata suspină şi gâfâie. *Ooonuoooonuoooonu.* Nu-i deloc bine aşa. Acum El va veni şi le va face rău.

Păr-de-Soare bagă mâna în cutie şi mai scoate de-acolo încă un Obiect din acela, pe care îl rupe la fel în bucăţi şi îl aruncă.

Fata urmăreşte totul cu teamă şi uimire. Păr-de-soare distruge încă unul şi încă unul. Apoi ia ceva de pe masă şi izbeşte resturile de pe jos, din faţa ei. La sfârşit, zâmbindu-i din nou, ea întinde spre fată o capcană a viselor.

– Zdrobeşte-o. Nu te rănesc. Nu te rănesc.

Fata înţelege. Păr-de-Soare vrea ca *ea* să rupă jucăria aceea, care vine de la El.

Dar El îi va face rău.

Oare El nu este aici? Oare El o fi plecat? Oare asta încearcă Păr-de-Soare să-i spună?

– Haidealis! N-o să păţeşti nimic rău.

Ea se uită la Păr-de-Soare. Ochii de un verde-marin ai femeii îi dau fiori.

Încet-încet, Fata întinde o mână tremurătoare către Obiect.

o să te frigă...

Dar nu se întâmplă aşa. Obiectul nu o arde. Fata parcă n-ar avea nimic în mână, în afară de nişte bucăţele de sârmă şi de nuieluşe. Pe Obiect nu se află nici sânge şi nicio urmă a mâinilor lui mari şi ameninţătoare.

Fata frânge în două jumătăţi capcana viselor şi în acest timp simte în interiorul ei ceva nou, un fel de tumult care se

ridică din adâncurile măruntaielor şi îi pune un nod în gâtlej. Simte că i se scurge ceva din ochi şi se întreabă dacă nu cumva asta înseamnă că urmează să Plece şi ea, însă în acel moment nu-i pasă. Se simte atât de bine să rupă jucăria Lui, să o distrugă şi să întindă mâna în cutie să înşface alta la rând.

Le sfâşie pe toate şi după aceea distruge şi cutia. Iar pe când le sfărâmă, îi vine în gând El şi îi vin în gând toate modurile în care El a lovit-o şi i-a produs atât de multă suferinţă, precum şi toate şuvoaiele de apă aruncate pe faţa ei şi împrăştiate pe jos.

Când cutia e goală, ea ridică privirea. Totul în jur i se arată neclar şi obrajii îi sunt uzi, iar Fata răsuflă adânc şi grăbit, de parcă n-ar mai şti să respire.

Păr-de-Soare o ia pe Fată în braţele ei şi o ţine strâns la piept.

Fata nici nu mai ştie ce i se întâmplă. Tremură din tot corpul.

– Totulebinebinebine. Nuterănesc. Nuterănesc.

Fata simte că se relaxează. În piept îi înfloreşte un simţământ plin de căldură, care i se răspândeşte apoi de-a lungul braţelor, până în vârful degetelor.

– Acumeştidinnouînsiguranţă.

Ea aude asta, o *simte.*

E în siguranţă.

Julia reciti tot ce scrisese.

Stă în picioare în dosul plantelor mai toată ziua, uitându-se când la mine, când afară pe fereastră. Îi atrag atenţia în mod special razele de soare, la fel ca şi obiectele strălucitoare din material plastic şi farfuriile. Multe lucruri par să o sperie – sunetele puternice, tunetul, umbrele colorate, obiectele

metalice, lucioase, care sclipesc, capcanele viselor şi cuţitele. Lătratul câinilor o face mereu să alerge spre uşă. Numai atunci îndrăzneşte să se apropie de partea aceea a încăperii. Adeseori, le răspunde, urlând.

Chiar în momentul de faţă, şade la picioarele mele, uitându-se în sus, la mine. Este noul ei loc preferat. De când a distrus capcanele viselor, fetiţa a depăşit bariera izolării din zilele precedente. Nu mai stă decât la câţiva centimetri distanţă de mine. Adesea, mă atinge pe picioare. Când e obosită, se ghemuieşte pe podea alături de mine, rezemându-şi obrazul de laba piciorului meu.

Julia privi în jos, la fata de lângă ea.

– La ce anume te gândeşti, Alice?

La fel ca întotdeauna, întrebarea ei rămase fără răspuns. Alice se holba la ea cu intensitate, ca şi cum ar fi încercat să-i înţeleagă vorbele.

Femeia era atât de concentrată, încât abia după câteva clipe îşi dădu seama că la uşă bătuse cineva.

– Intră, rosti ea automat.

Uşa se întredeschise doar atât cât să-i permită lui Ellie să se strecoare în cameră. În spatele ei, cei doi retrieveri aurii parcă înnebuniseră, lătrând, zgâriind la uşă şi scheunând. Femeia închise cu hotărâre uşa după ea.

– Ar trebui să-i mai înveţi pe câinii ăştia cum să se comporte civilizat, îi spuse Julia surorii ei, fără a-şi ridica privirea, după care notă pe diagrama lui Alice: *Reacţionează la manifestările câinilor, gemând în surdină. Azi s-a mutat mai spre uşă.*

– Jules?

Julia desluşi ceva deosebit în vocea surorii sale şi se uită la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Au venit niște... oameni, care vor să discute cu tine. Niște doctori de la instituția de stat pentru îngrijire medicală, un cercetător de la Universitatea Washington și o femeie de la DSHS – Departamentul pentru Servicii Sociale și de Sănătate.

Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Presa sugerase că Alice era „sălbatică" Doar insinuarea aceasta i-ar fi tentat pe alți doctori și cercetători să vină. Odinioară, nimeni n-ar fi îndrăznit să depășească astfel limitele, năvălind peste pacienta ei. Însă vremurile se schimbaseră. Acum, ea avea să pară neputincioasă, iar prădătorii urmau să-i tot dea târcoale. Se ridică încet în picioare și își aranjă metodic însemnările, fișele și pixurile.

În tot timpul ăsta, Alice îi urmărea cu atenție mișcările, arătându-se îngrijorată.

– Mă întorc imediat, Alice, îi spuse ea fetei ascunse îndărătul frunzișului, după care își urmă sora la parter.

La prima vedere, camera de zi i se păru plină de lume. La o privire ceva mai atentă, Julia văzu că nu erau acolo decât trei bărbați și o femeie. Pur și simplu, aceștia păreau doar să fi ocupat mult spațiu.

– Dr. Cates, i se adresă bărbatul din apropierea ei, îndreptându-se cu rapiditate spre ea. Era înalt și slăbănog ca o sperietoare de ciori și avea un nas suficient de lung, încât să-ți poți atârna de el umbrela. Sunt Simon Kletch, de la instituția de stat pentru găzduire și tratament medical, iar aceștia sunt colegii mei, Byron Barrett și Stanley Goldberg, de la Laboratorul de Științe Comportamentale al Universității Washington. Pe doamna Wharton, de la DSHS, o cunoașteți deja.

Julia îi salută pe un ton neutru.

– Bună ziua.

Ellie merse către bucătărie şi rămase acolo în picioare, lângă tejgheaua barului.

Apoi se lăsă tăcere. Se uitau cu toţii unii la ceilalţi, până ce Ellie îi invită să ia loc.

Tăcerea se prelungi şi după aceea.

Într-un târziu, Simon îşi drese glasul.

– Umblă vorba că fata aflată în îngrijirea dumneavoastră ar fi un copil sălbatic sau ceva asemănător. Am vrea s-o examinăm şi noi. Omul aruncă o privire spre scară, ochii lui sticlind de surescitare.

– Nu se poate.

El păru surprins de acel răspuns.

– Ştiţi de ce ne aflăm aici.

Julia îi putea simţi nerăbdarea.

– Eu una nu ştiu. Spuneţi-mi dumneavoastră.

– Nu înregistraţi niciun progres în recuperarea ei.

– Nu-i câtuşi de puţin adevărat. În realitate, am înaintat chiar cu nişte paşi foarte mari şi repezi. A învăţat deja să mănânce, să se îmbrace singură şi să folosească toaleta. Acum începe să comunice, în felul ei. Eu cred că...

– Dumneavoastră o civilizaţi, rosti cu asprime savantul specializat în comportament, fixând-o prin ochelarii lui cu lentile mici şi ovale, în timp ce deasupra buzei superioare îi străluceau câteva broboane de transpiraţie. Dr. Cates, noi avem nevoie să o studiem aşa cum este. Noi, oamenii de ştiinţă, căutăm de zeci de ani un asemenea exemplar de copil. Dacă poate fi învăţată să vorbească, ar putea deveni o sursă de informaţii extrem de preţioase. Gândiţi-vă la asta. Cine am fi noi, în cazul în care n-am comunica unii cu ceilalţi? Ce înseamnă adevărata natură umană? Este oare limbajul ceva instinctiv? Şi care este legătura dintre limbaj şi caracterul omenesc? Oare cuvintele ne permit nouă, oamenilor, să visăm

– şi să gândim – sau totul se petrece invers? Ea ne poate da răspunsurile la toate aceste întrebări. Până şi dumneavoastră ar trebui să vă daţi seama de acest lucru.

– Cum adică, până şi eu? Ce vreţi să spuneţi cu asta? îl întrebă ea, cu toate că ştia deja răspunsul.

– Silverwood, îi răspunse laconic dr. Kletch.

– Dumneavoastră n-aţi pierdut niciodată un pacient? îi replică ea tăios.

– Ba bine că nu. Tuturor ni s-a mai întâmplat din când în când şi aşa ceva. Însă eşecul dumitale a fost unul public. S-au făcut asupra mea mari presiuni, din toate părţile, ca să preiau cazul acestei fetiţe.

– Eu am calitatea de părinte adoptiv temporar şi îi sunt în acelaşi timp şi psiholog terapeut, îi zise Julia. Făcând un mare efort de voinţă, femeia nu-l categorisi pe interlocutorul ei drept un mare mâncător de rahat. Bineînţeles că acesta voia s-o „ajute" pe Alice, pentru că şi fetiţa l-ar fi ajutat pe el să progreseze în carieră.

– Doctorul Kletch crede că un astfel de copil minor ar trebui internat într-o instituţie de stat, pentru îngrijire terapeutică, spuse şi femeia de la DSHS. În cazul în care nu ne puteţi asigura că o veţi învăţa să vorbească şi n-o să aflaţi cum o cheamă, atunci...

– O s-o învăţ să vorbească, îi replică Julia.

– Dar noi trebuie s-o studiem, interveni din nou savantul specialist în comportament.

– Şi să aflăm multe de la ea, îi ţinu şi dr. Kletch isonul.

Julia se ridică în picioare.

– Sunteţi la fel ca toţi ceilalţi doctori care s-au ocupat în trecut de astfel de copii. Nu vreţi decât să vă folosiţi de ea, să o utilizaţi pe post de cobai de laborator, astfel încât să vă puteţi scrie bine-mersi lucrările ştiinţifice şi să dobândiţi în

modul acesta multă faimă. Iar după ce o veți fi stors de toate informațiile necesare vouă, o veți lăsa în plata Domnului, vă veți vedea liniștiți de alte treburi și nu vă veți mai interesa deloc de ea. Și fetița va crește internată în dosul gratiilor, ca o legumă, burdușită cu tot felul de medicamente. N-am să vă las să-i faceți una ca asta. Copila este temporar fiica *mea* adoptivă și pacienta *mea*. Statul mi-a încredințat-o și m-a autorizat să am grijă de ea și tocmai asta am de gând să fac. Julia se străduí apoi să afișeze un zâmbet vag și adăugă: Dar în orice caz, vă mulțumesc pentru că v-ați arătat preocupați de starea ei.

Pentru o clipă, se lăsă o tăcere mormântală, după care Julia se întoarse spre asistenta socială și îi zise:

– Nu vă lăsați îmbrobodită de ei, doamnă Wharton. *Eu sunt* aceea căreia îi pasă cu adevărat de copila asta.

Doamna Wharton își mușcă buzele cu nervozitate și se uită mai întâi la cei trei doctori, iar apoi din nou la Julia.

– Dr. Cates, ajutați-o pe fetiță să înceapă să vorbească. Se manifestă foarte mult... interes în legătură cu copila asta. Se fac mari presiuni asupra biroului nostru pentru ca ea să fie mutată într-o instituție de tratament. Antecedentele dumneavoastră și frenezia care a cuprins presa îl cam deranjează pe șeful meu. Nimeni nu-și mai dorește un alt... incident.

Ellie făcu un pas înainte.

– Și toate acestea fiind zise, întrevederea noastră a cam luat sfârșit. Vă mulțumim tuturor pentru că v-ați deranjat să veniți până aici. Apoi traversă încăperea și îi îmboldi pe vizitatori spre ieșire.

Doctorii începură să protesteze, să spumege și să facă gesturi largi cu mâinile.

– Dar nu este un medic suficient de bun, spuse unul dintre

ei. Dr. Cates nu este cea mai potrivită specialistă pentru cazul copilei ăsteia.

Ellie zâmbi şi îi forţă să iasă din casă, încuind uşa în urma lor. Când se făcu din nou linişte, câinii începură să latre la etaj. Julia îi putea auzi agitându-se în faţa uşii dormitorului.

– Alice este neliniştită. Câinii reacţionează întotdeauna la starea asta a ei. Aş face bine să mă întorc la ea imediat.

Ellie înaintă iute spre Julia şi o luă de braţ.

– Te simţi bine?

– Da. Ar fi trebuit să-mi închipui că avea să se întâmple asta, după fotografia făcută şi publicată de Mort, după conferinţa de presă... ca şi după toate cele care mi s-au mai întâmplat. Există tot felul de doctori care n-ar ezita câtuşi de puţin să se folosească de Alice pentru a avansa în cariera lor. În acel moment, vocea i se înnecă.

– Nu te lăsa înfrântă de ei, o îndemnă Ellie. Tu o ajuţi pe micuţă.

Julia se uită la sora ei.

– Mi-au... scăpat din vedere nişte lucruri în privinţa lui Amber. Nişte lucruri importante. Poate că...

– Nu face asta, îi spuse Ellie. Acelaşi lucru vor şi ei: să începi să-ţi pui tot felul de întrebări şi să-ţi pierzi încrederea în tine însăţi. Nu-i lăsa să-ţi sădească în suflet îndoiala şi să te înfrângă.

Julia oftă. Simţea ceva ca o căldură puternică venind din interiorul ei şi făcând-o să se crispeze.

– Ăsta nu este un joc. Aici este vorba despre viaţa fetiţei. Dacă nu sunt cea mai bună psihiatră pentru ea...

– Du-te sus, Jules, ca să faci ceea ce ştii tu cel mai bine. Ellie îi zâmbi. Auzi urletul acela? Este copila, care îţi comunică astfel că are nevoie de tine. De *tine*, nu de altcineva.

– Dar mi-e teamă...

– Tuturor ne este teamă.

Julia nu avea ce să mai zică. Suspinând adânc, ieşi din camera de zi şi urcă la etaj. Pe coridor, câinii parcă îşi pierduseră minţile, scheunând şi urlând şi înghesuindu-se unul în celălalt, lângă uşa dormitorului. Geamătul profund şi tânguitor al lui Alice răzbătea prin uşa închisă.

Julia se opri acolo câteva clipe, încercând să-şi regăsească încrederea în propriile-i forţe, dar, în schimb, îşi descoperi doar un zâmbet silit şi nişte mâini tremurătoare. Împingându-i pe câini într-o parte, trecu pe lângă ei şi intră cu hotărâre în vechea ei cameră din copilărie.

Alice se opri imediat din jelanie.

– Trebuie să ştiu dacă poţi să vorbeşti. Situaţia devine disperată. Spre oroarea ei, glasul i se stinse pe când rostea acel din urmă cuvânt revelator. Toate emoţiile pe care le îngropase adânc în suflet sau le reprimase reveneau acum în forţă. Nu se mai putea gândi decât la eşecul ei în privinţa lui Amber. Îşi şterse ochii, deşi nu-i curgeau lacrimi. Te rog să mă ierţi, Alice. Astăzi am avut doar o zi proastă.

Julia se apropie de masă şi se aşează, simţind nevoia refugiului pe care i-l oferea profesiunea ei. Începu să-şi consulte notiţele, încercând să se concentreze asupra lor.

La început, atingerea se dovedi atât de delicată, încât femeia nici măcar n-o remarcă.

Julia se uită în jos.

Alice o privea şi îi mângâia uşor braţul. Se şterse la ochi, deşi nu plângea.

Era vorba despre înţelegere. Alice îi oferea compasiunea ei. Copila îi sesizase tristeţea şi dorise să i-o aline. Empatiza cu Julia, reacţionând în unicul mod pe care îl cunoştea.

Şi dintr-odată, nimic altceva nu mai conta pe lume.

Femeia simţea un val de recunoştinţă faţă de această biată fiinţă mică şi stranie, care tocmai îi întinsese o mână, amintindu-i brusc cât de mult începuse să conteze fetiţa asta pentru ea. Nici titlurile murdare din ziare, nici acei medici ambiţioşi şi nici măcar nepăsătorul sistem de ocrotire a copiilor nu i-o mai puteau răpi. Mângâie obrazul moale şi plin de cicatrici al lui Alice.

– Îţi mulţumesc.

Simţind acea atingere, Alice tresări. Începu să se retragă, probabil ca să se poată ascunde din nou în dosul plantelor.

– Stai aici, îi spuse Julia, prinzând-o de încheietura subţire, delicată şi fragilă a mâinii. Te rog. Rostind acel cuvânt, glasul i se înecă, dintr-o adâncă disperare.

Alice trase adânc aer în piept şi se uită fix la Julia.

– Cunoşti vorbele astea, nu-i aşa? *Stai aici.* Am nevoie şi eu de ceva de la tine, Alice. Am nevoie să-mi permiţi să te ajut.

Cele două se priviră îndelung.

– Tu nu eşti deloc autistă, îi spuse în cele din urmă Julia. Ţie chiar îţi pasă cum mă simt eu. Aş vrea să mă revanşez faţă de tine. Dacă-mi divulgi un anume secret, eu o să pot să te ajut.

15

În cursul următoarelor două săptămâni, povestea doctoriței psihiatre căzute în dizgrație și a pacientei acesteia, tăcuta fetiță fără nume, ținură capul de afiș al titlurilor din toată mass-media. Telefoanele de la secția de poliție erau blocate de nenumăratele apeluri din partea diverșilor doctori, psihiatri, avocați plini de povețe, smintiți și oameni de știință. Se părea că toți năzuiau s-o salveze pe Alice de incompetența Juliei. Doctorii Kletch și Goldberg sunau zilnic. Departamentul pentru Serviciile Sociale și de Sănătate (DSHS) solicita de două ori pe săptămână rapoarte actualizate, sugerând de fiecare dată marea oportunitate a transferării fetiței, pentru a fi mai bine îngrijită, într-o instituție specializată a statului.

Julia lucra câte optsprezece ore zilnic, fiind împreună cu Alice din zori și până-n seară, iar după ce copila adormea, mergea la bibliotecă și petrecea alte ore întregi în fața computerului, căutând informații utile pe internet.

Făcea totul numai pentru binele lui Alice. În fiecare miercuri și vineri, cu o regularitate de metronom, venea la secția de poliție, unde ținea câte o conferință de presă, stând pe podiumul acela, aproape lipită de microfoanele care îi captau și îi amplificau orice vorbuliță. Le comunica reporterilor toate aspectele terapiei pe care o urma Alice,

oferindu-le până şi cel mai mic indiciu care apăruse între timp în legătură cu posibila descoperire a identităţii copilei. Însă astfel de lucruri nu prezentau deloc interes, pentru niciunul dintre ei.

Reporterii îi puneau mereu aceleaşi întrebări, despre trecutul ei, despre regretele şi eşecurile ei, precum şi despre pacienţii pe care nu izbutise să-i salveze. Nu le păsa nici cât negru sub unghie de enormele progrese înregistrate în procesul de recuperare a micuţei Alice. Şi cu toate astea, Julia continua să încerce şi să spere. *Azi fetiţa mi-a întins mâna... Alice şi-a încheiat singură bluziţa... Mi-a arătat o pasăre... A început să mănânce cu furculiţa...*

Tot ce conta în ochii reporterilor era faptul că Alice încă nu rostise niciun cuvânt. Pentru ei acest lucru nu era decât o confirmare în plus a faptului că Juliei nu i se mai putea acorda credit, că nu mai era capabilă să ajute nici măcar un singur copil cu probleme psihice.

Iar cu timpul, până şi readucerea pe tapet a trecutului Juliei începuse să-şi mai piardă din avântul de la început. Articolele despre ea se reduseseră de la amplele reportaje de senzaţie de pe prima pagină a ziarelor la un paragraf sau două în rubricile de interes local sau de ştiri diverse. Conversaţiile curente locale trecuseră şi ele de la subiectul referitor la fetiţa necunoscută la acela al minicutremurelor care începuseră să zguduie Muntele St. Helens şi la care se gândeau acum cu toţii.

De pe podiumul din secţia de poliţie, Julia se uita lung la puţinii reporteri care încă o mai ascultau. CNN-ul, *USA Today*, *New York Times* şi posturile de televiziune cu acoperire la nivel naţional nu mai erau de mult prezente. Mai rămăseseră doar câteva dintre ziarele şi posturile de televiziune locale, iar cele mai multe dintre acestea erau din

micile localităţi ale peninsulei, localităţi printre care se număra şi oraşul Rain Valley. Întrebările ziariştilor erau tot tendenţioase şi brutale, însă acum erau puse cu voci indiferente şi monotone. Nimeni nu se aştepta ca vreuna dintre respectivele întrebări să mai aibă o cât de mică importanţă.

– Asta-i tot, pentru săptămâna în curs, le spuse Julia, sesizând că în sală se lăsase liniştea. Vestea cea mare este aceea că Alice ştie acum să se îmbrace singură. Şi arată o veritabilă predilecţie pentru orice obiect confecţionat din material plastic. Televizorul o cam lasă rece – şi cred că asta se întâmplă din cauză că imaginile se succed prea repede pentru ea – însă poate urmări cât e ziulica de lungă emisiunile de artă culinară. Poate că asta ar putea evoca nişte amintiri cine ştie cui...

– Fii serioasă, dr. Cates, o apostrofă din partea din spate a încăperii un bărbat incredibil de slăbănog, cu un păr zburlit şi o gură de fumător înrăit. Nimeni n-o caută pe fetiţa asta.

Reporterii din sală murmurară aprobator şi începură să discute între ei. Julia îi auzea cum râdeau pe înfundate.

– Nu-i adevărat. Pe lumea asta, un copil nu apare şi dispare aşa, pur şi simplu. Cineva tot trebuie să-i simtă lipsa.

Un bărbat de la KIRO TV înaintă spre ea. Mila din ochii lui negri aproape că era chiar mai greu de suportat decât dezinteresul manifestat de colegii săi de breaslă.

– Dr. Cates, nu ştiu cât este adevărat în legătură cu trecutul dumitale şi cât este doar o născocire a presei, însă mi-am dat seama că eşti o femeie inteligentă. E ceva în neregulă în legătură cu fetiţa asta. Chiar foarte în neregulă. Şi cred că tocmai de aceea părinţii ei au dus-o adânc în pădure, au lăsat-o acolo şi au plecat.

Julia ieşi dindărătul pupitrului şi îi veni în întâmpinare.

– N-ai nicio dovadă în sprijinul acestei afirmaţii. S-ar putea la fel de bine să fi fost răpită cu atât de multă vreme în urmă, încât familia ei să-şi fi luat deja gândul de a o mai găsi şi să fi renunţat la orice încercare de a o mai căuta.

Privirea lui era de neclintit.

– Să fi încetat s-o caute? Să fi încetat nişte părinţi să-şi caute fiica?

– Dacă...

– Îţi urez mult noroc, din toată inima, însă KIRO TV se retrage din această acţiune. Acum, în centrul atenţiei generale se află frământările din măruntaiele vulcanului de pe Muntele St. Helens. Apoi bărbatul scoase din buzunarul cămăşii albe şifonate o carte de vizită şi continuă: Nevasta mea este medic terapeut. O să fiu sincer cu dumneata. Sună-mă în cazul în care descoperi ceva concret şi cu-adevărat important.

Julia citi pe cartea de vizită: JOHN SMITH, ŞTIRI TV. Ştia că postul de televiziune KIRO avea un colectiv de investigaţii de primă mână şi un larg acces la diverse persoane şi în diverse locuri, care pentru ea erau inabordabile.

– Şi cât de mult v-aţi străduit să aflaţi cine este fata?

– Patru reporteri de investigaţii s-au dedicat în totalitate acestei anchete, în primele două săptămâni.

Julia dădu din cap. Tocmai de aşa ceva îi fusese şi ei teamă.

– Mult noroc şi ţie.

Îl urmări îndepărtându-se şi îşi zise în sinea ei că plecaseră acum şi ultimii reporteri cu-adevărat pricepuţi. În miercurea următoare, psihiatra avea să-şi prezinte raportul numai în faţa reprezentanţilor ziarelor locale, mai necunoscute decât cele mai multe dintre licee, precum şi – în cazul în care avea noroc – în faţa câtorva corespondenţi obscuri ai unor publicaţii de scandal.

Peanut traversa încăperea, strecurându-se printre şirurile de scaune metalice pliante şi adunând foile cu noutăţi despre fetiţă, pe care le împărţiseră reporterilor, iar aceştia le ignoraseră sau le aruncaseră pe jos. Botinele ei negre de cauciuc bocăneau pe pardoseală. Cal venea pe urmele ei, strângând şi pliind scaunele.

După câteva clipe, podiumul rămase unicul semn al conferinţei de presă din acea zi. În curând, nu aveau să se mai bucure de participanţi la astfel de evenimente. Julia înţelegea acest lucru, care devenea pentru ea apăsător precum o gravă maladie.

Succesele pe care le comunicase presei în ziua aceea erau foarte importante. În terapia obişnuită, dimensiunea progresului făcut de Alice în trei săptămâni putea fi considerată drept entuziasmantă. Fetiţa învăţase de-acum să mănânce cu tacâmuri şi să folosească toaleta. Ajunsese chiar până acolo încât să-şi manifeste şi compasiunea pentru o altă persoană, însă nimic din toate astea nu rezolva problema principală – a aflării identităţii ei, nu o putea reda pe Alice familiei sale şi lumii reale, nu-i putea garanta Juliei că va continua să lucreze cu micuţa. Ba mai mult, cu fiecare zi care trecea fără ca fata să vorbească, Julia se simţea din ce în ce mai demoralizată. Noaptea, în timp ce stătea în pat şi veghea coşmarurile mute şi somnul agitat ale lui Alice, Julia se întreba dacă era suficient de pricepută sau, şi mai rău, dacă nu cumva iar îi scăpase ceva din vedere.

– Ai fost nemaipomenită astăzi, îi zise Peanut, zâmbindu-i silit. La fel îi spunea după fiecare conferinţă de presă.

– Mulţumesc, îi dădu Julia răspunsul standard. Acum aş face bine să mă întorc acasă, mai adăugă ea, aplecându-se să-şi ia geanta.

Peanut dădu din cap, după care îi strigă lui Cal:

– O s-o duc pe Julia acasă.

Julia ieşi din secţia de poliţie în urma lui Peanut, în lumina de un cenuşiu metalic a asfinţitului. În maşină, rămaseră amândouă cu privirile aţintite drept înainte. Vocea lui Garth Brooks se revărsa din boxe, tânguindu-se în legătură cu prietenii care se dovedeau nedemni de această calitate.

– Mi se pare că nu prea merge aşa cum ar trebui, ce zici? o întrebă Peanut, bătând darabana pe volan, cu ungiile ei vopsite în alb şi negru, ca o tablă de şah, atunci când se oprise la intersecţia în cruce.

– Fata progresează enorm, dar...

– Încă nu vorbeşte. Eşti sigură că poate face asta?

O serie identică de întrebări o frământa şi pe Julia, precum un interminabil monolog interior. Zi şi noapte, ea se tot gândea: *O fi în stare? Va vorbi ea oare? Când anume?*

– Cred din tot sufletul acest lucru, îi răspunse Julia încet. Apoi afişă un zâmbet trist. Şi totuşi, mintea mea începe să se îndoiască.

– Când devenisem de curând mamă, lucrul pe care îl detestam cel mai mult era să schimb scutece. Aşa că, din ziua în care Tara a mea a împlinit doi ani, am început s-o învăţ să meargă la toaletă. Am urmat cu sfinţenie instrucţiunile din toate cărţile de specialitate. Şi ştii ce s-a întâmplat? Tara mea a refuzat să mai facă. Pur şi simplu. După vreo cinci zile, am dus-o la Doc Fischer. Mă speriasem îngrozitor. El a consultat-o pe fetiţa mea, după care m-a privit pe deasupra ochelarilor şi mi-a spus: „Penelope Nutter, fata asta încearcă să-ţi transmită că nu vrea încă să fie învăţată la oliţă". Peanut râse, iar apoi semnaliză şi coti pe şoseaua veche. Nu există pe pământul ăsta nimic mai puternic ca voinţa unui copil. Cred că şi Alice a ta va vorbi doar atunci când va fi pregătită să facă asta.

În cele din urmă, Peanut viră pe aleea de acces şi opri maşina în faţa casei, claxonând de două ori scurt.

Ellie ieşi aproape imediat din casă, la drept vorbind, atât de repede, încât Julia o suspectă că le aşteptase în dosul uşii.

– Îţi mulţumesc că m-ai condus, Peanut.

– Ne revedem miercuri.

Julia coborî din maşină şi trânti portiera, întâlnindu-se cu Ellie pe la jumătatea curţii.

– Fata urlă din nou, se plânse Ellie.

– Când s-a trezit?

– Acum cinci minute. Destul de devreme. Cum a mers?

– Rău de tot, îi răspunse Julia, străduindu-se să pară convingătoare şi descurajată.

– Vor sosi în curând şi rezultatele testelor ADN. Poate că de acolo vom afla ceva în plus. Dacă e victima unei răpiri, vom avea nişte dovezi de la locul faptei, pentru comparaţie.

În ultimele câteva zile, ele tot vânturaseră ideea respectivă ca pe o speranţă salvatoare, deşi aceasta se mai ofilise.

– Ştiu. Din fericire, a fost încadrată în sistem. Asta spusese mereu Julia.

– Din fericire, da.

Cele două surori se priviră lung. Expresia aceea începuse să se cam tocească.

Julia intră în casă şi urcă la etaj. Cu fiecare pas al ei, urletul se auzea tot mai tare. Ştia ce va găsi atunci când va intra în cameră: Alice îngenuncheată îndărătul plantelor ei, cu capul aplecat şi cu faţa în mâini, legănându-se şi tânguindu-se. Era unica ei modalitate de a-şi exprima tristeţea sau frica. Acum se speriase fiindcă dormise mai puţin ca de obicei şi se trezise singură în încăpere. Pentru un copil obişnuit, acest lucru ar fi putut să fie frustrant. Pentru Alice însă era de-a dreptul înfiorător.

În timp ce deschidea uşa odăii, Julia începu deja să vorbească.

– Ce e şi cu tărăboiul ăsta, Alice? Totul e-n regulă. Eşti doar înspăimântată. E şi normal să fii.

Alice se năpusti spre ea, traversând de-a curmezişul camera, cu părul negru fâlfâind, îmbrăcată într-o rochiţă galbenă şi agitându-şi cu mare iuţeală braţele şi picioruşele fusiforme. Fetiţa se agăţă atât de strâns de Julia, încât erau lipite de la brâu la gambă.

Alice băgă o mână în buzunarul Juliei.

Aşa se întâmpla în ultima vreme. Alice simţea în permanenţă nevoia să se afle în imediata apropiere a Juliei, mereu în contact cu aceasta.

Îşi sugea degetul mare şi se uita în sus la Julia, cu o vulnerabilitate care era înduioşătoare şi, în acelaşi timp, înspăimântătoare.

– Hai, Alice, îi zise Julia, prefăcându-se că i se părea absolut normal să aibă un scaiete uman prins de coapsa ei. Dădu la iveală Setul Denver, un ansamblu de jucării de mare utilitate în evaluarea dezvoltării unui copil.

Femeia scoase pe masă clopoţelul, cubul şi păpuşa.

– Te rog să iei loc, Alice, îi spuse Julia, ştiind că fetiţa s-ar fi aşezat doar odată cu ea. Cele două scaune erau suficient de apropiate încât fata să rămână în imediata ei vecinătate.

Se aşezară una lângă cealaltă, cu mâna mică a lui Alice încă înfiptă în buzunarul Juliei. Setul Denver era desfăcut în faţa lor pe masă. Julia aştepta cu nerăbdare reacţia lui Alice.

– Haide odată, o îndemnă femeia, aproape cu disperare în glas. Fă ceva! Vorbeşte-mi. Am mare nevoie să te aud vorbind, micuţo. Ştiu că poţi s-o faci.

Nu primi niciun răspuns din partea lui Alice. În odaie nu se auzea decât sunetul răsuflării uşoare a copilei.

Disperarea începu să-i pună Juliei la grea încercare încrederea şi optimismul, care dădeau semne clare că se cam clătinau.

– Te rog. Vocea îi devenise şoptită, nemaisemănând câtuşi de puţin cu aceea de terapeută. Julia se gândea că timpul trecea prea repede, că interesul presei scădea şi că apelurile telefonice primite la secţia de poliţie din ce în ce mai rare. Te rog. Haide...

Când ajunseră Ellie şi Peanut la secţia de poliţie, clădirea era cufundată în tăcere. Cal era la pupitrul său, cu căştile pe urechi, desenând pe o coală de hârtie un fel de creatură înaripată. La intrarea celor două femei, el întoarse acea bucată de hârtie cu faţa-n jos.

De parcă pe Ellie ar fi interesat-o vreodată să-i vadă schiţele bizare. Le tot făcea încă din clasa a şasea. Unica diferenţă între Cal şi oricare alt băiat pe care îl cunoscuse ea vreodată era aceea că amicul ei nu-şi pierduse între timp nimic din candoarea copilăriei. Întotdeauna apăreau asemenea mâzgăliturі pe bileţelele roz pe care el îi nota mesajele venite în lipsa ei.

– Earl şi-a terminat tura, rosti Cal, dându-şi la o parte din ochi o şuviţă de păr. Mel are de gând să dea încă o raită în direcţia lacului, pentru a vedea ce mai fac puştanii, iar apoi o să plece şi el acasă.

Cu alte cuvinte, viaţa din Rain Valley revenea la normal. Telefoanele nu mai sunau în secţia de poliţie, iar cei doi poliţişti de pe maşinile de patrulare ieşiseră din tură, până la vreo altă eventuală urgenţă.

– Şi am primit şi rezultatele testelor ADN. Ţi le-am lăsat pe birou.

Ellie se opri. Se uitau cu toţii unii la alţii. După un lung

răgaz, femeia se apropie de biroul ei şi se aşează. Scaunul protestă, scârţâind.

Poliţista ridică plicul cu aspect oficial şi îl deschise. Foile dinăuntru cuprindeau o mulţime de termeni ştiinţifici de neînţeles, însă niciunul dintre aceştia nu conta. În capitolul mijlociu, se afla verdictul: *Nu s-a găsit nicio potrivire.*

Pe fila a doua, se afla raportul analizelor de laborator efectuate asupra fibrelor rochiţei. După cum se şi aşteptase Ellie, acesta afirma doar că rochiţa fusese confecţionată dintr-un bumbac alb, ieftin care putea proveni de la numeroase fabrici textile. În ţesătură nu fuseseră identificate nici urme de sânge sau de lichid seminal şi nici prezenţă de ADN străin.

Paragraful final al raportului schiţa în linii generale procedura care trebuia urmată în eventualitatea în care ADN-ul prelevat de la Alice ar fi urmat să fie testat pentru comparare cu vreo altă mostră descoperită între timp.

Ellie simţi gustul amar al înfrângerii. Ce-ar mai fi urmat? Făcuse tot ce se pricepuse mai bine. La naiba! O aruncase pe sora ei în gura lupului, şi cu ce folos? Nu erau mai aproape acum de identificarea fetei decât fuseseră cu trei săptămâni în urmă, iar cei de la DSHS făceau tot mai mari presiuni asupra lor.

Cal şi Peanut îşi luară scaunele şi se aşezară lângă masa de lucru a lui Ellie.

– N-a putut fi identificată? o întrebă Peanut.

Ellie scutură din cap, incapabilă să rostească răspunsul cu glas tare.

– Ai făcut tot ce a depins de tine, o consolă cu blândeţe Cal.

– Nimeni nu putea face mai mult decât ai făcut tu, încuviinţă şi Peanut.

Apoi tăcură cu toţii, ceea ce constituia o veritabilă raritate pentru ei.

În cele din urmă, Ellie împinse hârtiile pe birou.

– Trimiteți aceste rezultate oamenilor care le așteaptă. Cât de multe cereri am primit pentru ele?

– Treizeci și trei. Trag nădejde că poate se va potrivi cu unul dintre aceștia, își exprimă Peanut speranța.

Ellie deschise apoi sertarul de la birou și scoase de-acolo teancul de documente pe care le primise de la Centrul Național pentru Copii Dispăruți. Le citise de cel puțin o sută de ori, folosindu-le ca unic îndreptar de care dispunea. Paragraful final i se întipărise bine în minte și parcă o ardea. N-avea nevoie să-l mai recitească pentru a ști ce cuprindea: *Dacă nimic din toate astea nu conduce la o identificare pozitivă a copilului, atunci ar trebui să vă adresați serviciilor sociale. Cel mai probabil, copilul va fi repartizat într-o casă adoptivă permanentă sau internat într-o instituție terapeutică, ori va fi încredințat spre adopție.*

– Și ce-o să facem în continuare? o întrebă Peanut.

Ellie oftă adânc.

– O să ne rugăm ca ADN-ul ei să se potrivească cu acela al altei persoane.

Dar știau cu toții cât de improbabil era acest lucru.

Niciuna dintre acele treizeci și trei de solicitări nu păruse a fi cât de cât promițătoare. Cele mai multe dintre acestea fuseseră făcute de niște persoane – părinți, avocați și polițiști din alte zone de competență și autoritate juridică – convinse de faptul că respectivul copil căutat era deja mort. Și nimeni nu descrisese semnul particular pe care îl avea Alice din naștere.

Ellie se frecă la ochi.

– Pentru astăzi am terminat. Duceți-vă și voi acasă. Pea, testele ADN le poți trimite la fel de bine și mâine de dimineață. Eu o să am încă o conferință la telefon, cu doamna aceea de la DSHS. Mă aștept să fie nostim de tot.

Peanut se ridică în picioare.

– Iar eu mă întâlnesc cu Benji la popice, la Big Bowl. Mai vine cineva cu mine?

– Nimic nu-mi place mai mult decât să tai frunză la câini în compania unor bărbaţi graşi, îmbrăcaţi în cămăşi asortate din poliester, îi răspunse Cal. Vin şi eu.

Peanut îl fulgeră din priviri.

– Vrei să-i spun lui Benji că ai afirmat despre el că e gras?

Cal râse.

– Stai liniştită, Pea. Pentru el asta n-o să constituie niciun fel de surpriză.

– Ia nu vă mai ambalaţi atâta voi doi, le zise cu plictiseală Ellie. Ultimul lucru pe care ar fi vrut în acel moment să-l audă era o ciorovăială inutilă. Eu una plec direct acasă. Iar tu, Cal, ar fi foarte bine să faci acelaşi lucru. E vineri seară. Fetelor probabil că le este dor de tine.

– Lisa a plecat cu fetele la Aberdeen să-i viziteze pe ai ei. În weekendul ăsta rămân de capul meu. Aşa că o să merg şi eu la Big Bowl. Bărbatul se uită lung la ea. Dar parcă şi ţie îţi plăcea la popicărie.

Ellie îşi reaminti despre vara în care ea şi Cal serviseră la bufetul de la Big Bowl. Acela fusese ultimul an fermecat al copilăriei, după care se dezlănţuiseră toate problemele primejdioase ale adolescenţei. În vara aceea, fuseseră amândoi nişte proscrişi, împrietenindu-se aşa cum o puteau face numai două persoane respinse de societate.

– Asta s-a întâmplat foarte demult, Cal. Nici nu-mi vine să cred că ţi-ai mai amintit.

– N-am uitat absolut nimic. Tonul lui era ciudat de tăios. Apoi se îndreptă spre cuierul de lângă uşă şi îşi înşfăcă haina.

– Azi e o seară cu karaoke, le zise Peanut, zâmbind.

Din acel moment, Ellie era pierdută, iar Peanut ştia al dracului de bine acest lucru.

– Presupun că un cocteil margarita n-ar putea să facă nimănui niciun rău. Era mai bine decât să meargă acasă. Gândul de a-i povesti Juliei despre testele ADN i se părea lui Ellie de nesuportat în clipa aceea.

Pe cealaltă parte de pe Drumul Râului, uriaşii brazi Douglas păreau o lamă de ferăstrău neagră şi fără de sfârşit, cu vârfurile lor ascuţite şi marginile zimţate. Deasupra, cerul era fragmentat de vârfurile arborilor şi de piscurile munţilor. Se vedeau puzderie de stele, unele atât de strălucitoare şi de apropiate, încât dădeau impresia că lumina lor putea ajunge până la solul mustind de apă, însă atunci când Ellie coborî privirea la picioare, nu văzu decât pietrişul întunecat.

Chicoti. Pentru o clipă, fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi să cadă, uitându-se în jos şi văzând acolo ceva ca o pâclă neagră.

– Stai mai încet, îi zise Cal, dând şi el ocol maşinii. Bărbatul o luă de braţ, sprijinind-o.

Se părea că Ellie nu se mai putea abţine să se tot uite la cer. Îşi simţea capul greu, la fel ca şi pleoapele.

– Vezi Marele Polonic? Acesta se afla imediat spre stânga şi exact deasupra casei ei. Tata obişnuia să ne spună că Dumnezeu îl folosea pentru a turna cu el vrajă prin hornul nostru, până în şemineu. Vocea apoi i se stinse brusc. Amintirea aceea o surprinsese. Nu apucase să-şi ridice scutul de protecţie. Uite de ce nu beau eu.

Cal o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

– Credeam că nu bei din cauza întâmplării de la balul de absolvire. Îţi mai aminteşti când ai vomitat pe directorul Haley?

– Am nevoie de alţi prieteni, murmură Ellie, lăsându-se condusă în casă, acolo unde câinii se năpustiră asupra ei cu atâta bucurie, încât ea ameţi şi fu din nou cât pe ce să cadă. Jake! Elwood! Femeia se aplecă şi îi îmbrăţişă, lăsându-i să o lingă pe obraji până ce arăta de parcă tocmai ieşise din bazinul de înot.

– Ar trebui să-i mai dresezi pe câinii ăştia ai tăi, îi zise Cal, ferindu-se din calea nasurilor lor, care amuşinau peste tot.

– Este absolut imposibil să dresezi orice fiinţă dotată cu penis. Ellie rânji în direcţia lui, continuând: Şi tu care credeai că n-am învăţat nimic de pe urma căsniciilor mele. Ea arătă spre scări. Mergeţi la etaj, băieţi. O să vin şi eu imediat.

De-abia după ce le repetă comanda de alte cincisprezece ori, catadicsiră şi câinii să se supună şi să o execute. După plecarea lor, Cal îi spuse:

– Mai bine ai merge şi tu la culcare.

– M-am săturat până peste cap să mă tot culc de una singură. Tu prefă-te că n-ai auzit nimic din ce-am spus. Ellie dădu să se îndepărteze de Cal, dar se opri brusc, ca încremenită. Ai auzit? Cineva cântă la pian. „Delta Dawn". Şi începu să fredoneze: „Delta Dawn, ce floare ţi-ai pus?" Apoi traversă încăperea în paşi de dans.

– Nu cântă nimeni, îi replică bărbatul, după care aruncă o privire spre colţul în care bătrânul pian al mamei lui Ellie era acoperit cu un strat de praf. Asta-i melodia pe care ai cântat-o tu în seara asta, la karaoke. Adică una dintre melodiile pe care le-ai cântat.

Ellie se opri cam nesigură pe picioare şi îl privi lung.

– Eu sunt şefa poliţiei.

– Da.

– Şi m-am îmbătat cu cocteiluri margarita şi am cântat la karaoke... în public. Şi cu uniforma pe mine.

Cal se străduia să-şi ascundă un zâmbet.

– Priveşte şi partea bună a lucrurilor: striptease n-ai făcut, iar la volan nu te-ai urcat.

Femeia îşi acoperi ochii cu o mână.

– Asta-i partea bună, în ceea ce mă priveşte? Doar faptul că nu m-am dezgolit de faţă cu toată lumea şi că n-am comis nicio infracţiune?

– Păi... de data asta, a fost...

– Nu mai încape nicio îndoială că am să-mi fac alţi prieteni. Poţi acum să te duci liniştit acasă. Nu vreau să te mai văd în ochi, niciodată. Făcu apoi o mişcare de răsucire prea bruscă, pentru a-i întoarce spatele, îşi pierdu echilibrul şi căzu ca un copac retezat. Lipsise numai strigătul de avertizare.

– Ah, ce rău te-ai lovit.

Ea se rostogoli şi se întinse pe jos, cât era de lungă.

– Ai de gând să stai acolo ca o momâie sau pui mâna şi mă ridici cu cine ştie ce sistem de scripeţi?

Cal zâmbea cu gura până la urechi.

– O să stau aici ca o momâie. Am înţeles că nu mai suntem prieteni.

– Of, la naiba. Retractez totul. Am redevenit prieteni. Femeia întinse o mână, iar el o ajută să se ridice în picioare. Mă doare rău de tot, constată ea, scuturându-şi pantalonii de praf.

– Cred şi eu. A fost o căzătură zdravănă.

Cal o ţinea în continuare de mână.

– E-n regulă, nene. N-o să mai cad.

– Eşti sigură de asta?

– Aproape sigură. Ellie îşi eliberă mâna. Îţi mulţumesc că m-ai condus acasă. Ne revedem la secţie, la ora opt fix. O să găsim o potrivire de ADN. Am eu aşa o presimţire.

– Să nu fie cumva doar de la tequila.

– Nicio şansă. Noapte bună. Şi femeia porni împleticit spre scară, înşfăcând balustrada tocmai când dădea iar să cadă.

Într-o clipă, Cal se şi afla lângă ea.

– Hei, se încruntă Ellie, simţind că el o luase de braţ. Parcă plecaseşi.

– Sunt încă aici.

Ea îi aruncă o privire. Apucase să urce pe scară doar atât cât ochii lor să ajungă la aceeaşi înălţime, şi atât de aproape încât Ellie îi putea vedea micile tăieturi de pe urma bărbieritului din acea dimineaţă. Îi remarcă şi cicatricea în zigzag de pe maxilar. Cal o avea din vara în care împlinise doisprezece ani. Tatăl său îl fugărise, cu o sticlă spartă de bere în mână. Tatăl lui Ellie îl dusese la spital.

– Cum se face că eşti atât de bun cu mine, Cal? În liceu, nici nu m-am mai uitat la tine.

Acest lucru era foarte adevărat. Odată ce îi înmuguriseră sânii şi începuse să se penseze, depăşind şi faza acneei juvenile, totul pentru ea se schimbase în mod radical. Băieţii începuseră s-o remarce, ba chiar şi cei din echipa de fotbal. Cât ai clipi din ochi, ea îl şi lăsase baltă, şi totuşi Cal nu-i reproşase niciodată aşa ceva.

– Presupun că asta este puterea obişnuinţei.

Ellie se dădu un pas înapoi, ceea ce puse suficientă distanţă între ei.

– Dar cum se face că tu niciodată nu bei împreună cu noi?

– Ba mai beau şi eu.

– Ştiu asta. Dar am zis că nu bei când eşti împreună cu noi.

– Cineva trebuie să rămână treaz ca să-i ducă pe ceilalţi acasă.

– Însă mereu eşti tu acela. Nu se supără Lisa că te ţinem toată noaptea pe drumuri, după fundul nostru?

Bărbatul se uită cu multă luare-aminte la ea.

– Ţi-am mai spus doar. Lisa este plecată, în weekendul ăsta.

– Ea este mai mereu plecată de-acasă.

Cal nu-i răspunse. După câteva clipe, ea uitase deja despre ce vorbeau.

Şi deodată, gândul lui Ellie zbură din nou la fetiţă şi la strădaniile lor zadarnice.

– N-o să-i descopăr familia, aşa-i?

– El, tu întotdeauna ai găsit o modalitate de a obţine ceea ce vrei. Acest lucru n-a constituit niciodată vreo problemă pentru tine.

– Păi, şi-atunci, care a fost problema mea?

– Mereu ţi-ai dorit doar ce nu trebuia să-ţi doreşti.

– Îţi mulţumesc. M-ai lămurit buştean.

Cal păru dezamăgit de vorbele ei, ca şi cum şi-ar fi dorit ca ea să fi spus cu totul altceva. Ellie habar n-avea cât de mult îl deziluzionase, dar într-un fel sau în altul, asta făcuse. Dacă n-ar fi fost atât de ameţită de băutură, probabil că şi-ar fi dat seama şi singură.

– Cu multă plăcere. Vrei cumva să trec să te iau, mâine de dimineaţă?

– Nu-i nevoie. O să mă ducă Jules sau Peanut.

– Bine. Pa!

– Pa.

Ea îl urmări plecând şi închizând uşa în urma lui.

Casa redeveni tăcută. Oftând, femeia urcă la etaj, pe scara îngustă şi mult prea abruptă. Ellie intenţiona să cotească la stânga, spre dormitorul părinţilor – devenit acum al ei –, dar mintea parcă îi era conectată pe pilot automat şi o direcţiona

la dreapta, ca teleghidată, spre vechea ei cameră din copilărie. De-abia atunci când văzu că ambele paturi erau ocupate îşi dădu şi ea seama de greşeală.

Fetiţa se trezise şi o privea. Ellie era sigură că până la deschiderea uşii copila dormea.

– Bună, micuţo, îi şopti ea, tresărind la auzul profundului mârâit de răspuns al copilei. Nu-ţi fac niciun rău, o asigură femeia, retrăgându-se încet spre uşă. Nu ţi-am vrut decât binele. Mi-aş dori...

Ce îşi dorea ea oare? Habar n-avea. Reflectând, ajunse la concluzia că asta era întreaga problemă a vieţii ei, acum şi dintotdeauna: nu ştiuse niciodată ce anume să-şi dorească decât atunci când era prea târziu.

Ar fi vrut să-i poată făgădui copilei că îi vor găsi familia, însă ea nu credea acest lucru. Nu mai credea câtuşi de puţin.

Încrederea Juliei în sine însăşi se eroda continuu şi inevitabil, asemenea unui mal de râu în vremea dezgheţului primăverii. Procesul nu era realmente vizibil nu se desprindeau mari porţiuni de pământ din mal –, însă consecinţa consta într-o modificare a cursului de până atunci al lucrurilor, într-o altă direcţie. Din ce în ce mai mult, Julia se trezea retrăgându-se în lumea sigură a însemnărilor sale. Acolo, în spaţiul acelei liniaturi subţiri şi albastre, ea analiza totul. În timp ce încă era convinsă că Alice avea o putere de înţelegere situată cel puţin la nivelul unui ţânc care de-abia învaţă să meargă în două picioare – pricepând ici şi colo o brumă de cuvinte disparate –, Julia nu înregistra niciun progres concret în determinarea fetei să vorbească. Autorităţile erau cu ochii pe ea. În fiecare zi, dr. Kletch îi lăsa câte un mesaj pe robotul telefonic. Respectivul mesaj avea de fiecare dată acelaşi conţinut: *Dumneata n-o ajuţi*

îndeajuns pe copila asta, dr. Cates. Lasă-ne şi pe noi să ne implicăm.

În acea după-amiază, când o pusese pe fetiţă să tragă un pui de somn, femeia îngenunchease lângă pat, mângâind-o pe părul moale şi negru, bătând-o uşor cu palma pe spate şi întrebându-se cum anume ar fi putut s-o ajute.

Îşi simţi deodată ochii împăienjeniţi şi pe nesimţite lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

Trebuia să meargă în baie şi să-şi refacă machiajul, în vederea conferinţei de presă. Tocmai isprăvise să-şi dea cu rimel, când afară se şi auzi o maşină apropiindu-se. La jumătatea scărilor, se întâni cu Ellie, care urca.

– Ai păţit ceva? o întrebă aceasta, încruntându-se.

– Nu, n-am nimic. Alice a adormit.

– E-n regulă. Peanut te aşteaptă în maşină. Azi o să rămân eu aici.

Julia dădu din cap, apoi îşi luă geanta şi se grăbi să urce în automobil, lângă Peanut.

Cele două străbătură cu maşina, sub o ploaie îndesată, drumul lung de doi kilometri şi jumătate până în oraş. Răpăiala stropilor grei pe parbriz şi pe tavanul maşinii era atât de zgomotoasă, încât făcea imposibilă orice conversaţie. Ploaia părea să bolborosească asurzitor pe caroseria automobilului.

În timp ce Peanut parca maşina, Julia îşi deschise umbrela şi o luă la fugă spre secţia de poliţie. După ce îşi atârnă în cuier haina, pe când se apropia de podium, cruda realitate o izbi cu toată forţa.

Absolut toate locurile din sală erau goale.

Nu mai venise nimeni.

Cal şedea la pupitrul lui de dispecer şi o privea cu părere de rău.

Julia se uită la ceas. Conferința de presă trebuia să fi început deja de cinci minute.

– Poate că...

Ușa se deschise brusc și intră și Peanut, îmbrăcată în pelerina de la uniformă și cu picături de ploaie scurgându-i-se pe față.

– Unde naiba e toată lumea?

– N-a mai venit absolut nimeni, îi răspunse Cal.

Figura dolofană a lui Peanut păru să se pleoștească deodată. Femeia făcu niște ochi mari, înțelegând totul, iar apoi resemnându-se cu situația. Se apropie de colegul ei, care se ridicase în picioare, și se lipi de el. Acesta o luă de mână.

– E de rău.

– E foarte rău, încuviință și Julia.

În următoarea jumătate de oră, așteptară cu toții, într-o tăcere apăsătoare, tresărind de fiecare dată când suna telefonul. Pe la ora cinci fără un sfert, nimeni nu mai putea pretinde că nu se isprăvise totul.

Julia se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întorc acasă, Peanut. În curând, Alice se va trezi. Julia își luă geanta și o urmă pe Peanut la mașină.

Ploaia se oprise. Cerul avea o nuanță vânăt-cenușie, parcă într-o deplină concordanță cu starea ei sufletească. Știa că s-ar fi cuvenit să converseze cu Peanut, răspunzându-i cel puțin la șirul nesfârșit de întrebări, însă nu se simțea în stare să o facă.

Peanut coti pe Strada Principală.

– Aaa, da, spuse femeia și trase mașina pe unul dintre locurile de parcare oblice din fața birtului Picătura de Ploaie. I-am promis lui Cal că o să-i aduc ceva de mâncare, pentru cină. Mă-ntorc cât ai clipi din ochi. Și dispăru mai înainte ca Julia să-i fi putut răspunde ceva.

Coborî apoi şi ea din maşină. Intenţionase să-şi ia o ceaşcă de cafea, dar odată ce ieşise la aer, parcă nu se mai simţea capabilă să se mişte. Vizavi, se afla Parcul Sealth. Acolo îşi făcuse Alice prima oară apariţia. Arţarul, acum desfrunzit, îşi întindea ramurile golaşe către cerul care se întuneca. Pădurea din depărtare, deja în întuneric, nu o mai putea distinge.

Oare cât de mult timp ai stat tu acolo?

Julia simţi în apropiere prezenţa cuiva. Se smulse din reverie şi se răsuci pe calcâie, aşteptându-se să-i apară în faţă figura zâmbitoare a lui Peanut.

Îl văzu în schimb pe Max, îmbrăcat în jeanşi, cu o haină de piele neagră şi un tricou alb. Nu-l mai întâlnise de săptămâni întregi. Îl evitase intenţionat. Iar acum, el se afla acolo, parcă prea aproape de ea şi prea sufocant.

– Nu te-am mai văzut de mult.

– Am fost extrem de ocupat.

– Şi eu la fel.

Cei doi rămaseră nemişcaţi, uitându-se unul la celălalt.

– Ce mai face Alice?

– Progresează.

– Tot nu vorbeşte?

Ea tresări.

– Încă nu.

Max se încruntă uşor, numai o fracţiune de secundă. Femeia se întreba dacă nu cumva i se păruse, când el o încurajă:

– Să nu te simţi frustrată. O ajuţi enorm.

Julia fu surprinsă să constate cât de mult însemnau pentru ea acele vorbe simple.

– Cum de ştii mereu ce anume îmi face bine să aud?

Bărbatul îi zâmbi.

– Ăsta-i talentul meu supranatural.

În spatele lor se auzi clinchetul unui clopoţel şi Peanut ieşi din birt.

– Bună ziua, doctore Cerrasin, ce mai faci? îi zise ea, uitându-se de la Max la Julia şi înapoi. Părea sigură că pierduse ceva important.

– Bine. Bine. Dar tu?

– Bine şi eu, îi răspunse Peanut.

Max nu-şi mai lua ochii de la Julia, care se simţea străbătută de mici fiori. Probabil din cauza frigului, îşi spuse ea.

– Ei bine, spuse femeia, intenţionând să schimbe subiectul. Însă nu izbuti decât să se holbeze în continuare la el.

– E vremea să cam plec, rosti într-un târziu Max.

Puţin mai târziu, pe când se aflau amândouă în maşină, în drum spre casă, Peanut i se adresă Juliei ca din întâmplare:

– Doctorul Cerrasin este fără îndoială un bărbat extrem de chipeş.

– Aşa să fie oare? îi replică Julia, uitându-se pe geam. N-am prea băgat de seamă.

Peanut izbucni în hohote de râs.

16

Când Julia ajunse acasă, Ellie se afla în camera de zi, recitind din scoarţă-n scoarţă – nici nu mai ştia pentru a câta oară – rapoartele referitoare la dispariţiile de copii.

Din expresia dezamăgită de pe chipul surorii ei, Ellie înţelese imediat cum anume decurseseră lucrurile la conferinţa de presă. Era unul dintre acele momente în care şi-ar fi dorit să nu mai aibă un atât de ascuţit spirit de observaţie. Remarcă toate noile cute de pe faţa Juliei, paloarea tenului ei şi kilogramele pe care le pierduse. Julia devenise o adevărată slăbănoagă.

Ellie se simţi străbătută de o undă de vinovăţie. Era greşeala ei că Julia se stingea văzând cu ochii. Dacă şi-ar fi făcut mai bine datoria, întreaga povară a identificării n-ar mai fi căzut acum în întregime pe firavii umeri ai surorii sale. Dar uluitor era faptul că Julia n-o învinovăţise nici măcar o singură dată.

Desigur că ele două de-abia dacă se mai văzuseră în ultimele zile. De când declanşaseră seria conferinţelor de presă, Julia lucrase asemenea unui veritabil robot. În fiecare oră a fiecărei zile, ea rămânea să muncească în acel dormitor de la etaj.

– Nu a mai venit niciun ziarist, îi spuse Julia, aruncându-şi geanta pe canapea. În vocea ei se simţea un mic tremur, poate

din cauza extenuării sau poate şi din aceea a sentimentului de eşec. Se aşeză în balansoarul preferat al mamei lor, însă nu se putu relaxa. Şedea acolo ţeapănă de încordare, amintindu-i lui Ellie de un băţ de chibrit ars şi subţiat atât de mult, încât se putea încovoia oricând.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă doar de trosnetele lemnelor care ardeau în cămin.

Ellie privi spre scări şi se gândi la Alice.

– Ce-o să facem în continuare? îşi întrebă ea sora.

Julia îşi privi mâinile, pe care şi le împreunase în poală. Era trist să observi cât de plăpândă devenise deodată.

– Fac progrese remarcabile cu ea, şi cu toate astea...

Ellie aşteptă. Julia lăsase fraza neterminată. Vorbele i se pierduseră în liniştea din încăpere.

– Şi cu toate astea, ce anume?

În cele din urmă, Julia ridică privirea spre sora ei.

– Poate că... nu sunt suficient de pricepută.

Ellie văzu cât de vulnerabilă era în acele momente Julia şi ştia că avea nevoie de vorbe potrivite de încurajare din partea ei. Însă arareori făcuse ea aşa ceva.

– Tata îmi spunea mereu cât de strălucită erai, şi că aveai să ajungi departe datorită inteligenţei tale. Cu toţii am remarcat acest lucru. Nu încape nici urmă de îndoială că eşti extrem de pricepută.

Julia scoase un sunet ciudat, aproape ca un sforăit.

– Tata? Probabil că glumeşti. Niciodată nu s-a gândit decât la el însuşi.

Ellie era atât de uluită de acea observaţie, încât îi trebui ceva timp ca să formuleze un răspuns.

– Tata? El avea visuri mari în legătură cu noi. Ce-i drept, din partea mea a suferit o cruntă dezamăgire, după ce am ratat şi cea de-a doua căsnicie, însă în ceea ce te priveşte... simţea numai mândrie şi bucurie.

– Tu vorbeşti oare despre Marele Tom Cates, cel care îi sufoca pe toţi din jurul său şi care a strivit personalitatea soţiei lui?

Ellie râse. Vorbele Juliei i se păreau ridicole şi absurde.

– Zău? Dar, pur şi simplu, o adora pe mama. Fără ea, nu putea nici măcar să respire.

– Iar ea nu mai avea cum să respire lângă el. Odată, l-a şi părăsit, timp de două zile. Ştiai asta? Pe atunci aveam paisprezece ani.

Ellie se încruntă.

– Când ea a plecat acasă, la bunica Dotty? Păi, s-a întors repede. Ellie făcu un gest de nerăbdare din cap. Adevărul este că amândoi au crezut în tine şi le-ai frânge inimile dacă ar şti că pui la îndoială acest lucru. Dacă ai fi din nou cea de altădată, iar copila de la etaj ar avea o nevoie acută de ajutorul tău, ce ai face, în momentul de faţă?

Julia dădu din umeri.

– Aş urca la ea şi aş încerca o soluţie ceva mai radicală, ca să văd dacă ar putea-o ajuta un mic contraşoc.

– Păi, ar fi bine să procedezi în consecinţă.

– Şi dacă se va dovedi o soluţie greşită?

– Atunci, vei încerca altceva. N-o să se omoare ea din cauza greşelii tale. Ellie îşi dădu seama o clipă prea târziu de ceea ce spusese. Când se uită la Julia, o văzu palidă la faţă, cu ochii goi, dar în cele din urmă sora ei îşi reveni. Asta e, nu? Totul se leagă de ceea ce s-a întâmplat la Silverwood, am dreptate, sau nu? S-ar fi cuvenit să-mi închipui.

– Anumite lucruri... te marchează.

Ellie nici măcar nu-şi putea închipui cât de grea era acea povară şi cum de o putea îndura sora ei. Însă mai era un singur lucru care trebuia spus.

– Trebuie să încerci în continuare.

– Dar dacă n-o ajut pe cât ar trebui? Doctorii de la instituţia de orcotire...

– Sunt nişte dobitoci. Ellie se aplecă înainte şi se uită drept în ochii surorii sale. Îţi mai aminteşti când ai venit acasă, la înmormântarea tatei? Erai în toiul stagiului de chirurgie. Te-am întrebat cum puteai să suporţi tensiunea... ştiind că, în cazul în care greşeai, pacientul putea muri. Îţi mai aminteşti?

– Da.

– Iar tu mi-ai răspuns textual că asta face parte intrinsecă din profesiunea de medic. Şi mi-ai mai spus că uneori continui să mergi mai departe numai fiindcă n-ai de ales.

Julia închise ochii şi oftă.

– Îmi amintesc.

– Ei bine, acum a venit vremea să continui să mergi mai departe. Fetiţa de la etaj are nevoie ca tu să ai încredere în tine însăţi.

Julia se uită în susul scărilor. După o pauză lungă, zise:

– Dacă ar fi să încerc o soluţie ceva mai radicală, aş avea nevoie de ajutorul tău.

– Desigur, doar să-mi spui ce trebuie să fac.

Pentru o clipă, Julia se încruntă uşor. Apoi se ridică în picioare.

– Găseşte-ţi un loc ferit în penumbră, ascunde-ţi acolo târtiţa şi stai liniştită.

– Şi?

– Şi aşteaptă.

Julia se trezi că urcă scările cu o surprinzătoare vioiciune. Până la conversaţia pe care tocmai o purtase cu sora ei la parter, nu-şi dăduse seama că, pe nesimţite, începuse să renunţe. Nu la Alice, în niciun caz. Renunţa la încrederea în

ea însăşi. Din ce în ce mai des, în cele mai adânci şi mai întunecate ore ale nopţii, îşi pusese la îndoială competenţa, întrebându-se dacă o ajuta pe Alice sau mai mult îi făcea rău, punându-şi în continuare întrebări în legătură cu Amber şi cu celelalte victime ale acesteia. Şi cu cât se întreba mai mult, cu-atât mai slăbită se simţea, iar cu cât se simţea mai slăbită, cu-atât se întreba şi mai vârtos. Era un cerc vicios care o putea distruge dacă nu se elibera din el.

Se îndreptă de spate, îşi împinse bărbia înainte şi adoptă o atitudine victorioasă. Acest lucru, laolaltă cu speranţa că totul era încă în regulă cu ea îi dădură Juliei tăria de a deschide uşa dormitorului ei din copilărie.

Alice era culcată pe pat, încolăcită precum un rulou de scorţişoară. Ca întotdeauna, dormea deasupra păturilor. Indiferent cât de frig era în cameră, fetiţa nu se învelea niciodată.

Julia se uită la ceas. Se făcuse aproape ora şase. Dintr-un moment într-altul, Alice avea să se trezească. Micuţa îşi respecta orarul zilnic, cu precizia unui tren japonez. Se scula în fiecare dimineaţă la ora cinci şi jumătate, îşi făcea somnul obişnuit de după-amiază de la patru şi jumătate la şase, adormind apoi în fiecare seară exact la ora unsprezece fără un sfert. Julia ar fi putut să-şi potrivească ceasul după aceste repere. Şi tocmai această schemă precisă le şi permisese organizarea conferinţelor de presă.

Femeia închise uşa, care păcăni cu zgomot. Îşi luă apoi însemnările din cutia de pe cel mai de sus raft al dulapului de haine, şi se aşeză la masă. Citi ceea ce îşi notase în acea dimineaţă.

Astăzi Alice a luat exemplarul nostru din Grădina Secretă. *Cu o remarcabilă îndemânare, a răsfoit-o, pagină cu pagină. Ori de câte ori găsea*

câte un desen, făcea un zgomot şi lovea pagina respectivă cu palma, iar apoi se uita după mine. Pare că vrea să văd în permanenţă ce face.

Continuă să mă urmeze ca o umbră, oriunde m-aş duce. Adesea îşi înfige mâna sub centura mea sau în betelia pantalonilor şi se lipeşte de mine, mişcându-se cu o neaşteptată îndemânare, pentru a vedea unde merg.

Încă nu manifestă niciun interes real pentru alte persoane. Când intră cineva în odaie, fata se grăbeşte să ajungă în „jungla" ei şi se ascunde. Sunt absolut convinsă că socoteşte că, în timp ce se află acolo, noi n-o putem vedea.

Este tot mai posesivă cu mine, mai ales atunci când nu suntem singure. Asta-mi demonstrează că este capabilă să se ataşeze, realizând legături strânse. Neputând – ori nevrând – să-şi exprime prin vorbe această posesivitate, atunci când alţi oameni discută cu mine utilizează orice are la îndemână pentru a face zgomot – lovind în perete, sforăind, târşâindu-şi picioarele, urlând. Nutresc speranţa că, într-o bună zi, cât mai apropiată, frustrarea ei odată ajunsă la limitele acestor forme de comunicare o va sili să-şi exprime sentimentele prin cuvinte.

Julia luă apoi un pix şi adăugă pe hârtie:

În ultima săptămână, fata pare să se fi obişnuit cu noul ei mediu, în care acum se simte bine. Încă îşi mai petrece lungi intervale de timp la fereastră, dar numai dacă sunt dispusă să stau şi eu cu ea. Am observat o curiozitate crescândă pentru noua ei lume. Se uită dedesubtul şi în jurul diverselor lucruri, trage de sertare, deschide dulapuri. Încă se fereşte să atingă vreun obiect de metal – şi ţipă când atinge

din greşeală ceva metalic –, dar de uşă se simte atrasă şi se apropie pe furiş. Astăzi m-a tras de două ori spre uşă şi a insistat să mă aşez şi eu pe jos, lângă ea, petrecându-şi aproape o oră într-o linişte totală, holbându-se la fâşia de lumină care intră de pe hol, pe dedesubt. Câinii se aflau de cealaltă parte a uşii, scheunând şi zgâriind lemnul, pentru a li se da şi lor drumul înăuntru. Se pare că Alice începe să se întrebe ce-o fi oare dincolo de această încăpere. E un semn bun – fiindcă marchează trecerea fetei de la frică la curiozitate. De aceea, cred că a sosit vremea să-i mai extind puţin universul. Însă va trebui să avem mare grijă. Sunt absolut convinsă că pădurea va exercita o puternică atracţie asupra ei. Undeva pe-acolo, în întunecimea aceea, este şi locul care a constituit casa ei.

Julia auzi foşnet de mişcare pe pat. Vechea ramă de lemn scârţâi, în vreme ce Alice se trezea din somn şi se ridica. La fel ca de fiecare dată, fata se dădu jos din pat şi merse direct în baie. Alergă fără să mai stea nicio clipă pe gânduri şi aproape fără să facă zgomot cu picioarele pe podea şi intră în camera mai mică de-alături. Câteva momente mai târziu, se auzi tragerea apei. Apoi Alice fugi spre Julia, se lipi de ea şi îşi băgă o mânuţă într-un buzunar al pantalonilor ei.

Femeia lăsă jos pixul, după care îşi adună agendele şi carneţelele şi puse totul la adăpost, pe un raft înalt. Alice se mişca alături de ea, fără să facă nici cel mai mic zgomot şi fără să piardă nicio clipă contactul cu Julia. Aceasta se apropie de comoda cu sertare, de unde scoase o salopetă albastră şi un frumos pulover roz.

– Îmbracă-te cu astea, îi spuse ea, întinzându-i-le lui Alice, care se conformă cu docilitate.

Fata făcu mai multe încercări nereuşite de a îmbrăca puloverul – tot confundând mânecile cu gulerul. Când Alice se enervă şi începu să răsufle din greu şi să pufnească, Julia îngenunche lângă ea.

– Te simți frustrată. Nu-i nimic. Uite! Pe aici îți bagi căpșorul.

Alice se calmă de îndată și o lăsă pe Julia să o ajute, însă refuză cu îndârjire pantofii. Pur și simplu, nu voia să se încalțe. Iar până la urmă, Julia renunță să mai insiste.

– Vino cu mine, îi spuse ea, dar să știi că o să-ți cam înghețe picioruşele. Și femeia îi întinse o mână.

Alice se lipi de Julia și își băgă din nou o mână în buzunarul acesteia.

Cu multă blândețe, Julia o îndepărtă puțin pe față. Apoi îi întinse din nou mâna.

– Prinde-mă de mână, Alice, îi spuse femeia, cu o voce catifelată, ca de mătase.

Alice răsufla precipitat. Tulburarea ei era extrem de vizibilă.

– Totul este în regulă.

Trecură câteva minute care păreau interminabile. Amândouă rămaseseră absolut nemișcate. Alice mai încercă de două ori să-și întindă mâna spre buzunarul Juliei și de fiecare dată fu refuzată, delicat, dar în același timp foarte ferm.

Într-un târziu, pe când Julia începuse deja să se întrebe dacă planul ei avea sau nu sorți de izbândă, Alice făcu un pas spre ea.

– Așa, îi zise Julia. Acum ia-mă de mână.

Alice îi întinse încet și cu multă nesiguranță mâna, făcând poate cel mai curajos gest pe care îl văzuse Julia vreodată. Fata era vădit înspăimântată – respira greu, tremura și avea în ochi o privire aproape terorizată – și totuși întindea mâna spre femeie.

Julia prinse ușor între mâinile ei mânuța tremurătoare a lui Alice.

– Nu-ţi fac niciun rău, încercă ea s-o liniştească pe copilă, uitându-se la ea.

Alice scoase un suspin de uşurare.

Ţinând-o de mână, Julia o conduse apoi, fără grabă, către uşă.

Când se apropiară de ieşire, Alice se opri şi scoase un mic scâncet. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de uşă. Se uită cu groază la clanţa lucioasă, care sclipea.

– Totul e-n regulă. Nu ţi se întâmplă nimic rău. Eşti în siguranţă. Julia o strânse uşor de mână ca s-o liniştească. Rămaseră un timp pe loc, când tremurăturile micuţei se mai potoliră, Julia dădu să pornească iar spre ieşire.

Alice încercă să o tragă înapoi.

Julia o strânse repede de mânuţă, spunându-i pe un ton liniştitor:

– E-n regulă. Ţi-e frică, dar n-o să ţi se întâmple nimic rău. Şi apăsă pe clanţă, deschizînd apoi uşa. În faţa celor două, apăru holul. Lung, drept şi luminat de mai multe aplice. Nu existau umbre sau locuri ascunse. Câinii erau şi ei acolo. La ivirea lui Alice, începură să latre şi să ţopăie, năpustindu-se imediat spre ea.

Alice se lipi şi mai strâns de Julia. La apropierea câinilor, fata întinse spre ei o mână mică şi albă şi slobozi din gâtlej un sunet slab bolborosit.

Câinii se opriră din avântul lor şi se aşezară pe cozi, rămânând în aşteptare.

Alice ridică privirea către Julia.

Julia nu-şi dădu prea bine seama despre ce anume era vorba.

– E-n regulă, Alice, îi zise ea, neştiind nici măcar ce anume îngăduise, dar văzând întrebarea din ochii copilei.

Foarte încet, Alice îşi eliberă mâna din mâna Juliei şi se

apropie de câini, care rămăseseră complet nemişcaţi. Când Alice întinse mâna spre ei, se treziră brusc la viaţă şi, ca la un semnal, începură s-o lingă şi s-o atingă cu lăbuţele.

Alice se aplecă spre câini, chicotind zgomotos în momentul în care ei începuseră s-o atingă cu nasurile pe gât.

Julia se bucură nespus de mult văzând noul zâmbet de pe faţa lui Alice.

Trecură astfel câteva minute bune. În cele din urmă, fetiţa plecă de lângă câini şi reveni alături de Julia, înfigându-şi mâna în betelia pantalonilor acesteia.

– Haide, Alice, să mergem, o îndemnă femeia.

Iar copila se lăsă condusă încet, pe coridor. Odată ajunsă acolo, deveni neliniştită. Se uită înapoi, cu jind, la plantele din dormitor. Când încercă să se retragă cu un pas, Julia îi spuse cu fermitate:

– Pe-aici mergem.

Femeia o duse spre scară. În capătul de sus al acesteia, cele două făcură încă un popas. Câinii le urmau, mişcându-se fără zgomot.

Julia ar fi vrut s-o ridice pe Alice şi să coboare treptele cu ea în braţe, însă nu îndrăzni. S-ar fi putut ca fata să se zbată atât de puternic pentru a se elibera, încât femeia ar fi fost în pericol s-o scape din mâini.

Şi-atunci, ţinând-o în continuare pe Alice de o mânuţă, ea coborî prima treaptă.

Fetiţa o privi îndelung, analizând în mod evident tumura ciudată pe care o luau evenimentele aflate în curs de desfăşurare. În cele din urmă, o urmă pe Julia. Şi astfel, coborând treaptă cu treaptă, cele două ajunseră jos, în camera de zi, îndreptându-se spre canapea. Afară se lăsase deja întunericul nopţii.

Femeia deschise uşa verandei spre întunecimea de-afară.

Aerul avea deja mirosul iernii care se apropia cu paşi repezi, al frunzelor moarte căzute din copaci şi al ierbii mustind de apă, în urma ploii. Se simţea şi parfumul ultimilor trandafiri care supravieţuiseră încă în tufişurile de lângă casă. Câinii se repeziră imediat în curte şi începură să se hârjonească.

Alice suspină în surdină şi făcu un pas singură, iar apoi încă unul, până ce ajunseră amândouă pe verandă. Fură întâmpinate de scârţâiturile scândurilor din lemn de cedru din care era făcută duşumeaua. Balansoarul mamei era clătinat uşor, înainte şi-napoi, de adierea brizei.

Acum Alice se lăsă uşor condusă şi coborî treptele, cotind pe după colţ şi ajungând în curtea plină de iarbă. Clipocitul râului se auzea cu claritate, iar frunzele foşneau şi cădeau pe pajişte. Mii de frunze cădeau toate deodată, deşi vântul era mângâietor ca răsuflarea unui copil.

Alice îşi trase mâna din mâna Juliei şi o înşfăcă pe aceasta de cracul pantalonului, după care se lăsă în genunchi, încremenind acolo, cu bărbia lăsată în piept.

Sunetul pe care îl scotea era atât de slab, atât de firav, încât Julia îl confundă cu o uşoară intensificare a vântului.

Apoi, Alice ridică privirea spre cerul nopţii şi scoase un urlet care vibră prelung în văzduh. Era un sunet atât de trist şi de însingurat, încât, auzindu-l, îţi venea să plângi sau să urli şi tu împreună cu fata. Te făcea să te gândeşti la tot ce ai iubit vreodată şi ai pierdut, şi la toate iubirile pe care nu le-ai întâlnit niciodată.

– Dă-i înainte, Alice, o îndemnă Julia, constatând cât de gutural îi suna glasul. Nu era deloc un semn de profesionalism să se lase atât de impresionată, însă nu avea ce face. Descarcă-te! În felul ăsta ştii tu să plângi, nu-i aşa?

După ce urletul încetă, Alice rămase din nou tăcută, îngenuncheată în iarbă, atât de încremenită încât parcă se

contopise cu peisajul. Apoi, deodată, începu să se mişte, aplecându-se în faţă şi culegând din beznă o delicată floricică galbenă de păpădie. Julia nu putuse nici măcar zări acea floare. Dintr-o singură mişcare, fetiţa separă tulpina de rădăcină şi o mâncă pe aceasta din urmă.

– Asta-i lumea pe care o cunoşti tu, aşa este? Julia încercă să o facă pe Alice să nu se mai ţină de pantalonii ei, pentru ca fata să poată umbla în voie pe iarbă, dar micuţa se opuse. Eu n-o să te părăsesc, însă tu încă nu ştii acest lucru. Cineva te-a părăsit prin pădurile astea, nu?

În liniştea care urmă după întrebarea ei, se auziră croncănitul unei ciori şi ţipătul unei bufniţe. După câteva clipe, pădurea de lângă proprietatea lor se umplu de ciripit de păsări, în timp ce crengile nevăzute pârâiau şi scârţâiau, iar acele de pin foşneau.

Alice imită la perfecţie fiecare ciripit, iar păsările îi răspunseră.

Pe întuneric, Julia îşi dădu seama abia după o vreme de ceea ce se întâmpla.

Curtea se umpluse de păsări, care formau un cerc larg în jurul lor.

– Doamne Dumnezeule..., se auzi vocea lui Ellie, de undeva din penumbră.

În urma acelui zgomot, păsările îşi luară zborul care încotro, fâlfâind rapid şi sonor din aripi.

Undeva în depărtare, urlă un lup.

Alice răspunse chemării acestuia.

Juliei îi trecu un fior pe şira spinării. Dintr-odată, i se făcuse foarte frig.

– Nu te mişca, îi spuse ea lui Ellie, când auzi un foşnet de frunze.

– Dar...

– Şi nu mai vorbi.

De data asta, Alice fu cea care o luă pe Julia de mână. Era pentru întâia oară când fata prelua iniţiativa. Julia nu-şi putu reprima un zâmbet.

– E bine, micuţo. O să te urmez.

În acel moment, norul din faţa lunii se dădu la o parte, purtat de vânt. În urma lui, strălucirea lunii năvăli pe iarbă şi lumină râul. Totul părea argintiu, vrăjit.

Alice făcu un semn spre tufele de trandafiri. Acestea erau înalte şi desfrunzite, ca iarna, şi teribil de dornice să le fie tăiate crengile prea lungi. Fetiţa îşi eliberă mâna din mâna Juliei şi se apropie de trandafiri cu o siguranţă de sine pe care femeia nu i-o mai văzuse până atunci. Micuţa se întinse şi ridică bărbia. La început nu se strădui prea tare şi îşi ţinu o mână pe abdomen. Lumina lunii sclipea în părul ei, care semăna cu o aripă de corb, neagră ca smoala şi cu reflexe albăstrui.

Noaptea aceea părea atinsă de magie, parcă licărind fermecată. Stelele scânteiau sus pe cer. Julia ar fi jurat că putea auzi chiar şi oceanul. Se retrase încet, lăsând-o pe Alice să exploreze pe îndelete acel perimetru al lumii care îi era atât de familiară. O simţi pe sora ei apropriindu-se.

Ellie se opri chiar lângă ea.

– De unde ştii că ea n-o să fugă?

– Nu ştiu. Totuşi, contez pe ataşamentul ei faţă de mine. Iar din pădure, fata are amintiri extrem de neplăcute.

– Asta e o gigantică jumătate de adevăr.

Julia urmărea cum Alice se apropia de tufa de trandafiri, întrebându-se ce ar face fata dacă s-ar înţepa într-un spin. Va reveni oare la ea, căutând ajutor sau alinare? Învăţase cumva copila că nu mai era singură pe lume sau urma să se simtă trădată de acel loc străin ei şi să se refugieze din nou în universul pe care îl cunoştea?

– Să ai grijă, Alice, o avertiză Julia. Există acolo şi nişte spini.

Fetiţa întinse mâna după un singuratic boboc roz şi îl rupse din tufiş, după care îl mângâie cu o gingăşie care o surprinse pe Julia, iar apoi se întoarse şi se apropie încet de râu, oprindu-se pe o ieşitură de pământ.

Julia şi Ellie o urmară, gata amândouă să o salveze, în cazul în care fetiţa ar fi sărit în apă.

Însă Alice continuă să meargă pe malul râului, până într-un loc în care iarba era călcată în picioare. Acolo, se lăsă în genunchi şi îşi aplecă fruntea, scoţând un urlet tânguitor.

– Îşi cheamă lupul, rosti încet Julia. Îi povesteşte ce i s-a întâmplat şi îi spune că îi e dor de el.

Ţinându-şi răsuflarea, aşteptară apoi un răspuns, dar nu auziră decât foşnetul copacilor şi susurul gâlgâit al râului.

– Puiul ei de lup este la ferma pentru sălbăticiuni, împreună cu alţi lupi, spuse într-un târziu Ellie. E prea departe, ca s-o poată auzi.

Julia o lăsă acolo pe Ellie şi se apropie de Alice. Venind din spatele ei, o atinse pe umăr.

Fata se întoarse şi se uită în sus la Julia, cu nişte ochi atât de întunecaţi şi de impenetrabili, încât păreau să reflecte în ei tot cerul fără de sfârşit al nopţii.

Julia îngenunche pe iarba umedă.

– Vorbeşte cu mine, Alice. Ce simţi tu, în clipa asta? Nu trebuie să-ţi fie frică. Aici eşti în siguranţă.

Noaptea e plină de zgomote. Uneori, acestea sunt atât de puternice, încât Fata nu mai poate auzi sunetele mai slabe, acoperite de celelalte. Aşa i se întâmplase dintotdeauna. Trebuia să se străduiască să nu mai audă animalele, insectele, vântul şi frunzele. Simte nevoia să închidă ochii şi să-şi

asculte propriile bătăi ale inimii, până ce nimic altceva nu mai există pentru ea pe lume. Chiar şi în bezna adâncă a nopţilor fără lună, ea vede prea multe – un păianjen înaintând pe pământ, la picioarele ei, două ciori uitându-se la ea dintr-un copac vineţiu, un fluturaş de noapte zburând de-a lungul râului. În depărtare, aude freamătul unei pisici plecate la vânătoare.

Măcar dacă cele două „Ea" ar înceta să mai vorbească aşa de tare. Atunci Fata ar putea să răsufle şi ea mai în voie. Simte o încordare în piept şi asta o sperie. S-ar fi cuvenit să se simtă în siguranţă acolo, la graniţa lumii ei. Acum ar fi putut să fugă cu multă uşurinţă, dacă ar fi vrut să facă asta. Dacă era atentă şi urma albia râului, putea să-şi regăsească peştera.

De câte ori stătuse lângă cutia cea înşelătoare, scoţându-şi braţul afară, în aerul înmiresmat, visase cu ochii deschişi la o astfel de ocazie. La eventualul moment în care Păr-de-Soare s-ar fi uitat într-o altă parte, iar Fata ar fi fugit.

Însă acum ea nu mai vrea să plece.

Se uită în jos, la picioarele ei. Acestea au o călcătură stabilă şi fermă, la fel ca orice rădăcină de copac. Aici vrea să rămână. Împreună cu Păr-de-Soare.

– Vorbeştecumineali‌s.

Păr-de-Soare se află acolo, chiar lângă ea, întinzându-i Fetei o mână. La lumina lunii pline, totul este alb în jurul lui Păr-de-Soare.

Fata se teme şi e confuză. Dar dacă Păr-de-Soare nu vrea ca Fata să rămână acolo? Poate că acum i se dă voie să plece.

Însă ea nu vrea să se întoarcă în bezna plină de frig şi de foamete a peşterii sale. Poate că este şi El acolo...

Păr-de-Soare se apleacă spre ea.

– Poţisăvorbeşticumineali‌s?

Cealaltă Ea, aceea mare şi zgomotoasă şi cu Păr-de-Noapte, spune ceva din umbră. În jurul ei nu există nicio culoare, nicio aromă. Fata nu poate sesiza ce anume simte sau gândeşte Păr-de-Noapte, dar ştie că e de rău.

Ceva nu este deloc în regulă.

– Sărenunţămacum. Totulepreaalnaibiidebizar, spune Păr-de-Noapte. Ea tremură, ca şi când ar fi frig, ceea ce o nedumireşte şi mai mult pe Fată. Mai e multă vreme până să fie frig.

– Renunţătuşiîntoarce-tedacăvrei. Euosămairămân. Păr-de-Soare se uită la Fată şi îi zâmbeşte. Amnevoiecatusă vorbeştialis.

Înţelegicevadinceeacevorbesceu?

Fata aude ceva care se furişează în mintea ei, asemenea unui lup pândind la vânătoare. Se încruntă, încercând să înţeleagă.

Nevoie.

Vorbeşti.

Vrea cumva Păr-de-Soare ca ea să scoată acele sunete care desemnează anumite lucruri?

Nu.

Nu poate fi adevărat lucrul ăsta. Ăsta e Lucrul cel mai Rău dintre toate.

Zâmbetul lui Păr-de-Soare dispare treptat, încetul cu încetul. Culoarea ochilor ei pare să se modifice, de la verde la un gri foarte deschis. Asta-i culoarea înfrângerii şi a apei care curge din ochi. La urmă, Păr-de-Soare scoate un singur sunet trist şi se îndreaptă de spate.

Elpoatecăamavutdreptateşinusuntceamaipotrivită pentruaoajutapefetiţaasta.

Se pare că acum Păr-de-Soare se află la o mare distanţă de Fată şi se îndepărtează în continuare şi mai mult. Curând,

se vor afla atât de departe una de cealaltă, încât Fata nu va mai fi în stare s-o regăsească.

– Amnevoiecatusăvorbeştimicuţo. Păr-de-Soare inspiră adânc. Terog.

Terog.

Fata nu ştie de unde, dar îşi aminteşte de acest sunet. Este ceva deosebit, asemenea primului boboc de floare primăvara.

Păr-de-Soare vrea ca Fata să facă zgomotele interzise.

Fata se ridică încet în picioare. Se simte ameţită de frică.

Păr-de-Soare se îndepărtează acum.

Femeia pleacă.

Teama o propulsează pe fată înainte. Aleargă după Păr-de-Soare, o apucă de mână şi o strânge atât de tare, încât totul devine dureros.

Păr-de-Soare se întoarce spre ea şi îngenunchează.

– E-nregulăAlis. E-nregulă. Nutepărăsesc.

Părăsesc. Din zăpăceala de zgomote, Fata desluşeşte asta. Totul este limpede ca sunetul unui râu care se umflă.

Fata se uită la Păr-de-Soare. Ţinând-o strâns de mână, ar vrea să se uite în altă parte sau să închidă ochii, astfel încât, dacă Păr-de-Soare are de gând s-o lovească, ea să nu vadă lovitura venind, şi totuşi se străduieşte să-şi menţină ochii deschişi. Trebuia să facă mari eforturi ca să-şi amintească cum să scoată acele zgomote interzise.

– Ceseîntâmplă? Nutesimţibine? Vocea lui Păr-de-Soare este aşa de blândă că o face pe Fată să simtă o strângere de inimă.

Ea ridică privirea spre ochii aceia verzi şi atât de frumoşi. Fata vrea să fie cuminte. Îşi umezeşte buzele şi pe urmă rosteşte încet:

– Nu pleca.

Păr-de-Soare face un zgomot ca al unei pietre care cade într-o apă adâncă.

– Ai spus cumva să nu plec?

Fata îi întinde acel boboc frumos de trandafir.

– Te og.

Lui Păr-de-Soare începe din nou să-i curgă ceva din ochi, însă de data asta colţurile gurii i se ridică într-un fel care o face pe fată să simtă o căldură interioară. Femeia o prinde pe fată în braţe şi o strânge la pieptul ei.

Fata nu mai trăise niciodată o astfel de emoţie, ca la acea îmbrăţişare. Închide ochii şi îşi îngroapă faţa în scobitura atât de catifelată a gâtului lui Păr-de-Soare, care miroase la fel ca acele flori ce se deschid atunci când soarele se furişează şi apare pe urmele nopţii.

– Nu pleca, şopteşte încă o dată fata, de data asta zâmbind.

17

Ellie şedea pe verandă, în vechiul fotoliu al tatălui ei, înfăşurată într-o pătură groasă de lână. Lângă ea, avea o ceaşcă aburindă de ceai.

Deşi trecuseră deja aproape trei ore de la reprezentaţia în aer liber a lui Alice, fetiţa din pădure, Ellie încă mai auzea răsunându-i în urechi vibrantele note ale urletului micuţei, ca o tristă muzică nocturnă.

În seara aceea se întâmplaseră atât de multe lucruri, şi totuşi ce naiba se schimbase oare? Alice într-adevăr putea vorbi. Măcar atât ştiau acum cu certitudine, iar asta putea constitui mijlocul prin care era posibil să fie descoperită identitatea copilei.

Însă, din anumite motive obscure, Ellie nu credea că avea să se întâmple aşa ceva. Nu-şi putea imagina că Alice ar fi aparţinut vreunui loc sau vreunei persoane anume. Într-un fel, micuţa fusese lăsată să plutească în derivă pe valurile vieţii, precum acele bătrâne femei eschimose care se târau fiecare pe câte o banchiză, pe care rămâneau, îngheţate, singure şi deloc dorite, până ce pur şi simplu mureau.

Ellie luă între palme ceaşca fierbinte. Aburii îi învăluiau faţa, aducând cu ei aroma de portocale.

În spatele ei, uşa verandei se deschise, scârţâind.

Julia se aşeză în balansoarul mamei.

– A adormit? o întrebă Ellie.

– Doarme ca un prunc.

Ellie încerca să-şi conştientizeze gândurile, care erau asemenea unor cai sălbatici în câmp deschis, fugind de mama focului la apropierea ei.

– A mai spus şi altceva?

Acesta nu era decât un punct de plecare. Speranţa era ca acele prime cuvinte să constituie începutul.

– Nu, şi s-ar putea să nu mai vorbească o vreme. În seara asta, poţi fi sigură că a fost un mare eveniment pentru ea, dar ai auzit în ce fel a rostit ea „Te rog"? A zis *„Te og"*. La fel ca un copilaş de doi anişori. Şi n-a alăturat cuvintele, ca să formeze o propoziţie. Cred că pentru ea vorbele sunt ca nişte entităţi separate.

Julia înflorise într-un zâmbet radios. Ellie nici nu mai ştia de când n-o mai văzuse într-o asemenea stare.

– Şi ce înseamnă asta?

Julia îi răspunse de-abia după câteva clipe.

– Totul este foarte complicat şi ştiinţific şi aş avea nevoie de mai multe informaţii pentru a-mi fundamenta cu-adevărat o opinie viabilă, însă, pe scurt, Alice are fie o muţenie voluntară – ceea ce înseamnă că a hotărât să nu mai vorbească din cauza traumelor pe care le-a suferit –, fie o întârziere în dezvoltarea vorbirii. Personal, aş fi tentată să cred că este vorba despre cea de-a doua variantă. Şi spun asta din mai multe motive. În primul rând, fetiţa pare să înţeleagă anumite cuvinte simple, dar nu şi propoziţii care le înglobează. Pe urmă, în seara asta a folosit în mod independent cele două exprimări, lucru care relevă un nivel mediu de învăţare a sintaxei corespunzător vârstei de circa doi ani. Gândeşte-te cum învaţă copiii limbajul. La început, există doar o simplă identificare a câtorva cuvinte. Mama. Tata. Minge. Câine.

Treptat, vor începe să înşiruie două cuvinte unul după celălalt, pentru a comunica o idee ceva mai complexă, iar apoi vor cupla în mod similar trei cuvinte, şi aşa mai departe. Cu timpul, învaţă să formeze şi propoziţii negative – Nu joc. Nu somn – şi încep să folosească şi pronume. Pe măsură ce devin tot mai pricepuţi, îşi vor formula propoziţiile şi sub forma unor întrebări. Cei mai mulţi oameni de ştiinţă consideră că un copil poate învăţa aceste nerostite reguli complexe şi se poate deprinde cu limbajul articulat la orice vârstă până la pubertate. După această limită, nu se ştie de ce, acest lucru devine aproape imposibil. Şi tocmai de-aceea copiii învaţă limbile străine cu mult mai multă uşurinţă decât o fac persoanele adulte.

Ellie ridică o mână.

– Stai mai încet, Einstein. Vrei să spui că Alice poate vorbi, însă n-a avut cine s-o înveţe prea mult şi astfel a rămas cu felul de a vorbi al unui ţânc care d-abia deprinde mersul biped?

– Asta-i presupunerea mea. Socotesc că a crescut într-un mediu în care se vorbea, poate chiar în unul în care era bine îngrijită, dar numai în primele optsprezece luni sau în primii doi ani ai vieţii ei. Atunci a început ea să înveţe câteva cuvinte şi s-a ataşat fizic de cineva. Însă după aceea... s-a întâmplat ceva foarte rău şi ea a încetat să-şi mai dezvolte deprinderea de a vorbi.

Ceva foarte rău.

Vorbele acelea lăsară în urma lor ceva greu, ca un reziduu.

– Dar o fetiţă de doi anişori nu-şi cunoaşte numele. În orice caz, nu pe acela de familie.

– Ştiu asta.

Ellie se rezemă de spătarul fotoliului care fusese al tatălui ei şi oftă adânc.

– Se pare că nimeni nu o caută pe copila asta, Jules. Bazele de date nu conţin nicio informaţie în legătură cu fetiţe dispărute sau răpite şi care să se potrivească descrierii ei. Testul ADN nu ne-a adus nicio lămurire în plus, în timp ce presa nu mai manifestă câtuşi de puţin interes. Iar acum, colac peste pupăză, mai vii şi tu şi-mi spui, cu o extremă seninătate, că până şi în cazul în care Alice o să se apuce să turuie fără oprire este foarte probabil ca nici măcar să nu ştie cum o cheamă, sau cine sunt părinţii ei, sau în ce localitate a trăit.

– Doamne Dumnezeule, El. Eu una mă simţeam, în sfârşit, ceva mai mulţumită cu realizările din seara asta. Am izbutit s-o scoatem în aer liber şi s-o facem să vorbească.

– Iartă-mă. Jules, reuşita ta este extraordinară. Însă am şi eu anumite responsabilităţi. Cei de la Departamentul pentru Servicii Sociale şi de Sănătate sunt de părere că ar trebui să declanşăm formalităţile pentru găsirea unor părinţi adoptivi permanenţi.

– Te rog să nu faci asta, El. Fata are o mare şansă de a-şi reveni, dacă o s-o pot ajuta tot eu. Nu mai este vorba doar despre descoperirea familiei din care face parte, ci vorbim acum despre salvarea şi readucerea ei înapoi în lume. Chiar tu mi-ai reamintit toate lucrurile astea, mi-ai reamintit cât de mult bine îi pot face lui Alice.

– Vorbeşti de parcă vei rămâne aici atâta timp cât va fi necesar.

– Şi-n definitiv, de ce n-aş face-o? În Los Angeles nu mi-a mai rămas nimic. Atunci când n-ai nici soţ, nici copii şi nici slujbă, e uşor să pleci în altă parte şi să-ţi schimbi viaţa. Nu faci nimic altceva decât să-ţi încui apartamentul şi s-o porneşti la drum, oriunde ai vrea. În cele din urmă, Julia ridică privirea şi continuă: Adevărul este acela că în

momentul de față eu sunt cea care are nevoie de Alice. O să fac orice se va dovedi necesar pentru a o ajuta. Nu poate fi oare acest lucru suficient deocamdată? N-am putea cumva să lăsăm pentru moment în vigoare aprobarea pe care am primit-o pentru custodia ei temporară?

– Ba bine că nu. Desigur că putem. Ellie nu-şi dădea bine seama ce părere avea despre ideea ca sora ei să locuiască împreună cu ea toată iarna. Era ceva la care trebuia să mediteze şi de care trebuia să se îngrijoreze ceva mai târziu, în beznă, pe când avea să încerce să adoarmă. Şi totuşi, aprecia extrem de mult pe cineva care îşi lua pe umeri povara sufletelului atât de rănit al micuţei Alice. Dar ce părere ai despre... toată această bizarerie? Despre păsările acelea?

Îngândurată, Julia privea peste buza ceştii de ceai râul luminat de lună în depărtare.

– Nu ştiu nici eu ce să mai zic. Fata a trăit într-o lume mult diferită de a noastră, una guvernată de cu totul alte reguli fundamentale. Atunci când mă documentam despre cazurile înregistrate oficial de copii sălbatici, îmi era limpede că, în secolele anterioare, aceşti copii au fost priviţi într-o manieră romantică, fiind văzuţi ca nişte exemple ale adevăratei naturi. Nealteraţi şi necivilizaţi, ei ajunseseră să reprezinte o puritate umană care nu putea exista într-o societate ce stabilise reguli artificiale de comportament.

– Iar asta ce ar putea să însemne?

– Poate că ea este mai aproape de natură, decât de oameni. Este mult mai legată de lumea naturală – locuri, mirosuri, plante, animale – decât de noi.

Ellie tot nu înţelegea, nici după această explicaţie.

– Mie mi s-a părut mai mult o chestiune legată de magie şi de paranormal, decât de ştiinţă.

– Asta ar fi o altă explicaţie posibilă.

– Şi în continuare, ce vom face? Cum o vom determina să vorbească?

Julia se uită lung la sora ei.

– Fata are nevoie să se simtă în siguranţă aici la noi. Cred că trebuie să-i arătăm ceea ce înseamnă o familie. Poate că aşa ceva i-ar putea reaminti de anumite lucruri din trecutul ei mai îndepărtat. Şi ar fi bine s-o învăţăm ca pe orice copil de doi ani: câte un singur cuvânt o dată.

Mai târziu în aceeaşi seară, după ce Ellie se culcase, Julia stătea întinsă în patul ei, cu ochii în tavan. Era prea surescitată ca să poată adormi. Sângele îi pulsa sub piele.

Nu pleca.

Acel moment îi revenea în minte iar şi iar. De fiecare dată când îl retrăia, simţea o tresărire de veneraţie pentru semnificaţia lui uluitoare.

Până în seara aceea, până în clipa în care Alice rostise primul ei cuvânt, Julia nici măcar nu-şi dăduse seama cât de pierdută devenise între timp şi cât de jos căzuse. Încrederea în propriile forţe aproape că dispăruse. Însă acum îşi revenise. Era din nou cea dintotdeauna.

Şi nu avea să se mai predea niciodată. Primul lucru în dimineaţa următoare va fi să îi sune pe cei din grupul de doctori şi de savanţi care voiau s-o studieze pe Alice şi să le pună în vedere că trebuiau să renunţe. Apoi urma să-i convingă pe cei de la Departamentul pentru Servicii Sociale şi de Sănătate că nu aveau niciun motiv de îngrijorare în privinţa locului şi modului în care era tratată fetiţa.

Poate că tocmai asta era lecţia pe care avusese nevoie să şi-o însuşească de pe urma tragediei petrecute cu Amber, semnul care îi lipsea şi pe care se străduia cu atâta disperare să-l găsească.

În profesia ei existau şi eşecuri, şi pierderi cumplite. Dar pentru a fi cea mai competentă, trebuia să aibă convingerea fermă că ea o putea ajuta cel mai bine pe Alice.

Era din nou puternică. Niciun apel telefonic din partea unor oameni de ştiinţă sau a unor aşa-zişi colegi şi nicio întrebare din partea presei nu aveau să-i mai poată zdruncina hotărârea. Nimeni n-ar mai fi putut s-o smulgă pe fetiţă de lângă ea.

Simţea nevoia să vorbească în acea seară cu o persoană căreia să-i împărtăşească sentimentul ei de triumf. Şi nu exista decât o singură persoană care ar fi putut să o înţeleagă pe deplin.

Julia, tu ţi-ai pierdut minţile!

Femeia aruncă pătura de pe ea cât colo şi se ridică din pat. Îmbrăcă un costum negru de trening uzat şi un tricou albastru, o sărută pe Alice pe obrăjorul catifelat şi apoi ieşi din cameră.

Se opri în faţa dormitorului lui Ellie. Dinăuntru nu se auzea niciun zgomot, iar pe sub uşă nu se vedea deloc lumină.

Nu voia s-o trezească pe sora ei, iar, în plus, aceasta, oricum, n-ar fi putut înţelege cu adevărat semnificaţia evenimentelor petrecute în seara aceea.

Fără să mai stea pe gânduri, trecu mai departe, ieşi din casă şi se urcă în maşină, îndreptându-se către şoseaua cea veche. La acea oră târzie, pe drum nu mai treceau maşini, iar lumea era întunecată şi imobilă. Stelele smălţuiau cerul, la fel ca într-o pictură de Jackson Pollack.

Chiar înainte de intrarea în parcul naţional, Julia coti pe un drum brăzdat de făgaşe şi acoperit cu pietriş. Înainte de ultima cotitură, stinse farurile. La adăpostul întunericului, trase maşina în curtea lui.

La drept vorbind, habar n-avea de ce se afla acolo, în

maşina parcată în faţa casei lui, ca o adolescentă într-o însingurată seară de sâmbătă.

Dar nu era deloc adevărat. Poate că nu voia să recunoască, dar ştia foarte bine de ce venise acolo.

Indiferent de câte ori şi cât de des îşi spusese că nu era decât o mare proastă – ca o muscă nimerind drept în plasa păianjenului –, se părea totuşi că era incapabilă să se mai oprească.

Julia coborî din break şi traversă curtea cufundată în beznă, ascultând blândul clipocit al apei lovindu-se de malul lacului.

La zgomotul maşinii care se apropia pe alee, Max speră din tot sufletul să nu fie cumva vorba despre cine ştie ce urgenţă medicală. Era unica lui noapte liberă din săptămâna aceea şi îşi terminase deja cel de-al doilea pahar de whisky.

Auzi pe verandă zgomotul unor paşi, urmat de un ciocănit în uşa din faţă a casei.

– Sunt afară, aici, pe terasă, strigă el drept răspuns.

Interveni o pauză, un lung interval de tăcere. Max tocmai era pe punctul de a striga încă o dată, când auzi din nou paşii care acum se apropiau.

Era Julia. Zărindu-l în cada cu apă fierbinte, ea încremeni brusc.

Femeia rămase sub becul portocaliu care lumina terasa acoperită. El n-o mai văzuse de la întâlnirea lor din faţa birtului, şi totuşi – ca să fie sincer – se gândise adeseori la ea, iar acum nu putu să nu remarce cât de palidă părea, cât de subţirică şi de trasă la faţă. Osatura ei arăta colţuros şi ascuţit, bărbia îi era mai îngustă.

Însă ochii ei îl impresionară cel mai mult, reţinându-i privirea cu tăria cu care îşi înşfacă un copil jucăria preferată.

Ochii aceia păreau parcă prea mari pentru faţa delicată a Juliei.

– O cadă fierbinte, doctore? E ca un clişeu cam tocit.

– Am făcut astăzi nişte căţărări. Spinarea mă doare de mor. Intră şi tu în cadă.

– N-am la mine costumul de baie.

– Uite, o să sting lumina. Şi apăsă pe un buton, iar cada se cufundă în întuneric. Am vin în frigider. Paharele sunt deasupra chiuvetei.

Julia stătu multă vreme în cumpănă. Atât de multă vreme, încât el crezu că femeia avea să refuze. Într-un târziu, ea se răsuci pe calcâie şi porni spre uşă. O auzi deschizând-o şi închizând-o la loc. După puţin timp, Julia se întoarse, înfăşurată bine într-un prosop şi ţinând în mână un pahar cu vin.

– Închide ochii, te rog, îi zise ea.

– Ţi-am văzut breteluţele de la sutien, Julia.

– Ai de gând să închizi ochii, sau nu?

– Dar ce suntem noi? Nişte puştani de clasa a opta cumva? Ai de gând oare să-mi propui să organizăm mai încolo şi nişte jocuri de cabană? Mă îndoiesc că...

În acel moment, ea dădu să plece.

– Bine, bine, acceptă el râzând. Uite, ţin ochii închişi.

Bărbatul o simţi revenind şi auzi, mai întâi, sunetul înfundat al prosopului aterizând pe un scaun, iar apoi clipocitul stins al apei, în timp ce Julia se cufunda în cada fierbinte.

Apa se ridică, vălurindu-i-se pe piept, şi pentru o fracţiune de secundă el avu impresia că femeia îl atinsese.

Apoi Max deschise ochii.

Julia şedea ghemuită în partea ei de cadă, ţinându-şi braţele lateral. Sutienul din dantelă albă pe care îl purta

devenise transparent în contact cu apa. El îi văzu rotunjimile elastice ale sânilor deasupra țesăturii și a apei, precum și umflăturile întunecate ale sfârcurilor prea puțin camuflate sub dantela udă.

– De ce te holbezi așa la mine? îl întrebă ea, sorbind din vin.

– Fiindcă ești nespus de frumoasă. Max rămase surprins de tonul subțirel al vocii lui și de intensitatea cu care brusc începuse s-o dorească.

– Mă străduiesc să estimez de câte ori ai rostit vorbele astea femeilor îndeajuns de nesăbuite încât să intre alături de tine în cada asta.

– Ești cumva și tu nesăbuită?

Ea îl privi drept în ochi și îi răspunse:

– Cu siguranță. Dar nu sunt și proastă. Proastă aș fi fost dacă aș fi intrat goală pușcă.

– În realitate, ești prima femeie care a intrat vreodată în cada asta fierbinte.

– Vrei să spui, prima care a intrat îmbrăcată.

El râse.

– Acele peticuțe transparente nu prea pot fi numite îmbrăcăminte. Însă răspunsul este negativ. Am vrut să spun că ești întâia femeie – îmbrăcată sau complet dezbrăcată – care a fost aici.

Julia se încruntă.

– Chiar așa să fie?

– Chiar așa este.

Femeia se întoarse ușor și își îndreptă privirea în direcția lacului. În semiîntunericul cenușiu din depărtare, pe suprafața apei se vedeau plutind lenevos două lebede albe, cu gâturile lungi și grațioase. Penajul păsărilor sclipea în lumina lunii.

Tăcerea deveni stânjenitoare. Julia probabil că sesizase

şi ea acest lucru, pentru că se întoarse în cele din urmă spre Max şi îi spuse:

– Te rog să-mi povesteşti sincer câte ceva despre tine. Nu te cunosc absolut deloc.

– Şi cam ce anume ai vrea să afli despre mine?

– De ce te-ai stabilit în Rain Valley?

El îi dădu răspunsul pe care îl avea gata pregătit pentru oricine l-ar fi întrebat acest lucru:

– Am venit aici, deoarece la Los Angeles bandele de gangsteri se împuşcau mult prea des pentru gustul meu.

– De ce am oare impresia că asta nu-i decât o fărâmă din întregul motiv pentru care ai venit aici?

– Tot uit că eşti psihiatră.

– Şi chiar una deloc de lepădat. Ea îi zâmbi. Una care nu stă prea mult la îndoială şi trage imediat concluzii pripite. Aşa că ar fi bine să mărturiseşti totul cu sinceritate.

Bărbatul ridică din umeri.

– Am avut şi eu câteva... probleme personale, aşa că m-am decis să fac nişte schimbări în viaţa mea. În consecinţă, mi-am părăsit vechea slujbă şi m-am mutat aici. Îmi plac foarte mult munţii.

– Ce fel de probleme personale?

Bineînţeles că ea pusese imediat degetul pe rană.

– Ar fi un exces de sinceritate, dacă ţi-aş spune.

– Uneori, te simţi nevoit să pleci, comentă în surdină Julia.

El dădu din cap, încuviinţând.

– Nu mi-a fost deloc greu să părăsesc Los Angeles-ul. Familia mea este îndeajuns de trăsnită, încât toţi membrii ei să fie mereu pe drumuri, împrăştiaţi care-ncotro. Părinţii mei, pe nume Ted şi Georgia, şi-ţi spun asta ca să nu mă mai întrebi, şi-au părăsit catedrele de profesori la Universitatea

Berkeley şi acum călătoresc prin America Centrală, într-o rulotă cu motor, căreia îi spun Dixie. Ultima dată, am auzit că se aflau în căutarea nu ştiu cărei gâze dispărute de secole.

Julia îi zâmbi.

– Şi ce materii predau părinţii tăi?

– Biologia, respectiv chimia organică. Sora mea, Ann, este în Thailanda. Patria valurilor seismice. Fratele meu, Ken, lucrează pentru un mare mahăr de succes, din Olanda. De aproape zece ani, nu l-a mai văzut nimeni. Însă nu trece nicio sărbătoare de Crăciun fără să primesc din partea lui câte o felicitare, în care îmi scrie invariabil: „Îţi transmit cele mai bune urări, pentru tine şi ai tăi, dr. Kenneth Cerrasin."

Julia râse atât de tare încât scoase fără să vrea şi un sforăit, la auzul căruia începu să râdă şi mai abitir. Max se trezi că râde şi el, cot la cot cu ea.

– Şi eu care credeam că familia mea era ciudată.

– Nişte zgârciobi, mai adăugă bărbatul, rânjind.

– Au fost alături de tine, atunci când ai avut... necazurile acelea?

Lui Max i se topi deodată tot zâmbetul de pe faţă.

– Da – văd că ştii să loveşti exact la punctul sensibil!

– Deformaţie profesională. Numai că... eu ştiu cât de singură m-am simţit, pe tot parcursul tevaturii din Los Angeles.

– Nici noi nu formăm un asemenea soi de familie.

– Prin urmare, şi tu ai fost singur, în momentele tale de mare restrişte.

El lăsă jos paharul de băutură.

– Dar tu de ce ai venit aici, Julia?

– La Rain Valley? Doar ştii de ce.

– Aici la mine, rosti el, îndulcindu-şi glasul.

– În seara asta, Alice a vorbit. Mi-a spus: *Nu pleca.*

– Eram absolut sigur că aveai să izbuteşti până la urmă.

Un zâmbet larg înflori pe faţa Juliei, ca şi când nu s-ar fi aşteptat să i se întâmple una ca asta. Lumina de pe verandă îi scălda pielea, îi strălucea în păr şi îi făcea genele să pară subţiri şi gingaşe în contrast cu obrajii. Se apropie abia perceptibil de Max. Apa clipoci din nou pe pieptul lui.

– Adevărul este că... aşteptam de săptămâni, în fiecare zi, să se petreacă lucrul ăsta...

– Şi?

– Şi-atunci când, în sfârşit, a avut loc acest epocal eveniment, am vrut să afli şi tu cât mai repede.

În acel moment, bărbatul nu s-ar mai fi putut opri chiar dacă s-ar fi străduit din răsputeri – iar el nici măcar nu avea de gând să încerce –, aşa că anulă mica distanţă care îi mai despărţea şi o sărută pe Julia. Era acel gen de sărut de existenţa căruia Max părea să fi uitat de mult. Îi şopti numele la ureche, şi auzi ceva care i se părea neobişnuit în propria lui voce, după care coborî mâna dreaptă pe spatele ei gol şi neted şi dădu să-i mângâie unul dintre sâni. Însă de-abia îi simţise în palmă rotunjimea împlinită, că ea se şi retrase.

– Îmi pare rău, se scuză Julia, palidă şi la fel de emoţionată ca şi el. Trebuie să plec.

Max întinse mâna şi o prinse de braţ.

– Există ceva între noi, îi spuse el. Cuvintele îi ieşiseră dintre buze mai înainte ca el să fi conştientizat ce anume urma să zică.

– Da, se declară şi ea de acord. Şi tocmai de-aceea plec.

Se priviră, ochi în ochi. Bărbatul avea bizara senzaţie că era pe cale să piardă ceva extrem de preţios.

În cele din urmă, Julia ieşi din cadă, intră în casă, îşi recuperă hainele şi se îmbrăcă din nou cu ele, după care plecă fără să se mai ostenească să-şi ia la revedere de la Max.

Iar el rămase acolo multă vreme, nemişcat, cu buzele umflate, uitându-se în gol.

Julia îl visă toată noaptea pe Max. Era prinsă în plasa lui ca de păianjen, iar atunci când se trezi, îi trebui o vreme ca să se dezmeticească şi să-şi dea seama că în uşa dormitorului ei ciocănea cineva.

I se părea că o asalta avangarda unei întregi armate.

Se ridică în şezut pe pat. La uşă nu se afla niciun fel de armată.

În schimb, era acolo o mică, dar extrem de hotărâtă copiliţă, care stătea în picioare, lângă uşa închisă.

Julia îi zâmbi. Asta era tot ce avea importanţă, şi nu cine ştie ce întâmplătoare întâlnire aproape sexuală.

– Aş zice că există cineva care de-abia aşteaptă să meargă din nou pe-afară. Femeia se uită la ceas. Era doar şase şi jumătate. Ea coborî din pat.

După ce îşi făcu toaleta matinală, reveni în dormitor, îmbrăcată de data asta într-o pereche de jeanşi decoloraţi şi o flanea veche, gri.

Alice bătu din picior şi dădu cu pumnul în uşă, mârâind ca să-şi sublinieze solicitarea.

Julia se apropie cu nepăsare de masa ei de lucru, pe care se aflau împrăştiate toate cărţile, şi cuburile, şi păpuşile, se aşeză acolo şi îşi rezemă picioarele pe tăblie.

– Dacă o fetiţă vrea să iasă la aer, s-ar cuveni să ceară acest lucru, utilizând propriile ei cuvinte.

Alice se încruntă şi lovi iar cu pumnul în uşă.

– N-o să-ţi meargă aşa, Alice. Vezi tu, acum ştiu că eşti în stare să vorbeşti. Femeia se ridică apoi în picioare şi se apropie de fereastră, arătând spre curtea care tocmai începuse să prindă o nuanţă de roz, odată cu ivirea zorilor, şi spuse:

afară. Julia repetă iar şi iar acel cuvânt, după care o luă pe fetiţă de mână şi o conduse în baie.

Acolo arătă spre ea însăşi în faţa oglinzii, silabisind:

– Ju-li-a. Poţi să spui şi tu asta? Ju-li-a.

– Ea, şopti Alice.

Auzindu-i vocea, chiar aşa ezitantă şi şoptită cum era, Juliei îi tresăltă uşor inima în piept.

– Ju-li-a, repetă femeia, apăsându-şi o mână pe piept. Ju-lia.

Ea observă când Alice înţelese. Fetiţa scosese un mic sunet, marcând noua sa descoperire, şi îşi rotunji gura în forma literei O.

– Giu-lii.

Julia surâse. Cam la fel se simţeau probabil şi cei care escaladau Everestul, fără să folosească oxigenul. Uşor ameţiţi şi buimaci de fericirea triumfului.

– Da. Da. Julia. Apoi ea arătă spre imaginea din oglindă a lui Alice. Sunetul „ia" este mai greu de pronunţat, nu-i aşa? Spune-mi acum, tu cine eşti? Şi atinse pieptul lui Alice, tot aşa precum şi-l atinsese şi pe al ei.

Fruntea lui Alice se încruntă şi mai mult.

– Fata?

– Da! Da! Eşti o fată. Şi o atinse din nou pe Alice pe piept, întrebând-o: Cine eşti tu? Şi rosti răspicat iar: Eu. Julia. Dar tu?

– Fata, articulă aceasta din nou, încruntarea devenindu-i o schimonosire de mânie.

– Nu ştii cum te cheamă, micuţo?

De data asta, nu mai primi niciun răspuns. Alice aşteptă îndelung, la fel de încruntată, după care bătu încă o dată cu pumnul în uşă.

Julia râse.

– Puştoaico, s-ar putea să n-ai un vocabular prea bogat, însă ştii foarte bine ce vrei şi înveţi extrem de repede. Bine, fie, hai să mergem afară!

Ziua care începuse cu o dimineaţă senină şi proaspătă se transformase încetul cu încetul într-o după-amiază ameninţătoare. Norii grei şi cenuşii se îngrămădiseră unii în alţii sus pe cer, formând acum o masă continuă de vălătuci de culoarea oţelului. Soarele timid, care îl ademenise pe Max în munţi în acea zi răcoroasă de toamnă, dispăruse complet. Doar din când în când, printre norii groşi mai răzbătea şi câte o rază de lumină, dar în ultima oră chiar şi aceste ocazionale momente însorite se răriseră de tot.

În curând, avea să înceapă să plouă.

Bărbatul ştia că trebuia să se grăbească, însă coborârea pe un perete de stâncă lua timp, nu glumă. Tocmai ăsta şi era unul dintre lucrurile care îl atrăgeau la căţărări: nu le prea puteai ţine sub control.

Max ajunse la o crevasă. Dedesubtul lui, o muchie de mărimea unei sănii de copil se profila ca o mică proeminenţă ieşită puţin din suprafaţa peretelui de stâncă. Cu multă atenţie şi asudând din greu, el se lăsă uşor lateral şi testă cu piciorul rezistenţa ieşiturii de piatră. Aceasta cedă repede.

Continuă să coboare încet înspre partea stângă, alegându-şi cu foarte multă grijă punctele de sprijin pentru mâini şi pentru picioare. Se apropia de punctul terminus al aventurii sale. Sfârşitul zilei era o vreme primejdioasă pentru căţărători. Nu era deloc greu ca gândurile să-ţi fugă la pasul următor, la rucsacul cu echipament şi hrană pentru excursie, la...

Gândurile lui zburau mereu la *Julia.*

El scutură din cap, pentru a-şi limpezi mintea. Sudoarea scursă de pe frunte îi împăienjeni vederea. Pentru o clipă,

granitul i se păru o suprafaţă netedă, neîntreruptă şi omogenă. Se şterse la ochi şi clipi până ce zări din nou treptele profilate, protuberanţele, crăpăturile şi muşchii.

Pe frunte, o picătură de ploaie îl izbi atât de tare, încât tresări. În câteva clipe, cerul se crăpă şi natura se dezlănţui. Se auziră tunete de jur împrejur peste munţi, iar ploaia începu să răpăie, năpustindu-se fără milă asupra lui.

Ajunse la o ieşitură din stâncă şi se opri acolo. Privi în jos. Acum se afla la doar doisprezece metri de sol. Nu mai era nevoie să coboare cu coarda de alpinism pe această ultimă porţiune a traseului. I-ar fi luat prea mult timp ca să-şi rearanjeze echipamentul pentru aşa ceva, iar acum furtuna se dezlănţuise. Vântul şuiera printre crengile copacilor şi îi biciuia faţa.

Se lăsă în jos, aplecându-se peste ieşitura de piatră.

Imediat îşi dădu seama că făcuse o cumplită greşeală. Bucata de piatră se crăpă, iar odată mişcată din loc, începu să se rotească. Peste faţă începură să-i cadă pietricele şi bucăţi de ţărână udă.

Urma să se prăbuşească.

Instinctiv, se trase înapoi şi încercă să caute cu privirea nişte protuberanţe în stâncile de sub el.

Apoi simţi că pluteşte în văzduh şi cade cu repeziciune. Se răni la un pomete, lovindu-se de o piatră, precum şi la o coapsă, lovindu-se de o altă piatră. Odată cu el căzuse şi bolovanul care îi servise mai devreme drept punct de sprijin. Se izbiră de pământ împreună, moment în care Max avu senzaţia că fusese altoit puternic cu o lopată drept în piept.

Rămase acolo ameţit, în timp ce ploaia îi şfichiuia obrajii, şiroindu-i pe gât.

Într-un târziu, se chinui să se ridice în picioare din mocirla aceea şi făcu bilanţul. Nu avea nici fracturi şi nici vreo rană sau contuzie mai gravă.

Avusese mare noroc.

Însă nu se simțea deloc ca un om norocos. Stând acolo, lângă bolovanul care i-ar fi putut cauza sfârșitul, și privind în sus, spre zidul de stâncă devenit acum neted și alunecos, el mai înțelese și altceva.

Nu se simțea nici plin de viață, nici plin de energie și nici nu-i venea să râdă în hohote, ca după o mare victorie.

Nu se simțea decât... un mare caraghios.

Își adună echipamentul, își reîmpachetă rucsacul și porni pe poteca lungă și șerpuitoare către locul în care își parcase mașina.

În drumul spre acel loc, iar apoi și în drumul spre casă, se strădui să nu se mai gândească la absolut nimic. Cum acest lucru nu-i reușea, încercă să-și rememoreze semiețecul și să se bucure de el. Niciuna dintre încercările lui nu fu încununată de succes.

Nu se mai putea gândi decât la Julia, la felul în care arăta ea în cadă, la gustul pe care i-l lăsase și la glasul ei, atunci când îi spusese că nu vrea decât ori totul, ori nimic.

Precum și la felul în care se simțise el, după ce auzise acele cuvinte.

Nu era de mirare că a doua zi dispăruse acea obișnuită surescitare datorată adrenalinei generate de pericolele alpinismului.

Adevăratul pericol se afla acum în altă parte.

Era vorba despre totul sau nimic.

18

În cele două săptămâni de când i-am arătat lui Alice o fărâmă din lumea de-afară, ea a devenit o cu totul altă copilă. Totul o fascinează acum. Fetița mă înșfacă în permanență de mână și mă trage după ea în câte un loc de unde poate să indice un anumit obiect, după care mă întreabă:

– Ce? Micuța ia apoi în stăpânire fiecare nou cuvânt pe care i-l spun și îl reține cu îndârjire, amintindu-și-l ulterior, într-o manieră atât de lejeră și de dornică, încât mă uimește de fiecare dată. Nu pot decât să presupun că interesul cu care caută să comunice este atât de insistent, deoarece comunicarea i-a fost până acum totalmente zădărnicită, probabil. Acum, Alice pare că vrea cu disperare să devină o părticică integrată din noua lume în care a intrat.

Concomitent, ea începe, încetul cu încetul, să-și exploreze la fel și propriile emoții. Mai înainte, adică atunci când nu vorbea încă, cea mai mare parte din mânie și-o revărsa asupra ei înseși. Acum însă, din când în când, se dovedește în stare să-și direcționeze în mod adecvat furia. Ieri, când am anunțat-o că venise vremea să se ducă la culcare, m-a lovit. Va învăța mai încolo posibilitățile de

acceptare socială. Deocamdată, sunt mulțumită că o văd înfuriindu-se.

De asemenea, își dezvoltă și un simț al posesiunii, ceea ce constituie un prim pas făcut pe drumul către făurirea conștiinței de sine. Adună orice obiect de culoare roșie și are un loc anume în care își ține cărțile „ei"

Încă nu mi-a furnizat numele ei, dar nici n-a acceptat s-o cheme „Alice". Încercarea de a o face să primească un nume va solicita mult mai multă muncă. Un nume este indispensabil formării conștiinței de sine.

Nu fac prea mari progrese în aflarea vieții pe care a dus-o până acum. Este evident faptul că, până ce nu va ști să comunice mai bine, sunt puține șanse să-mi poată dezvălui din amintirile ei, însă eu am răbdare. Pentru moment, sunt profesoara ei, strădaniile mele în această privință oferindu-mi satisfacții nebănuite.

Julia șterse ultima frază, care dezvăluia lucruri mult prea personale, după care lăsă jos pixul.

Alice era la masă, „citind" o versiune cu poze a cărții *Iepurele de pluș*. Nu se clintise de-acolo de aproape o oră. Părea ca vrăjită.

Julia își puse carnetul de notițe la adăpost și se îndreptă apoi și ea spre masă, așezându-se lângă Alice, care o luă imediat de mână, strângându-i-o tare. Fata arătă cu mâna liberă spre carte, scoțând în același timp și un mârâit.

– Alice, folosește din cuvintele pe care le-ai învățat.

– Citește.

– Ce să-ți citesc?

– Car.

– Și cine vrea să-i citesc?

Alice se încruntă puternic.

– Fata?

– Alice, o corectă cu blândeţe Julia. Îşi petrecuse cea mai mare parte din ultimele două săptămâni străduindu-se s-o facă pe Alice să-şi amintească numele ei adevărat. Şi totuşi, cu fiecare nouă zi care trecea şi cu fiecare nouă dovadă a inteligenţei înnăscute a copilei, Julia era tot mai sigură că, oricine ar fi fost acea fetiţă în realitate, ea fie nu-şi mai amintea deloc, fie nu-şi cunoscuse niciodată numele. Şi de câte ori se gândea la acest lucru, Julia se întrista cumplit, fiindcă asta trebuia să însemne că cel puţin în anii de modelare, după circa optsprezece luni sau maximum doi ani de viaţă, nimeni nu-i mai spusese acestei copile pe nume. Alice, îi repetă ea pe un ton molcom. Vrea Alice ca Julia să-i citească din carte?

Alice lovi cu palma în carte, dând din cap şi zâmbind.

– Citeşte. Fata.

– Uite cum o să facem: dacă tu o să te joci cîteva minute cu plăcuţele, atunci eu am să-ţi citesc. Bine?

Alice făcu o mutră dezamăgită.

– Ştiu, ştiu. Surâzând, Julia se aplecă şi luă cutia cu plăcuţe pe care le aranjă cu grijă pe masă. Acestea erau nişte plăcuţe mari din material plastic, având pe-o parte litere şi pe cealaltă parte numere. Adesea le folosise pentru a o învăţa pe Alice alfabetul, însă astăzi aveau să se apuce să numere. Ia tu plăcuţa care are pe ea numărul unu. Unu. Alice puse imediat mâna pe unica plăcuţă roşie şi o trase spre ea. Foarte bine, fetiţo. Acum ia plăcuţa cu numărul patru.

Şi cele două continuară să se joace astfel cu numerele, timp de aproape o oră. Progresele pe care le făcea Alice erau de-a dreptul uluitoare. În mai puţin de două săptămâni, ea memorase toate numerele până la cincisprezece. Foarte rar mai făcea câte o greşeală.

Pe la ora trei, fata era obosită şi devenise uşor irascibilă. Se apropia ora somnului ei de după-amiază. Micuţa plesni din nou cartea cu palma.

– Citeşte.

– Bine, bine. Julia se aplecă şi o ridică pe Alice în poala ei, ţinând-o strâns, netezindu-i şi dându-i la o parte de pe faţă părul negru şi mătăsos. În final, Alice îşi puse degetul mare de la o mână în guriţă şi aşteptă.

Julia începu să-i citească. Dar de-abia apucase să termine de citit primul paragraf, că Alice se şi încordă şi scoase un mormăit.

O clipă după aceea, în uşa odăii se auzi o ciocănitură.

Alice mormăi încă o dată, iar apoi se opri, ca şi când şi-ar fi amintit că trebuia să folosească graiul articulat.

– Frică, şopti ea.

– Ştiu, scumpo.

Ellie deschise uşa şi intră în încăpere.

Alice slobozi un sunet gâtuit, plecă din poala Juliei şi alergă să se ascundă în locul ei din colţ, din spatele ghivecelor cu plante.

Ellie oftă.

– Oare o să înceteze vreodată să se mai teamă de mine?

Julia îi zâmbi.

– Mai dă-i timp să se obişnuiască.

Ellie îşi făcu ochii roată prin cameră.

– Cum se descurcă?

– Este la fel ca orice alt ţânc aflat în plină dezvoltare. Învaţă cuvinte şi desluşeşte expresiile de pe chipuri, ca şi limbajul trupului, şi zic asta pentru a cuprinde totul.

– Cum aş putea oare s-o rog să mă ierte, şi s-o fac să înţeleagă că am capturat-o doar spre binele ei?

– Încă nu poate înţelege o idee chiar atât de complexă.

– Am deja treizeci şi nouă de ani şi nu sunt în stare să fac şi eu o fetiţă. Nu încape îndoială că sunt sterilă. Dumnezeu

şi-a dat seama de jalnicul meu potenţial de părinte şi a acţionat în consecinţă.

Julia intui durerea din sufletul surorii ei.

– Nu eşti sterilă.

– Chiar dacă nu sunt, oricum pentru mine e prea târziu. S-a isprăvit cu capitolul ăsta. Acum, ovulele mele se topesc mai abitir ca peştele la un picnic.

Julia se apropie de sora ei şi îi spuse cu gingăşie:

– Este cam a cincea oară când mi-ai spus că vrei să ai copii.

– Dorinţa asta a mea nu iese la iveală decât în cele mai stranii împrejurări.

– Aşa sunt toate visele. Nu ţi le poţi înfrâna. Ellie, îţi spun eu ce să faci. Te sfătuiesc să încerci să comunici cu Alice. Şi o să te învăţ eu cum poţi face asta.

Ellie suspină, nefericită.

– Da, bine. Eu nu reuşesc să-i determin nici măcar pe câinii mei să meargă la pas.

– Prin intermediul lui Alice, o să-ţi îndeplineşti visul. Pentru asta însă e nevoie să-ţi petreci mai multă vreme împreună cu ea.

– Nu suportă nici măcar să se afle în aceeaşi încăpere cu mine.

– Mai încearcă. În seara asta, citeşte-i o poveste, după cină. Eu o să cobor la parter, ca să vă las singure.

Ellie căzuse pe gânduri.

– O să se ascundă în pădurea aia a ei, din colţul odăii.

– Atunci, o să mai încerci şi mâine-seară. Mai curând sau mai târziu, tot vei izbuti.

– Chiar crezi asta cu sinceritate?

– Sunt absolut convinsă.

Ellie căzu din nou pe gânduri.

– Bine, o să încerc. Se uită apoi la Julia. Îţi mulţumesc pentru sfat.

Julia clătină din cap.

Ellie dădu să plece. Se opri însă în uşă şi se întoarse.

– Era să uit pentru ce venisem aici. Joia asta este Ziua Recunoştinţei. Tu ştii să găteşti?

– Numai salate. Dar tu?

– Numai feluri de mâncare în care intră şi brânză topită.

– Suntem lamentabile amândouă.

– Ai dreptate.

– Am putea încerca să gătim după nişte reţete de-ale mamei. O să comand astăzi un curcan şi o să merg la cumpărături. Chiar crezi că ar putea să fie atât de greu încât să nu ne descurcăm?

– O să fie ca odinioară, când eram împreună cu mama şi cu tata. Am putea chema la masă şi nişte musafiri.

– Ce-ar fi să-l invităm pe Cal, împreună cu familia lui? opină Julia.

– Bineînţeles. Şi pe cine altcineva ai mai vrea să inviţi?

– Ce-ai zice de Max? E singur aici. Nu are nicio rudă în oraş.

Ellie o străfulgeră cu privirea.

– Aşa e, spuse ea încet. Nu are nicio rudă în oraş.

– Atunci o să-l... invit pe el.

– Te joci cu focul, surioara mea. Ai grijă să nu te frigi.

– Nu-i vorba decât de o simplă invitaţie la cina din Ziua Recunoştinţei.

Ellie însă nu se lăsa chiar aşa de uşor păcălită.

– Da, aşa e.

– E posibil oare ca în umplutura din reţeta mamei să intre chiar atât de mult unt? Cred că e ceva greşit.

Ellie nu se mai osteni să-i răspundă surorii ei. Avea şi aşa destule probleme proprii. Undeva în interiorul acelui

curcan (la drept vorbind, nu înţelegea unde îi fusese mintea atunci când cumpărase o namilă de pasăre de aproape zece kilograme, pentru că aveau să mănânce din ea până la paştele cailor, fără a o putea încă dovedi), se afla o punguţă de plastic cu măruntaie, pe care n-ar fi vrut s-o mănânce, şi pe care în acelaşi timp nici nu voia s-o bage odată cu tot curcanul la fript, în cuptor.

– Crezi că punguţa din material plastic în care se află măruntaiele se poate topi în cuptor, pentru că în cazul în care îmi înfig şi mai adânc mâna în târtiţa păsării ăsteia, s-ar putea să-mi văd în curând degetele ieşind pe cealaltă parte.

Ellie îşi vedea mai departe încruntată de treabă.

– Ai vreun defibrilator casnic?

Auzind asemenea vorbe, Ellie râse.

– Asta e! exclamă ea la scurtă vreme, dând peste punguţa de măruntaie, pe care o scoase la iveală. Apoi unse curcanul cu unt (spre groaza Juliei) şi îl aşeză în tava de copt a bunicii Dotty.

– O să pui ceva umplutură şi în interiorul curcanului?

– Cred că da.

După ce pasărea fu umplută şi introdusă la cuptor, Ellie se uită în jurul ei, prin bucătărie.

– Ce crezi că ar mai fi de făcut?

Julia îşi dădu la o parte părul din ochi şi suspină. Nu era decât ora nouă dimineaţa, iar cele două se simţeau deja frânte de oboseală.

– Socotesc că am putea trece la mâncărica de fasole verde a mătuşii Vivian.

– Nu mi-a plăcut niciodată felul ăsta de mâncare. Nici mâncărica de fasole verde şi nici supica ei de ciupercuţe. Ce-ar fi să facem doar o salată ca lumea? Avem în frigider o pungă congelată.

– Eşti de-a dreptul genială.

– De multă vreme îţi tot spun asta.

– Iar eu o să mă apuc de cartofi. Julia se îndreptă spre verandă. Când deschise uşa, înăuntru năvăli aerul rece, care se uni cu aerul cald produs de focul din cuptorul încins bine, realizând o atmosferă minunată, plină de căldură şi în acelaşi timp de prospeţime. Julia se aşeză pe prima treaptă. Acolo, la picioarele ei, se afla o sacoşă de cartofi, alături de un dispozitiv de curăţat.

Ellie turnă lichior în două pahare şi îşi urmă sora pe verandă.

– Ţine. O să ne prindă bine tăria asta. Anul trecut, o doamnă din Portland i-a servit pe musafirii ei la cină cu o mâncare făcută din ciuperci sălbatice, reuşind să-i omoare pe toţi.

– Să nu-ţi faci niciun fel de griji de soiul ăsta. Doar sunt medic, ce naiba?

Râzând, Ellie îi întinse paharul şi se aşeză şi ea.

Se uitau amândouă în curte.

Alice era îmbrăcată cu o rochiţă frumoasă, croşetată şi cu ciorapi roz şi şedea pe o păturică de lână. De jur împrejurul ei se aflau tot felul de păsări, în cea mai mare parte ciori şi măcăleandri, care se îmbulzeau care mai de care să-i ciugulească din palmă. Lângă ea, pe pătură, se afla o pungă mare cu chipsuri expirate, care reprezentau o inepuizabilă sursă de firimituri.

– Du-i şi ei un pahar de suc. Când e împreună cu păsările ei, e foarte liniştită. Ar fi un moment prielnic ca să încerci o apropiere între voi două.

– Îmi aminteşte de un film de Hitchcock. Şi dacă păsările alea ale ei îmi vor scoate ochii?

– O să zboare de-acolo, când te vei apropia.

– Dar...

Julia o prinse de braţ.

– Nu e decât o fetiţă care a trecut printr-un veritabil infern. N-o eticheta drept ce nu este.

– Dar şi ea o să fugă de mine.

– Atunci, o să mai încerci şi altă dată. Julia băgă mâna în buzunarul şorţului de bucătărie, de unde scoase o ceşcuţă gradată, din material plastic de culoare roşie. Uite, dă-i asta.

– Tot după culoarea roşie este înnebunită?

– Da.

– Şi asta ce-o fi însemnând?

– Deocamdată, n-am nici cea mai vagă idee. Julia se ridică în picioare. Mă duc să pun masa. Te descurci tu şi singură.

– Bine. Ellie simţea privirea Juliei în ceafă, pe când cobora scările şi traversa curtea plină de iarbă.

În spatele ei, uşa cu panou de plasă se auzi deschizându-se cu un scârţâit, iar apoi închizându-se la loc cu zgomot. Speriate de acel pocnet, păsările croncăniră şi îşi luară zborul. Erau atât de multe, încât, pentru o fracţiune de secundă, părură ca un nor negru pe cerul cenuşiu.

Ellie călcă pe o crenguţă care trosni.

Alice tresări şi se întoarse. Se ghemui, părând încolţită, deşi avea întreaga curte la dispoziţie. O privea pe Ellie cu nişte ochi mari în care se citea limpede frica, făcând-o pe femeie să se simtă jenată.

Ellie nu era obişnuită să se lupte pentru a obţine afecţiune. Toată viaţa ei, oamenii o simpatizaseră.

– Hei! îi spuse Ellie, rămânând nemişcată. Acum n-am nici plasă, n-am nici seringă. Şi întinse mâinile, ca să-i arate. În palma dreaptă, avea ceşcuţa gradată, din material plastic roşu.

Alice văzu ceşcuţa şi se încruntă. După câteva clipe, făcu un gest în direcţia ceşcuţei şi mârâi ceva neinteligibil.

Ellie simţi că între ele exista posibilitatea unei apropieri. Era pentru prima oară când Alice nu mai fugise de ea.

– Foloseşte-te de cuvinte, Alice. Asta-i spunea şi Julia mereu copilei.

Iar pentru că tăcerea se prelungea, Ellie încercă o altă tactică. Începu să cânte, la început în surdină, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce de pe chipul lui Alice dispărea încruntarea, înlocuită de o curiozitate intensă. Însă Ellie nu cânta chiar foarte tare. Cântă pe rând melodii pentru copii, vreme în care fetiţa rămase complet nemişcată. Dar când începu să cânte „Străluceşte, străluceşte, micuţă stea", atitudinea lui Alice se modifică radical. Parcă ar fi fost hipnotizată. Pe buze îi apăruse un zâmbet vag.

– Stea! şopti Alice, la momentul potrivit, pe parcursul cântecului.

Ellie se străduí din răsputeri să nu zâmbească. După ce termină de cântat, se aplecă şi îi dădu lui Alice ceşcuţa roşie.

Alice mângâie ceşcuţa şi îşi atinse cu ea obrazul, iar apoi se uită la Ellie cu o expresie plină de speranţă.

Ce vrei tu oare?

– Stea!

– Vrei să-ţi mai cânt?

– Stea! Te og!

Aşa că Ellie se conformă. Cântase deja de trei ori la rând acea melodie, când Alice se apropie de ea, cu multă prudenţă.

Fetiţa se aşeză pe iarbă, în faţa lui Ellie.

Aceasta se simţi ca şi când ar fi repurtat o formidabilă victorie. Îi venea să ţopăie şi să chiuie de bucurie, însă nu făcu nimic din toate astea, ci continuă să cânte mai departe.

La un moment dat, li se alătură şi Julia. Toate trei şedeau

acum pe iarbă, sub un cer mohorât de noiembrie, pe când în casă se rumenea la cuptor curcanul de Ziua Recunoştinţei. Toate trei cântau melodiile copilăriei lor timpurii.

Max era conştient că ar fi trebuit să fi plecat deja de acasă, în urmă cu o jumătate de oră. El însă îşi umplu un pahar cu bere şi deschise televizorul. Îi era teamă să se întâlnească din nou cu Julia.

Totul sau nimic.

Du-te la ea, Max.

Parcă auzea aievea glasul lui Susan, care îl muştruluia cu delicateţe. Dacă ar fi fost şi ea acolo lângă el, femeia i-ar fi zâmbit strengăreşte, cu subînţeles, pentru că ştia că de un lucru el tot se simţea legat, şi anume de sărbători. Max puse mâna pe telefon şi formă un număr de California. Susan îi răspunse încă de la primul ţârâit. Bărbatul se întrebă dacă nu cumva ea chiar aşteptase apelul lui telefonic.

– Bună, îi spuse el.

– Bună. Să ai o cât mai fericită Zi a Recunoştinţei.

– Şi tu la fel.

Max aşteptă ca ea să înceapă conversaţia. Tăcerea apăsătoare îl făcu să-şi aducă aminte cu cât de multă uşurinţă comunicaseră ei doi cândva.

– E o zi grea pentru tine, nu-i aşa? Susan avea glasul catifelat şi trist. În fundal se auzeau nişte voci. Un glas de bărbat, un glas de copil.

– Sunt invitat la cineva la masă, de Ziua Recunoştinţei.

– Grozav! Şi o să onorezi invitaţia? Max îi sesiză tonul dubitativ.

– Da.

– Foarte bine.

Mai pălăvrăgiră apoi câteva minute despre diverse nimicuri, după care tăcură spontan amândoi.

Într-un târziu, Susan îi spuse:

– Acum trebuie să închid. Ne-au sosit oaspeţii.

– Bine.

– Ai grijă de tine.

– Şi tu la fel, îi răspunse el. Salutări familiei tale.

– Mulţumesc. Femeia tăcu. Apoi reîncepu să vorbească, de data asta cu o voce scăzută. Încearcă să uiţi, Max. A trecut de-atunci foarte multă vreme.

Susan vorbea aparent cu multă degajare, însă numai ei doi ştiau care era adevărul.

– Dar nu ştiu cum anume să fac asta, Suze.

– Tu îţi pui în fiecare zi viaţa în primejdie. Ce-ar fi însă să-ţi asumi măcar o dată un risc adevărat, Max? Femeia suspină, după care tăcu.

– S-ar putea să fac asta, îi replică încet bărbatul.

Şi, ca de obicei, la sfârşit tot el închise primul telefonul.

Rămase pe loc, uitându-se la ceasul de la încheietura mâinii. Minutele treceau unul după altul, fără oprire.

Venise momentul. N-avea niciun rost să se mai ascundă şi să-şi facă griji, pentru că Max *dorea* cu ardoare să meargă acolo. De prea multă vreme nu se mai bucurase el de o sărbătoare.

În linie dreaptă, dacă ar fi urmat zborul unei ciori de-a lungul râului, cele două case se aflau una de cealaltă la o depărtare de mai puţin de un kilometru şi jumătate. Dar ciorile zburau mult deasupra coroanelor copacilor pădurii. Pe vechea şosea şi apoi pe drumeagul paralel cu râul, se mergea foarte greu. Ploile din cursul ultimei săptămâni lăsaseră pe drumuri bălţi enorme, în toate gropile.

Max parcă în spatele casei, stinse luminile şi opri motorul. Luă apoi sticlele de vin de pe bancheta din spate, închise portiera cu şoldul şi se apropie de uşa de la intrare.

Era o frumoasă căsuță de țară, cu o verandă de jur împrejur, cocoțată pe un dâmb cu iarbă ce se întindea până la malul râului. De-a lungul casei, se întindea o bătrână și bogată grădină de trandafiri, care acum nu avea flori, ci numai spini întunecați la culoare, precum și niște frunze înnegrite. Partea dinspre apus a casei era protejată de câțiva copaci imenși, care își îndreptau vârfurile spre cerul catifelat și plin de stele.

I-ar fi plăcut această casă și lui Susan. Parcă o și vedea alergând prin curte și arătând în direcția unor locuri imaginare pe care numai ea le putea vedea. *Livada o să fie acolo... Balansoarul ar merge dincolo.* Doi ani de zile căutaseră casa lor de vis. De ce nu își dăduseră ei oare seama că, oricare casă și-ar fi ales ar fi devenit, oricum, cea pe care o căutau.

Max traversă curtea și urcă încet treptele din fața intrării. Apropiindu-se de ușă, auzi muzică. Era cântecul lui John Denver „Rocky Mountain High"... *Mă întorc acasă, ca într-un loc în care n-am mai fost niciodată.*

Le putea vedea, prin ușa cu ochiuri ovale de sticlă.

Julia dansa cu Ellie, amândouă lovindu-și ușor șoldurile, înclinându-se lateral într-o parte și alta și râzând, în vreme ce Alice stătea în picioare lângă șemineu, le privea cu niște ochi imenși, fără să clipească, și mânca o floare. Din când în când, fetița părea surprinsă de faptul că se trezea zâmbind.

Max auzi cum în spatele lui, pe alee, se oprea un automobil, după care se deschiseră și se închiseră la loc mai multe portiere. Auzi apoi zgomote de pași pe aleea cu pietriș, precum și niște glasuri ascuțite de copii.

– Doctore!

Era Cal.

Înainte de a apuca să se întoarcă pentru a-i răspunde lui Cal, ușa se deschise iar în cadrul ei apăru Ellie, holbându-se la el. Avea o privire de polițai, adică una iscoditoare căreia nu-i scăpa nimic.

– Mă bucur că ai putut să vii, îi spuse ea, poftindu-l înăuntru. Îmbrăcată cu niște pantaloni de catifea de culoarea smaraldului și cu un pulover negru cu ștrasuri, Ellie amintea în totalitate de legendara regină a balului din acel orășel.

Max îi întinse sticlele de vin pe care le adusese.

– Vă mulțumesc pentru invitație. Remarcă faptul că, la auzul vocii lui, Julia ridicase privirea. Femeia stătea în genunchi, alături de Alice, în camera de zi.

Văzând-o pe femeia aceea, inima îi tresăltă în piept.

Ellie îl conduse până la Julia.

– Uite cine a venit, surioară. Apoi Ellie îi lăsă singuri.

Max se uită în jos la Julia, întrebându-se dacă nu cumva și femeia era la fel de emoționată ca și el.

Julia se ridică încet.

– Îți doresc o sărbătoare fericită, Max. Mă bucur că ai reușit să vii. De ani de zile n-am mai petrecut sărbătorile în familie.

– Nici eu. Fu foarte atent ca să observe reacția produsă de cuvintele lui, care izbutiseră într-o mare măsură să-i apropie, așa că Max se grăbi să adauge: Și ce mai face micuța noastră sălbăticiune?

Julia profită de acea temă de conversație pentru a se lansa într-un monolog având ca subiect toate procedeele ei terapeutice. În timp ce vorbea, femeia zâmbea adeseori, uitându-se cu dragoste la Alice, într-un mod atât de vădit, încât îl făcu și pe el să surâdă. Se simți captivat de tandrețea și de entuziasmul femeii, care îl făcură să-și amintească de vorbele acesteia: totul sau nimic.

Acum, era martorul totalei ei dăruiri.

– Max? Julia se încruntă. Cred că te-am plictisit până peste cap. Îmi cer scuze. Uneori, mă cam ia valul. N-am să te mai...

Bărbatul îi atinse braţul. Înţelegând că făcuse o greşeală, el îşi retrase iute mâna, însă era prea târziu. Parcă se curentase. Femeia ridică privirea spre Max, care zise:

– M-am tot gândit la tine. Îi scăpaseră acele cuvinte fără se vrea.

– Da, înţeleg.

Max nu prea mai ştia ce să spună, aşa că tăcu. În cele din urmă, dat fiind faptul că tăcerea devenise de-a dreptul stânjenitoare, el apelă la un pretext, după care se îndreptă spre barul improvizat în bucătărie.

În următoarea oră, bărbatul se chinui să n-o mai privească pe Julia. Râse împreună cu Ellie şi Cal şi cu fiicele acestuia şi mai dădu şi câte o mână de ajutor la pregătirea mesei.

Cu câteva minute înainte de ora patru, Ellie anunţă că era gata masa, „aşa cum era ea" Cu toţii se năpustiră ca nişte lăcuste, trecând în prealabil şi pe la baie ca să se spele pe mâini, adunându-se în micuţa bucătărie şi oferindu-şi serviciile.

În tot acest timp, Julia rămăsese în genunchi lângă Alice, care stătea ascunsă în spatele ficusului din camera de zi. Fetiţa era în mod vădit înspăimântată, dar, ca prin farmec, Julia izbuti să-i modifice comportamentul. Toţi ceilalţi se aflau deja aşezaţi la masa ovală, când Julia reuşi să o aducă şi pe Alice, aşezând-o la masă pe un taburel înalt, între ea şi Cal.

Max se aşeză şi el, pe unicul scaun care mai rămăsese liber, adică tocmai alături de Julia.

Aşezată în capul mesei, Ellie îi privea pe toţi, pe deasupra tăvilor cu de-ale gurii.

– Mă bucur că sunteţi aici. A trecut multă vreme de când această masă n-a mai adunat în jurul ei atâţia musafiri de Ziua Recunoştinţei. Aş vrea să reînnodăm acum o veche tradiţie a familiei noastre. Vă rog să vă luaţi cu toţii de mâini.

Max o luă de mână pe Amanda, aflată în dreapta lui. Fără să se uite, o luă de mână, la stânga, şi pe Julia. După formarea lanţului uman, Ellie îi zâmbi lui Cal.

– Nu vrei să începi tu?

Pentru câteva clipe, Cal căzu pe gânduri, după care zâmbi.

– Sunt recunoscător pentru frumoasele mele fiice. Sunt recunoscător şi pentru faptul că mă aflu din nou în această casă, de Ziua Recunoştinţei. Sunt absolut sigur de faptul că şi Lisei îi este dor de noi, în aceste momente. Nimic nu este mai neplăcut decât o călătorie în interes de serviciu pe perioada unor sărbători.

Urmară apoi cele trei fiice ale lui Cal.

– Sunt recunoscătoare pentru tăticul meu...

– ... pentru căţeluşul meu...

– ... pentru frumoasele mele ghetuţe noi.

Urmă după aceea la rând Ellie.

– Sunt recunoscătoare pentru faptul că sora mea s-a întors acasă.

Julia zâmbi.

– Eu sunt recunoscătoare pentru micuţa Alice, aceea de la care am învăţat atât de multe. Femeia se aplecă apoi şi o sărută pe fată pe obraz.

Max nu se mai putea gândi decât la mâna fierbinte a Juliei şi la atingerea răscolitoare a pielii ei.

– Max? rosti Ellie într-un târziu.

Cu toţii se uitară la el, aşteptând. Max o privi pe Julia şi îngăimă:

– Sunt recunoscător pentru că mă aflu aici.

19

În pădurea veşnic umedă, iarna venea aidoma unei grămezi de rude hrăpăreţe, ocupând până şi ultimul centimetru de spaţiu şi blocând intrarea oricărei raze de lumină. Pe tot parcursul acestui anotimp întunecat, ploua în toată puterea cuvântului, mângâietoarea ceaţă de până atunci fiind înlocuită de o burniţă permanentă.

Iar în toiul unei astfel de vremi atât de închise, Alice înflorea, acesta fiind unicul termen potrivit pentru evoluţia fetei. Asemenea unei fragile orhidee, ea îmbobocise şi dăduse în floare între pereţii acelei case unde, cu fiecare zi care trecea, se simţea tot mai mult acasă. Copila se străduise necontenit, cu disperare şi fără a osteni vreodată, să înveţe limbajul articulat. Acum ajunsese să cupleze cu regularitate câte două cuvinte – iar, uneori, chiar şi câte trei. Micuţa ştia cum să-şi aducă ideile şi dorinţele la cunoştinţa celor două femei care deveniseră lumea ei.

Oricât de remarcabile ar fi fost schimbările lui Alice, cele ale Juliei erau poate şi mai surprinzătoare. Zâmbea mai uşor şi mult mai des şi îi veneau la cină fel de fel de idei năstruşnice, pe care le punea în aplicare în doi timpi şi trei mişcări. Nu mai făcea jogging dimineaţa şi mai pusese olecuţă de carne pe ea. Dar cel mai important era că femeia îşi redobândise încrederea în sine însăşi. Era extraordinar de

mândră de realizările lui Alice. Ele două încă îşi petreceau împreună fiecare oră în care nu dormeau – ocupându-se de proiecte artistice, lucrând cu litere şi cu numere sau făcând lungi plimbări prin pădure. Se apropiaseră atât de intim una de cealaltă, încât păreau să comunice între ele într-o manieră aproape telepatică. Alice încă o urma pe Julia peste tot, ca o umbră. Adeseori, fetiţa îşi ţinea o mână în buzunarul Juliei sau încleştată de centura acesteia. Însă din ce în ce mai des, Alice începea să se aventureze puţin câte puţin şi de una singură. Uneori, se apropia şi de „Lellie", fandosindu-se în faţa acesteia cu cine ştie ce flecuşteţ de podoabă pe care o găsise sau şi-o făcuse. Aproape în fiecare seară, Ellie îi citea câte o poveste la culcare, în timp ce Julia îşi completa însemnările zilnice în carneţel. În ultima vreme, Alice începuse să se cuibărească şi lângă Ellie, ascultând povestea. În serile foarte plăcute, fata o mângâia pe Ellie pe picior şi o ruga:

– Mai vreau, Lellie. Mai vreau.

Ellie era conştientă că toate lucrurile astea s-ar fi cuvenit să o facă fericită. Asta era tot ce visaseră mereu mama şi tata pentru viitorul fiicelor lor, dorindu-şi ca o asemenea apropiere între ele să revină în cele din urmă în casa de pe Drumul Râului – şi n-ar fi putut să se întâmple totul mai bine decât se întâmplase.

Iar acest lucru o făcea pe Ellie fericită.

Însă în acelaşi timp şi nefericită.

Nefericirea se vedea rar şi difuz, ca o pânză de păianjen într-o pădure adâncă. O vedeai doar atunci când o căutai sau când te poticneai de ea în drum. Noua şi blânda apropiere dintre ele trei scotea şi mai mult în relief latura însingurată a vieţii sale. O femeie care se îndrăgostise atât de des ca ea nu s-ar fi aşteptat să se apropie de vârsta de patruzeci de ani tot

singură. Chiar dacă era fericită pentru Julia, câteodată Ellie o vedea pe sora ei din ce în ce mai legată de Alice, iar asta îi provoca o strângere de inimă. Indiferent dacă Julia îşi dădea seama sau nu – ori dacă era dispusă să recunoască acest lucru –, ea devenea treptat ca o mamă pentru Alice. Iar ele două aveau să plece la un moment dat din casa asta şi urmau să-şi găsească propriul lor cămin, în vreme ce Ellie ar fi rămas din nou singură, ca şi mai înainte. Doar că acum situaţia ar fi fost diferită, deoarece ea ar fi făcut parte iar dintr-o familie. Ellie n-ar fi vrut să revină la viaţa ei anterioară, în care munca şi prietenii şi visurile de a se îndrăgosti i-ar fi umplut întreaga existenţă. Nu ştia dacă toate astea i-ar mai fi fost îndeajuns. Acum că apucase să trăiască într-o casă în care un copil se juca şi se ţinea după tine şi o săruta la culcare, Ellie nu credea că ar mai fi suportat să locuiască din nou singură.

– Nu prea arăţi bine, îi spuse Cal, din cealaltă parte a încăperii.

– Ia te uită cine vorbeşte! Mai bine te-ai privi în oglindă ca să vezi cât de urât eşti.

Cal izbucni în râs, îşi scoase căştile de pe urechi, puse jos pixul şi apoi ieşi din birou. După câteva momente, bărbatul reveni, aducând două ceşti cu cafea.

– Poate că ţi-ar face bine nişte cofeină. Şi îi întinse femeii una dintre ceşti.

Ellie ridică privirea în direcţia lui Cal, întrebându-se în sinea ei de ce nu-i putea găsi atrăgători pe bărbaţii asemenea lui – adică pe bărbaţii care îşi ţineau promisiunile, care îşi creşteau copiii şi care erau statornici în dragoste. Ooo, nu! Ea nu se putea îndrăgosti până peste cap decât de tipi cu „probleme". De indivizi dubioşi care-şi lăsau părul să crească prea lung, care întâmpinau mari dificultăţi în a-şi păstra slujbele şi care îl confundau al dracului de repede pe „este" cu „a fost".

– Cu-adevărat bine mi-ar face o schimbare radicală a întregii mele vieţi.

Bărbatul îşi trase de lângă pupitrul lui un scaun şi se aşeză alături de Ellie.

– Ne apropiem de vârsta aceea.

– Când începeam să debitez astfel de lucruri, obişnuiai să-mi spui că sunt nebună.

El se rezemă de spătarul scaunului şi îşi sprijini picioarele pe masa ei de lucru. Femeia nu putu să nu observe că tălpile albe ale tenişilor lui aveau ceva inscripţionat pe ele, într-o nuanţă purpurie. Cineva scrisese pe cauciucul alb numele fiicei lui mezine, înconjurat de inimioare şi de steluţe roz.

Acea mică inscripţie făcu să-i tresalte lui Ellie inima în piept.

– Se pare că cineva a vrut să înfrumuseţeze încălţările lui tăticu.

– Lui Sarah i se părea că pantofii mei de tenis erau cam anoşti. N-ar fi trebuit să-i cumpăr setul acela de markere.

– Cal, tu eşti extrem de norocos să ai asemenea fiice. Ellie oftă. Dintotdeauna m-am gândit că mi-ar plăcea să am şi eu trei fiice. În ambele dăţi când am fost măritată, am renunţat imediat la anticoncepţionale şi am început să mă rog. Femeia încercă să surâdă. Dar cred că, în loc de copii, m-am ales doar cu avocaţi specializaţi în divorţuri.

– Ellie, ai doar treizeci şi nouă de ani, nicidecum cincizeci şi nouă. Încă n-ar fi chiar totul pierdut.

– Şi totuşi, cam aşa arăt, nu?

Bărbatul îşi dădu ochii peste cap.

– Of, pentru Dumnezeu, Ellie! Încă nu te-ai plictisit să tot pui mereu aceeaşi placă?

Ea se îndreptă de spate. Se părea că omul se supărase. Femeia nu mai înţelegea nimic. Întotdeauna se putuse bizui pe el.

– Ce vrei să spui?

– Acuşi o să schimbăm prefixul, de la trei la patru, şi totuşi tu te comporţi tot ca regina balului, aşteptând să fii luată pe sus de către căpitanul echipei de fotbal a liceului. Lucrurile stau cu totul altfel. Amorul scoate tot untul din tine şi te lasă ca pe o jucărie stricată, cu toate traumele şi rănile posibile. Acum nu mai este vorba despre a te îndrăgosti, ci despre a ancora, despre a-ţi respecta cuvântul dat şi despre a te strădui din răsputeri să menţii aprinsă flacăra iubirii. Pe tine niciodată nu te-a interesat aşa ceva şi nici măcar n-ai înţeles acest lucru.

– Ţie, Cal, ţi-e uşor să vorbeşti. Tu ai o nevastă şi nişte fiice care te iubesc. Lisa...

– M-a părăsit.

– Ce?

– Încă din luna august, îi spuse el încet. Am încercat mai întâi vechea şmecherie de a trăi despărţiţi în aceeaşi casă – doar de dragul fetelor. Însă ele s-au dovedit prea inteligente ca să poată fi păcălite. Şi mai ales Amanda. Ea este precum Julia la vârsta ei. Înţelege totul şi nu se teme să pună întrebări din cele mai directe şi îndrăzneţe. Lisa n-a mai intrat în dormitorul nostru încă dinainte de Ziua Îndrăgostiţilor. Iar cu puţin înainte de a începe şcoala, a plecat definitiv.

– Şi fetele? de-abia fu în stare Ellie să-i pună întrebarea.

– Ele au rămas în îngrijirea mea. Lisa munceşte prea mult. Din când în când, rămâne singură şi îşi aminteşte că mai este şi mamă şi sună la telefon sau ne face câte o vizită. Momentan, este înamorată. N-am mai primit de săptămâni întregi niciun semn de viaţă din partea ei, cu excepţia actelor de divorţ. Vrea ca eu să vând casa şi să împărţim pe din două banii luaţi pe ea.

– Parcă nici nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus nimic

până acum despre toată povestea asta. Şi am lucrat împreună în fiecare zi. În *fiecare* zi!

Cal o privi într-un fel destul de ciudat.

– Când anume m-ai întrebat ultima oară cum o mai duc cu viaţa, El?

Femeia se simţi atinsă de remarca lui.

– Mereu te întreb ce mai faci.

– Şi îmi oferi pentru răspuns doar cinci secunde, după care te lansezi într-o discuţie mai interesantă, de regulă, referitoare la propria ta viaţă. Bărbatul oftă şi îşi trecu o mână prin păr. Nu te judec, Ellie. Îţi spun, pur şi simplu, doar adevărul constatat de mine.

Privirea lui Cal era compătimitoare şi decepţionată.

Se ridică încet în picioare.

– Las-o baltă! N-ar fi trebuit să mă lamentez atât. Numai că... m-ai prins azi pe picior greşit. Sunt într-o dispoziţie jalnică. Cred că aveam nevoie doar de un prieten care să-mi spună că totul va fi în regulă. Bărbatul se îndreptă spre uşă, îşi luă haina din cuier şi mai spuse: Ne vedem mâine.

Ellie rămase mult timp nemişcată, în picioare, în mijlocul încăperii, holbându-se la uşa închisă, când, în sfârşit, fu izbită de înţelegerea situaţiei.

Lisa m-a părăsit.

Parcă nici nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus nimic.

Tot la ea se gândise, în primul rând. Cal îi împărtăşise marea lui durere – şi era o durere cumplită, pe care Ellie o cunoştea foarte bine –, iar ea nu găsise absolut nimic de spus pentru a-l consola, pentru a-i fi de ajutor.

Aveam nevoie doar de un prieten care să-mi spună că totul va fi în regulă.

Lucru pe care ea nu îl făcuse.

De mulţi ani de zile, lumea făcea mici remarci cum că ea era cam egoistă. Ellie le respinsese mereu, cu un frumos zâmbet pe buze. Nu era adevărat. Oricine ar fi spus asta ori o invidia, ori nu-i purta niciun fel de prietenie.

Tu eşti la fel ca mine, Ellie, îi spusese cândva demult tatăl ei. *Eşti ca o actriţă făcută doar pentru rolul principal, mereu în lumina reflectoarelor. Dacă te vei mărita din nou, cel mai bine ar fi să-ţi găseşti pe cineva pe care să nu-l deranjeze faptul că va fi nevoit să te lase mereu pe tine să fii în centrul atenţiei generale.*

Atunci, ea luase vorbele tatălui ei drept un compliment. Îi plăcuse la nebunie faptul că propriul ei tată o considera o vedetă.

De-abia acum înţelegea şi cealaltă semnificaţie a cuvintelor lui, iar odată ce deschisese acea uşă, odată ce se întrebase dacă acest lucru era adevărat, Ellie se trezi asaltată şi invadată de tot felul de amintiri, de întâmplări şi de întrebări.

Două căsnicii ratate. Crezuse că ambii ei soţi o părăsiseră şi plecaseră spre sud, fiindcă n-o iubiseră îndeajuns de mult.

Se întâmplase oare pentru că ea voia şi avea nevoie de prea multă dragoste? Dar înapoia cumva Ellie dragoste în aceeaşi măsură în care o şi primea? Răspunsul era un categoric şi răsunător nu. Îi iubise pe soţii ei, ba chiar îi adorase de-a dreptul. Însă nu-i adorase suficient de mult încât să-l urmeze pe Alvin în Alaska... sau să-i plătească lui Sammy, din banii câştigaţi de la poliţie, cursurile şcolii de şoferi de camion.

Nu era deloc de mirare că ambele ei căsătorii eşuaseră. Întotdeauna se făcuse numai aşa cum hotărâse ea, iar dacă nu i-ar fi convenit, oricine era liber să plece. Şi astfel s-a întâmplat că, unul după altul, cei doi bărbaţi cu care fusese

căsătorită, precum şi toţi ceilalţi cu care se iubise aleseseră să-şi cam ia picioarele la spinare.

Iar în toţi aceşti ani, ea îi numise *pe toţi* nişte bieţi rataţi, înfrânţi.

Şi poate că înfrântă nu fusese decât ea, de fiecare dată.

Când Mel sosi ca să-şi preia serviciul din tura de noapte, Ellie îl salută, apoi nu uită să-i arunce în treacăt o întrebare despre familia lui, după care se grăbi să ajungă la maşina ei.

În mai puţin de jumătate de oră de când părăsise secţia de poliţie, deja ajunsese în faţa casei lui Cal şi îşi parca maşina sub un enorm arţar desfrunzit. De una dintre cele mai joase crengi atârna o mică şi frumoasă colivie de păsări, legănându-se uşor în adierea brizei de toamnă. Una dintre ultimele frunze îngălbenite se lipise pe acoperişul aspru cioplit din lemn de cedru al coliviei.

Ellie se îndreptă spre uşa din faţă a casei şi ciocăni.

Îi deschise Cal. Figura lui, de obicei atât de tinerească şi de surâzătoare, i se părea acum mai îmbătrânită şi dezamăgită. Femeia se întrebă de când arăta el aşa şi cum de ea nu observase absolut nimic.

– Sunt o bestie, îi spuse Ellie cu tristeţe. Mă vei putea cumva ierta vreodată?

Gura lui Cal se strâmbă într-un zâmbet.

– Asta-i cea mai reuşită scuză, din partea unei dive.

– Eu nu sunt o divă.

– Într-adevăr, nu eşti o divă, eşti doar o bestie. Cal îi zâmbi cu mai multă căldură. Dar tocmai în asta constă întreaga ta frumuseţe. Femeile de genul tău sunt obişnuite să fie socotite drept buricul pământului.

Ellie se apropie de el.

– Sunt o bestie, Cal, însă una căreia îi pare rău şi îşi cere iertare.

Bărbatul se uită lung la ea.

– Îţi accept scuzele.

– Totul o să fie bine, Cal, îi spuse ea, sperând că era mai bine mai târziu decât niciodată.

– Chiar crezi în mod sincer asta?

Ellie avea senzaţia că se pierde în imensitatea întunecată a tristeţii pe care o desluşea în ochii bărbatului. Se simţea atât de descumpănită, încât nici nu mai ştia ce să-i spună.

– Lisa te iubeşte, îi zise ea într-un târziu. O să-şi dea seama de asta şi o să se întoarcă până la urmă.

– Multă vreme aşa am crezut şi eu, El. Şi Peanut îmi spunea la fel. Acum nu mai sunt absolut sigur dacă chiar îmi mai doresc să se întâmple acest lucru.

Primul gând al lui Ellie a fost acela că şi Peanut fusese la curent cu problema, însă acum nu mai voia să cadă din nou în aceeaşi capcană. Acum mai important era altceva decât ego-ul ei rănit. Îi făcu semn lui Cal să şadă pe canapea şi se aşeză şi ea lângă el.

– Dar tu ce anume îţi doreşti?

– Nu vreau să mai fiu atât de singur. Să nu mă înţelegi greşit. Îmi ador fiicele, care reprezintă toată viaţa mea. Dar noaptea târziu, când sunt în pat, mi-aş dori să mă întorc spre o femeie, numai ca să dormim îmbrăţişaţi. Lisa şi cu mine n-am mai împărţit de ani de zile acelaşi pat. Am crezut că o să mă simt mai puţin singur după plecarea ei sau că cel puţin n-ar mai fi avut nicio importanţă, însă are multă importanţă totul. Bărbatul se uită la Ellie, iar ea văzu, în ochii aceia pe care îi cunoştea atât de bine, o tristeţe pe care nu i-o ştia. Cum e posibil să fie mai bine ca nevasta să doarmă într-o altă cameră decât să plece de-acasă pentru totdeauna?

Ellie avusese şi ea parte de o asemenea singurătate, vreme de ani întregi.

– Crezi că e mai suportabilă o astfel de situaţie? Femeia suspină. Şi cu asta conversaţia lor se reluă de-acolo de unde începuse. Cal, să fii recunoscător că ai aşa o mândreţe de fiice. Cel puţin, vei avea mereu pe cineva care să te iubească.

Max îşi isprăvi tura de gardă la ora şase. Pe la şase şi jumătate, îşi terminase deja de completat raportul şi fişele şi semnase de ieşire.

Ajunsese de-acum aproape de uşă, când a fost chemat înapoi.

„Dr. Cerrasin este aşteptat de urgenţă la blocul operator".

– La naiba!

Şi medicul o porni în fugă către blocul operator.

Acolo o găsi pe pacienta lui, Crystal Brainard, în pat, îmbrăcată cu o cămeşoaie de spital şi ţipând la soţul ei, care stătea în picioare într-un colţ al încăperii, ca un copil terorizat. Crystal avea un abdomen imens. Şi-l apăsa, răsuflând gâfâit până la sfârşitul contracţiei.

Trudi se afla lângă ea şi o ţinea de mână. La intrarea lui Max, aceasta îi zâmbi.

– Crystal, credeam că ţi-am spus suficient de limpede că nu lucrez niciodată în serile de vineri, i se adresă el, în timp ce îşi punea mănuşile chirurgicale.

Crystal surâse şi ea, însă surâsul era palid şi ostenit.

– Trebuia să-i spui şi *ei* asta. Şi femeia îşi frecă burta proeminentă.

– Ai aflat şi tu acum că niciodată n-o să te asculte copiii, îi zise Trudi.

Urmă încă o contracţie, iar Crystal urlă din nou.

– O să fie totul bine? întrebă soţul ei, făcând un pas în direcţia lor.

Max se îndreptă spre picioarele patului.

– Ia să vedem cum se prezintă situaţia.

– Este dilatată total, îi spuse Trudi, apropiindu-se de el şi punând nişte unguent pe degetele lui înmănuşate.

Max nu pierdu prea multă vreme cu examinarea. Avea la activ destule naşteri, încât să fie absolut sigur că aceasta avea să fie una extrem de rapidă. Deja putea simţi capul copilului începând să apară.

– Crystal, eşti pregătită să devii mamă?

Urmă o altă contracţie şi încă un răcnet.

– Da, gâfâi ea.

– Copilul începe să iasă, o anunţă Max pe Trudi. Perfect. Crystal, poţi începe să împingi.

Crystal începu să geamă şi să gâfâie, şi să zbiere. Soţul ei se năpusti spre ea.

– Sunt aici, lângă tine, Chrissie. Şi o prinse de mână.

Se ivi şi capul copilului.

– Mai împinge încă puţin, Crystal, ca să-i iasă şi umerii, şi eşti gata imediat, îi spuse Max.

El trase cu delicateţe de capul copilului, pentru a-i elibera acestuia partea anterioară, după care îl lăsă liber, iar pruncul alunecă uşor, aterizând în mâinile lui Max.

– Aveţi o fetiţă nespus de frumoasă, le spuse el, ridicând privirea, în timp ce Crystal şi soţul ei vărsau şiroaie de lacrimi de fericire. Vrei să-i tai tu cordonul ombilical, tăticule? îl întrebă Max. Indiferent de câte ori mai rostise acele cuvinte, ele îl emoţionau întotdeauna.

După ce se încheiase totul, Max se simţea extenuat. Făcu un duş lung, fierbinte, se îmbrăcă şi se îndreptă spre camera asistentelor medicale.

Trudi era acolo, singură. La apropierea lui, ea ieşi de după birou şi îi zâmbi.

– S-au hotărât să-i pună fetiţei numele Maxine.

– Biata copilă, spuse bărbatul, după care tăcu.

– De multă vreme n-ai mai trecut pe la mine pe-acasă.

Lui i-ar fi fost extrem de comod să schimbe subiectul, însă Trudi merita mai mult decât atât.

– Cred că ar trebui să stăm puțin de vorbă.

Trudi râse.

– Întotdeauna ai afirmat că noi doi nu ne prea pricepeam să discutăm. Ea se aplecă mai aproape de el și îi șopti: Lasă-mă să ghicesc! Este vorba despre faptul că un anumit medic a participat de Ziua Recunoștinței la masa festivă de la șefa poliției locale. Și întrucât pe tine nu te interesează câtuși de puțin Ellie, trebuie să te fi simțit atras, probabil, de sora acesteia, Julia.

Max scutură din cap.

– Nu știu nici măcar ce naiba caută ea pe-aici. Noi suntem...

– Max, eu nu am nevoie de explicații.

– Doar știi că n-aș vrea pentru nimic în lume să te fac să suferi...

Femeia îl întrerupse, punându-i o mână pe braț.

– Mă bucur mult pentru tine. Cu-adevărat mă bucur. Prea multă vreme ai fost singur.

– Ești o femeie bună, Trudi Hightower.

– Și tu ești un om bun. Lasă acum la o parte timiditatea asta adolescentină și dă-i o întâlnire. Dacă nu mă înșel, este vineri seară și cunosc eu un anume doctor care nu s-ar cuveni să mai meargă singur la film.

El se aplecă și o sărută.

– La revedere, Trudi.

– Pa, Max.

Bărbatul se sui în camioneta lui și se îndreptă către cinematograf. N-avea nicio intenție să meargă la Julia, însă

atunci când ajunse pe Strada Magnoliei, în loc să o ia la dreapta, el coti la stânga şi intră pe vechea şosea 101.

Iar pe întreg drumul până acasă la ea, Max îşi repetă că probabil îşi pierduse minţile.

Totul sau nimic.

Cândva, demult, el avusese totul, iar acest lucru practic îl omorâse.

Opri maşina în curtea casei ei şi rămase acolo, uitându-se prin parbriz în direcţia clădirii. Într-un târziu, coborî, se apropie de uşă şi ciocăni.

Îi deschise chiar Julia. Până şi în perechea aceea de jeanşi decoloraţi şi în flaneaua albă tricotată sub formă de frânghii împletite, care îi era cu cel puţin două numere prea mare, femeia tot frumoasă părea.

– Max! exclamă ea, vădit surprinsă. Apoi făcu un pas înainte şi închise uşa în urma ei, blocându-i accesul.

– Nu vrei să mergi împreună cu mine la un film?

I se adresase precum un veritabil *idiot*. Invitaţia lui semănase la perfecţie cu aceea a unui adolescent aflat în pragul disperării.

Reacţia ei a constat dintr-un zâmbet la început abia schiţat, după care i-a înflorit pe toată faţa.

– Cal şi Ellie, oricum, joacă Scrabble, aşa că, da... te-aş putea însoţi la cinematograf. Ce film rulează?

– Habar n-am.

Ea râse.

– Este filmul meu preferat.

După cum au aflat ulterior, filmul era *A avea şi a nu avea*. Julia stătu lângă Max în sala întunecată, urmărind una dintre cele mai faimoase perechi de parteneri pe ecran, din toate timpurile. După ce se termină filmul, în timp ce ea şi

Max traversau holul frumos renovat al Cinematografului Rose, Julia avea sentimentul că toată lumea se holbase în permanenţă doar la ei doi.

– Lumea vorbeşte despre noi, îi spuse femeia, lipindu-se de el.

– Bine-ai venit în Rain Valley. Şi bărbatul o luă de braţ şi o conduse afară din cinematograf, apoi traversară strada, până la camioneta lui, parcată vizavi. Te-aş scoate acum în oraş la o plăcintă, dar la ora asta nu mai este deschis nicăieri.

– Ţie chiar îţi place plăcinta.

El rânji.

– Şi tu care credeai că nu ştii absolut nimic despre mine.

Julia se răsuci pe călcâie şi îl privi drept în ochi, fără să mai zâmbească.

– Păi, nici nu ştiu prea multe.

Max se uită la ea, în timp ce femeia se aştepta din partea lui la cine ştie ce replică insolentă. În schimb, el o sărută, după care se dădu înapoi şi îi spuse încet:

– Uite, acum ştii măcar asta.

Când constată că ea nu spune nimic, îi deschise portiera şi Julia se sui în cabina camionetei.

Pe tot drumul de întoarcere până acasă la ea, cei doi sporovăiră despre diverse lucruri lipsite de importanţă pentru ei, despre film, despre copilul care se născuse în acea zi în mâinile lui Max, despre împuţinarea somonilor şi despre reducerea pădurilor seculare.

În faţa uşii, ea îi permise s-o îmbrăţişeze. Era uluitor cât de plăcut se simţea în braţele lui. De data asta, când el se aplecă să o sărute, femeia îi veni în întâmpinare, iar când Max se retrase, ea şi-ar fi dorit ca sărutul să mai dureze. Pentru întâia oară era cu-adevărat înspăimântată în compania lui.

– Îți mulțumesc pentru film, Max.

Și bărbatul o sărută din nou, atât de ușor, încât ea de-abia avu timpul necesar să-i simtă gustul mai înainte ca sărutul să se fi terminat.

– Noapte bună, Julia.

Spre sfârșitul lunii decembrie, în mintea oricui se aflau, în primul rând, și mai mult decât orice altceva, sărbătorile de iarnă. Clubul Rotary se ocupase de luminițele feerice de pe străzi, iar Clubul Elanilor împodobise Pomul de Crăciun, plin de cadouri. În fiecare colțișor al orașului se vindeau brăduți, iar cetele de cercetași umblau din ușă-n ușă, vânzând hârtie ornamentală de împachetat.

În acea zi, zorile se iviseră senine și luminoase, cu un cer albastru ca de gheață, neîntinat nici măcar de cel mai firav norișor. De-a lungul malurilor râului, acolo unde pământul era mai cald ca aerul, se înălța o porțiune de ceață roz, între marginea albiei șerpuitoare și ramurile cele mai de jos ale copacilor, transformând tot ce se afla în spatele ei într-o imagine nesigură, lipsită de claritate. În acea pâclă vagă, era ușor să-ți închipui tot felul de făpturi magice, zâne, spiriduși și animale care nu mai trăiau nicăieri altundeva în lume.

Ca de obicei, Julia fusese întreaga zi lângă Alice. Își petrecuseră multă vreme afară în curte.

Julia încerca să o pregătească pe Alice pentru marele pas următor: orașul.

Nu avea să fie deloc ușor. Primul obstacol îl constituia mașina însăși.

– Orașul, rosti încet Julia, uitându-se în jos la Alice. Îți mai amintești de pozele pe care le-ai văzut în cărți? Vreau să mergem în oraș, acolo unde locuiesc oamenii.

Alice făcu niște ochi mari.

– Acolo afară departe? șopti fetița, cu buze tremurătoare.

– O să fiu cu tine în permanență.

Ea scutură din cap.

Julia se desprinse cu grijă din încleștarea lui Alice. Luă cu multă blândețe mâinile copilei într-ale ei. Ar fi vrut s-o întrebe pe față dacă avea încredere în ea, însă încrederea era un concept mult prea complex pentru cineva care de-abia începea să învețe să vorbească.

– Știu că ești speriată, scumpetea mea. Dincolo este o lume mare, iar tu ai văzut până acum doar ce era mai rău din ea. Julia mângâie ușor obrăjorul lui Alice, cald și catifelat. Însă nu se poate ca viitorul tău să se limiteze doar la a te ascunde aici, împreună cu mine și cu Ellie. Trebuie să ieși în lume și s-o cunoști.

– Stai aici.

Julia dădu să-i răspundă, dar mai înainte să apuce ea să rostească vreun cuvânt, fu întreruptă de un claxon răsunător.

Chipul lui Alice se lumină pe dată.

– Lellie! exclamă ea, după care îi dădu drumul Juliei și se năpusti către fereastra de lângă ușa din față a casei. Cei doi câini o urmară îndeaproape, lătrându-și urările de bun venit și împleticindu-se în graba lor. Elwood intră în Alice și o răsturnă. Din grămada de trupuri de pe podea se auzeau chicotelile fetiței. Jake o înghiontea și o lingea pe obraz.

Ușa de la intrare se deschise și în cadrul ei apăru Ellie, zâmbind cu gura până la urechi și târând înăuntru un brad de Crăciun.

Următoarea oră, Julia și Ellie se luptară din greu să pună pomul de iarnă drept în suportul său și să-l fixeze bine. Și când într-un târziu terminară, erau amândouă asudate.

– Nu-i de mirare că tata bea întotdeauna din gros înainte

să se apuce să ridice bradul la locul lui, comentă Ellie, dându-se câțiva pași înapoi și contemplând rezultatul muncii lor asidue.

– N-am pus pomul chiar perfect vertical, îi atrase Julia atenția.

– Da' ce suntem noi? Ingineri de la NASA? Mie mi se pare suficient de drept și-așa.

Simțind că Ellie terminase, în sfârșit, ceea ce avea de făcut, câinii dădură o tură în mare goană pe dușumea, îndreptându-se direct spre stăpâna lor.

– Băieți! Culcat! le strigă Ellie, chiar cu o clipă înainte ca ei să fi apucat s-o izbească, s-o salte în văzduh și s-o răstoarne cu picioarele în sus.

Alice chicoti din nou, acoperindu-și gura cu mâna imediat ce se auzi sunetul pe care îl scăpase. Ea o privi pe Julia și arătă cu degetul în direcția lui Ellie.

– Lellie asta a ta ar cam trebui să-și țină animalele la respect, îi spuse Julia, arborând un zâmbet silit.

Ellie ieși dintre trupurile căzute de-a valma ale câinilor. Femeia râdea și își dădea la o parte șuvițele de păr din ochi.

– E drept că s-ar fi cuvenit să-i fi disciplinat când erau pui. Se ridică apoi anevoie în picioare, se eliberă de câini și se îndreptă spre scări.

– Unde te duci? strigă Julia după sora ei.

– O să vezi.

După câteva momente, Ellie reveni la parter, aducând câteva cutii mari și roșii, frumos decorate, pe care le puse pe pardoseală, lângă bradul de Crăciun.

Julia le recunoscu de îndată.

– Ornamentele noastre pentru pomul de iarnă?

– Absolut toate.

Julia se apropie. Ridicând capacul primei cutii, găsi

înăuntru şiraguri întregi de luminiţe de pom. Toate beculeţele erau albe, fiindcă mama spunea că aceasta era culoarea îngeraşilor şi a speranţei. Apoi Julia şi Ellie înfăşurară bradul în acele spirale de luminiţe şi împodobiră ramurile exact aşa precum fuseseră învăţate încă din copilărie. Era pentru întâia oară, de la liceu încoace, când decorau împreună bradul de Crăciun.

Când beculeţele erau toate în pomul de iarnă, Ellie introduse ştecherul cablului în priză.

Alice tresări şi scoase o exclamaţie de uluire.

– Crezi că o mai fi văzut vreodată un pom de Crăciun? o întrebă încet Ellie pe Julia.

Julia scutură din cap. Se apropie din nou de cutie şi alese un ornament de un roşu strălucitor, în formă de măr, care atârna de degetul ei printr-un un fir cu filigran auriu. Îngenunchind în faţa lui Alice, ea îi întinse fetei ornamentul de pom.

– Pune-l în brad, Alice. Fă-l să arate cât mai frumos.

Copila se încruntă.

– Bad?

– Îţi aminteşti de cartea aceea pe care ţi-am citit-o? *Cum a furat Grinch Crăciunul?*

– Ghinci? Ea dădu din cap, dar tot încruntată şi nedumerită rămăsese.

– Îţi mai aminteşti de bradul Nu ştiu cui? Spuneai că era un brad frumos.

– Ooo! exclamă Alice dintr-o suflare. Acum înţelegea.

Julia dădu din cap.

Alice luă cu multă atenţie ornamentul, de parcă acesta ar fi fost făcut din vată de zahăr şi nu din material plastic lucios. Traversă încet camera, păşi peste câini şi se opri, uitându-se îndelung la pom. Într-un târziu, fetiţa atârnă firul

auriu chiar la vârful celei mai înalte crengi la care putuse ajunge. Apoi, încet, se întoarse, părând îngrijorată.

Ellie bătu din palme cu mult entuziasm.

– Perfect!

Pe faţa copilei înflori un zâmbet, transformând-o pe Alice în clipa aceea minunată în cea mai obişnuită fetiţă din lume. Ea alergă la cutie şi alese de-acolo un alt ornament, pe care i-l duse cu grijă lui Ellie.

– Lellie. Fumos.

Ellie se aplecă şi o întrebă:

– Cine-mi dă mie acest frumos ornament?

– Fata. Dă.

Ellie atinse părul lui Alice şi îi trecu o şuviţă rebelă pe după urechiuşa în formă de scoică rozalie.

– N-ai putea cumva să spui Alice?

Fetiţa arătă în mod demonstrativ în direcţia pomului.

– Pune!

– Jules, tu formezi un mic dictator, îi spuse Ellie, îndreptându-se spre pomul de iarnă.

– Unul fără nume, încuviinţă încet Julia. O necăjea faptul că Alice nu le putea spune adevăratul ei nume şi nu accepta nici numele pe care i-l dăduseră ele.

Alice fugi iar la cutie şi luă din aceasta încă un ornament roşu. După ce bătu din palme şi ţopăi mulţumită de locul unde pusese Ellie ornamentul în pom, fetiţa o luă pe Julia la rând.

– Giu-lii. Fumos.

În acele momente, Alice era literalmente radioasă. Julia n-o mai văzuse niciodată zâmbind atât de fericită. Se aplecă şi o ridică în braţe ca să o sărute.

Alice chicotea şi se atârnase de Julia ca scaiul.

– Badul de Că-ciun. Dăguţ.

Julia o îmbrățișă și se roti împreună cu ea, până ce ameți amândouă. Apoi, cu zâmbetul pe buze, trecură toate trei la împodobirea pomului de iarnă.

– Ăsta-i cel mai frumos brad de Crăciun pe care l-am avut noi vreodată, spuse Ellie, așezându-se pe canapea, cu o stacană de cafea Bailey's în mână și cu picioarele acoperite cu o păturică tip Costco, din imitație de blană de nurcă.

– Asta fiindcă tata obișnuia să cumpere cel mai înalt brad pe care îl găsea, după care îi tot tăia din partea de sus, până ce vârful lui ajungea la tavan.

Ellie râse, venindu-i în minte atâtea amintiri de demult. Și era una pe care o uitase. Pomul de iarnă ocupase în întregime colțul camerei, având vârful mult retezat. Mama se încrunta cu nemulțumire, zgâlțâindu-l pe tata de braț și strigând la el:

– *Tu nu mă asculți niciodată, Tom. Un pom de iarnă nu se scurtează niciodată de la vârf. Ai merita să te trimit acum să cumperi altul.*

Însă întotdeauna nu dura decât foarte puțin până ce el o făcea din nou pe soția lui să zâmbească, ba chiar să și râdă.

– *Ia spune tu, Bren,* o întreba Tom, cu vocea lui baritonală, *de ce socotești că pomul nostru de iarnă ar trebui să fie la fel cu al oricui altcuiva? Eu am cedat pentru noi toți o parte din marea vigoare de care dispun, ca să avem un brad de Crăciun cum nu mai are nimeni. Nu-i așa, fetelor?*

Ellie răspundea prima, strigându-și acordul și alergând apoi la tatăl ei, pentru îmbrățișarea lui părintească.

Acum pentru întâia oară, analiza dintr-un cu totul alt unghi acea amintire, privind totul pe dos. Cealaltă fetiță care fusese de fiecare dată în încăpere nu-și exprimase niciodată acordul cu tatăl ei și, de altfel, nici nu-i ceruse nimeni vreodată părerea.

Ellie se uită la Julia, peste marginea cănii.

– Dar cum se face că el proceda la fel în fiecare an? Adică, vreau să spun că tăia numai din partea superioară a pomului de iarnă.

Julia îi zâmbi.

– Doar ştii cum era tata. Lui îi păsa numai de anumite lucruri, iar bradul de Crăciun nu făcea parte dintre ele, aşa că nu avea de ce să-şi bată capul cu el.

– Însă pentru tine şi pentru mama asta conta foarte mult.

– Aşa era tata. Pentru el bradul n-avea importanţă, îi spuse Julia.

– Eu sunt la fel precum era şi tata, recunoscu Ellie, gândindu-se că se mândrise toată viaţa cu asta.

– Aşa ai fost dintotdeauna. Iar lumea te adoră, tot aşa cum îl adora şi pe el.

Ellie sorbi din cană.

– Cal m-a acuzat că sunt egoistă, zise ea încet.

– Zău?

– Reacţia corectă s-ar fi cuvenit să fie una de surprindere, ba chiar de uluire. Una de genul: cum de a putut el să se gândească la una ca asta?

– Ah! exclamă Julia, străduindu-se să nu zâmbească.

– Spune drept, tu ce crezi? se răsti la ea Ellie.

– Când eram mică, am fost îndrăgostită de Cal până peste urechi. La unsprezece ani, el reprezenta pentru mine tot ce puteam visa. Însă Cal n-avea ochi decât pentru tine şi te urma peste tot. Eram geloasă de fiecare dată când te furişai afară ca să te întâlneşti cu el.

– Tu ştiai asta?

– Păi, noi două împărţeam aceeaşi cameră. Crezi că eram surdă? Doar fiindcă nu ţi-am spus niciodată nu înseamnă că nu ştiam. Adevărul este că îmi amintesc foarte bine şi de

momentul în care i-ai dat papucii. El a tot continuat să dea târcoale pe-aici, până la sfârşitul acelei veri, aruncându-ţi cu pietricele în geam, dar tu nu i-ai mai răspuns niciodată.

– Viaţa ne-a cam despărţit.

Julia se uită lung la ea.

– Vrei să-i vinzi castraveţi tocmai grădinarului? Odată ce băieţii din echipa de fotbal a liceului au remarcat faptul că ţie îţi înmuguriseră sânii, tu ai şi schimbat macazul în direcţia lor. Pe bietul Cal l-ai lăsat baltă, cu buzele umflate. Iar atunci când ai ajuns în centrul atenţiei generale, ei bine... Şi Julia ridică din umeri. Ai devenit o veritabilă regină a oraşului şi erai de-a dreptul încântată, în fiecare clipă. În privinţa asta, erai absolut la fel ca tata. Tu... ai încheiat capitolul reprezentat de Cal, însă într-un fel l-ai păstrat în sfera ta de atracţie, ca pe un satelit evoluând pe orbită în jurul tău. Şi tu şi tata aţi beneficiat în permanenţă de un farmec irezistibil. Lumea nu poate să nu te iubească – în ciuda faptului că eşti de multe ori concentrată doar asupra propriei tale vieţi.

– Prin urmare, sunt o egoistă. Ăsta este oare şi motivul pentru care au eşuat căsătoriile mele?

– Tu ce crezi?

– Ăsta-i genul de întrebări pe care ai învăţat să le pui în atâţia ani de şcoală?

Julia râse.

– Chiar ăsta e. Şi uite încă o întrebare: ce stare îţi dă lucrul ăsta?

Ellie nu ştia câtuşi de puţin ce anume ar fi putut să răspundă la o asemenea întrebare. Îi ajunsese la urechi această nouă descriere a ei, şi totuşi nu avusese când să o analizeze. Exista posibilitatea de a se schimba, în cazul în care şi-ar fi dorit cu-adevărat să facă aşa ceva. Se socotise întotdeauna o

persoană foarte blândă şi înţelegătoare, căreia într-adevăr îi păsa de ceilalţi.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

– De ce anume îţi pare rău?

– De faptul că te-am împins în gura lupilor din presă. Tot ce m-a interesat a fost... Intenţionase să spună *descoperirea numelui lui Alice*, însă acea mică minciună i se opri în gât. Faptul acela era doar pe jumătate adevărat. N-am vrut să sufăr un eşec. La sentimentele tale nu m-am gândit deloc.

În mod surprinzător pentru Ellie, Julia îi zâmbi.

– Nu-ţi face probleme din pricina asta.

– Dacă are vreo importanţă, n-am ştiut cu-adevărat cât de greu avea să fie pentru tine. Poate că dacă aş fi ştiut... Văzând însă privirea pe care i-o arunca Julia, Ellie izbucni în râs. Bine, da, asta, oricum, n-ar fi contat pentru mine. Dar acum îmi pare sincer rău.

– Chiar n-are de ce să-ţi pară rău. Alice reprezintă pentru mine o a doua şansă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. După o lungă pauză, Julia continuă: Vreau s-o adopt definitiv. Alice are nevoie să ştie că are un loc al ei bine definit şi o persoană care s-o îngrijească, deşi încă nu înţelege bine toate lucrurile astea. Şi am şi eu nevoie de ea.

– Dar ce se va întâmpla dacă va apărea cineva s-o revendice?

Julia îi răspunse cu blândeţe:

– Atunci, voi avea nevoie de sora mea, nu crezi?

Ellie simţi un nod în gât. Înţelese în acel moment cât de mult îi lipsise apropierea surorii ei atunci când ea şi Julia o luaseră pe drumuri separate şi cât de multă importanţă avea pentru ea faptul că ele două erau din nou împreună.

– Poţi să contezi pe mine.

*

– Alice, nu eşti deloc atentă. Acum ne jucăm cu plăcuţele.

Fetiţa scutură din cap şi îşi împinse înainte bărbia, într-un gest de sfidare încăpăţânată.

– Nu. Fumoase. Ea sări de pe scaun şi alergă spre pomul de Crăciun. O fascinau toate ornamentele, însă cu deosebire cele roşii.

Julia zâmbi. Aşa se întâmpla din clipa în care împodobiseră bradul. Trebuiseră să lucreze la masa din sufragerie, de unde Alice putea vedea oricând ornamentele.

– Hai, Alice! Încă cinci minute cu plăcuţele. Iar după aceea, o să am o surpriză pentru tine.

Alice se întoarse spre ea.

– Surpriză?

Julia dădu din cap.

– După ce terminăm cu plăcuţele.

Alice scoase un oftat adânc, teatral, şi tropăi înapoi la masa din sufragerie. Se aşeză pe scaun şi îşi încrucişă braţele.

De data asta, Julia trebui să-şi întoarcă faţa pentru a-şi ascunde zâmbetul. Alice cu siguranţă învăţa foarte bine să-şi exprime sentimentele.

– Arată-mi şapte plăcuţe.

Alice îşi dădu ochii peste cap, dar nu protestă deloc, şi selectă din grămada de lângă cotul ei şapte plăcuţe.

– Şapte.

– Acum arată-mi patru plăcuţe.

Alice îndepărtă trei plăcuţe din şirul pe care tocmai îl formase, împingându-le la loc în grămada de pe masă.

Julia se încruntă.

– Ia stai puţin! Nu cumva tocmai ai luat un număr de plăcuţe, scăzându-le din total?

Nu. Ar fi imposibil. Fata nu ştia să numere în momentul

acela decât până la douăzeci. Adunarea şi scăderea erau operaţiuni prea complicate pentru ea.

Alice o privea cu nepăsare.

Mai înainte, la număratul plăcuţelor, Alice întotdeauna o luase de la capăt, returnând toate plăcuţele dinainte în grămadă şi alegând noul număr solicitat de plăcuţe.

– Te-ai grăbit cumva ca să ajungi mai repede la surpriză, sau n-a fost decât o coincidenţă pur întâmplătoare?

– Surpriză?

– Arată-mi o singură plăcuţă.

Lui Alice îi dispăru zâmbetul. Ea îndepărtă apoi cu supunere alte trei plăcuţe din şir, lăsând doar una.

– Şi câte plăcuţe îţi mai trebuie ca să ai şase?

Alice ridică cinci degete.

– Şi dacă îţi mai iau eu două din astea, câte îţi mai rămân?

Alice îşi îndoi două dintre cele cinci degete şi răspunse:

– Tri.

– Tu chiar ştii să faci adunări şi scăderi. E formidabil!

– Gata?

Julia se întreba ce alte scamatorii mai avea Alice în mânecă. Poate că venise vremea pentru o evaluare a coeficientului de inteligenţă al fetiţei. Tocmai se pregătea să-i mai pună încă o întrebare, când sună telefonul. Julia intră în bucătărie ca să răspundă.

– Alo?

– Crăciun fericit, îi spuse Ellie.

– Crăciun fericit.

– Veniţi?

– Să sperăm. Încercăm să plecăm peste un minut sau două.

– Crezi că va face scandal?

– S-ar putea.

– Vă aşteptăm.

– Bine. Apoi Julia îşi luă rămas-bun de la sora ei şi închise telefonul.

Se apropie de Alice şi se aplecă spre ea, spunându-i:

– Julia niciodată nu i-ar face niciun rău lui Alice, tu ştii asta, nu-i aşa?

Alice se încruntă.

– Aş vrea să te duc într-un loc deosebit. Vrei să vii cu mine? Şi Julia îi întinse o mână.

Fetiţa o luă de mână, dar încruntarea nu i se domoli deloc. Era nedumerită şi, după cum se întâmpla adeseori, confuzia o speria.

– Mai întâi, trebuie să-ţi pui ghetele şi haina. Afară e frig.

– Nu.

Julia oftă. Controversa lor în legătură cu încălţările nu se încheiase încă.

– E frig afară. Femeia luă ghetele cu tălpi de cauciuc şi căptuşeală din blăniţă artificială, precum şi haina neagră de lână, pe care le pusese lângă uşă. Hai! Dacă o să ţi le pui, o să-ţi fac o surpriză.

– Nu.

– Nu vrei să-ţi fac o surpriză? În cazul ăsta, fie cum vrei tu.

– Stai! strigă Alice, în timp ce Julia dădea să plece. Încruntându-se, copila îşi băgă picioruşele goale în ghete, se îmbrăcă apoi cu haina şi începu să bocănească pe podeaua de lemn, mormăind: Ghete puturoase.

Julia îi zâmbi fetei. „Puturoase" era termenul pe care îl folosea Alice pentru a desemna orice lucru care nu-i plăcea.

– Eşti o fetiţă foarte cuminte. Se aplecă şi o luă de mână pe Alice. Vrei să mergi cu mine?

Copila dădu încet din cap.

Julia o conduse pe Alice afară din casă, către camioneta lui Peanut. Pe când deschidea portiera, o auzi pe Alice scoţând anumite sunete. Era mârâitul gutural pe care obişnuia să-l emită în unele împrejurări.

– Alice, foloseşte cuvintele pentru a comunica!

– Stai. Copila părea înspăimântată.

Acea reacţie n-o surprinse pe Julia. Se aşteptase la aşa ceva. La un moment dat al vieţii ei, Alice fusese dusă undeva – de către cineva – cu o maşină. Şi poate că acea călătorie reprezentase începutul chinurilor fetei.

– Alice, n-o să-ţi fac niciun rău şi nici n-o să las pe nimeni altcineva să-ţi facă vreun rău.

Ochii fetei păreau imenşi pe feţişoara ei mică şi ovală. Încerca din răsputeri să se arate vitează.

– Nu părăseşti fata?

– Nu, niciodată. Julia o strânse mai tare pe Alice de mână. Mergem să ne întâlnim cu Ellie.

– Lellie?

Julia dădu din cap, iar apoi o trase de mână pe fată.

– Haide, Alice, vino! Te rog!

Alice înghiţi în sec.

– Bine. Urcă foarte încet în camionetă, pe locul pasagerului de lângă şofer. Julia o ajută să se aşeze pe scaunul suplimentar, pe care îl cumpărase cu o săptămână în urmă, special pentru această ocazie. Dar când îi fixă şi centura de siguranţă, Alice începu să se tânguie. Iar după închiderea portierei, acel vaiet jalnic se transformă într-un urlet de disperare.

Julia dădu repede ocol maşinii şi se sui la volan. Alice parcă îşi ieşise din minţi şi încerca din răsputeri să se elibereze din legături.

– Liniştește-te, Alice. Eşti speriată, ştiu asta. Dar n-ai pentru ce să te temi. Şi Julia îi repetă acele cuvinte de mai multe ori, până când Alice se calmă şi le înţelese sensul. Vezi? Îmi pun şi eu centura de siguranţă, ca şi tine. Acum sunt şi eu legată. Alice gemu şi se zbătu, trăgând tare de cureluşe. Utilizează cuvintele, Alice.

– Iberă. Te og. Fata iberă.

Julia înţelese imediat totul. Cât de proastă putuse să fie. Ar fi trebuit să prevadă ceea ce urma să se întâmple. Îşi amintea acum de acele micuţe cicatrici decolorate de pe glezna lui Alice. Ele erau dovada că fetiţa fusese multă vreme legată.

– Ah, Alice, îi spuse ea, simţindu-şi ochii invadaţi de lacrimi. Poate că ar fi fost mai bine să renunţe acum şi să încerce din nou altă dată.

Ba nu.

Odată şi-odată, Alice tot trebuia să iasă în lumea asta mare, iar în maşină copiii şedeau în scăunelele lor speciale. Nu putea să-i facă fetiţei decât o singură concesie. Julia o mută pe Alice, cu tot cu scaun, către mijlocul banchetei din spatele cabinei din bătrâna camionetă, după care o apucă pe fată de mână.

– E mai bine acum?

– Fică. Fata fică.

– Ştiu, iubito, că îţi este frică. Dar eu sunt lângă tine. Eşti în siguranţă cu mine. Bine?

Alice i se uită drept în ochi, ceva mai încrezătoare acum.

– Ine!

Julia porni motorul.

Alice scoase un ţipăt, strângând-o şi mai tare pe Julia de mână.

– Liniştește-te, scumpete, îi repetă Julia de mai multe ori, până ce fetiţa se calmă.

Le trebuiră aproape zece minute ca să parcurgă numai aleea, iar când ajunseră la şosea, Julia aproape că nu-şi mai simţea deloc mâna dreaptă. Nu luă în seamă durerea, ci continuă să-i vorbească fetei pe un ton liniştitor.

Gândindu-se retrospectiv, Julia îşi dădu imediat seama de clipa şi locul în care Alice începuse să-şi schimbe comportamentul, şi anume la intersecţia dintre Strada Azaleei şi Bulevardul West End.

Mai precis, în faţa casei lui Earl şi a Myrei. Ca întotdeauna, cei doi soţi împodobiseră exteriorul casei lor de parcă ar fi participat la un mare concurs olimpic de decoraţiuni de sezon. Peste tot străluceau beculeţe albe, care se aprindeau intermitent. Pe vârful acoperişului, trona însuşi Moş Crăciun în sania lui, luminat de beculeţe roşii şi verzi. De uşa principală erau atârnate ornamente verzi, care scoteau clinchete. Iar aleea de la stradă până la casă era străjuită de brăduţi plini de beculeţe verzi.

Alice scosese atunci exclamaţii de sinceră încântare.

Apoi dăduse drumul mâinii Juliei şi arătase spre acea casă.

– Uite!

Se puteau foarte bine opri şi acolo. Erau la o stradă depărtare de secţia de poliţie. Julia trase camioneta lângă bordură şi o parcă. Apoi ocoli maşina şi îi deschise lui Alice portiera. Nici nu termină bine Julia s-o desfacă pe fetiţă din cureluşe, că aceasta o şi zbughi de pe locul ei şi ieşi afară din cabină.

Pe marginea trotuarului, copila se opri şi rămase cu privirea la acea casă.

– Fumoasă, şopti ea.

Veni şi Julia lângă ea.

Alice o luă imediat de mână.

Julia aşteptă apoi cu răbdare, cunoscând înclinaţia lui Alice de a studia îndelung toate lucrurile. Era foarte posibil să rămână acolo chiar o oră întreagă.

La un moment dat, uşa roşie se deschise, iar în cadrul ei apăru Myra, îmbrăcată într-o fustă lungă din catifea neagră şi un pulover tricotat roşu. Având în mână o tavă cu prăjiturele, ea se apropie încet de cele două.

Julia simţi încordarea lui Alice crescând.

– E-n regulă, dulceaţă. Myra este drăguţă.

Alice se strecură în spatele Juliei, fără a-i da drumul la mână.

– Îţi plac prăjiturelele? o întrebă Myra după ce ajunse lângă ele. Margery a mea se dădea în vânt după dulciuri, atunci când era de vârsta ta.

Julia se întoarse încet şi coborî privirea spre Alice.

– Ţi-a adus prăjiturele.

– Păjiturele?

– Le-am preparat chiar eu, cu mâna mea, îi spuse Myra, făcându-i Juliei cu ochiul.

Cu multă precauţie, Alice se uită pe după trupul Juliei. Cu o mişcare fulgerătoare, ea înşfăcă o prăjiturică rotundă şi roşie, îndesându-şi-o pe toată în gură. Cam la a treia prăjiturică, ieşise deja din spatele Juliei şi stătea lipită de ea.

– Ţi-am adus şi asta, mai adăugă Myra, întinzându-i lui Alice o poşetuţă roşie şi lucioasă, din material plastic. A fost poşetuţa preferată a lui Margery, iar când am dat cu ochii de ea, m-am gândit pe loc la tine.

Alice făcu ochii mari şi îşi ţuguie buzele, rămânând cu gura căscată.

– Roşie, murmură ea, luând în mână poşetuţa şi lipindu-şi-o de obraz.

– De unde ai ştiut că îi place tot ce e de culoare roşie? o întrebă Julia.

Myra dădu din umeri.

– N-am ştiut asta.

– Să-i spui lui Earl Crăciun fericit şi din partea mea.

– Încă n-a venit acasă de la repetiţia corului, dar n-o să uit să-i spun, imediat ce o să apară. Şi la fel vă urăm şi noi vouă.

Ţinându-se de mână, Julia şi Alice merseră apoi de-a lungul Străzii Principale, după care cotiră la stânga. Străzile erau înţesate de maşini parcate în faţa caselor, dar nu se vedea deloc lume, în acea sfântă seară rezervată familiei. În parcarea din spatele primăriei nu se aflau decât trei maşini.

Julia o conduse pe Alice în sus pe trepte.

– O s-o luăm de-aici pe Ellie şi o să ne plimbăm cu ea până în centru, ca să vezi acolo nişte lumini frumoase.

Alice era atât de ocupată să-şi mângâie poşetuţa cea roşie, încât de-abia catadicsi să dea din cap.

Julia deschise uşa.

În interiorul secţiei de poliţie, Cal şi cele trei fiice ale sale, Peanut şi Benji, împreună cu fiul şi fiica lor, adolescenţi, precum şi Ellie, dansau cu toţii pe melodia, cântecului „Jingle Bell Rock", cu sonorul dat la maximum, în timp ce Mel şi familia lui aranjau mâncarea pe masă.

Alice scoase un ţipăt strident şi începu să urle.

Ellie alergă într-un suflet la casetofon şi îl opri. Se lăsă o tăcere mormântală. Toţi se holbau unii la alţii. Cal făcu prima mişcare. Îşi luă fiicele şi se îndreptă împreună cu ele spre Julia. Alice se lipi strâns de aceasta, încercând să se facă nevăzută. Scâncetele ei tânguitoare reîncepură, iar fata îşi puse degetul mare în guriţă.

Cal şi fiicele lui se opriră lângă Julia şi Alice, însă nu prea aproape.

Cal îşi puse un genunchi pe podea şi i se adresă copilei:

– Bună, Alice. Suntem familia Wallace. Pot să pun rămăşag că-ţi mai aminteşti de noi. Eu sunt Cal, iar ele sunt fiicele mele, Amanda, Emily şi Sarah.

Alice tremura toată. O strânse şi mai tare pe Julia de mână.

Peanut, la rândul ei, îşi îndemnă familia să înainteze. Soţul ei, Benji, era un bărbat impunător, solid, cu ochi scăpărători şi cu un surâs binevoitor. Nici măcar o singură dată în cursul petrecerii nu a dat drumul mâinii soţiei sale. Copiii lor adolescenţi încercau în mod evident să pară versaţi şi grozavi, însă din când în când zâmbeau ca nişte copii mici ce erau.

Prezentările se făcură în surdină. Benji îngenunche încet în faţa lui Alice şi îi ură un Crăciun fericit, după care îşi mână copiii spre pomul de iarnă.

Peanut rămăsese mai în spate.

– Trebuie să mă stăpânesc, i se plânse ea Juliei. Lichior de ouă. Unii pot bea chiar şi un pahar întreg. Mie mi-ar plăcea o perfuzie cu aşa ceva. Şi râse. Auzind acel râs, Alice ridică privirea şi zâmbi. Ai reuşit un adevărat miracol cu ea, adăugă Peanut, arătându-i fetiţei unghiile ei lungi, date cu lac roşu şi cu un model sclipitor.

– Mulţumesc, îi răspunse Julia.

– Acum ar trebui să revin lângă ai mei. Dar înainte să plec... Şi se aplecă foarte aproape de Julia şi îi şopti la ureche: Am auzit o mică bârfă.

Julia râse.

– Nu prea sunt eu persoana potrivită pentru a furniza astfel de informaţii.

– Ooo, ba eşti singura în stare să confirmi. Sursele mele – care sunt mai pricepute decât FBI-ul – mi-au spus că un anume doctor din oraş a avut o întâlnire cu cineva, la un film. Este ceva de-a dreptul incredibil. Anumite lucruri, pur şi simplu, nu se întâmplă niciodată. Însă acesta s-a întâmplat.

– N-a fost vorba decât de un simplu film, şi nimic mai mult.

– Zău? Peanut îi făcu ştrengăreşte cu ochiul, o bătu uşor pe braţ, după care plecă.

În următorul sfert de oră, toţi continuară să sărbătorească Crăciunul, dar parcă totul se desfăşura cu volumul sonor dat la minimum, pentru că toţi vorbeau şi râdeau în surdină. În fundal se auzeau colindele de Crăciun cântate de trioul Vince Garibaldi. Erau nişte colinde care făceau parte din albumul *Crăciunul lui Charlie Brown*, preferatul mamei. Iar la un moment dat, se iviră şi Earl cu Myra, aducând cu ei încă ceva de-ale gurii.

Alice era siderată la deschiderea cadourilor. Într-un târziu, ieşi din spatele Juliei şi ea, ca să vadă mai bine totul. Nu vorbi decât cu Ellie, însă părea încântată de ceea ce vedea. Îndrăzni să se joace alături de Sarah, care nu era decât cu puţini ani mai mărişoară ca ea. Nu s-au jucat împreună, ci doar una lângă cealaltă. Alice urmărea fiecare mişcare a lui Sarah şi o imita. Iar în momentul în care lumea începu să plece, Alice era în stare să îmbrace şi să dezbrace o păpuşă Disco Barbie, fără niciun ajutor. După spargerea petrecerii, Ellie, Julia şi Alice porniră pe jos la plimbare, înspre centrul oraşului. Alice nu se mai sătura să arate cu degetul diversele beculeţe şi ornamente de sezon. O ţinea de mână pe Julia şi o trăgea după ea cu forţa. Totul decursese chiar mai bine decât sperase psihiatra.

Julia mergea în acelaşi pas cu Ellie. Alice, care era mereu în faţa lor, ba alerga, ba se oprea, ba alerga din nou, arătând cu degetul către lumini şi decoraţiuni.

– Îmi aminteşte de tine, îi spuse Julie lui Ellie. Şi tu erai la fel de entuziasmată de sărbători.

– Dar şi tu erai exact la fel.

– Eram ceva mai puţin exuberantă şi mai potolită.

– Deci eu sunt o scandalagioaică?

– Da. Iar eu sunt o adevărată doamnă, îi zise Julia, zâmbindu-i dulce.

Şi îşi continuară plimbarea în tăcere.

– Ştii? rupse într-un târziu Julia tăcerea, încercând să pară cât mai naturală cu putinţă. Am auzit că lumea a început să flecărească în legătură cu mine şi cu Max.

– Aşteptam ca tu să deschizi subiectul. Şi care este adevărul?

– Nu prea ştiu nici eu, îi răspunse Julia, cu toată sinceritatea. Între noi este... ceva.

– N-aş vrea să ieşi rănită din toată povestea asta, îi replică Ellie.

– Da, încuviinţă Julia cu un glas pierdut. Şi eu am gândit cam tot la fel.

În faţa bisericii catolice, Alice se opri şi arătă cu degetul spre ieslea puternic luminată, din curte.

– Fumos.

Începură apoi să bată clopotele.

Ellie se uită la Julia.

– Slujba ar fi trebuit să se încheie acum o oră. Eu însămi am vorbit la telefon cu pastorul James...

Nu izbuti însă să-şi termine fraza, pentru că uşile bisericii se deschiseră larg, lăsând să iasă enoriaşii într-un flux grăbit şi vorbăreţ. Erau peste tot oameni care se apropiau de ele, grăbindu-se să coboare treptele.

Alice scoase un ţipăt şi îşi trase mâna din mâna Juliei, pentru a-şi acoperi urechile.

Julia auzi acel ţipăt, urmat de un alt răcnet speriat, şi se întoarse spre Alice.

– Nu te speria, scumpete. Să nu-ţi fie...

Însă Alice dispăruse deja, pierzându-se în marea aceea imensă de lume.

20

În jurul Fetei sunt numai străini, care râd, vorbesc şi cântă.

Ea se poticneşte într-o parte şi e cât pe ce să cadă.

Giulii mi-a promis, îşi zice în sinea ei.

Dar acest lucru n-o surprinde prea mult, chiar dacă simte o sfâşiere în piept şi un nod în gât.

Cu Fata nu este totul în regulă. Ba chiar se întâmplă ceva Rău de tot cu ea. Dintotdeauna a fost aşa. El îi spunea asta în permanenţă. De ce uitase ea oare? Ba chiar şi mai rău, Fata începuse să aibă încredere în Giulii, iar acum îi este din nou frică. De data asta sunt oameni peste tot, în timp ce mai înainte nu era nimeni nicăieri, însă acest lucru nu schimbă cu nimic situaţia. Acum ea ştie câteva cuvinte. Şi totuşi, dacă eşti pierdută, tot pierdută rămâi, iar asta înseamnă că vrei să te ţină cineva de mână şi nu există nimeni lângă tine care s-o facă. Pierdută înseamnă că eşti singură, chiar dacă în jurul tău este plin de lume.

Fata îşi croieşte cu greu drum prin mulţimea de Străini. Oricare dintre aceştia i-ar putea face rău. Inima îi bate atât de puternic şi de repede, încât o face să se simtă ameţită. Ei întind mâinile spre ea, încercând s-o tragă înapoi.

Ea o ia la fugă, până ce sunetul glasurilor devine straniu şi îndepărtat, la fel ca mugetul apei care cade în iubitul ei râu, atunci când zăpada începe să se topească.

Fata se uită cu atenție, străbătând acest loc numit oraș. Copacii sunt tot acolo, la locul lor, întunecați acum și înțepând cerul cu vârfurile. Ei ar întâmpina-o din nou cu bucurie, e absolut sigură de asta. Ar putea să urmeze albia râului până la grota ei și să trăiască iar acolo.

În frig.

Înfometată.

Singură.

Și nici Lupul nu se mai află lângă ea.

Ar fi și acolo tot singură.

Iar acum când le cunoscuse pe Giulii și pe Lellie, n-ar mai putea să se întoarcă acolo, la nimic. I-ar lipsi ținerea lor de mână, i-ar lipsi ascultarea frumoasei povești despre iepurele care vrea să fie adevărat. Fata știe ce înseamnă ca ceva să fie adevărat.

I-a revenit și durerea din piept. E ca o presiune interioară și ea speră ca oasele să nu i se fărâme din cauza asta. O bizară încordare i-a cuprins beregata. Fata simte toate astea ca de la o mare distanță și se întreabă dacă până la urmă nu cumva ochii vor începe să-i curgă din nou. Chiar își dorește asta. E un lucru care i-ar mai atenua durerea pe care o simte în piept.

Apoi vede copacul acela.

Acolo s-a ascuns ea prima dată când a ajuns în locul acesta. Copacii au apărat-o dintotdeauna. Începe să alerge în goana mare spre copac și se cațără în el, din ce în ce mai sus, până ce își găsește adăpost pe o creangă bătrână și golașă.

Încearcă să nu se mai gândească la cât de diferit – și mult mai plăcut – se simțea când o ținea de mână și o apăra Giulii.

Nu. Părăsește. Fata.

Și-ar dori să nu fi crezut niciodată în acea promisiune.

*

Julia se răsuci într-o parte şi-n alta, uitându-se la toate figurile care o împresoară şi întinzând mâinile. De jur împrejur, oamenii continuă să se mişte, să râdă, să vorbească şi să cânte colinde de Crăciun. Îi venea să urle la ei pentru a-i face să tacă şi a-i ruga din tot sufletul să o ajute s-o găsească pe fetiţa aceea a ei şi numai a ei. Vocile lor deveniseră un fel de zgomot continuu şi uniform, care îi urla în creier.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Ellie, zgâlţâind-o de umeri pentru a-i capta atenţia.

– A dispărut. Julia era gata să izbucnească în hohote de plâns. Adineauri era aici şi mă ţinea de mână... iar apoi uşile bisericii s-au deschis şi lumea a început să se reverse afară şi să se răspândească peste tot. Probabil că pe Alice a înspăimântat-o mulţimea. Şi a fugit.

– Am înţeles. Să nu te mişti de-aici. Auzi ce-ţi spun?

De fapt, Julia nu mai auzea prea bine. Inima îi bubuia. Nu se putea gândi decât la faptul că puţin mai devreme în acea seară Alice fusese atât de înspăimântată de ideea de a se urca în maşină şi încă şi mai înspăimântată atunci când fusese legată pe locul ei. Însă ea continuase. Acea fetiţă vitează atât de lovită a lăsat-o s-o lege şi a privit-o cu ochii aceia trişti şi a întrebat-o: *Nu părăseşti fata?*

Iar ea făgăduise, *jurase* chiar, să n-o lase pe Alice singură. Julia îşi croia cu greu drum prin mulţime, strigând-o pe fetiţă şi cercetând toate feţele care îi ieşeau în cale. Ştia că arăta ca o nebună, însă nu-i păsa câtuşi de puţin.

Începu să adie vântul, învârtejind frunzele căzute pe stradă şi pe iarbă. Se simţea un vag miros al oceanului nu prea îndepărtat. Femeia n-avea nicio îndoială că, dacă ar fi inspirat adânc, ar fi simţit un gust de lacrimi. Apoi Julia se opri, încercând să-şi ţină în frâu panica în care intrase. Acum

o auzea şi pe Ellie strigând-o pe fată şi vedea fasciculele de lumină ale farurilor brăzdând parcul.

Gândeşte, Julia. Ce ar putea-o face pe Alice să se apropie?

Şi deodată înţelese. *Muzica.* Alice îşi petrecuse ore întregi stând în picioare lângă boxe şi ascultând muzică. Fetei îi plăceau la nebunie o mulţime de melodii – de exemplu, banda sonoră de la toate filmele lui Disney. Iar dintre toate cântecele pe care le auzise, unul era de departe preferatul ei.

Şi Julia trase adânc aer în piept, începând să cânte melodia „Licăreşte, Licăreşte Micuţă Stea"

Străbătea acum parcul pustiu, cântând:

– „... cât de mult mă întreb unde eşti..."

În acel moment, o pasăre începu să-şi ciripească propriul cântec. Timp de câteva clipe, Julia nici nu remarcă acest lucru. Apoi o izbi faptul că acel ciripit de pasăre îi însoţea vocea.

– Alice? şopti ea.

– Giulii?

Femeia simţi că i se moaie genunchii şi ridică privirea spre coroana desfrunzită a arţarului. Alice era acolo, uitându-se în jos la ea, desfigurată de frică şi marcată de îngrijorare, întrebând-o:

– Nu părăseşti?

– Oh, dulceaţă... nu părăsesc.

Alice sări jos din arţarul uriaş.

Julia o prinse în braţele ei şi o strânse cu putere la piept, simţind cât de tare tremura fata şi înţelegând cât de înspăimântată fusese.

Femeia se trase puţin înapoi.

– Îmi pare rău, Alice.

Pe figura fetiţei înflori un zâmbet nesigur.

– Stai aici?

– Da, scumpete. O să stau aici.

Alice o atinse pe Julia pe faţă şi îi şterse lacrimile.

– Fără apă, îi spuse ea, arătându-se îngrijorată.

– Astea sunt doar lacrimi, Alice. Lacrimi. Şi ele arată că te iubesc.

Se apropie şi Ellie, lăsându-se pe vine alături de ele.

– Iat-o şi pe fata noastră, zise ea, oftând din rărunchi.

Julia se uită la sora ei, cu ochii împăienjeniţi de plâns.

– Cum îl cheamă pe avocatul din zonă?

– John MacDonald. Da' de ce întrebi?

– Fiindcă vreau să demarez formalităţile de adopţie, imediat după Crăciun.

– Eşti absolut sigură că asta vrei?

Julia o strânse şi mai tare pe Alice la pieptul ei şi îi răspunse lui Ellie:

– Niciodată în toată viaţa mea n-am fost mai sigură de ceva decât acum.

În prima zi de Crăciun, pe la prânz, Max trecuse deja pe la spital pentru a-i vizita pe pacienţii săi şi pe cei câţiva copii internaţi în aceeaşi secţie. Mai mersese şi vreo douăzeci şi cinci de kilometri cu bicicleta, făcuse şi o donaţie bisericii catolice şi îi sunase la telefon pe toţi membrii familiei sale.

Acum stătea în picioare în camera de zi, uitându-se afară, la suprafaţa cu reflexe cenuşii a lacului. Ploua atât de îndesat, încât întreaga curte din spatele casei părea lipsită de orice culoare, inclusiv copacii.

Ar fi trebuit să-şi fi împodobit un pom de iarnă. Poate că acest lucru l-ar mai fi înveselit puţin, deşi nu-şi putea închipui cum s-ar fi întâmplat aşa ceva. De şapte ani încheiaţi nu-şi mai cumpărase un brad de Crăciun.

Se apropie de canapea şi se aşeză, însă îşi dădu pe dată

seama că făcuse o greşeală. Fantomele trecutului şi amintirile se bulucirăasupra lui. Îşi aduse aminte de mama lui, care şedea în fotoliul ei preferat şi studia nişte insecte printr-o lupă puternică ... iar apoi şi-l aminti şi pe tatăl său, dormind pe sofaua lui, cu o mână lipită de obrazul atât de ridat... şi şi-o imagină şi pe Susan, împletind o pătură de un albastru foarte deschis...

Omul ridică receptorul şi sună la spital.

– Aici e totul în regulă, i se răspunse. N-ai de ce să vii.

Apoi închise telefonul şi se scula din nou în picioare. Pur şi simplu, nu putea sta locului, amintindu-şi de alte zile de Crăciun, de demult. Simţea nevoia să facă ceva, să meargă undeva. Să escaladeze poate un munte sau...

Să-i facă Juliei o vizită.

Doar ce se gândi la ea şi se puse în mişcare.

Se îmbrăcă, sări în camionetă şi o porni la drum, spre casa ei. Cu toate că era conştient că se purta ca un idiot, nu se putea abţine. Simţea o irezistibilă nevoie să o vadă.

Max bătu la uşă.

Când îi deschise, Julia râdea, vorbind cu cineva dinăuntru. Iar când dădu cu ochii de el, zâmbetul ei se atenuă.

– Ooo, credeam că eşti plecat să-ţi petreci Crăciunul la Los Angeles.

– Am rămas aici, îi replică el, cu un glas catifelat. Dacă eşti cumva ocupată...

– Sigur că nu sunt ocupată. Intră. Vrei să-ţi dau ceva de băut? Avem nişte grog fierbinte cu rom, care este foarte bun.

– Mi-ar plăcea să gust din el.

Ea îl conduse în camera de zi, după care se îndreptă spre bucătărie. Micuţa ei umbră ştirbă o urma pas cu pas. Cele două păreau parcă unite într-o singură fiinţă.

Unul dintre colţurile camerei era dominat de un magnific brad de Crăciun, splendid împodobit.

Bărbatul se simți pe loc invadat de un val de amintiri.

Hai, Dan-bărbățelule, s-o ajutăm pe mămica să pună în pom steaua.

Max se întoarse cu spatele la pomul de iarnă și se așeză pe marginea șemineului. Lângă el trosneau lemnele în foc, încălzindu-i spinarea. N-ar fi putut să reziste prea multă vreme acolo, însă cel puțin nu mai avea în față bradul. La picioarele lui, dormeau încolăciți doi câini.

– Măi, măi, măi, ia te uită cine a venit la noi. Auzind vocea lui Ellie, el ridică privirea. Ea stătea în spatele canapelei, cu mâinile în șolduri. Mă bucur să te văd din nou, Max.

– Și eu mă bucur să te revăd, El.

Femeia ocoli canapeaua și se așeză lângă Max.

– Știi ce am auzit?

– Să se fi apucat din nou Trevor McAuley de băutură?

– Asta-i o veste demult fumată. Ellie se uită drept în ochii lui, fără urmă de zâmbet, arborând expresia ei de polițistă. Am auzit că ai scos-o pe sora mea la film.

– Și știrea asta ai aflat-o din baza de date a poliției?

– De Ziua Recunoștinței nu ți-am spus nimic, fiind o sărbătoare la care nu s-ar fi cuvenit, dar... Ellie se aplecă spre Max, ajungând atât de aproape încât el îi putea simți căldura răsuflării pe gât, și îi șopti: Dacă o s-o faci cumva să sufere, o să te trezești că ți-am tăiat ouțele. Apoi femeia se îndreptă de spate și îi zâmbi din nou, adăugând: Iar tu ții foarte mult la ouțele tale.

– Să știi că da, țin extrem de mult la ele.

– În cazul ăsta, cred că ne-am înțeles. E-n regulă. Mă bucur că am avut această mică discuție, între patru ochi.

– Dar dacă...

Ellie se încruntă, fulgerându-l cu privirea.

– Dar dacă ce anume?

– Nimic, las-o baltă.

Julia şi Alice reveniră şi ele în încăpere.

Ellie se ridică imediat în picioare.

– Eu mă duc la Cal. Voi două să fiţi cuminţele. Luă apoi o cutie cu cadouri împachetate şi plecă.

Julia îi întinse lui Max o ceaşcă.

Se aşezară amândoi, unul lângă celălalt, pe canapea. Nimeni nu rostea nicio vorbă. Alice îngenunche la picioarele Juliei, mârâind la ea şi plesnind cartea din poala ei.

– Foloseşte-ţi cuvintele, Alice, îi zise Julia cu mult calm.

– Citeşte. Fata.

– Nu acum, fiindcă stau de vorbă cu dr. Max.

– *Acum.* Şi Alice lovi din nou în carte.

– Ba nu! Mai târziu.

– Te og!

Julia îi zâmbi cu blândeţe şi o mângâie uşor pe căpşor.

– O să-ţi citesc puţin mai târziu, bine?

Trupul lui Alice se pleoşti de dezamăgire. Îşi puse degetul mare în gură şi începu să răsfoiască, pagină cu pagină, cartea.

În acel moment, Julia se întoarse spre Max.

– Eşti uluitoare, îi spuse el încet.

– Îţi mulţumesc.

Bărbatul sesiză uşoara gâtuire din glasul ei şi înţelese cât de mult însemna pentru ea complimentul lui.

Femeia era suficient de aproape ca să-l poată săruta, iar Max şi-ar fi dorit ca Julia să facă asta.

Se îndepărtă uşor de ea, de parcă distanţa aceea ar fi putut să asigure mai multă protecţie.

Julia observă abia perceptibila lui mişcare. Nici nu se putea altfel.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Max?

Omul ar fi trebuit să se simtă surprins de întrebarea ei, însă nu se întâmplă asta.

– N-are nicio importanță.

– Ba eu una cred că are.

Max era atât de aproape de Julia, încât putea să-i vadă cu claritate alunița de pe gât. Îi simțea pe bărbia lui răsuflarea cu aromă de scorțișoară.

– Iubirea, îi răspunse el cu simplitate.

– Da, rosti și ea într-un târziu. Câteodată, poți să și mori de dorul cuiva. De ce n-ai plecat acasă la ai tăi, de Crăciun?

– Din cauza ta.

Julia îi cercetă cu atenție privirea, ca și cum ar fi scormonit în ochii lui după niște răspunsuri. Apoi îi zâmbi cu subînțeles, iar el se întrebă cât de multe ar fi putut ea pricepe.

– N-ai vrea să jucăm o partidă de cărți, Max?

– Să jucăm cărți? El nu se putu abține și izbucni în râs.

Julia îi zâmbi.

– Este unul dintre puținele lucruri pe care un bărbat și o femeie le pot face împreună, atunci când nu fac amor.

– În cazul ăsta, nu-i de mirare că mă simt atât de tulburat.

Julia râse și ea.

– Alice, du-te, te rog, și adu-ne cărțile de joc.

Fetița se uită lung la ea.

– Giulii câștigă?

– Bineînțeles, scumpetea mea. Giulii o să-l bată măr pe dr. Max.

Pentru întâia oară în ultimii ani, se simțea în casă atmosfera Crăciunului. Doar prezența unui copil putea să transforme Crăciunul într-un eveniment de gală. Și nu că Alice ar fi înțeles acest lucru, desigur.

Ellie şi Julia se treziră amândouă cu noaptea-n cap şi o îndemnară pe fetiţa lor somnoroasă să coboare la parter.

Conform tradiţiei familiei lor, cadourile au fost despachetate unul câte unul, iar apoi au fost redepozitate cu grijă sub pomul de iarnă. Toate, cu excepţia cadourilor pentru Alice. Copila era superîncântată de pachetele ei cu cadouri, pachete pe care le plimbase cu ea întreaga zi prin toată casa şi le strânsese la pieptul ei micuţ. Orice încercare de a le despacheta fusese însă întâmpinată de copilă cu zgomote mânioase.

Aşa că jucăriile din interiorul pachetelor ei rămaseră ascunse tuturor ochilor. Pachetele însele constituiau darurile pe care le primise şi de care fetiţa se bucura nespus de mult.

La drept vorbind, Ellie nu putea să sufere faptul că era nevoită să plece, însă vizita pe care i-o făcea lui Cal de Crăciun era una dintre puţinele ei tradiţii de dată recentă. În niciunul dintre ultimii ani nu ratase acea vizită. Aşa se cam petreceau lucrurile în Rain Valley. Vecinii îşi făceau unii altora vizite de sărbători şi în vacanţă, de obicei, zăbovind acolo doar cât să bea împreună un pahar de vin sau o ceaşcă de ciocolată fierbinte. În copilăria lui, Cal venise mereu de Crăciun la familia Cates, acolo unde găsea de fiecare dată un ciorap lung cu numele lui scris pe el, atârnat de policioara şemineului, precum şi o grămadă de cadouri sub pomul de iarnă. Nimeni nu exprimase vreodată în mod explicit de ce se petreceau astfel lucrurile, dar toţi ştiau. Pentru Cal, care locuia împreună doar cu epava lui de tată, Crăciunul venea numai la alte adrese, de prin împrejurimi.

Această tradiţie rămăsese în vigoare atâta vreme cât Brenda şi Marele Tom Cates mai erau în viaţă. An după an, Cal îşi lua pe sus soţia şi fiicele şi le aducea, peste câmp şi peste râu, să cineze acolo de Crăciun. Chiar şi după moartea

mamei lui Ellie, atunci când acea tradiție începea să se cam stingă, Cal încă alătura în mintea lui Crăciunul cu familia Cates.

Atunci când a murit și tatăl lui Ellie, s-a petrecut o subtilă inversare. Timp de câțiva ani de zile, Cal și Lisa au invitat-o pe Ellie să ia cina acasă la ei, încercând să clădească o altă tradiție, însă nimic nu s-a definitivat în direcția asta. Lisa gătea numai mâncăruri „greșite" și punea numai muzică „greșită". Ellie nu mai avea sentimentul Crăciunului, fiind într-un fel o intrusă acolo.

Iar anul acesta, ea nu mai primise nicio invitație din partea lui Cal. Desigur, el presupusese că acum Ellie împreună cu Julia și cu Alice constituiau noua familie Cates și preferau să rămână singure. Însă Ellie știa că, fără Lisa, lui Cal avea să-i fie foarte greu de Crăciun.

Porni pe jos pe șosea. În dreapta și în stânga ei, se înșiruiau, înalți și drepți, minunații brazi și cedri, cu vârfurile lor verzi înfipte drept în pântecul boltit al cerului cenușiu. Deși ploaia se oprise, de pe frunze, crengi și streșini încă se scurgeau picături de apă, clipocind persistent în ritmul pașilor ei. Se mai auzeau și alte zgomote ale pădurii: apa țâșnind, acele de conifere foșnind, veveriţele agitându-se pe crengi, șoarecii alergând să se ascundă. Din când în când, se auzea și câte un croncănit de cioară sau câte un țipăt de bufniță.

Aceste sunete îi erau la fel de familiare, ca și trosnetele lemnelor care ardeau în șemineu. Fără vreo neliniște, ea coti pe o cărare și intră în pădure.

N-avea cum să estimeze de câte ori trecuse pe podeţul acela sau se deplasase de la o casă la alta. Dar poteca era suficient de circulată, încât nimic să nu mai poată creşte pe ea. Chiar și în anii din urmă, când mașinile și telefoanele deveniseră mai banale ca mersul pe jos până la casa vecinului, nimic nu mai crescuse pe cărare ca s-o camufleze.

Ea urmă apoi zona de iarbă pipernicită şi călcată în picioare din jurul livezii şi din grădina de legume şi trecu pe lângă bătrânul heleşteu în care pescuiseră ei în copilăria lor. Pe când se strecura prin păpurişul de pe malul iazului, cu ghetele pleoscăind în solul îmbibat de apă, Ellie parcă auzea, ca un ecou demult uitat, râsetele lor copilăreşti.

Am văzut un şarpe în apă, Cal... ieşi imediat de-acolo.

Nu-i decât o veche rămurică putredă. Ar trebui să-ţi pui ochelari.

Ba tu eşti cel căruia i-ar trebui ochelari...

Îşi amintea de felul cum râdeau... şi cum şedeau ore întregi pe malul acela mocirlos, sporovăind despre toate nimicurile. Femeia urmă larga cotitură a potecii şi zări casa. Pentru o clipă, se aşteptase ca aceasta să arate tot aşa ca odinioară: ca un fel de baracă cu pereţi laterali aplecaţi şi cu olane false, cu obloanele atârnând într-o rână în faţa geamurilor crăpate şi murdare, şi cu o ceată întreagă de pitbulli legaţi în curte, mârâind încontinuu, cu colţii rânjiţi.

Ellie clipi, iar amintirea aceea se spulberă. Se uita lung la casa pe care o construise Cal de unul singur, în anii de după prima parte a colegiului şi până ce se căsătorise cu Lisa. Pe atunci, el lucra în cadrul unei companii de construcţii. Iar în plus faţă de cele patruzeci şi cinci de ore pe săptămână, pe care le muncea pentru companie, bărbatul adăuga multe ore suplimentare de lucru la propria sa casă, pe care şi-a construit-o literalmente în jurul beţivanului său tată.

Era o căsuţă care părea să fi înmugurit înspre exterior, totalizând o mulţime de unghiuri ascuţite şi de pante stângaci înclinate. Încăperile fuseseră adăugate rând pe rând, pe măsură ce erau adunaţi şi banii necesari construirii, potrivindu-se ca nuca în perete unele cu altele. Cal şi-a investit întreaga energie în această locuinţă, încercând să

înalţe pentru familia lui căminul de care el n-avusese niciodată parte. Rezultatul a fost o casă micuţă, simplă, ciudată şi acoperită cu şindrilă, aşezată pe un petic înverzit şi catifelat de iarbă şi înconjurată de arbori veşnic verzi, bătrâni de două sute de ani.

La fel ca întotdeauna, luminiţele şi ornamentele sărbătoreşti erau de primă mână. Ellie mereu îşi închipuise că el se dădea peste cap pentru a răzbuna toţi acei ani în care n-avusese nici după ce bea apă.

Veranda casei era plină de beculeţe albe, iar balustradele erau împodobite cu ghirlande de crenguţe de brad. Uşa de la intrare era decorată cu o imensă cunună confecţionată în casă.

Ellie se aştepta să audă muzică venind din interiorul locuinţei, însă fu întâmpinată de o tăcere bizară. Pentru o clipă, chiar se întrebă dacă era cineva acasă. Doar puişorul lui Cal – un GTO din 1969, pe care el îl recondiţionase la perfecţie.

Ea ciocăni în uşă. Nu răspunse nimeni, aşa că Ellie bătu încă o dată.

Într-un târziu, din casă se auzi un tropăit asurzitor de paşi grăbiţi.

Uşa se deschise brusc, iar în faţa lui Ellie se iviră cele trei fiice ale lui Cal, îngrămădite una-ntr-alta şi zâmbind radios. Amanda, care avea unsprezece ani şi jumătate, părea absurd de matură, cu jeanşi cu talie joasă şi centură argintie cu ţinte, precum şi cu un tricou roz. Părul lung şi negru fusese răsucit într-o coadă împletită cam la întâmplare, aşa cum numai un tată neîndemânatic ar fi în stare să realizeze cu mâinile lui nepricepute. Emily, cea de nouă ani, era îmbrăcată într-o rochiţă de catifea verde, care era cu cel puţin un număr prea mare pentru ea, iar Sarah, cea de opt ani – şi unica dintre fete care moştenise părul blond-roşcat şi tenul plin de pistrui

ale mamei sale –, nu se mai ostenise să se schimbe şi rămăsese tot în pijamaua ei, marca Princess Fiona.

Văzând-o în faţa uşii pe Ellie, zâmbetele lor se stinseră brusc.

– E doar tanti Ellie, rosti cu dezamăgire Amanda.

Apoi cele trei fete mormăiră într-un singur glas:

– Crăciun fericit.

Iar după aceea, Emily îl chemă pe tatăl lor.

– Vă mulţumesc, le zise Ellie, uitându-se după ele cum se îndepărtau.

Cal cobora scările, mişcându-se încet, de parcă tocmai se trezise din somn. Părul său negru era ciufulit şi foarte încâlcit. Obrazul lui stâng era brăzdat de mici dungi roz. Purta o pereche de jeanşi Levi's atât de vechi, încât ambii genunchi erau în mod generos găuriţi, iar tivurile bogat franjurate. Tricoul lui cu inscripţia Metallica cunoscuse şi el vremuri mai bune.

– Ellie, exclamă bărbatul, străduindu-se să zâmbească. Pe când fetele treceau pe lângă el, Cal le îmbrăţişă pe rând şi le lăsă să plece.

– Arăţi ca naiba, îi spuse Ellie, după ce fetele dispărură deja din peisaj.

– Iar eu care tocmai mă pregăteam să-ţi spun cât de *frumoasă* eşti.

Ellie trase uşa după ea şi îl urmă pe Cal în camera de zi, unde un întreg colţ al încăperii era ocupat de un uriaş brad de Crăciun, splendid împodobit.

Bărbatul se prăbuşi pe canapea şi îşi puse picioarele pe măsuţa pentru cafea din cupru ciocănit. Oftatul lui fu suficient de puternic, încât să facă un ornament din pom să se răsucească şi să scoată clinchete pe ramura de care era atârnat.

Ellie se aşeză lângă el. Se simţea tulburată să-l vadă pe

prietenul ei din copilărie în aşa un hal. Îşi croise drumul în viaţă înfruntând cu optimism şi cu zâmbetul pe buze toate greutăţile din vremurile de tristă amintire, ca să clacheze tocmai acum. Dacă până şi omul acesta ajunsese cu moralul la pământ, atunci se putea întâmpla orice, oricui, oricând.

– Ce-ai păţit?

Cal aruncă o privire în spatele lui, pentru a se asigura că nicio puştoaică nu trăgea cu urechea la discuţia lui cu Ellie.

– Lisa n-a venit la noi, nici la masa din seara de Ajun... şi nici în dimineaţa de Crăciun. Şi n-a trimis niciun cadou. Le-am spus fetelor că are să telefoneze, însă încep să mă cam îndoiesc şi eu de acest lucru.

Ellie se încruntă.

– Crezi că i s-o fi întâmplat ceva rău?

– N-are nimic. I-am sunat pe părinţii ei. Lisa tocmai ieşise la plimbare, împreună cu noul ei partener.

– Nu mi se pare că i-ar sta în fire să se comporte astfel.

– Ba mie unul, da, o contrazise Cal, uitându-se ţintă la Ellie.

Femeia simţi întregul noian de durere care se ascundea îndărătul acestei atât de laconice replici şi fu absolut sigură că asta era tot ce avea să-i spună Cal vreodată despre căsnicia lui eşuată.

– Îmi pare foarte rău.

– Ai trecut şi tu prin aşa ceva, nu? Un divorţ este ca o operaţie menită să vindece. Parcă aşa ai spus de fiecare dată.

Adevărul era că ea nu fusese niciodată în situaţia lui Cal. Niciuna dintre căsniciile ei nu durase mai mult de doi ani şi femeia nu apucase să se apropie prea mult sufleteşte de niciunul dintre tovarăşii ei de viaţă, rămânând faţă de ei doar la nivelul unor relaţii de natură strict fizică. Dumnezeu ştia că Ellie nu-şi dorise să aibă nişte sufletele lângă ea, de care să se poată agăţa.

– Nu cred că măritişurile mele s-ar cuveni să fie comparate cu mariajul tău, Cal. Tu ai putea rămâne traumatizat.

– A n-o mai iubi nu poate fi mai dureros decât a fost când am iubit-o, îi replică bărbatul, după care tăcu îndelung, privind în gol, la focul care ardea mocnit în şemineu.

Ellie îl lăsă, să se reculeagă. Într-un fel, totul era identic cu situaţia din vremurile de demult, din copilăria lor. Şi pe atunci şedeau uneori aşa, pe podeţ, toată ziua, de-abia schimbând câte o vorbă aiurea, lipsită de orice importanţă, precum ar fi: *Ai mai făcut rost de vreun aruncător de grenade?*

– Dar Crăciunul tău cum a fost? reluă el într-un târziu conversaţia.

– Minunat. Am gătit tocana tatei şi am copt turta de mălai a bunicii Dotty. Alice n-a putut încă să înţeleagă pe de-a-ntregul conceptul referitor la Moş Crăciun coborând pe horn. Şi nici măcar nu şi-a despachetat cadourile de Crăciun.

– Anul viitor, va fi deja o expertă în domeniu. Copiii învaţă repede cum e cu darurile şi tradiţiile de sărbători. Îmi amintesc cum a fost atunci când am luat-o întâia oară pe Amanda la colindul de Halloween, cu „ne daţi, ori nu ne daţi"

– Ştiu, ai adus-o atunci acasă la noi.

Ellie îşi dădu seama că bărbatul se străduia să zâmbească.

– Da. Amanda mea nu putea în ruptul capului înţelege de ce era costumată sub formă de dovlecel, însă odată ce şi-a primit de la tine bomboanele şi celelalte dulciuri, nu i-a mai păsat câtuşi de puţin de modul în care arăta.

– Mai ţii minte că purta pe cap pălărioara de fetru verde a mamei mele?

Cal o privi cu surprindere. În ochii lui, care îi erau atât de familiari, Ellie putu distinge un dor atât de profund şi de

pur, încât îi venea să întindă o mână spre el şi să-i spună că totul avea să fie bine, în cele din urmă.

– Credeam că ai uitat de mult toate lucrurile astea.

– Cum aş fi putut să le uit? Doar eşti, de zeci de ani, cel mai bun prieten al meu.

Bărbatul oftă adânc şi se uită la pomul de iarnă. Ellie avea sentimentul că îl dezamăgise iar. Părea că devine un lucru obişnuit şi ea n-avea idee din ce cauză se întâmpla aşa. Ba mai rău, ceea ce ştia ea cu-adevărat despre o inimă frântă era doar cu foarte puţin mai mult decât ceea ce cunoştea în privinţa copiilor. Probabil că cel mai bine era să schimbe subiectul discuţiei şi să-l determine pe Cal să se gândească şi la altceva, într-o astfel de zi sfântă în afară de familia lui destrămată, aşa că îi zise:

– Julia vrea s-o adopte definitiv pe Alice. Consideră că fetiţa are nevoie de o stabilitate permanentă.

– Bună idee. Şi cum o să procedaţi?

– Începem cu publicarea unei moţiuni pentru decăderea alor ei din drepturile părinteşti. Dacă nimeni n-o revendică pe fată în cursul perioadei de publicare, Julia n-o să mai aibă nicio problemă cu privire la adopţia copilei.

După un scurt răgaz, Cal o întrebă:

– Dar dacă ai ei or să se arate în sfârşit? Şi dacă oamenii aceia nu ştiuseră că fata le fusese găsită?

Ellie şi Julia se feriseră ca dracu' de tămâie să abordeze în discuţie şi această variantă posibilă. Asta putea face ca întreg efortul lor să devină inutil.

– Atunci, ar fi de rău.

– Washingtonul înclină spre susţinerea drepturilor părinţilor biologici, chiar dacă aceştia sunt nişte nemernici.

– Da, încuviinţă Ellie. Ştiu asta.

– Aşa că acum basculăm, de la speranţa că ei o să iasă la iveală, la aceea că nu se va întâmpla acest lucru.

– Aşa este, ai dreptate. Ellie făcu o pauză şi se uită la el. Amândoi tăcură o vreme, după care ea adăugă: Pentru mine, nu ar fi fost cu adevărat sărbătoare, dacă nu te-aş fi văzut de Crăciun.

– Da, îi spuse el, schiţând un surâs stins. Lucrurile se mai schimbă cu timpul.

Ellie n-avea de gând s-o ia şi ea pe panta tristeţii. Realmente se temea că, dacă ar fi procedat astfel, atunci ar fi început să se gândească tot mai mult la propria ei singurătate. Compania lui Cal avea câteodată acest efect asupra lui Ellie, amintindu-i de toate neîmplinirile din viaţa ei. Se ridică şi merse în bucătărie. Turnă tequila simplă în două pahare pe care le puse pe o tavă, alături de o solniţă cu sare. Aduse apoi tava în camera de zi, şi o puse pe măsuţa de cafea, după ce, mai întâi, îi dădu lui Cal picioarele la o parte.

– Ce naiba? Tequila seacă? În ziua de Crăciun?

– Uneori, dispoziţia ţi se poate schimba cu de la sine putere. Ellie înălţă din umeri. Alteori însă, are nevoie şi de un zdravăn impuls exterior. Femeia se aşeză lângă el pe canapea. Să le dăm pe gât.

– Da' sarea ce rost are?

– E doar pentru decor. Ellie îşi ciocni paharul de paharul lui şi luă o sorbitură, după care zise: Să le bem până la fund, pentru sosirea unui nou an, mai bun decât ceilalţi dinainte.

– Să dea Domnul! Amin. Cal îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură, punându-l după aceea înapoi pe tava de pe măsuţa de cafea. Când se întoarse iar spre Ellie, păru că o studiază, căutând ceva ascuns în ea şi constatând: Tu ai avut parte de multe iubiri.

Femeia râse, replicându-i:

– Şi am avut parte şi de tot atât de multe despărţiri.

– Şi cum faci tu ca să... crezi în continuare, la fel de

mult, în dragoste? Cum de mai poţi să-i spui şi altcuiva că îl iubeşti?

Zâmbetul lui Ellie se stinse.

– De spus e foarte uşor, Cal. Sensul acestor vorbe însă este practic imposibil de pus în aplicare. Îl compătimesc pe sărmanul individ care se îndrăgosteşte de mine. Ellie încercă din nou să surâdă, dar nu izbuti. Întreaga conversaţie o cam deprima. Iar felul în care o privea Cal nu făcea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Aşa că puse piciorul în prag, exclamând: Destul cu tristeţea! Azi e sărbătoare.

Ellie îndepărtă apoi urmele incriminatoare ale consumului de alcool, după care se apropie de combina stereo. Puse un disc în CD-player şi dădu sonorul suficient de tare încât să le scoată pe fete din cealaltă cameră, acolo unde probabil că urmăreau încă un film cu Hilary Duff.

– Ce se petrece aici? întrebă Amanda, trăgându-şi părul împletit în coada aceea atât de strâmbă, care i se cam lăsase în jos. Celelalte două fete se îngrămădiseră şi ele lângă sora lor. Toate aveau ochii trişti, tocmai în cea mai sacră dintre zilele anului.

– În primul rând, aveţi nişte cadouri de deschis.

Auzind asta, fetele schiţară un zâmbet.

– Apoi, o să vă scot pe toţi la bowling.

Amanda făcu o mutriţă de persoană extrem de adultă.

– Noi nu obişnuim să mergem la popice. Mama zice că asta e o distracţie pentru camionagiii împuţiţi şi asudaţi.

Ellie aruncă o privire în direcţia lui Cal, întrebându-l:

– Şi vrei să-mi spui că fetele tale nu ştiu absolut nimic despre bowling-ul de mare taină?

Mezina Sarah făcu un pas înainte, interesându-se:

– Ce-i ăla bowling de ma-e taină?

Ellie se aplecă spre fetiţă.

– Este bowling-ul jucat numai după ora închiderii, când suntem numai noi acolo, cu muzica dată la maximum şi cu toată mâncarea nesănătoasă la discreţie.

– Mama n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva, insistă Amanda.

– Trebuie să vă aduc la cunoştinţă că tatăl vostru şi cu mine am lucrat cândva la Marele Bowling, continuă Ellie. Şi tocmai de aceea voi veţi fi singurele fete din Rain Valley care vor cunoaşte totul despre bowling-ul de mare taină. Iar acum, haide, mergeţi şi îmbrăcaţi-vă repede.

Micuţa Sarah o trase de mânecă pe Ellie şi o întrebă în şoaptă:

– Şi po-să fiu eu P-inţesa Fiona?

– Bineînţeles, o asigură Ellie. În bowling-ul de mare taină, poţi să te îmbraci oricum vrei.

Amanda ridică şi ea privirea şi îndrăzni:

– Iar eu aş putea să mă fardez puţin?

Mai înainte ca bărbatul să apuce să intervină şi el în discuţie, Ellie se grăbi să încuviinţeze:

– Desigur! Fără nicio îndoială.

Într-un iureş de râsete, fiicele lui Cal o luară la goană în sus pe scări.

Cal se uită lung la Ellie.

– Noi n-am mai intrat la Marele Bowling de mai bine de douăzeci şi cinci de ani.

– O să-l sun pe Wayne şi o să-l pun la curent. El ţine şi acum cheile ascunse. Îi putem lăsa la casă cincizeci de dolari.

– Îţi mulţumesc, El.

Femeia îi zâmbi.

– Numai să-ţi aminteşti de treaba asta şi la următorul meu divorţ şi să mă împaci atunci cu tequila şi cu o partidă de popice la miezul nopţii.

– Asta e reţeta magică a fericirii?

Zâmbetul ei se stinse, în timp ce se uita drept în ochii lui. Cal, răspunzându-i:

– Nu. Şi totuşi, în anumite momente, asta-i tot ce-ţi mai rămâne de făcut.

21

Se apropia sfârşitul lui ianuarie, luna aceea în care cerul era mereu cenuşiu, iar oamenii îşi pierdeau cumpătul mult mai des decât îşi rătăceau cheile de la maşină. În tot oraşul, copiii stăteau pe la ferestre şi se uitau cu tristeţe la curtea mustind de apă din spatele casei, iar mamele îşi pierdeau multă vreme pentru a şterge amprentele pe care ei le lăsau pe geamuri.

În casa familiei Cates, singura lumină era cea artificială, de la becurile electrice, în timp ce zgomotul monoton şi neîntrerupt care se scurgea de pe streşini semăna cu o bătaie de inimă accelerată, ce nu se mai putea potoli.

Întreaga ambianţă o făcea pe Ellie să se simtă extrem de neliniştită.

Dar nu, nu atât vremea aceea o neliniştea aşa de tare, cât persoana în compania căreia se aflau sora ei şi cu ea. Femeia de la Departamentul pentru Servicii Sociale şi de Sănătate şedea îmbăţoşată pe canapea, părând de-a dreptul terorizată la gândul că vreun fir zburător de păr de câine ar fi putut să i se pună pe pantalonii ei gri, de lână.

Julia, care se arăta calmă şi netulburată în hainele ei albe ca zăpada, se aşezase chiar lângă acea femeie şi tocmai îi spunea:

– Îţi pot răspunde la orice alte întrebări, doamnă Wharton. Mai ai şi altceva să mă întrebi?

Zâmbetul interlocutoarei era la fel de nesigur ca şi întreaga ei înfăţişare. Femeia ba surâdea, ba redevenea serioasă. Tot ce putea vedea cu-adevărat Ellie era o străfulgerare periodică a unui şir de dinţi cam strâmbi.

– Te rog să-mi spui Helen. Şi, da, aş mai avea câteva întrebări.

Julia îi oferi un surâs cât se putea de fotogenic.

– Atunci, dă-i drumul, Helen.

Aceasta îşi lăsă la o parte pixul şi se uită de-a curmezişul încăperii, spre locul unde Alice se juca de una singură. Fetiţa n-o privise nici măcar o singură dată drept în ochi. Şi de fapt, atunci când îi fusese prezentată femeii, ea începuse să răcnească şi fugise de-acolo. După ce se ghemuise vreme de aproape o oră în dosul unui mic ghiveci cu un ficus, ieşise în cele din urmă din ascunzătoare, doar ca să se apuce să mănânce dintr-un aranjament floral.

– În mod vădit, acest mediu este perfect acceptabil pentru fetiţă. Cererea ţi-a fost acceptată, în cadrul anchetei sociale pentru adopţia temporară în vederea îngrijirii respectivei... copile minore, iar eu n-am constatat acum niciun fel de înrăutăţire care să poată solicita o schimbare a recomandării noastre iniţiale. Aşa cum ne-ai amintit în repetate rânduri, fata progresează în mod spectaculos sub îngrijirea dumitale. Preocuparea mea însă, la drept vorbind, se referă la dumneata, dr. Cates. Îmi permiţi să-ţi vorbesc pe şleau?

– De-abia aştept să aud ce anume ai de zis, îi răspunse Julia.

– În mod evident, avem de-a face în cazul de faţă cu o copilă profund dereglată. Poate că ai dreptate şi nu suferă de autism sau de vreo altă afecţiune mintală, însă e limpede că

are nişte ieşiri anormale, iar eu una am mari îndoieli că şi-ar mai putea reveni vreodată complet. Foarte frecvent, se întâmplă că părinţii adoptivi primesc din toată inima, cu mult entuziasm şi mari speranţe spre îngrijire astfel de copii care solicită o atenţie deosebită, ca să constate ulterior că s-au înhămat la o sarcină care le depăşeşte puterile. Statul are câteva instituţii minunate pentru copii asemenea... ei.

– Nu mai există niciun alt copil asemenea ei, îi replică Julia. Personal, sunt ferm convinsă că fetiţa asta a fost traumatizată într-un mod absolut unic şi nu există nicio cale de a-i putea estima viitorul. După cum ştii foarte bine, sunt mai mult decât calificată pentru a o trata în modul cel mai adecvat, ca pe o pacientă, şi sunt totalmente pregătită s-o iubesc în calitate de părinte adoptiv permanent. Ce altă situaţie ar putea fi mai potrivită pentru ea?

Într-un târziu, Helen schiţă un surâs sfios ca de fecioară.

– Fetiţa asta a avut mare noroc să te întâlnească. Şi aruncă o privire pe furiş la Alice, care stătea acum în picioare la fereastră, „vorbind" cu o veveriţă. Asistenta socială se ridică apoi în picioare şi îi întinse Juliei mâna, adăugând: Nu văd niciun motiv pentru care cineva ar putea pretinde că e necesar să se schimbe ceva din statutul actual. Cu siguranţă voi propune în raportul privitor la ancheta socială aprobarea repartizării definitive a micuţei în custodia dumitale, în perspectiva terapiei de lungă durată, la domiciliu.

– Îţi mulţumesc.

După plecarea asistentei sociale, zâmbetul Juliei dispăru, în sfârşit.

Alice se apropie de ea alergând şi îi sări drept în braţe.

– Speriată, îi şopti fetiţa.

– Ştiu, dulceaţă. Julia o ţinea strâns la pieptul ei şi o mângâia pe păr. Ţie nu-ţi plac persoanele care poartă ochelari.

Şi mai avea şi o mulţime de bijuterii îngrozitoare din metal lucios, nu? Dar cu toate astea, ar cam fi fost cazul să-i zâmbeşti.

– Doamna puturoasă.

Ellie izbucni în hohote de râs.

– În privinţa asta, trebuie să mă declar de acord cu puştoaica. Se îndreptă apoi spre cuierul de lângă uşă şi îşi înşfăcă haina. O să-l sun pe John şi o să-i spun că ai terminat cu ancheta socială. Va putea să solicite fixarea datei audierii la tribunal şi începerea formalităţilor pentru lansarea apelului în vederea anulării drepturilor părinteşti asupra lui Alice.

Încă ţinând-o de mână pe fată, Julia se apropie de Ellie.

– Se va publica o dată pe săptămână, vreme de trei săptămâni, în toate ziarele din zonă, nu-i aşa? Astfel anunţăm lumii întregi găsirea micuţei.

– Iar ei au la dispoziţie un interval de şaizeci de zile de la prima publicare a apelului, pentru a înregistra în mod oficial o notificare cum că s-au prezentat la apel pentru a o revendica pe micuţă. După această perioadă de graţie, nu mai ai probleme.

Ei.

Adică familia biologică a lui Alice.

În ciuda faptului că nu vorbiseră despre asta, Julia şi Ellie ştiau amândouă că Alice nu era la fel ca orice alt copil pierdut ori abandonat. La un moment dat, cineva ar putea să se gândească la ea, să şi-o amintească, dar să n-o mai caute. Unul dintre părinţii ei şi-ar putea face însă oricând apariţia, chiar şi după câţiva ani buni de-acum încolo, lansând pentru sufletelul copilei pretenţii mai justificate decât acelea pe care le avea Julia, din punct de vedere legal.

Ellie ştia că şi pe sora ei o chinuise acest gând, dar până la urmă se hotărâse să-şi asume riscul. Julia socotise că era

mai bine să-i ofere lui Alice un cămin în acel moment şi să se îngrijoreze în privinţa a ceea ce se putea întâmpla în viitor, decât să lase fetiţa uitată o viaţă-ntreagă într-o celulă ca de închisoare, în aşteptarea zadarnică a unui părinte biologic care s-ar fi putut să nu mai apară în veci de veci.

– Acum eu trebuie să mă întorc la lucru, spuse Ellie. Pa, Alice!

Fata o îmbrăţişă pe Ellie.

– Pa, Lellie!

Femeia o strânse şi ea pe copilă în braţe şi i se adresă Juliei:

– Cal mi-a spus că azi la şcoala fetelor lui programul este redus la jumătate. O s-o aducă puţin pe Sarah pe-aici, după prânz.

– Spune-i că îi mulţumesc. Poate că de data asta Alice o să stea de vorbă cu Sarah. Şi ea îşi frecă uşor nasul de gâtul fetiţei, întrebând-o: Aşa-i, micuţo?

Alice îi răspunse printr-un chicotit subţirel şi cristalin.

Ellie ieşi din casă şi se urcă în maşina de poliţie, plecând după ce claxonă scurt şi grăbit, ceea ce constituia un zgomot care-i plăcea nespus de mult lui Alice.

În săptămânile care trecuseră după Crăciun şi Anul Nou, Rain Valley revenise la rutina ei banală, din toiul iernii. Adeseori, străzile din centrul oraşului erau pustii, lipsite cu desăvârşire de maşini şi de pietoni. Bodegile se umpleau acum mai devreme, iar muşteriii zăboveau până mai târziu. Ellie, Earl şi Mel aşteptau cu rândul în maşina trasă în afara şoselei, pentru a-i prinde în flagrant delict pe conducătorii auto care socoteau că era în regulă să toarne în ei câteva halbe bune de bere şi apoi să plece la volanul maşinii. Matineele din weekend, de la cinematograf, erau aglomerate de copii cu părinţii lor, iar pe aleea de la popicărie nu mai găseai niciun loc de parcare sau pasaj liber.

Veştile despre Zburătoarea Fetiţă-Lup dispăruseră treptat din ziare. Până şi Mort avea în acea perioadă de timp alte subiecte mai atrăgătoare despre care să scrie, cum ar fi microcutremurele de la vulcanul de pe Muntele St. Helens şi vânătoarea ilegală de balene practicată de tribul Makah, şi pedepsită de tribunal.

Zilele la secţia de poliţie reveniseră şi ele la automatismele lor. În toată localitatea Rain Valley se reîntronase calmul, iar cei învestiţi cu menţinerea ordinii publice şi a liniştii erau bucuroşi. Acum Cal avea mai mult timp liber pentru a citi cărticele umoristice şi a desena, atâta vreme cât telefonul suna doar arareori. Iar Peanut stabilea turele de lucru ale tuturor, în concordanţă cu necesităţile familiilor fiecăruia, şi le plătea salariile la timp.

Pe scurt, viaţa era frumoasă.

În acel moment, Ellie trecea cu maşina pe lângă chioşcul de cafea Străvechiul Zaţ, de unde îşi luă o Grande Mocca garnisită cu lapte, după care îşi continuă drumul spre secţia de poliţie. Trase maşina pe locul ei de parcare din spatele secţiei şi apoi se îndreptă spre uşa din dos. Se afla în oficiu, verificând ceea ce exista în frigider, când dădu buzna Peanut, trântind uşa după ea.

– Ellen, fii atentă! îi şopti ea cu murmurul rezervat doar bârfelor de cel mai mare interes.

Ellie sorbi din cafea şi se uită la ceas. Ora era doar unsprezece şi jumătate, prea devreme pentru o veste cu adevărat importantă.

– Lasă-mă să ghicesc: în concursul *Supravieţuitorul* a fost votată persoana care nu trebuia să fie votată.

Peanut o înghionti.

– S-a terminat cu *Supravieţuitorul*.

Ellie închise uşa frigiderului.

– Bine, atunci ce-i cu slăbănoaga fată deşirată?

– E bine să-ţi ţii pentru tine spiritele. Cal şi cu mine suntem îngrijoraţi în legătură cu acest lucru.

– Îngrijoraţi că-mi lipseşte spiritul? E o mare mângâiere pentru mine să ştiu aşa ceva.

– Doar ştii şi tu cât de prosteşte te comporţi în preajma anumitor bărbaţi.

– Nu recunosc una ca asta, în ruptul capului. Şi, oricum, unicul bărbat chipeş din oraş e topit acum după sora mea.

– Nu mai e.

– Nu mai e înnebunit după Jules?

Peanut îi dădu un pumn în umăr.

– Fii atentă, îi repetă ea.

Ellie se încruntă.

– Ce naiba tot bâigui tu acolo?

– Te aşteaptă un tip în faţă.

– Şi ce-i cu asta? De ce ai intrat în derută şi te-ai panicat într-un asemenea hal?

– Omul e de-a dreptul superb. Şi nu vrea să vorbească decât cu tine.

– Nu mai spune!

– Ar trebui să te vezi cum zâmbeşti. Şi tocmai de asta îmi era şi mie teamă.

Ellie ieşi din oficiu şi aruncă o privire în lungul coridorului. Din locul în care se afla, nu putea vedea nimic altceva decât un bărbat – în acel moment cu spatele la ea – aşezat pe scaunul din faţa mesei ei de lucru şi îmbrăcat din cap până-n picioare în negru.

– Şi cine anume este?

– N-a vrut să spună cum îl cheamă. Şi nici măcar nu şi-a scos ochelarii de soare. Peanut pufni. Probabil că o fi de pe undeva de prin California.

Ellie se furişă înapoi în oficiu şi îşi înşfăcă geanta. În cinci minute petrecute în baie, ea se spălă rapid pe dinţi şi îşi refăcu machiajul. Reveni apoi în oficiu şi se întoarse cu faţa la Peanut, întrebând-o:

– Cum arăt?

– E total greşit ceea ce faci. Ai de gând să intri din plin într-un rol de târfă.

– Mai pupă-mă şi undeva. De luni de zile n-am mai avut nicio întâlnire. Ellie îşi netezi apoi cutele uniformei, îşi îndreptă cele trei stele aurii de pe guler şi se grăbi să ajungă în încăperea principală a secţiei de poliţie. Peanut se precipita şi ea în spatele lui Ellie.

La apropierea ei, Cal ridică privirea, remarcând pe dată machiajul reîmprospătat al femeii, după care se uită în direcţia bărbatului care şedea în cealaltă parte a camerei şi clătină din cap.

– Mare brânză, murmură el.

Ellie îşi continua înaintarea.

– Bună ziua. Sunt şerif Barton, spuse ea, dând ocol biroului ei. Înţeleg că...

În acel moment, bărbatul se întoarse spre ea.

Ellie uită instantaneu ceea ce tocmai se pregătea să spună. Nu mai avea ochi decât pentru pometii lui dăltuiţi, pentru buzele lui împlinite şi pentru părul lui negru, vâlvoi. Bărbatul îşi scoase ochelarii de soare şi dădu la iveală nişte ochi de un albastru electrizant.

Doamne Dumnezeule!

Femeia se aşeză, uitând să mai dea mâna cu el.

– Am bătut drum lung până aici ca să te întâlnesc, rosti omul, cu o voce solemnă şi răguşită.

Avea un anumit accent. Doar ca o impresie, dar destul ca să se simtă. Ea nu-i putea identifica respectivul accent.

Poate să fi fost australian? Sau din Cajun? Îi plăceau la nebunie bărbaţii care vorbeau cu accent.

– Sunt George Azelle. Şi scoase dintr-un buzunar o bucată de hârtie împăturită, pe care o puse pe masă. Numele i se părea cunoscut. Înţeleg că-ţi aminteşti de mine. Bărbatul se aplecă înainte şi împinse hârtia mai aproape de ea. Nu te jena pentru felul în care te uiţi la mine. Sunt obişnuit cu aşa ceva, de când mă ştiu. Am venit aici pentru ea.

– Pentru care ea?

Omul despături hârtia pe care o pusese pe masă. Pe hârtie se afla imaginea lui Alice.

– Sunt tatăl ei.

– Alice, de câte ori crezi tu că trebuie să mai purtăm aceeaşi discuţie? Julia râse, auzindu-şi propriile vorbe. În zilele acelea, ea şi Alice făcuseră multe lucruri împreună. Şi niciunul dintre toate acele lucruri nu putea fi caracterizat cu exactitate drept o discuţie. Pune-ţi ghetele în picioare!

– Nu!

Julia se apropie de fereastră şi arătă afară.

– Uite, plouă.

Alice se aşeză pe podea.

– Nu!

– O să mergem la birt. Îţi aminteşti birtul? Am fost acolo săptămâna trecută. Am mâncat plăcinta aceea atât de gustoasă. Încalţă-te cu ghetele!

– Nu. Ghete puturoase.

Julia ridică mâinile, într-un gest teatral de disperare.

– Foarte bine atunci. O să rămâi aici, cu Jake şi cu Elwood. O să-ţi aduc eu, la pachet, nişte plăcintă. Şi femeia se duse în bucătărie. Cu mişcări încete şi exagerate, ea îşi luă cheile şi geanta, după care îşi îmbrăcă paltonul. Ajunsese

deja la jumătatea drumului spre uşă, când o auzi pe Alice ridicându-se în picioare.

– Fata merge?

Julia se străduí să nu zâmbească, pe când se răsucea pe călcâie. Alice stătea acolo, cu mica ei faţă crispată într-o grimasă încruntată, în egală măsură de îngrijorare şi de mânie. Salopeta micuţei era stropită cu vopsea, de la ultima lor aventură artistică. Julia ar fi trebuit să dea dovadă de fermitate şi să-i spună că-i pare rău, dar că fata nu putea merge descălţată – şi cu-atât mai puţin la un restaurant – şi să-şi continue drumul, în vreme ce Alice s-ar fi repezit să se încalţe cât mai repede. De fapt, chiar aşa ar fi procedat, dacă ar fi avut de-a face cu încăpăţânarea unui copil obişnuit.

În schimb, Julia se apropie de fată şi îngenunche în faţa ei, astfel încât cele două să se poată privi, ochi în ochi.

– Îţi mai aduci aminte despre discuţia noastră referitoare la reguli?

– Fata cuminte. Fata rea.

Julia tresări auzind acea concisă caracterizare, însă regulile de comportament reprezentau o idee complexă. Aceste reguli necesitau ani întregi de analizare pentru a fi înţelese, constituind unul dintre semnele socializării. Nicio societate nu putea exista decât în prezenţa unor reguli care stabileau modul de comportament al oamenilor.

– Există anumite locuri în care fetiţele trebuie să poarte ghete.

– Fata nu place.

– Ştiu, dulceaţă. Dar ce-ai zice să facem aşa: în maşină poţi să stai desculţă, apoi îţi încalţi ghetele când ajungem în oraş, urmând să ţi le scoţi când venim înapoi. Bine?

Alice medită profund, încruntându-se.

– Fără şosete.

– Bine.

Alice traversă cu docilitate camera şi îşi luă ghetele din cutia de lângă uşa de la intrare. Fără să-şi mai pună vreo haină pe ea, fetiţa ieşi din casă.

Pe când se afla pe verandă, un nor se opri deasupra şi lăsă întreaga curte în penumbră. Picăturile de apă ale ploii mocnite se transformaseră în fulgi micuţi de zăpadă. Aceştia atingeau părul negru al fetei şi faţa ei ridicată, devenind pe loc mici picături de apă îngheţată.

– Uite, Giulii! Fumos.

Ningea, iar Alice era în picioarele goale. Totul era *absolut perfect*.

Julia luă hăinuţa lui Alice şi o ridică în braţe pe fetiţă, purtând-o pe sus spre maşină. Când ajunseră la jumătatea drumului, auziră telefonul sunând.

– Probabil că este mătuşa Ellie, care o fi vrând să ne spună să fim atente că a început ninsoarea. Julia o legă pe fată pe locul ei din maşină.

– Doae. Stânge. Rău, îi spuse Alice, căutând printre cuvintele care să-i exprime neplăcerea. Puturos.

– Ba nu miroase deloc şi te ţine în siguranţă.

Asta-i închise lui Alice guriţa.

Julia puse un CD şi dădu drumul la muzică, după care plecară.

Alice ascultă de şapte ori la rând banda sonoră de la *Balaurul lui Pete*. Cântecul ei preferat era „Lumânarea din apă". De fiecare dată când se termina melodia, fata îi striga Juliei:

– Iar!, până ce aceasta se conforma.

În cele din urmă, se opriră în faţa birtului Picătura de Ploaie şi parcară maşina.

Cântecul se termină.

– Iar?

– Nu, Alice. Nu acum. Julia se aplecă într-o parte şi încercă să introducă picioruşele reci ale fetiţei în ghete. Era ca şi când ai fi încercat să-ţi pui nişte mănuşi chirurgicale pe mâinile ude, iar femeia îi zise: Data viitoare o să-ţi pun şi şosete.

Apoi ea ieşi din maşină şi trecu pe partea fetiţei, îi deschise uşa şi o întrebă:

– Eşti gata, Alice?

În ochii micuţei fulgeră frica, însă copila dădu din cap.

– Ce vitează fetiţă eşti! Şi femeia o ajută să coboare de pe locul ei.

Privind în jos, Alice porni încet spre restaurant.

– Nu-ţi fie teamă, Alice! Sunt aici. N-o să-ţi dau drumul.

Fără să scoată o vorbă, Alice o strânse de mână atât de tare, încât o duru.

Julia deschise uşa birtului. Deasupra lor, se auzi clinchetul unui clopoţel. Alice scoase un ţipăt ascuţit şi se lipi strâns de Julia.

Aceasta se aplecă şi o îmbrăţişă pe copilă, ţinând-o strâns la pieptul ei.

Umăr la umăr, cele trei surori Grimm se aflau la casă şi îşi achitaseră deja nota de plată. În mod evident, ele se întorseseră simultan în momentul zgomotului produs, fiindcă acum se zgâiau la Alice. În spatele lor era şi Rosie Chicowski, care tocmai îşi băga un creion în bogatul ei păr roz. Într-un separeu din partea stângă, şedea singur un bătrân tăietor de lemne.

Cu toţii se holbau la Julia şi la Alice.

Ar fi trebuit să fi venit cu o oră mai devreme, între ora micului dejun şi aglomeraţia de la masa de prânz. Aşa făcuse Julia cu o săptămână în urmă, astfel încât atunci fuseseră singure în tot birtul.

Surorile Grimm înaintară spre ele, toate trei în acelaşi pas, amintindu-i Juliei de cei trei cavaleri ai Apocalipsei. În ultima vreme, era evident că Moartea călătorea într-o urnă uzată, aflată în braţele unei bătrâne.

Se uitară lung la Julia, iar apoi la Alice.

Julia se uită şi ea lung la ele, drept răspuns.

Alice sforăi şi se agită, atârnată de mâna Juliei.

Violet băgă o mână în poşetă şi scoase de-acolo un portmoneu din material plastic, purpuriu şi lucios.

– Ţi-l dau ţie. Nepoţica mea se cam dă în vânt după aşa ceva.

La vederea cadoului, ochii lui Alice începură să sticlească. Ea îl luă în mod respectuos în micuţa ei mână şi îşi mângâie obrazul cu el. După o clipă, ridică privirea spre Violet şi îi spuse:

– Mulţumec.

Cele trei bătrâne suspinară de încântare şi se uitară una la alta. În cele din urmă, îşi îndreptară privirile în direcţia Juliei, zâmbind toate trei deodată.

– Ai salvat-o, i se adresă Daisy cu un glas ceremonios şi vădit marcat de emoţia ascunsă îndărătul vorbelor.

– Mama ta ar fi extrem de mândră de tine, adăugă şi Violet, dând din cap în direcţia surorilor ei, în aşteptarea unei confirmări. Acestea dădură şi ele simultan din cap.

Julia le zâmbi. Pentru întâia oară în viaţă, se simţea admirată în acest oraş. Şi acceptată.

– Vă mulţumesc. N-aş fi reuşit, fără ajutorul vostru, al tuturor. Oraşul ne-a asigurat realmente protecţia.

– Păi, eşti şi tu una de-a noastră, îi răspunse cu simplitate Daisy.

Şi ca o singură fiinţă, cele trei se întoarseră şi ieşiră din birt.

Strângând-o acum un pic mai tare pe Alice de mână, Julia o conduse într-un separeu din colțul sălii. Rosie le luă comanda: sandviciuri calde cu brânză, cartofi prăjiți și lapte. Încă nu le fusese adusă mâncarea, când clopoțelul de la ușă sună iar.

Alice ridică privirea și rosti pe un ton constatativ:

– Max.

El nu le văzu decât după ce își luă mâncarea comandată dinainte pentru prânz și se întoarse din nou spre ușă.

Și când bărbatul se uită la ea, Julia simți că-i tresare ușor inima în piept.

– Bună, le salută el.

Femeia îi zâmbi și îl întrebă:

– N-ai nicio întâlnire pentru masa de prânz, doctore?

– Încă nu.

– Atunci, poate că n-ar fi rău să ni te alături.

Max se uită la Alice și îi ceru voie:

– Aș putea să mă așez lângă tine?

Fețișoara copilei se strâmbă în efortul de a găsi răspunsul corect.

– Nu răneşte Giulii?

Bărbatul păru extrem de surprins de replica fetei și spuse:

– Nici măcar în vis. Văzând apoi deruta lui Alice, el o asigură cu multă blândețe: N-o rănesc pe Julia.

Și astfel, în cele din urmă, Alice se grăbi să se mute puțin lateral, ca să-i facă loc lui Max lângă ea.

Max se așeză vizavi de Julia. Imediat ce se așeză bărbatul, apăru și Rosie lângă el, afișând un rânjet larg, de la o ureche la cealaltă.

– Parc-aș fi martoră la aselenizare. Știam eu că era adevărat ceea ce am auzit despre voi doi. Și își trase un scaun, așezându-se în fața lui.

– Alice este pacienta mea, îi explică el, pe un ton neutru.

Rosie clipi şmecherește, din ochiul fardat din abundenţă şi împodobit cu gene false.

– Bineînţeles că e pacienta dumitale.

După ce plecă ea, Max zise:

– Mai înainte de a apuca să-mi termin sandviciul ăsta, toată lumea din oraş va afla că ne-am întâlnit aici. Toţi pacienţii pe care îi voi consulta în următoarea săptămână mă vor întreba despre tine.

După câteva minute, Rosie se ivi din nou, aducând ceea ce comandaseră Alice şi Julia.

– Mulţumec! îi zise Alice lui Rosie, oferindu-i chelneriţei un zâmbet ştirb.

Rosie se întoarse apoi în bucătărie.

Julia tocmai se pregătea să-i atragă fetiţei atenţia asupra faptului că era bine să mănânce cartofii prăjiţi unul câte unul, când îşi dădu seama că Max o privea lung.

Îi interceptă privirea şi văzu în ochii lui albaştri frica. Îi era frică de ea, de *ei doi*. Era o teamă pe care o înţelegea, pentru că o simţise multă vreme. Pasiunea era un lucru extrem de primejdios, iar dragostea şi mai abitir. Cel mai des, dragostea constituia cauza dereglărilor suferite de pacienţii săi, fie prin prezenţa în exces, fie prin absenţa ei totală. Însă Alice o învăţase câteva lucruri despre iubire... şi despre curaj.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, fără să zâmbească.

Julia avu atunci un simţământ inedit pentru ea, ca un fel de minunăţie arătându-se în faţa ochilor ei uimiţi. Nu îi mai era frică.

– Vino-ncoace, îi şopti ea.

Încruntându-se, el se aplecă în direcţia ei.

Julia îl sărută. Vreme de o fracţiune de secundă, bărbatul se împotrivi, după care cedă.

Alice chicoti.

– Sărutări.

Când se retrase la loc, lui Max i se cam dusese culoarea din obraji.

Julia râse.

– Dăm astfel bârfelor un subiect pe marginea căruia să se poată umfla.

Iar după asta, își continuară în liniște prânzul, ca și când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Puțin mai târziu, pe când stăteau în picioare lângă ieșire și își puneau pe ei paltoanele, Julia îndrăzni să-l atingă pe Max pe braț. Deja îl sărutase în public. Ce-ar mai fi însemnat o biată atingere cu mâna pe braț?

– O duc pe Alice la ferma de animale sălbatice din Sequim. N-ai vrea să ne însoțești și tu?

El ezită doar cât să se uite la ceas, după care îi răspunse:

– Bine, vin și eu cu voi.

Julia o grăbi pe Alice să iasă din restaurant și să se îndrepte spre mașină. Pe când se apropiau de intrarea Fermei de Animale Sălbatice West End, începuse să ningă de-a binelea. Din cer cădeau fulgi mari, albi și pufoși. Omătul se depunea într-un strat albicios pe gardul împrejmuitor și pe iarbă.

Julia trase mașina lângă casa cea mică de lemn, în care locuia proprietarul fermei. Pe verandă, se aflau doi puișori de urs negri, rozând niște bucăți mari de lemn.

– Acum trebuie să-ți pui ghetele, mănușile și haina, îi spuse Julia lui Alice.

– Nu.

– În cazul acesta, vei rămâne frumușel în mașină. Și Julia se grăbi să coboare, alăturându-i-se lui Max, care stătea în picioare lângă propria lui mașină. Zăpada se așternea pe cei

doi, iar fulgii aterizau ca niște picături de foc pe nasul și pe obrajii femeii.

– Ce mai așteptăm? o întrebă el.

– O să vezi.

Portiera mașinii se deschise. Alice ieși și ea din mașină, îmbrăcată adecvat vremii de-afară, cu excepția ghetelor, pe care fata și le încălțase invers.

Chiar în acel moment, Floyd apăru din casă, având pe el un imens hanorac arctic. Păşind pe lângă jucăușii pui de urs, coborî treptele verandei și traversă de-a curmezișul curții acoperite de zăpadă.

– Bună ziua, dr. Cates. Bună ziua, dr. Cerrasin. Omul se înclină și în fața lui Alice, adresându-i-se: Iar tu probabil că ești Alice. Eu îl cunosc deja pe un prieten de-al tău.

Alice se ascunse în spatele Juliei.

– E-n regulă, dulceață. Aici e surpriza pe care ți-am pregătit-o.

Alice ridică privirea.

– Supiza?

– Vino după mine! o îndemnă Floyd.

Nu făcură mai mult de trei pași, că și începură urletele.

Alice se uită la Julia, care încuviință, dând din cap.

Fetița alergă în întâmpinarea zgomotelor, îndreptându-se direct spre ele. Erau triste și emoționante acele sunete care se înălțau în văzduhul înghețat. Alice le răspunse cu propriul ei urlet.

Și se întâlniră la gardul din plasă metalică, fetița în haina ei neagră de lână și cu ghetele prea mari, puse invers în picioare, cu lupul care ajunsese acum aproape de jumătatea stadiului său de creștere până la starea de animal adult.

Floyd se apropie de portiță. Alice îl ajunse într-o clipă, țopăind de bucurie.

– Deschide. Jucăm. Fata.

Bărbatul deblocă încuietoatea. Când aceasta păcăni, Floyd se întoarse spre Julia, întrebând-o:

– Eşti sigură că nu e niciun pericol?

– Sunt absolut sigură.

Atunci, el deschise încet portiţa.

Şi Alice se strecură în ţarc. Ea şi lupul începură să se tăvălească împreună, jucându-se prin zăpadă ca nişte căţeluşi. De fiecare dată când lupuşorul o lingea pe obraz, fetiţa chicotea de încântare.

Floyd închise la loc portiţa şi rămase cu ochii aţintiţi la joaca celor doi prieteni.

– De când a fost adus aici, acum e întâia oară când puiul ăsta de lup a încetat să mai urle.

– Şi ei i-a fost tare dor de el, îi spuse Julia.

– Ce presupui că...

– Nu ştiu nici eu, Floyd.

Rămaseră tăcuţi cu toţii, uitându-se la fata şi la lupul care se rostogoleau în zăpadă.

– E uluitor ceea ce ai reuşit cu ea, îi zise Max Juliei.

Ea îi zâmbi.

– Copiii sunt adaptabili.

– Nu în toate cazurile. Replica lui fusese rostită atât de încet, încât ea de-abia o auzi.

Tocmai se pregătea să-l întrebe ce anume intenţionase să spună, când se auzi sunetul unei sirene.

– Ai auzit şi tu?

Max dădu din cap.

Sunetul se auzise la început de undeva din depărtare, iar apoi din ce în ce mai aproape.

Şi tot mai aproape.

La prima ivire a luminilor intermitente prin ninsoarea

deasă, Floyd intră în acțiune. O înșfăcă pe Alice de haină și o trase afară din țarc, după care trânti și închise portița.

Copila căzu în genunchi și începu să urle cu jale.

Mașina de poliție intră în curte și se opri. Luminile rămaseră aprinse, clipind sacadat în culori alternate. Ellie se îndreptă spre ei, în lumina aceea ireală, spunându-le fără nicio introducere:

– A venit după ea.

– Cine? o întrebă sora ei, însă când Ellie se uită la Alice, Julia înțelese imediat.

– Tatăl lui Alice.

Max o duse în brațe pe fetiță în casă. Alice era ușoară ca un fulg.

Încerca să nu se gândească la cât de firești erau mișcările sale de a purta în brațe un copil, însă anumite amintiri îi erau prea profund imprimate în minte pentru a se mai putea șterge vreodată, iar unele gesturi erau automate precum respirația.

Bărbatul vru s-o lase jos pe fată și s-o așeze pe canapea, pentru ca el să poată aprinde focul în vatră.

Dar micuța nu avea de gând să-i dea drumul, nu-și descleștа brațele cu care îl cuprinsese pe după gât și tot timpul cât el o purta prin casă, în timp ce făcea focul, ea se tânguia în felul acela liniștit care frângea inima bărbatului.

În cele din urmă, Max se așeză pe canapea și o puse pe fată în poala lui. Alice își ținea ochii strâns închiși. Obrajii ei erau încă îmbujorați de frigul de-afară. Sunetele pe care le scotea acum – și care erau mai mult niște gemete de disperare decât niște urlete – constituiau întruchiparea fizică a sentimentului de pierdere. Existau în ele prea multe emoții și prea puține vorbe.

Uită-te în altă parte, își spuse bărbatul. *Dă drumul la un film sau pune niște muzică.*

Se rezemă de spătarul canapelei şi închise ochii. Îşi dădu pe dată seama că fusese o greşeală. În memorie îi reveni amintirea unui copil plângând cu nişte lacrimi mari şi amare. *Peştişorul meu nu mai înoată, tăticule. Fă-l să-şi revină!*

Max o strânse mai tare pe Alice în braţe.

– E-n regulă, micuţo. Descarcă-te. La drept vorbind, ăsta-i un lucru foarte bun.

Auzindu-i vocea, ea inspiră precipitat şi ridică privirea spre Max. Asta îl făcu să-şi dea seama că era prima dată când vorbise, de când plecaseră de la ferma de animale sălbatice.

– Julia a trebuit să meargă la secţia de poliţie, împreună cu Ellie. Or să se întoarcă amândouă, cât de curând.

Fata clipi, uitându-se la el cu nişte ochi surprinzător de lipsiţi de lacrimi.

Max se trezi atunci că se întreabă dacă fata ştia să plângă sau nu. Doar ideea în sine – gândul că ea nu ar putea să se elibereze de durere plângând – îl îngrozi.

– Nu părăseşte Giulii Fata?

– N-o părăseşte! Julia o să se întoarcă.

– Acasă Fata?

– Da. Îi dădu pe după ureche o şuviţă rebelă şi încâlcită de păr încă umed.

– Şi lupul? Buzele copilei tremurau. Întrebarea era atât de importantă şi de complicată, şi totuşi ea o condensase într-un unic cuvânt.

– Şi lupul e bine.

Ea scutură din cap, părând dintr-odată cu mult mai matură şi mult prea atotştiutoare.

– Nu. Capcană. Rău.

– El are nevoie să fie liber, îi spuse Max, înţelegând-o cu uşurinţă.

– La fel ca păsările.

– Tu ştii ce înseamnă să fii prins în capcană, nu-i aşa? Bărbatul se uită în jos, la faţa ei micuţă în formă de inimioară. Oricât de mult şi-ar fi dorit să se uite în altă parte – şi ar fi avut nevoie să se uite în altă parte – pur şi simplu, nu se simţea în stare. Ea îl făcea să rememoreze prea multe clipe demult trecute. Surprinzător, erau amintiri fericite, unele dintre ele, dintr-o vreme în care fusese capabil să-şi găsească locul şi liniştea... dintr-o perioadă în care a ţine de mână un copil îl făcea să râdă, în loc să-i vină să plângă.

– Citeşti Fata? Şi Alice arătă spre o carte aflată pe măsuţa pentru cafea şi care era deja deschisă la o anumită pagină.

El ridică atunci cartea.

Copila îşi schimbă imediat poziţia, lipindu-se de Max.

Bărbatul o cuprinse cu un braţ şi puse între ei cartea deschisă.

Ea arătă cu multă siguranţă spre partea de sus a paginii, acolo unde se ajunsese până atunci cu cititul.

Şi Max începu să-i citească:

– „Adevărat nu înseamnă cum eşti făcut", spuse calul cel slăbănog. „E un lucru care ţi se întâmplă. Când un copil te iubeşte de foarte mult timp, nu numai fiindcă te joci cu el, ci te iubeşte pur şi simplu, necondiţionat, de-abia atunci devii Adevărat."

În acel moment glasul i se frânse.

Citeşte-mi, tăticule.

Simţi pe obraz mâna lui Alice mângâindu-l, şi de-abia atunci îşi dădu seama că plângea.

– Ah, rosti copila.

Max coborî privirea spre fetiţă, străduindu-se să-şi aducă aminte de când nu mai plânsese.

– E mai bine?

Bărbatul încercă să-i zâmbească.

– E mai bine.

Surâzând în urma răspunsului pe care îl primise, copila se cuibări la pieptul lui.

Max închise cartea şi începu să-i spună o altă poveste, una pe care zadarnic încercase să o uite.

Se simţea bine împărtăşind, în sfârşit, cuiva ceea ce se întâmplase, chiar dacă atunci când ajunsese la partea tristă, la partea care îl făcea să-i vină din nou să plângă, micuţa demult adormise buştean.

22

– Testul ADN este concludent? întrebă Julia. În liniştea din maşină, vocea ei se auzea mai tare decât şi-ar fi dorit. Din cauza ninsorii şi a înserării, ele două păreau cumva izolate, în acel spaţiu limitat.

– Nu sunt o mare expertă în domeniu, îi răspunse Ellie, dar certificatul eliberat de laborator a indicat certitudinea potrivirii. ADN-ul fetei a fost comparat cu acela al ambilor ei părinţi prezumtivi şi rezultatul testului este afirmativ. Iar omul cunoştea şi semnul ei particular, din naştere. Am sunat şi la FBI. Vom şti mai multe mâine de dimineaţă. Însă...

– Şi cum o cheamă în realitate?

– Brittany.

– Brittany. Julia se gândi la prenumele acela, încercând mintal să facă o eventuală legătură. Socotea că, în cazul în care se concentra asupra unor astfel de lucruri mărunte – asupra unor asemenea mici obiective –, n-ar mai fi chinuit-o chestiunile importante. Alice – sau Brittany – nu era fiica ei şi nu fusese niciodată. În tot timpul care trecuse, ţelul principal al tuturor fusese tocmai cel pe care îl atinseseră acum, adică reîntoarcerea lui Alice la familia ei adevărată. N-avea nicio importanţă că Julia făcuse eroarea fatală de a se îndrăgosti de acea fetiţă. Tot ce conta era numai binele lui Alice. De acest scop final se şi crampona cu disperare Julia.

– Dar de ce i-a luat atât de multă vreme până să ajungă aici?

Ellie trase maşina pe locul de parcare marcat cu inscripţia ŞEF SECŢIE POLIŢIE şi opri motorul.

Julia se holbă la acel semn indicator. Fasciculul farurilor părea să-l facă să strălucească fosforescent. În acelaşi timp însă, ninsoarea deasă îi estompa imaginea. Se părea că în acea seară existau numai lucruri contradictorii.

– Înţeleg că ai o treabă de făcut, El. Amândouă trebuie s-o facem. Ne-am permis să ne implicăm prea mult, apropiindu-ne sufleteşte de fetiţă. Înţeleg asta. Şi totuşi, sunt o profesionistă. Crede-mă, te rog, când îţi spun că n-am pierdut nicio clipă din vedere riscul pe care mi-l asumam şi că înţeleg ceea ce este cel mai bine pentru Alice.

– Mănânci cu polonicul ceea ce nu trebuie, însă pricep foarte bine de ce spui tot ce spui. Ellie se răsuci cu faţa spre sora ei. În straniul amestec de lumină şi beznă, chipul ei părea îmbătrânit şi plin de umbre. Există o problemă.

– Care anume?

– Ştii cine este George Azelle?

Julia se încruntă. În trebuiră câteva clipe ca să-şi amintească.

– Ooo, da. Este individul acela care şi-a omorât soţia şi fetiţa. Desigur. El...

– El este tatăl lui Alice.

– Nu se poate! Julia scutură din cap, gândindu-se că probabil era o greşeală, deoarece cazul Azelle fusese la fel de celebru ca şi procesul Scott Pederson. Omul fusese supranumit „ucigaşul milionar", făcându-se astfel referire la imperiul pe care şi-l clădise pe internet. Dezvăluirea fiecărui aspect încurcat şi derutant al cazului fusese urmată, fără excepţie, de o efervescenţă a atenţiei mediatice. Singura

certitudine din întreaga desfăşurare a procesului fusese vinovăţia lui. Femeia continuă: Dar omul a fost găsit vinovat şi a fost condamnat. A intrat la închisoare. Cum...

– Eu n-am pretenţia că ştiu răspunsurile la toate întrebările. Dar, cu certitudine, el este.

Julia era împietrită. Parcă nici nu mai putea gândi.

Ellie o atinse pe braţ.

– Eu pot la nevoie să intru şi singură şi să-i spun că n-am dat încă de tine.

– Nu vreau asta.

În timp ce păşea afară din maşină, în noaptea geroasă, Julia încercă să nu intre în panică. S-ar fi putut împăca la nevoie cu pierderea lui Alice în favoarea unei eventuale familii iubitoare. Însă cu George Azelle, situaţia stătea cu totul altfel.

– Numai în grija unui ucigaş n-aş vrea să ajungă fata, murmură ea de mai multe ori, pe când traversa curtea aceea mare şi urca treptele. Pe tot drumul, încercă să-şi aducă aminte cât mai multe lucruri despre acel proces. Julia îşi tot repeta în minte că juraţii îl găsiseră vinovat.

Fulgi mari de zăpadă, ca nişte cocoloaşe albe de bumbac, pluteau încet în jos, din cerul nopţii, strălucind în fasciculele de lumină de la lămpile de pe stradă şi de la ferestre.

În secţia de poliţie era o tăcere mormântală.

Julia clipi, lăsându-şi ochii să se adapteze treptat cu lumina. Încăperea principală i se părea acum mai mare decât de obicei, însă asta se întâmpla fiindcă ea o văzuse până în acel moment numai în cursul conferinţelor de presă. Cal şedea la pupitrul său de dispecer, cu căştile pe urechi, iar Peanut stătea în picioare, alături de el. Amândoi se uitară la Julia, cu priviri neliniştite.

Masa de lucru a lui Ellie era goală, la fel ca şi scaunul din faţa ei.

– Omul este la mine în birou, spuse Ellie.

– Oo.

Ellie îşi mută încet privirea, de la Peanut spre Cal.

– Voi doi să rămâneţi aici.

Ochii lui Peanut se umplură de lacrimi.

– Nici nu poate fi vorba.

Cal dădu şi el din cap şi o luă pe Peanut de mână.

Ellie o conduse pe sora ei, traversând încăperea cea mare, trecând pe lângă cele două celule identice, cu uşile deschise şi cu priciurile pustii, şi ajungând la o altă uşă deschisă. Pe aceasta se afla o plăcuţă de alamă, pe care scria: ŞEF SECŢIE POLIŢIE.

Prima intră Ellie. Aproape imediat, se auzită vocile lor, a ei puţin prea repezită, iar a lui scăzută, baritonală şi răguşită.

Julia răsuflă profund şi îşi urmă sora în birou.

Erau, firește, destule lucruri de văzut acolo – dulapuri cu cărţi, o masă de lucru şi fotografii de familie –, însă Julia se uită doar la George Azelle.

Dacă l-ar fi văzut întâmplător pe stradă sau în mulţime, poate că nu l-ar fi recunoscut, însă acum îşi aduse aminte de el. Era înalt, brunet şi mortal. Aşa îl caracterizase presa şi era lesne de înţeles de ce. Avea binişor peste un metru şi optzeci înălţime, umeri laţi şi şolduri înguste. Faţa lui frumoasă era formată din unghiuri ascuţite, scobituri adânci şi umbre asemenea unor vânătăi. Era soiul de figură care putea trece extrem de uşor la o expresie de mânie. Părul negru înspicat cu cenuşiu îi ajungea aproape până la umeri. Era genul de individ care le făcea pe femei să viseze frumos, cu ochii deschişi, cu toate că bărbatul părea cam ostenit.

– Tu trebuie să fii doctoriţa, îi spuse el. Vorbea cu un anumit accent, vocea lui lungind silabele într-un fel care îi amintea Juliei de New Orleans, de locuri şi de conversaţii

decadente, prelungindu-se până târziu în noapte. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut ca s-o ajuţi pe fiica mea. Ce face ea acum?

Julia înaintă extrem de repede spre el, aproape ca o zvâcnitură, întinzându-i mâna. El i-o strânse cu fermitate sau poate chiar cu ceva mai mult decât atât.

– Iar tu probabil că eşti asasinul, îi replică ea, retrăgându-şi mâna. Simţea brusc nevoia să se îndepărteze de el. Dacă-mi amintesc eu bine, ai fost condamnat pentru crimă cu premeditare.

Surâsul bărbatului se estompă. Scoase din buzunarul de la spate un plic, pe care îl aruncă pe masa de lucru a lui Ellie.

– Ca să scurtez stufoasa odisee, află doar că hotărârea din actul instanţei de judecată, prin care aceasta respingea moţiunea de scoatere a mea de sub acuzare, a fost anulată şi inversată de către Curtea de Apel. Erau destule probe la dosar, în această privinţă. Curtea Supremă s-a declarat apoi de acord, iar eu am fost eliberat săptămâna trecută.

– Pentru un viciu de procedură.

– Asta doar dacă tu consideri nevinovăţia drept un viciu de procedură. M-am întors într-o zi acasă şi am constatat că familia mea nu mai era acolo. Glasul i se înecă. Încă n-am aflat ce s-a întâmplat în realitate cu ai mei. Poliţiştii au decis că eu eram ucigaşul şi asta a fost totul. Au nesocotit orice alte dovezi.

Julia nu mai ştia ce să zică. Se străduia cu disperare să nu se lase impresionată de întreaga poveste, însă se simţea cuprinsă de panică.

– Fata nu poate supravieţui fără mine.

– Ascultă, doctoriţo, eu am fost ani de zile închis. Am o casă mare pe malul Lacului Washington şi dispun de suficient de mulţi bani încât să-i pot asigura cea mai bună îngrijire de

care ar avea nevoie, aşa că ar fi bine să nu mai batem câmpii, ascunzându-ne după deget. Am nevoie să arăt lumii că ea trăieşte, aşa că o vreau. *Chiar acum!*

Femeia se holba la el, de-a dreptul şocată de tot ce auzea.

– Dacă tu crezi că voi accepta s-o dau pe Alice pe mâna unui ucigaş, atunci înseamnă că ţi-ai pierdut minţile.

– Cine dracu' mai este şi Alice asta?

– Aşa i-am spus noi, pentru că n-aveam idee cine putea să fie.

– Ei bine, acum ştiţi. Este fiica mea şi am venit aici ca s-o iau acasă.

– Glumeşti, nu? Din câte ştiu eu, ai fost în spatele întregii tărăşenii. N-ai fi nici primul şi nici ultimul om dispus să-şi sacrifice copilul pentru a se descotorosi de nevastă.

Julia văzu o ciudată străfulgerare în ochii lui. Bărbatul anulă şi mica distanţă care îi mai despărţea şi îi şopti:

– Şi eu ştiu cine eşti, doctoriţo. Nu sunt eu singurul cu un trecut tulbure, aşa-i? Chiar vrei o înfruntare publică între noi doi?

– Oriunde şi oricând, îi răspunse ea, păstrându-şi cumpătul. Nu mă poţi intimida cu una, cu două.

El o privi ameninţător şi murmură:

– Spune-i lui Brit că vin s-o iau.

– N-o să te las să pui mâna pe ea.

Femeia îi simţea la tâmplă răsuflarea potolită şi caldă.

– Amândoi ştim că nu mă poţi opri. Instanţele de judecată ale statului Washington sprijină reunificarea familiilor. Ne vedem la tribunal.

Imediat după ce plecă bărbatul, Julia se prăbuşi pe un scaun rece şi tare. Îi tremura tot trupul. George Azelle avea dreptate: legislaţia statului Washington încuraja, mai mult decât aproape orice altceva, reunificarea familiilor.

– Vrei să vorbim? o întrebă Ellie.

– Vorbăria nu serveşte la nimic.

Dar o gândire profundă, da.

Julia răsuflă adânc.

– Aş avea nevoie de informaţii amănunţite asupra acelui caz.

– Mi-a lăsat documentele astea. Şi Ellie împinse un vraf de hârtii pe masă, spre sora ei.

Julia luă hârtiile şi încercă să le citească. Mâinile însă îi tremurau aşa de tare, încât literele parcă dansau pe paginile albe.

– Jules...

– Lasă-mă un minut ca să-mi revin, o rugă femeia, dându-şi seama de tonul disperat din vocea ei. Trebuia să-şi mobilizeze toate resursele de autocontrol de care dispunea pentru a nu începe să urle sau să plângă, iar dacă s-ar fi uitat în ochii trişti ai surorii sale sau ar fi auzit vorbe de consolare, s-ar fi putut să cadă în braţele deznădejdii celei mai crunte. Te implor!

Se concentră apoi asupra teancului de documente. Acestea reprezentau osatura pură a cronologiei procedurale a cazului. Moţiunea iniţială de respingere a cazului, formulată de către avocatul lui Azelle către judecător, Decizia Curţii de Apel de a inversa hotărârea tribunalului, precum şi acordul Curţii Supreme de Justiţie a Statului, faţă de această inversare şi faţă de eliminarea oricărei acuzaţii. Dintre toate aceste acte, cel care a prezentat pentru Julia un interes major a fost atestarea originală a determinării cauzei probabile care conturase ansamblul faptelor cuprinse în prezentarea cazului în sine.

La data de 13 aprilie, 2002, cam pe la ora nouă şi jumătate dimineaţa, George Azelle a telefonat la

Poliţia Districtului King, pentru a reclama faptul că soţia lui, Zoë Azelle, precum şi fiica lor de doi ani şi jumătate, pe nume Brittany, dispăruseră de-acasă şi lipseau deja de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Departamentul de poliţie din Seattle reacţionase cu multă promptitudine, trimiţând un echipaj de poliţişti la reşedinţa familiei Azelle, de pe Şoseaua Lacului, la numărul 16402, pe Insula Mercer. A urmat o amplă acţiune de scotocire, mai întâi, districtuală, iar apoi statală. Comunităţile locale au răspuns şi ele imediat la apel, organizând runde de căutare pe arii extinse şi pânde de noapte.

Investigaţiile întreprinse în acea perioadă au adus la lumină faptul că doamna Azelle avea la data dispariţiei o relaţie intimă extraconjugală şi intentase deja un proces de divorţ. Domnul Azelle avea şi el o legătură amoroasă, cu asistenta lui particulară, Corinn Johns.

Urmându-şi ancheta, poliţia se baza pe următoarele fapte:

Aproximativ în luna noiembrie 2001, poliţia a răspuns unui apel de urgenţă în legătură cu un scandal casnic, la locuinţa familiei Azelle. Poliţiştii au observat că doamna Azelle avea nişte vânătăi proaspete şi l-au arestat pe domnul Azelle. Acestei plângeri nu i s-a mai dat curs însă, în momentul în care doamna Azelle a refuzat să depună vreo reclamaţie împotriva soţului ei.

În seara zilei de 11 aprilie, 2002, vecinul Stanley Seaman a reclamat un alt scandal domestic la domiciliul soţilor Azelle, deşi nu a sunat la poliţie. El i-a spus soţiei sale că cei doi Azelle „au luat-o din nou". Seaman a reţinut ora acelei dispute ca fiind unsprezece şi un sfert, noaptea.

Duminică 12 aprilie, 2002, aproape de amiază, vecinul Stanley Seaman l-a văzut pe domnul Azelle încărcând în hidroavionul lui un cufăr mare şi un sac marinăresc ceva mai micuţ, din pânză groasă, de forma unui balot alungit.

Azelle declară că a decolat de pe Lacul Washington, cu hidroavionul său personal, fără pasageri la bord, în jurul orei unu după prânz, în data de 12 aprilie. Potrivit martorilor oculari din familia sa, el a ajuns acasă la sora lui, pe Insula Shaw, după un zbor care a durat aproape două ore. Experţii în materie au confirmat însă poliţiei faptul că timpul obişnuit al unui asemenea zbor pe distanţa respectivă ar trebui în mod normal să dureze mai puţin de o oră. Azelle a revenit la reşedinţa lui de pe ţărmul Lacului Washington, în seara aceleiaşi zile, pe la ora şapte.

Un comisionar furnizor de flori, de prin partea locului, pe nume Mark Ulio, a ajuns la casa Azelle duminică după-amiază la ora cinci fără un sfert, pentru a livra florile pe care le comandase telefonic domnul Azelle, în aceeaşi zi, pe la ora unu. În momentul stabilit pentru livrarea florilor, la reşedinţa Azelle n-a răspuns nimeni la uşă. Ulio a declarat că a văzut un bărbat de rasă albă, în vârstă de circa treizeci şi cinci de ani şi purtând o pelerină galbenă de ploaie şi o şepcuţă de baseball cu inscripţia Batman, în momentul în care respectivul se urca într-o dubiţă albă, care era parcată pe stradă, vizavi de reşedinţa Azelle.

Luni de dimineaţă, George Azelle şi-a sunat la telefon mai mulţi prieteni şi membri de familie, ca să-i întrebe dacă nu cumva ştiau unde se aflau soţia şi fiica lui. El le-a spus mai multor martori că Zoë

Azelle probabil că „fugise din nou de-acasă". La ora zece şi jumătate dimineaţa, când Brittany nu fusese încă adusă la grădiniţa de zi, iar Zoë nu se prezentase la ora la care avea programare la psihologul terapeut, domnul Azelle a telefonat la poliţie şi a reclamat dispariţia soţiei şi a fiicei lui.

Considerându-l pe Azelle drept primul posibil suspect, poliţiştii au ajuns la acesta acasă deja înarmaţi cu un mandat de percheziţie. Iar pe o carpetă din camera de zi, ei au descoperit nişte urme de sânge. Testul ADN a demonstrat că era vorba despre sângele lui Brittany. În plus, nişte fire de păr găsite în dormitorul matrimonial al soţilor Azelle – fire determinate a fi ale lui Zoë – aveau rădăcinile smulse în aşa fel încât indicau faptul că avusese loc o luptă. O lampă de pe măsuţa de toaletă a fost găsită cu talpa crăpată.

Pe parcursul perioadei de căutare, poliţiştii au remarcat în mod repetat faptul că George Azelle era fie absent în mod inexplicabil în timpul căutărilor, fie în mod evident lipsit de orice preocupare în privinţa dispariţiei familiei sale. Un astfel de comportament i-a făcut pe poliţişti să-l socotească pe Azelle drept principalul suspect.

Pe baza informaţiilor obţinute, sergentul Gerald Reeves l-a arestat pe Azelle pentru uciderea soţiei şi a fiicei sale, aducându-i în mod regulamentar la cunoştinţă drepturile legale pe care le avea. Statul a solicitat să nu se acorde în acest caz posibilitatea de eliberare pe cauţiune. Fusese, în opinia anchetatorilor, o crimă premeditată, brutală şi cu multă grijă pusă la cale şi executată. Considerabila avere personală a lui Azelle, adăugată la faptul că acesta avea şi licenţă de pilotaj sporeau enorm riscul ca respectivul să fugă din ţară.

Sub amenințarea pedepsei pentru sperjur, conform legilor statului Washington, garantez că informațiile prezentate anterior sunt reale și corecte.

Această prezentare a faptelor constatate era semnată de către detectiv și datată.

După ce termină de citit acel document, Julia oftă și rearanjă hârtiile în ordine, punându-le la loc pe biroul lui Ellie.

Pe coridor, se auzeau bubuitoare zgomote de pași.

Peanut și Cal se luptau care să intre mai întâi în încăpere. Femeia izbuti să fie prima.

– Ei? Cum stă treaba?

– E o lepădătură, se porni Julia. Un adulter și aproape sigur un nemernic care obișnuia să-și bată nevasta. Însă, potrivit justiției, nu este și asasin. Nici măcar nu mai poate fi rejudecat pentru această acuzație. Iar primejdia este dublă. Femeia se uită la figurile îngrijorate din jurul ei. Omul mai este pe deasupra și tatăl lui Alice. Testul ADN este cât se poate de concludent și de elocvent în această privință. Înaltele Curți de Justiție ale statului Washington...

– Nu dau nici două parale pe justiția statului, afirmă cu hotărâre Peanut, uitându-se la Julia. Ce putem face noi ca s-o protejăm pe fetiță?

– Trebuie să ne pregătim un plan de bătaie, spuse Cal.

– Eu aș sta chiar și în fața unui autobuz pentru ea, la nevoie, zise și Julia, simțind după asta că se mai calmează.

Tremurăturile mâinilor i se mai potoliră.

Eu aș sta chiar și în fața unui autobuz pentru ea, la nevoie.

Era foarte adevărat acest lucru.

– E timpul să plecăm, continuă Julia, și cu toate că nu era în stare nici măcar să se silească să zâmbească și că, de fapt, nici nu se mai putea imagina zâmbind vreodată, ea se

simţea destul de bine. Nu avea să se mai gândească la ce ar fi fost dacă... pentru că asta ar fi distrus-o. Nu voia să se gândească decât la Alice şi la modalitatea în care ar fi putut s-o protejeze. Angajează un detectiv particular, i se adresă ea lui Ellie. Şi căutaţi prin antecedentele lui George Azelle, până la perioada gimnaziului. Poate că o să descoperim că a lovit pe cineva sau că a vândut droguri sau că a condus maşina în stare de ebrietate. Încercaţi să-i găsiţi ceva pete în biografie. Nu-i nevoie să dovedim că este un ucigaş, ci numai că nu este demn de statutul de părinte.

Era puţin după ora cinci după-amiază când ajunseră acasă, dar se simţeau de parcă ar fi venit deja miezul nopţii. Norii întunecaseră de tot cerul. Un strat subţire de zăpadă îngheţase totul – peluza, acoperişul, balustradele verandei. Casa părea să strălucească pe fundalul alb.

Ellie parcă automobilul în apropierea casei. Niciuna dintre ele nu făcu vreo mişcare de a ieşi din maşină.

– N-am de gând să-i spun nimic lui Alice, rupse Julia într-un târziu tăcerea, uitându-se fix, drept înainte.

Sora ei oftă.

– Cum ai putea să-i spui vreodată aşa ceva? Micuţa nu suportă să pleci de lângă ea nici măcar ca să pregăteşti micul dejun.

Julia nu se putea gândi la una ca asta. Nici nu putea concepe să renunţe la copilă.

Nu părăseşte Fata, Giulii.

Femeia deschise portiera, ieşind în plină ninsoare, simţind frigul de-afară.

Urcă treptele de la intrare, păşind de pe zăpadă pe lemnul umed, după care deschise uşa casei. Mai întâi, o izbiră lumina şi căldura dinăuntru. Apoi o văzu pe Alice, încolăcită în poala lui Max. La intrarea Juliei, fetiţa ridică privirea, şi un zâmbet larg începu să-i strălucească pe faţă.

– Giulii! scânci ea, prelingându-se din braţele lui Max şi alergând s-o întâmpine pe Julia.

Aceasta o ridică în braţe şi o strânse la pieptul ei.

– Bună, micuţo. Femeia se strădui să zâmbească. Spera să nu arate aşa de zdruncinată sufleteşte precum se simţea.

Alice se încruntă în direcţia ei, întrebând-o:

– Tristă?

– Fericită că am ajuns acasă, îi răspunse Julia.

În privirea fetei se citi imediat simţământul de uşurare. O îmbrăţişă din nou pe Julia şi îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei.

Se apropie şi Ellie în spatele Juliei şi o mângâie pe copilă pe păr, spunându-i:

– Bună, fetică-fetişoară.

– Bună, Lellie, rosti aceasta, cu un glas voalat şi plin de bucurie.

Max se ridicase şi el în picioare. Lumina focului care ardea în cămin îi venea din spate, strălucirea aceea făcându-i faţa să fie în penumbră.

– Julia? spuse bărbatul. I se simţea limpede îngrijorarea din glas.

Acest lucru aproape că o dădu gata. Ea îi evită atingerea, încercând să pară o întâmplare, dar văzu că el nu se lăsase păcălit. Firește că nu. Nu ştia prea multe despre Max, însă era absolut sigură că el îşi dădea seama când te durea sufletul şi înţelegea cum te simţeai în asemenea momente. Iar bărbatul deslușise acum pe chipul ei că o durea sufletul. Julia n-avea cum să-şi camufleze acest sentiment, şi cu-atât mai puţin cu Alice în braţe şi cu plicul de la George Azelle în buzunarul de la palton.

Dacă el ar fi atins-o în acel moment, ar fi izbucnit în plâns, iar ea nu dorea asta. Numai Dumnezeu putea şti de câtă putere urma să aibă nevoie de-acum încolo.

– Vrea s-o ia înapoi.

Julia de-abia putu îndura să vadă adânca tristeţe din ochii lui, atunci când el înţelese cum stătea situaţia. Făcu o uşoară mişcare în direcţia ei. Timp de o clipă, ea se gândi că Max avea de gând s-o sărute. În schimb, el îi spuse:

– Am să te aştept.

– Dar...

– Nu contează cât va dura. Te aştept până ce vei fi pregătită. Vei avea nevoie de mine.

Ea nu putea să nege acest lucru. Avea o disperată nevoie de alinare.

– Am să te aştept, rosti el încă o dată, fără să mai aştepte vreo replică. Apoi le spuse la revedere şi plecă.

În urma lui, se lăsă tăcerea.

– Max pa-pa, spuse Alice. Nu Giulii părăseşte?

Julia înghiţi în sec, simţindu-şi ochii invadaţi de lacrimi. O strânse şi mai tare în braţe pe fetiţă.

– N-am să te părăsesc, Alice, îi spuse ea, rugându-se în sinea ei ca acest lucru să poată fi adevărat.

În tot restul serii, Julia umblă ca prin ceaţă. Alice părea să simtă că ceva nu era în regulă. O urmă peste tot pe Julia, parcă şi mai cramponată de ea decât de obicei.

Pe la ora nouă, amândouă erau extenuate. Julia îi făcu fetiţei o baie, îi pieptănă părul şi o băgă în pat. Cuibărindu-se şi ea lângă copilă, pe salteaua îngustă, încercă să-i citească lui Alice o poveste înainte de culcare, însă constată că vederea i se tot împăienjenea, cuvintele din carte apărându-i neclare în faţa ochilor.

– Giulii tristă? o mai întrebă încă o dată fetiţa, afişând o grimasă încruntată.

– N-am nimic, îi răspunse Julia, închizând cartea şi sărutând-o pe copilă de noapte bună. Te iubesc, îi mai şopti ea la ureche, îmbătându-se cu aroma înmiresmată a obrazului catifelat al fetei.

– Mai rămâi aici, murmură Alice, simţindu-şi deja pleoapele grele.

– Nu. S-a făcut deja târziu. Alice trebuie să doarmă.

Micuţa dădu din cap şi îşi puse degetul mare în gură.

Julia se uită la ea.

Fata mea.

Femeia simţi o durere înţepătoare în piept. Se îndepărtă de pat şi coborî la parter.

Ellie şedea la masa din bucătărie, studiind un teanc de hârtii. Câinii se întinseseră alături pe podea, neaşteptat de liniştiţi.

– Tribunalul a spus că...

Julia ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să pareze o lovitură.

– Nu pot să vorbesc despre asta acum. Aş mai avea nevoie de ceva... timp. N-ai vrea să o supraveghezi în locul meu, o vreme?

– Desigur.

Julia intră în bucătărie şi îşi luă de-acolo cheile de la maşină şi geanta. Fiecare pas părea să-i comprime oasele, de parcă întregul corp i-ar fi fost legat strâns cu bandă adezivă.

– La revedere. Mă întorc repede.

Afară, ea răsuflă adânc şi tremurător. Noaptea mirosea a lemn ud şi a ninsoare stând să înceapă din nou. De-abia când era aproape de maşină, îşi dădu seama că îşi uitase paltonul, dar nu se mai întoarse.

Dârdâind de frig, merse cu maşina până la Max. Căldura de la caloriferul maşinii începu să se simtă doar când cotise deja pe drumeagul care ducea la casa lui.

Pe când traversa curtea albă spre treptele verandei, îl văzu pe terasă, aşteptând-o. O lumină discretă venea printr-o fereastră deschisă şi îl învăluia într-o strălucire aurie.

La vederea lui, femeia simţi o puternică tresărire care venise din adâncul ei, dintr-un loc de obicei liniştit,

cuprinzându-i acum muşchii şi oasele. Avea sentimentul că sosise acasă.

Julia urcă scara şi se îndreptă spre Max. Bărbatul dădu să-i spună ceva, însă ea nu voia să-i audă nici vorbele, nici glasul, nici întrebările. I s-ar fi părut cumva prea palpabile, prea apăsătoare. În acel moment, nu mai putea suporta încă o povară.

Ea îi puse un deget pe buze şi îi spuse:

– Max, du-mă în pat.

El o privi fix, şi pentru o clipă – doar pentru o singură clipă – ea îl văzu cu claritate pe bărbatul ascuns în spatele acelui zâmbet, pe bărbatul care ştia ceea ce însemna să pierzi.

– Eşti sigură că asta vrei cu-adevărat?

Julia anulă şi ultimul spaţiu care mai rămăsese între ei şi îl cuprinse în braţe.

– Pierzi timp preţios. Alice... Şi vocea ei se înecă în acel moment, după care femeia îi zâmbi forţat şi îşi continuă vorba: Alice... ar putea avea un coşmar. N-o să pot rămâne prea mult.

Bărbatul o ridică în braţe şi o duse la etaj. Ea se încleştă de el, cu faţa îngropată în scobitura gâtului lui. După câteva clipe, se aflau amândoi în dormitorul lui Max. Femeia îi alunecă din braţe şi se dădu cu un pas înapoi. Deşi o distanţă cât de mică între doi era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în acel moment, Julia se simţi stângace şi oarecum nelalocul ei acolo.

Îşi descheie bluza şi o lăsă să cadă pe podea, urmată imediat şi de sutien.

Cei doi rămaseră alături, atât de aproape şi totuşi atât de departe, dezbrăcându-se în tăcere. În cele din urmă, goi puşcă, se priviră în voie.

Când el întinse mâna spre Julia, ea nu spuse nimic,

neîndrăznind nici măcar să mai răsufle. Max îi cuprinse cu o mână ceafa şi o trase uşor mai aproape. Pierzându-şi puţin echilibrul, femeia se poticni încet şi se lipi de pieptul lui, găsindu-şi reazemul de care simţea atâta nevoie.

Bărbatul începu să o sărute pe îndelete, cu o tandreţe care i se păru Juliei surprinzătoare, şi în acelaşi timp efemeră. Ea ridică braţele, încolăcindu-şi-le în jurul lui, mângâindu-i pielea şi dorindu-l tot mai aproape, şi mai aproape.

Îi trecu pentru o clipă prin minte gândul de a-l respinge, de a se răzgândi în ultimul moment şi de a-i spune: *Opreşte-te! Am greşit! Îmi vei frânge inima!*, însă teama ei nu dură decât o fracţiune de secundă. Pasiunea i se transformă într-un sentiment de altă natură. Se îndreptară amândoi spre pat. Într-un ungher îndepărtat al minţii, înregistră faptul că Max îşi împingea hainele mai într-o parte, pregătind pentru corpurile lor un culcuş de cearşafuri mototolite, iar apoi se trezi deodată în pat cu el, în pat sub el, mâinile ei mângâindu-i cu febrilitate trupul gol, fierbinte şi cu pielea atât de catifelată. Femeia respira gâfâit şi accelerat, se simţea ameţită şi îi şopti numele în timp ce buzele lor se împreunară. Nici el şi nici ea nu auziră acea şoaptă. Mâinile lui depăşeau irezistibil redutele ei de apărare, conducând-o tot mai profund, până dincolo de plăcere, în zona oarecum dureroasă, şi înapoi din nou la plăcere. Parcă dintr-un loc îndepărtat, ea auzi cum el rupea ambalajul unui prezervativ, după care mâinile ei se năpustiră asupra bărbatului, dându-i peste mână şi făcându-l să renunţe la acea protecţie.

Max gemu şi o acoperi cu trupul lui, mişcându-se şi excitând-o până ce îi anulă orice gând, rămânându-i doar senzaţiile.

Şi când o penetră, cu un elan care îl aduse până în adâncul ei, Julia ţipă, îngrozită pentru o clipă că avea să leşine de atâta dorinţă.

Iar după ce Max termină, o ţinu în continuare lipită strâns de el şi începu din nou s-o sărute. Erau săruturi prelungi, şi lente, şi delicate, care aproape o făceau să plângă.

– Eşti un om bun, Max Cerrasin, îi spuse ea, pe un ton gutural.

– Aşa e felul meu.

Julia se retrase puţin, doar atât cât să se poată uita mai bine la el. La lumina anemică a singurei lămpi aprinse, ea văzu acum ceea ce nu îndrăznise să recunoască mai înainte, nici măcar faţă de ea însăşi, şi anume că fusese pierdută încă din momentul în care îl văzuse întâia oară, şi în orice caz cu certitudine după primul lor sărut. Nu numai că se îndrăgostise, pur şi simplu, ci se împiedicase şi plonjase în iubire cu capul înainte, la fel ca nepreţuita ei Alice, dincolo de ascunzătoarea iepurelui, într-un loc în care nimic nu mai avea nicio logică. Nu avea acum importanţă dacă şi el o iubea. Ceea ce conta era însăşi dragostea, acel simţământ de conectare pe aceeaşi lungime de undă cu o altă inimă-pereche. Nu mai putea să-şi dea seama că Max era îngrijorat. Ei doi ajunseseră la un punct la care niciunul nu se aşteptase, şi nu aveau de unde să ştie cum avea să se sfârşească totul. În trecut – asta însemnând, de fapt, doar cu o zi în urmă – aşa ceva ar fi înspăimântat-o la culme. Dar în acea zi, ea învăţase foarte multe.

– Ieri, mă nelinişteau extrem de multe lucruri. Astăzi, însă am ajuns să înţeleg ceea ce are cu adevărat importanţă pentru mine.

– Alice.

– Da, încuviinţă ea cu blândeţe. Alice şi cu tine.

Max stătea culcat lângă ea, ţinându-i trupul gol strâns lipit de al lui. De multă vreme îşi dorise el acest lucru. Voia să-şi petreacă nopţile împreună cu Julia, să se trezească alături

de ea, s-o sărute în fiecare dimineaţă şi să sporovăiască amândoi despre toate nimicurile care le treceau prin minte.

În vremuri obişnuite, acest lucru ar fi fost posibil, însă acum Julia simţea că i se rupe sufletul, şi reuşea să se adune doar printr-un mare efort de voinţă.

Bărbatul se întoarse pe-o parte, se uită la ea şi îi spuse, în timp ce îi mângâia cu un deget buza inferioară:

– Eşti foarte frumoasă.

– Şi tu eşti frumos, îi replică femeia, zâmbind şi frecându-şi vârful nasului de bărbia lui.

Atunci când zâmbea, ochii ei verzui îi aminteau lui Max de dimineţile ceţoase din pădurea umedă. Dimineţi răcoroase şi cumva magice.

– Mă faci să devin romantic, zise el.

– Asta înseamnă că şi până acum erai un romantic.

Auzindu-i vorbele, Max zâmbi.

– Voi, psihiatrii, ştiţi în orice ocazie ce să spuneţi, nu-i aşa?

Ea îl privi îndelung, după care îi răspunse:

– Te rog să nu mă minţi. Max. Asta-i tot ce-ţi cer, bine? Să nu te prefaci că simţi ceva pentru mine dacă în realitate nu este aşa.

– În relaţia cu tine, Julia, n-am pretins niciodată ceva care să nu fie adevărat.

– Atunci, spune-mi drept un lucru.

– Ce anume?

Femeia se uită spre biroul de lângă perete pe care se aflau mai multe poze înrămate, reprezentând imagini din viaţa lui de dinainte.

– De exemplu, despre căsnicia ta.

– Pe nevasta mea o chema Susan O'Connell. Ne-am cunoscut la colegiu. Am iubit-o încă din primul moment în care am văzut-o.

– Şi până când?

Timp de câteva clipe, bărbatul privi în altă parte, însă apoi îşi dădu seama că nu avea niciun rost. Ochilor ei pătrunzători nu le scăpa nimic. Nu-şi putea ascunde durerea doar uitându-se într-o altă direcţie.

– Crede-mă, nu este chiar cel mai potrivit moment pentru o astfel de conversaţie.

– Şi o să existe vreodată un moment potrivit pentru aşa ceva?

– Da, îi răspunse el pe un ton învăluitor.

Ea îl sărută cu tandreţe, după care se retrase.

– Mai bine plec. Alice are un somn cam agitat. Intră în panică dacă se trezeşte şi nu mă vede lângă ea. În timp ce rostea numele fetei, vocea începu să-i vibreze.

– Instanţele de judecată or să înţeleagă că fetei o să-i fie bine numai împreună cu tine.

– Instanţele de judecată..., zise ea oftând din greu, după care glasul i se înecă.

– N-ai încredere că vor lua o decizie bună?

– La drept vorbind, acum nu mă simt în stare să gândesc limpede la toate astea. Dacă aş încerca, probabil că aş da chix. Deocamdată, am de gând să mă concentrez doar pe un singur lucru – să dovedesc că el nu este demn să-i fie încredinţată fata spre îngrijire. O să merg din aproape în aproape.

– O să ai nevoie de mine.

Zâmbetul cu care îl învălui Julia era molcom şi ferm. Asta îl mai linişti, făcându-l să răsufle întru câtva mai uşurat.

– Cu siguranţă că o să am nevoie de tine.

Pentru Ellie, noaptea a trecut într-un şuvoi de vise negre şi de imagini înspăimântătoare. Când s-a trezit – dis-de-

dimineaţă – se simţea neliniştită şi irascibilă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost acela de a scoate din nou dosarul. Deja citise toate acele cuvinte de-atâtea ori încât aproape că le învăţase pe dinafară. În ultimele douăzeci şi patru de ore, vorbise personal cu absolut toate secţiile de poliţie care lucraseră la cazul Azelle. Iar în plus, îşi petrecuse aproape o oră întreagă la telefon, vorbind cu cel mai bun detectiv particular din districtul King.

Absolut toate persoanele cu care discutase şi absolut toate rapoartele pe care le parcursese îi confirmaseră numai unul şi acelaşi lucru.

George Azelle era vinovat.

Şi totuşi, statul, care îl acuzase, nu izbutise să-i şi probeze vinovăţia.

Ellie se fâţâia cu nervozitate prin camera de zi. Câinii o urmau peste tot, ciocnindu-se de ea de fiecare dată când femeia se întorcea. Animalele erau exasperate de energia ei. Pe umerii ei avea să cadă sarcina de a dovedi că Azelle era un nemernic şi un părinte denaturat, dar până în acel moment nu reuşise să descopere decât o brumă de aluzii insinuante, răuvoitoare şi nişte acuzaţii cam neclare.

Era un bărbat adulter, un fapt de necontestat şi singurul pe care Ellie i-l putea pune în cârcă. Vecinii lui doar *credeau* că el îşi bătea soţia. Juraţii socotiseră că el o ucisese, însă fără a se baza pe nimic concret. Iar presa...

Absolut toţi jurnaliştii cu care stătuse Ellie de vorbă erau convinşi că el îşi asasinase nevasta. „Un netrebnic vinovat de crimă" era cea mai des folosită etichetare care i se punea. Şi totuşi, niciun reportaj nu scosese la iveală eventuale infracţiuni anterioare. Nu exista nicio acuzaţie în legătură cu droguri, cu comiterea unor eventuale violenţe fizice şi nici măcar cu vreo beţie sau tulburare a liniştii publice.

Suduind printre dinţi, femeia înşfăcă dosarul şi plecă de acasă.

Merse cu maşina drept la birtul Picătura de Ploaie. Birtul era unicul loc din oraş care era deschis atât de devreme. La fel ca de obicei, era plin de tăietori de lemne, de pescari şi de muncitori de la gater, care îşi luau micul dejun înainte de a merge la lucru. Ellie se opri să schimbe câte o vorbă cu clienţii din fiecare separeu, în timp ce îşi croia drum până la casă.

Rosie Chicowski se afla la tejghea, fumând o ţigară. Fumul albăstrui se înălţa în spirale, îngroşând norul ceţos care se afla deja acolo.

– Bună, Ellie, da' văd că eşti matinală astăzi, nu glumă, i se adresă ea, după ce îşi scosese din gură ţigara şi o stinsese în scrumieră.

Muşteriii fumau nestingheriţi în birtul Picătura de Ploaie, de mai bine de cincizeci de ani. Nicio lege a statului n-ar fi putut schimba acest lucru vreodată.

– Am nevoie de puţină cofeină.

Rosie râse.

– Îţi aduc imediat. Ce-ai zice şi de-o brioşă de-a lui Barb, cu fructe de pădure, ca să meargă mai bine cafeaua?

– Mulţam fain. Dar numai una singură. Să mă împuşti dacă o să-ţi mai cer încă una.

– Să te rănesc numa, sau să te împuşc mortal?

– Mortal! Râzând, Ellie se îndreptă spre un separeu liber, din zona pentru nefumători a birtului.

După o clipă, îl zări.

Omul şedea prăvălit pe bancheta de vinilin grena din separeu, cu o ceaşcă goală de cafea în faţă. O văzu şi bărbatul şi dădu din cap în direcţia ei.

Ellie se apropie de el.

– Domnule Azelle, îl salută ea.

– Bună dimineaţa, şerif Barton. Individul nu părea prea încântat de întâlnirea lor. Privirea lui se abătu în treacăt asupra dosarului gros din mâna femeii.

– Îmi dai voie să mă aşez la masa ta? Aş avea să-ţi pun câteva întrebări.

El oftă.

– Păi, cum ai putea să n-ai?

Ea se strecură în separeu, vizavi de el, privindu-l cu atenţie şi încercând să desluşească ce zăcea într-adevăr în acel bărbat, dar neputând să vadă decât nişte ochi osteniţi şi nişte cute adânci pe frunte. Şi pe când ea îşi rânduia gândurile, pentru a formula o întrebare, George Azelle spuse:

– Trei ani.

– Trei ani ce?

Aplecându-se spre ea, omul o privi drept în adâncul ochilor.

– Trei ani am stat în puşcărie pentru o crimă pe care n-am comis-o. La naiba, nici măcar nu ştiam că fusese comisă respectiva crimă. Credeam că Zoë mă părăsise pentru unul dintre amanţii ei şi o luase cu ea şi pe fiica noastră. Intensitatea privirii lui era vlăguitoare. Imaginează-ţi cum te-ai simţi dacă ai suferi o condamnare pentru ceva îngrozitor – oribil – şi ai fi aruncată în închisoare. Şi pentru ce? Fiindcă ai făcut o alegere nesăbuită şi ai lăsat ca pasiunea să-ţi guverneze existenţa. Aşa că am avut şi eu aventuri galante. Şi mi-am minţit soţia şi familia. Da, i-am trimis flori, după ce ne-am certat şi i-am dat o bătaie soră cu moartea. Însă acest lucru nu mă transformă în mod automat într-un ucigaş.

– Dar juraţii...

– *Juraţii*, repetă el cu dispreţ. Ei n-aveau cum să-mi cunoască viaţa. În cinci minute, toate ziarele şi posturile de televiziune m-au declarat vinovat. Nimeni nici măcar nu le-a

căutat pe Zoë şi pe Brit. *Doi* martori oculari au văzut o dubiţă ciudată pe strada mea, în ziua în care mi-a dispărut familia – dar nimănui nu i-a păsat. Poliţia nu s-a ostenit nici măcar să-l caute pe individul acela de rasă albă, cu pelerină galbenă de ploaie şi cu şepcuţă de baseball cu inscripţia Batman pe ea, individ care conducea o dubiţă Chevrolet, de culoare albă-cenuşie. Atunci când am oferit bani pentru mai multe informaţii, am fost comparat cu O.J.Simpson. În ultima lună de zile, am aşteptat cu sufletul la gură rezultatul testului ADN care mi-ar fi putut reda fiica. A trebuit să obţin o hotărâre judecătorească de comparare a ADN-ului ei cu acela al sângelui găsit la locul faptei. Iar după ce am primit rezultatul, am venit aici cât am putut de repede... doar ca să descopăr că sora ta are de gând să se lupte cu mine pentru custodia fetiţei mele.

Rosie apăru lângă masa lor.

– Ellie, ţi-am adus cafeaua şi brioşa. O să ţi le trec în cont, împreună cu un bacşiş consistent, o anunţă femeia, rânjind.

După plecarea ei, Azelle se aplecă pe deasupra mesei, întrebând-o pe Ellie:

– Mă crezi?

Ea îi sesizase vocea spartă şi o nesiguranţă care o neliniştea. Voia să creadă că el era vinovat.

– Doreşti să văd în tine un om nevinovat, îi spuse Ellie încet, privindu-l cu atenţie.

– Chiar sunt nevinovat. Ar fi mai uşor pentru noi toţi dacă ai crede şi tu asta.

– Cu siguranţă, pentru tine ar fi într-adevăr mai uşor.

– Ce mai face fiica mea? Poţi să-mi spui măcar atât? Îşi mai suge încă degetul mare? Se mai...

Ellie se ridică rapid în picioare, simţind brusc nevoia de

a se distanța de el. Nu voia să audă ceea ce știa bărbatul acela despre fata lor.

– Alice are nevoie de Julia. Poți înțelege acest lucru?

– Nu există nicio Alice, ripostă el.

Ellie se îndepărtă, neîndrăznind să se mai uite înapoi. Aproape ajunsese la ușă, când îl auzi pe George Azelle strigându-i:

– Să-i spui surorii tale că am să mă lupt din răsputeri cu ea, șerif Barton. N-am de gând să-mi pierd fiica pentru a doua oară.

În următoarele patruzeci și opt de ore, totul păru să se desfășoare cu încetinitorul. Ninsoarea se oprise. În urma ei, lumea rămăsese albă și strălucitoare. Julia muncea încontinuu. În timpul zilei, lucra cu Alice, învățând-o cuvinte noi și luând-o afară, ca să facă îngeri de zăpadă în curtea din spate. De mai multe ori în cursul zilei, Alice o întrebă despre lupul ei și arără cu degetul spre mașină. Și de fiecare dată, Julia îi abătea cu blândețe atenția la ceea ce făceau ele în momentul respectiv. Și chiar dacă s-o fi întrebat în sinea ei de ce o tot săruta Julia pe obraz și de ce o tot ținea de mână, fetița n-a dat niciun semn clar că așa ar fi stat lucrurile în realitate.

Însă ceea ce conta cel mai mult acum erau orele de lucru din timpul nopții. Julia, Ellie, Peanut, Cal și detectivul particular munceau noapte de noapte, parcurgând tot felul de rapoarte ale poliției, de relatări din ziare și de înregistrări video. Iar după ce termina câte o lungă tură de gardă la spital, Max apărea și el, pentru a le da o mână de ajutor. Cu toții citeau, ori vizionau tot ce puteau găsi despre George Azelle. Până luni de dimineață, când întâlnirile lor se încheiară, cunoșteau deja toate amănuntele vieții lui.

Şi nimic din ceea ce aflaseră despre el nu putea servi scopului pe care îl urmăreau.

– Citeşte Fata?

Julia se trezi din reverie şi se uită la ceas. Se făcuse aproape ora două.

– Nu citim acum, îi răspunse ea încet. Cal o s-o aducă aici pe Sarah, ca să vă jucaţi împreună. O mai ţii minte pe Sarah?

Alice se încruntă.

– Giulii rămâne?

Era o întrebare atât de obişnuită!

– Pentru moment, nu, dulceaţă. Dar o să vin repede înapoi.

Alice zâmbi.

– Giulii înapoi.

Femeia se lăsă în genunchi în faţa copilei. Dar mai înainte ca ea să fi apucat să se hotărască ce anume să-i spună, uşa de la intrare se deschise şi în casă intrară Ellie, Cal şi Sarah.

Nimeni nu rosti nicio vorbă.

Sarah îi arătă lui Alice două păpuşi Barbie.

Alice nu reacţionă în niciun fel, însă nu-şi mai putea lua ochii de la acele păpuşi. După câteva clipe, cele două fetiţe merseră în camera de zi şi începură să se joace separat, una lângă cealaltă. Alice încă nu ştia cum să interacţioneze cu alţi copii, şi totuşi Sarah nu părea să fie deranjată de acest lucru.

Ellie o atinse pe Julia pe braţ.

– Eşti gata?

Julia se strădui să zâmbească şi îşi luă geanta. Pe drum spre ieşire, se opri să stea puţin de vorbă cu Cal. Intenţiona să-i spună că Alice avea să-i vorbească lui Sarah doar atunci când se va simţi pe deplin liniştită, dar când deschise gura, nu izbuti să articuleze niciun cuvânt.

– Mult noroc, îi spuse el cu bunăvoinţă, strângând-o încurajator de braţ.

Dând din cap, ea îşi urmă sora, spre maşina de poliţie.

Într-o linişte întreruptă numai de zgomotele surde şi repetate ale ştergătoarelor de parbriz, cele două ajunseră la tribunalul districtual. Acesta funcţiona într-o clădire înaltă şi cenuşie din piatră, aflată pe o colină care se înălţa deasupra golfului. Albastrul sălbatic al Oceanului Pacific reprezenta un fundal uluitor în acea zi, în care cerul cenuşiu înceţoşa orizontul, făcând ca totul să apară neclar şi estompat.

Judecătoria pentru probleme familiale se afla la etajul principal al clădirii, chiar la capătul holului. Dintre toate sălile de judecată pe care le frecventase cândva Julia, aceasta îi era de departe cea mai neplăcută. În acest loc, inimile erau frânte pe bandă rulantă în fiecare zi.

Julia se opri pentru câteva clipe şi îşi îndreptă taiorul bleumarin, după care deschise uşa şi intră. Tocurile ei înalte păcăneau pe pardoseala de marmură. Ellie îşi potrivea pasul după cel al surorii sale, părând ultraîncrezătoare, îmbrăcată în uniforma ei marcată cu stele aurii. Cele două trecură pe lângă Max şi Peanut, care se aşezaseră împreună în rândul cel mai din spate de la galerie.

George Azelle era deja acolo, în partea din faţă a sălii de judecată, cu un avocat lângă el.

Omul le văzu şi se ridică de la locul lui, apropiindu-se de ele. Purta un costum cenuşiu de nuanţa mangalului şi o cămaşă impecabilă, apretată, de un alb imaculat. Părul lui era acum netezit şi strâns într-o coadă de cal.

– Dr. Cates. Şerif Barton.

– Domnule Azelle, îi răspunse Ellie la salut.

În spatele lor, uşile sălii de judecată se deschiseră brusc, cu zgomot, şi înăuntru dădu buzna avocatul Juliei, John

MacDonald, care avea în mână o servietă jerpelită, din imitaţie de piele. Bărbatul părea obosit, ceea ce nu era câtuşi de puţin de mirare, dat fiind faptul că rămăseseră cu toţii treji până pe la ora patru în acea dimineaţă, căutând cu disperare ceva care să poată fi folosit împotriva lui Azelle.

– Iertaţi-mi întârzierea.

George se uită la avocatul părţii adverse, remarcând fără îndoială costumul de catifea maro al acestuia, precum şi cămaşa verde şi cam boţită a lui John.

– Sunt George Azelle, se prezentă omul, întinzându-i mâna.

– Ooo, bună ziua, îi răspunse avocatul, după care le conduse pe Julia şi pe Ellie la masa lor.

Judecătoarea intră în sală şi se aşeză la locul ei. De-acolo, de pe podium, îi cuprinse pe toţi cu privirea. Fără vreun preambul, femeia începu:

– Ţi-am citit moţiunea, domnule Azelle. După cum ştii, dr. Cates este de patru luni părintele adoptiv temporar al fiicei dumitale, iar de curând a demarat formalităţile în vederea adopţiei definitive a copilei.

– Doamnă judecătoare, asta a fost mai înainte, adică atunci când identitatea fetiţei era necunoscută, interveni avocatul lui Azelle.

– Ştiu foarte bine cum s-au succedat lucrurile şi cunosc istoricul procedural al respectivului caz. Problema pusă în faţa acestei instanţe se referă la încredinţarea copilei minore spre îngrijire. În mod evident, politica publică favorizează reunificarea familiilor biologice, ori de câte ori ar fi posibil acest lucru, însă împrejurările de faţă sunt departe de a putea fi considerate obişnuite.

– Domnul Azelle are un trecut marcat de violenţe casnice, doamnă judecătoare, interveni John.

– Obiecţie! sări în picioare ca ars, avocatul lui Azelle.

– Te-aş ruga să iei loc, domnule avocat. Ştiu că n-a fost acuzat, în mod oficial, de aşa ceva. Judecătoarea îşi scoase ochelarii de citit şi îi puse pe masă în faţa ei, după care se uită la Julia, adresându-i-se: Dr. Cates, dumneata eşti elefantul cel alb din această sală de judecată. Cu greu poţi fi considerată drept un părinte adoptiv comun care solicită custodia permanentă. Dumneata eşti una dintre cele mai proeminente figuri din domeniul psihiatriei infantile, din ţara asta.

– Dar nu mă aflu aici în această calitate, doamnă judecător.

– Sunt conştientă de acest lucru, doamnă doctor. Altfel, situaţia ar reprezenta un conflict de interese. Te afli acum aici, deoarece nu ai de gând să renunţi la cererea de adopţie.

John dădu să se ridice, însă Julia îl opri, punându-i o mână pe braţ. Nimeni n-ar fi putut să pledeze în favoarea lui Alice mai bine decât putea ea. Iar femeia îşi ridică privirea spre judecătoare şi îi replică:

– Doamnă judecătoare, în orice altă circumstanţă, aş fi renunţat la cerere dacă s-ar fi ivit vreun membru al familiei fetiţei. Şi totuşi, am studiat înregistrările privitoare la acest caz şi sunt profund îngrijorată în legătură cu siguranţa copilei. Cadavrul mamei încă n-a fost descoperit şi nu este înregistrată nicio concluzie despre nevinovăţia domnului Azelle. Acesta pretinde că nu ştie absolut nimic, însă ştiu din experienţa mea că cei mai mulţi dintre vinovaţi procedează la fel. Eu nu doresc decât binele acestei biete copile, care deja a suferit prea mult. Şi după cum puteţi vedea din memoriul meu, este un copil grav traumatizat. Până de curând, era totalmente mută. Izbutesc să fac mari progrese cu ea, deoarece fetiţa are multă încredere în mine. A o scoate din grija mea s-ar putea să-i cauzeze un rău ireparabil.

– Doamnă judecător, să nu exagerăm! interveni avocatul lui Azelle. Doamna este psihiatră. Clientul meu îşi poate permite s-o înlocuiască. Adevărul este că dumnealui deja a fost separat de fiica sa o perioadă îngrozitor de lungă. Ar fi drept ca justiţia să-i acorde imediat custodia asupra copilei.

Judecătoarea îşi puse la loc pe nas ochelarii şi se uită la toţi cei prezenţi.

– Am de gând să iau acest lucru cu titlu de sfat. Când voi fi ajuns la luarea unei decizii, am să desemnez un tutore provizoriu care să evalueze necesităţile suplimentare ale copilei şi starea ei curentă şi vă voi da de ştire, anunţându-vă decizia mea. Până atunci, fetiţa va rămâne împreună cu dr. Cates. Domnului Azelle i se va asigura posibilitatea de a o vizita, sub supraveghere.

Avocatul zvâcni drept în picioare.

– Dar, doamnă judecător...

– Asta-i hotărârea mea, domnule avocat. În cazul de faţă, trebuie să procedăm cu maximum de precauţie şi de grijă. Copila asta a suferit îndeajuns. Şi sunt absolut sigură că şi clientul dumneavoastră doreşte numai ceea ce este bine pentru fiica lui. Femeia lovi în masă cu ciocănelul de lemn. Cazul următor.

Julia avu nevoie de câteva momente bune până să-şi dea seamna de ceea ce tocmai se întâmplase. Cel puţin pentru moment, ea încă deţinea custodia asupra lui Alice.

Îl auzi pe John discutând cu Ellie despre modalitatea de asigurare a vizitării fetiţei.

Julia cunoştea toate lucrurile de felul acesta. De nenumărate ori până în acel moment, fusese şi ea desemnată ca tutore provizoriu, pentru a apăra interesele câte unui copil.

Se ridică de la masă şi se pregăti să se îndrepte spre ieşirea din sala de judecată. În spate, lângă uşile sălii, îl zări pe Max aşteptând-o.

Apoi simți cum cineva o înșfăcă de braț, puțin mai strâns decât ar fi fost acceptabil.

George Azelle o trase deoparte. Zâmbetul său fotogenic, ca al unei stele de la Hollywood, dispăruse, gonit acum de spectrul eșecului. În ochii lui exista o tristețe la care femeia nu se așteptase.

– Trebuie s-o văd.

Julia nu avea de ales decât să accepte.

– Mâine. Însă nu-i voi spune cine ești. Oricum, n-ar înțelege. Locuim pe Drumul Râului, la numărul 1617. Să fii acolo la ora unu. Își eliberă apoi brațul și dădu din nou să se îndepărteze.

Dar bărbatul o înșfăcă din nou de braț.

Femeia coborî privirea spre degetele lui lungi și arămii, încleștate posesiv în jurul bicepsului ei. Era un om deprins să ia orice și-ar fi dorit. Și nici nu-i păsa dacă astfel încălca intimitatea unei alte persoane.

– Dă-mi imediat drumul, domnule Azelle.

Bărbatul se conformă de îndată.

Julia se aștepta ca el să dea înapoi, pentru că de obicei lașii așa făceau atunci când erau puși la respect, iar bărbații care își băteau soțiile se dovedeau întotdeauna a fi lași și bădărani. Însă el nu dădu înapoi, ci rămase pe loc, privind-o de la considerabila lui înălțime, întru câtva spășit.

– Cum îi mai este? o întrebă el în cele din urmă.

Julia ar fi putut jura că sesizase în glasul lui o nesiguranță și că bărbatul rostise cu mare dificultate acele cuvinte. Își spuse în sinea ei că, de obicei, asasinii și persoanele antisociale se dovedeau a fi niște mari actori.

– Ar fi fost cazul să pui până la urmă și întrebarea asta.

– Cu toții aveți pretenția că mă cunoașteți. Bărbatul se dădu înapoi, oftând și trecându-și o mână prin păr, pentru a-și

desface coada de cal. Dumnezeule, cât de greu îmi este să mă lupt într-o bătălie pe care n-am s-o pot câştiga nicicând. Aşa că spune-mi cum îi mai este fiicei mele. Şi ce naiba înseamnă întârziere în dezvoltarea mentală?

– A trecut prin toate chinurile iadului, însă o să-şi revină. Este o fetiţă puternică şi iubitoare, şi are mare nevoie de stabilitate şi de ajutor terapeutic.

– Iar dumneata crezi că eu aş fi instabil?

– După cum ai afirmat ceva mai devreme, eu nu te cunosc. Julia scoase din geantă o casetă video, pe care i-o întinse bărbatului. Am făcut-o pentru tine. Este o selecţie din toate şedinţele noastre terapeutice. Vei înţelege multe.

Omul luă cu multă circumspecţie caseta, de parcă plasticul acela negru l-ar fi putut frige.

– Unde a fost în tot timpul ăsta, până ce aţi găsit-o? o întrebă el într-un târziu. De data asta, glasul îi era catifelat, amintind de originile sale din statul Louisiana. Julia citise în stenogramele de la procesul lui că bărbatul se născuse într-o familie foarte săracă, de la periferie.

– Nu ştim. Presupunem că pe undeva prin pădure. Julia n-avea de gând să se lase păcălită de aparenţa de îngrijorare din vocea lui. Era sigură că omul încerca s-o îmbrobodească, străduindu-se s-o facă să creadă că el însuşi era o victimă a întregii situaţii. Bănuiesc însă că ştii prea bine acest lucru.

De Julia se apropie şi Ellie, care o luă de braţ.

– S-a întâmplat ceva?

– M-a întrebat domnul Azelle despre Alice.

– Te rog să-mi spui George, iar pe ea să ştii că o cheamă Brittany.

Julia se crispă, auzind acele cuvinte.

– Pentru noi, ea este de o bună bucată de vreme Alice.

– În legătură cu acest lucru – şi bărbatul se uită lung la

cele două surori – aş vrea să vă mulţumesc amândurora pentru că aţi avut grijă de ea. Efectiv, i-aţi salvat viaţa.

– Chiar aşa este, îi spuse Julia. Ne vedem mâine la ora unu, domnule Azelle. Să nu întârzii!

Julia îl salută şi se îndepărtă. Aproape că ajunsese lângă Max, când îşi dădu seama că Ellie nu se mai afla lângă ea.

Femeia se uită înapoi. Ellie stătea de vorbă cu George.

Lângă Julia veni şi Peanut, care arătă cu capul înspre Ellie şi George.

– Asta nu e bine deloc, spuse ea, încrucişându-şi braţele. Pe sora ta o cam apucă ameţeala atunci când se află în preajma unui bărbat chipeş.

– Sper să nu i se întâmple şi acum la fel, îi răspunse Julia, simţindu-se dintr-odată complet epuizată. Dar n-ai vrea să mergi şi să tragi cu urechea la ceea ce vorbesc?

– Cu plăcere, îi răspunse Peanut, după care se îndepărtă.

Scoţând un oftat, Julia se apropie de Max care o aştepta în uşă.

23

Lumina soarelui din toiul după-amiezii, la fel de nesigură ca şi ziua de mâine, intra prin mica fereastră cu gratii şi forma o pată sclipitoare pe podeaua din lemn de esenţă tare.

Fata, aflată pe unul dintre cele două paturi înguste, scânci aşa cum ar fi scâncit orice alt copil, la ora nedoritului pui de somn.

– Nu somn. Citeşte.

Din locul unde se afla, chiar în faţa uşii dormitorului, Max o auzi pe Julia spunând:

– Nu acum, dulceaţă. Acum dormi.

Foarte încet, ea începu să cânte o melodie pe care Max n-o putea auzi distinct.

Totul îi trezea o amintire de demult, dintr-o altă viaţă, în care femeia care şedea pe marginea patului avea părul castaniu-închis, iar copilul era un băieţel pe nume Danny.

Încă o poveste, ar fi spus acel micuţ băiat căruia ei îi spuneau în glumă Încă-Una Dan sau Dan Bărbăţelul.

Max coborî la parter. În bucătărie, cotrobăi prin dulapuri, până ce găsi cafeaua, apoi făcu un ibric mare şi se întoarse în camera de zi, aprinzând focul în şemineu.

Ajunsese deja la a doua ceaşcă de cafea când, în sfârşit, coborî şi Julia, care părea epuizată. Bărbatul ar fi putut jura că obrajii ei erau brăzdaţi de şiroaie de lacrimi şi ar fi vrut să

se apropie de ea, s-o strângă în braţe la fel cum făcuse ea cu Alice şi să-i spună că totul avea să fie bine, însă în acel moment femeia părea mult prea fragilă pentru a suporta să fie atinsă, aşa că o întrebă:

– Vrei şi tu o ceaşcă de cafea?

– Ar fi grozavă o cafea cu mult lapte şi cu zahăr.

Max merse din nou în bucătărie, turnă încă o ceaşcă de cafea şi i-o pregăti Juliei, după care i-o aduse în camera de zi.

Femeia şedea pe marginea şemineului, cu spatele la foc. Îşi desfăcuse cocul, iar acum părul blond i se revărsa liber pe umeri. Câteva şuviţe firave şi rebele îi căzuseră pe faţă. Zonele de sub ochi aveau cearcăne umflate şi vineţii, iar buzele îi erau supte şi palide.

– Poftim, îi întinse el cafeaua.

Julia îi aruncă o privire pasageră şi un zâmbet scurt.

– Mulţumesc.

Bărbatul se aşeză pe podea, în faţa ei.

– Aş vrea ca el să fie vinovat.

– Chiar ai vrea? Vorbeşti serios?

Ea oftă şi scutură din cap.

– Cum aş putea să vreau cu-adevărat aşa ceva? şopti Julia. Asta ar face ca tatăl lui Alice să fie un veritabil monstru. Niciun copil n-ar merita una ca asta. În calitate de medic al fetiţei, mi-aş dori ca el să-i fie un părinte iubitor, care a fost condamnat pe nedrept. Ca mamă a ei... Şi femeia oftă adânc.

El nu ştia ce cuvinte să-i mai spună. Amândoi îşi dădeau seama de faptul că, orice s-ar fi întâmplat în continuare, Alice sau Brittany tot ar fi avut de suferit. Urma fie s-o piardă pe femeia care îi devenise mamă adoptivă, fie să fie smulsă de lângă tatăl ei biologic. Poate că lucrul acesta din urmă n-ar fi durut-o câtuşi de puţin acum când nu înţelegea ceea ce

însemna, însă cândva în viitor tot ar fi simţit pierderea. S-ar fi putut chiar ca Alice, la un moment dat, s-o învinovăţească pe Julia pentru asta.

– Fata are multă nevoie de tine; asta-i tot ce ştiu. Dar şi tu ai, la rândul tău, multă nevoie de ea.

Privirile li se întâlniră. Femeia se prelinse de pe marginea şemineului şi se aşeză în genunchi, în faţa lui.

– Aş vrea să mă trezesc şi să descopăr că totul nu a fost decât un vis urât.

– Cunosc şi eu senzaţia.

Julia întinse gâtul înainte şi îl sărută pe Max. El se simţi răvăşit şi întors pe dos de acel sărut.

Acum, că reîncepuse să aibă sentimente, nu se putea opri. Nu-şi dorea aşa ceva. Se trase uşor înapoi, numai atât cât să se poată uita mai bine la ea, şi apoi îi şopti:

– Totul. Iar când femeia se încruntă nedumerită, el îi aduse aminte: Mi-ai spus odată că, într-o relaţie cu tine, aş putea avea ori totul, ori nimic. Ei bine, eu aleg să am totul.

Ea încercă să zâmbească şi îi replică:

– Da' ştiu că ţi-a luat ceva timp să te hotărăşti.

Când Fata se trezeşte, ea merge la *fereastră* şi rămâne acolo, uitându-se afară în *curte*. Îi plac nespus de mult aceste noi cuvinte, mai ales atunci când adaugă după ele şi cuvântul *mea*, spunând *fereastra mea* şi *curtea mea*. Acest din urmă cuvânt semnifică faptul că lucrul respectiv este al ei.

În acest moment, curtea ei este invadată de sute de păsări, deşi nu sunt chiar atât de multe ca atunci când zăpada va dispărea şi soarele va fi din nou fierbinte. Jos, dedesubtul ei, înălţându-se deasupra zăpezii care se topeşte, se află un trandafir roz.

Poate că s-ar cuveni să-l aducă înăuntru. Asta poate că

ar determina-o pe Giulii să zâmbească, iar Giulii are nevoie să zâmbească mai mult.

Ea încearcă să nu se mai gândească la acest lucru, dar este deja prea târziu pentru aşa ceva. Îşi aminteşte de seara precedentă, când Giulii a ţinut Fata aşa de strâns, încât aceasta a trebuit s-o împingă mai încolo... şi când din ochii lui Giulii a curs apă.

În ultima vreme, din ochii lui Giulii curge mai mereu apă. Ăsta-i un Lucru Rău. Fata ştie asta. Deşi acum pare să fi trecut multă vreme de când trăia Fata în pădurea deasă, aceasta îşi mai aminteşte uneori şi de El, şi de Ea.

Din ochii Ei cursese din ce în ce mai multă apă... iar apoi, într-o bună zi, Ea a rămas MOARTĂ.

Amintirea acestui lucru este înfiorătoare. Mai înainte, în trecut, Fata ar fi urlat în acel moment, chemându-şi prietenii din adâncul pădurii.

Spune cu cuvintele tale.

Tocmai asta trebuie să facă ea acum. A-şi folosi propriile ei cuvinte este un Lucru Bun, care o face pe Giulii să se arate fericită de fiecare dată. Dar ce cuvinte anume să utilizeze? Şi cum anume să le alăture? Cum ar putea Fata oare să-i comunice lui Giulii cât de bine e să simţi căldură... şi să nu-ţi mai fie niciodată frică. Astfel de cuvinte sunt prea mari şi sunt necesare prea multe. Poate că diseară ea doar o s-o ţină pe Giulii şi mai strâns şi o s-o sărute pe obraz. Fetei îi place nespus de mult când Giulii îi face asta, la culcare. E ca un strop de magie, care o face pe Fată să viseze la toate lucrurile frumoase din curtea ei, în loc să se tot gândească la felul în care obişnuia să doarmă în grota ei, înghețând de frig şi suferind de o cruntă singurătate.

Ea aude uşa dormitorului deschizându-se şi închizându-se apoi la loc, după care aude zgomotul unor paşi.

– Alice, stai de multă vreme la fereastră şi te uiţi afară. Ce vezi acolo?

O fi cumva şi ăsta vreun lucru rău? În locul ăsta există atât de multe reguli de respectat, încât, uneori, ea nu şi le mai poate aminti pe toate.

Fata se întoarce spre Giulii, care seamănă cu o prinţesă din una dintre cărţile pe care le citesc ele două. Şi cu toate astea, Fata poate să vadă urmele lăsate de apă pe obrajii lui Giulii, iar asta îi provoacă o mare tristeţe interioară, la fel cu aceea a iepurelui care fusese uitat de băieţelul din poveste.

– Rău? se minunează ea. Nu stau fereastră?

Giulii zâmbeşte, şi dintr-odată Fata se simte din nou veselă.

– Dacă asta îţi face plăcere, poţi să stai acolo chiar şi întreaga zi. Şi Giulii se apropie de patul în care doarme, se aşază şi îşi pune picioarele peste cuvertură.

– Timp carte? Plină de speranţă, Fata întinde mâna după cartea cu povestea de seara trecută, o înşfacă şi se precipită spre pat. Dinţii întâi? întreabă ea, mândră de sine fiindcă îşi amintise. E greu să te gândeşti la astfel de lucruri, la ora poveştii.

– Şi pijamaua.

Fata dă din cap. Ea poate face repede toate astea – să meargă la toaletă, să se spele pe dinţi şi să-şi pună în grabă pijămăluţa roz cu pantaloni albi şi groşi. Apoi se urcă pe pat, lângă Giulii, lipindu-se strâns de ea.

Giulii o trage într-o parte şi o sprijină pe Fată în poala ei, astfel încât cele două să ajungă nas în nas. Fata chicoteşte, aşteptând pupăturile.

Dar Giulii n-o pupă. Ea nici măcar nu zâmbeşte. În schimb, spune foarte încet:

– Brittany.

Cuvântul acela o izbeşte cumplit. Aşa obişnuia El să spună, atunci când era beat şi rău. Ce intenţii are Giulii oare? Fata simte cum o cuprinde panica. Ea se zgârie pe obraz şi scutură puternic din cap.

Giulii îi ţine strâns mâinile între mâinile ei şi rosteşte încă o dată:

– Brittany.

De data asta, Fata înţelege sensul interogativ al cuvântului. Giulii îi cere să-i spună ceva.

– Tu eşti Brittany?

Existaseră cumva celelalte cuvinte şi ele acolo, încă de la început, numai că fuseseră acoperite de bubuiturile inimii Fetei?

Tu eşti Brittany?

Brittany.

Întrebarea aceea era aidoma unui peşte înotând la vale. Fata o înşfacă de coadă şi înoată în acelaşi ritm. În minte îi apare imaginea unei minuscule fetiţe cu părul scurt, negru şi creţ, având un scutec enorm, din material plastic. Acel bebeluş trăieşte într-o lume albă, cu lumini pretutindeni şi cu o podea moale şi catifelată. Ea se joacă întruna cu o minge roşie, din material plastic. Atunci când o scapă din mâini, cineva i-o dă întotdeauna imediat înapoi.

Unde-i mingea lui Brittany? Unde oare?

Ea se uită la Giulii, care a devenit acum atât de tristă, încât o face pe Fată s-o doară sufletul.

Cum oare ar putea Fata să-i spună cât de fericită este ea aici şi cum aceasta a devenit întreaga ei lume şi nicăieri altundeva n-ar mai fi bine?

– Tu eşti Brittany?

În cele din urmă, ea înţelege. *Tu eşti Brittany?* Foarte lent, Fata se apleacă spre Giulii şi îi dă o sărutare. Când se retrage, ea îi spune:

– Eu Alice.

– Ooo, dulceaţă... Lui Giulii începe din nou să i se scurgă apă din ochi. Ea pare să se crispeze. Femeia o ia pe copilă în braţe şi o strânge atât de tare, încât Alice de-abia mai poate răsufla. Şi totuşi, Giulii râde şi îi spune: Te iubesc, Alice.

Alice râde şi ea. A izbutit, în cele din urmă. S-a exprimat cu propriile ei cuvinte. Şi o spune din nou, pur şi simplu fiindcă poate să o facă şi fiindcă asta o face să se simtă ca şi cum ar putea zbura. Acum ea nu mai este doar Fata.

– Eu Alice.

La masa ei de lucru din clădirea secţiei de poliţie, Ellie se uita lung la uriaşa cantitate de documente împrăştiate în faţa ei. Micile litere negre de pe colile albe începură să i se învălmăşească în faţa ochilor, estompându-se. Femeia mătură cu un braţ tot vraful de acte, simţind o satisfacţie caraghioasă atunci când văzu foile de hârtie risipindu-se pe pardoseală.

Se ridică în picioare. Singură printre pupitrele goale şi telefoanele tăcute, ea începu să se fâţâie încoace şi-ncolo, cuprinsă de nervozitate.

Ca o leoaică în cuşcă.

Şi acum, ce avea să mai urmeze oare?

Toate investigaţiile lor se dovediseră infructuoase. N-aveau niciun argument cu ajutorul căruia să poată încerca să convingă instanţa că George Azelle nu era demn de statutul de părinte.

Julia – şi Alice – urmau să piardă.

Ellie se apropie de dulăpiorul tainic din camera din spate şi scoase de-acolo o sticlă de whisky atât de veche, încât aparţinuse odinioară unchiului ei.

– Mulţumesc, Joey, rosti femeia, pe când îşi turna din băutură într-un pahar. În ultimul moment, se hotărî să ia cu

ea întreaga sticlă. Aprinse lumina şi se aşeză la masa ei de lucru din încăperea principală, sorbind din pahar.

Şi acum, ce avea să mai urmeze oare?

Tot revenea la acea întrebare.

Tocmai îşi turna al doilea pahar de tărie, când se deschise uşa.

Şi în cadrul ei se ivi George, purtând o pereche de jeanşi decoloraţi, de firmă, şi o cămaşă neagră din velur, descheiată la gât doar atâta cât să dezvăluie un mic triunghi de păr des de pe pieptul bărbatului.

– Şerif Barton, spuse el, în timp ce intra. Am văzut lumina aprinsă.

– Păi, aici chiar este o secţie de poliţie.

– Aa, da. Şi mereu ţi se întâmplă să fii aici la miezul nopţii? Şi cu un pahar de băutură în faţă?

– Astea nu sunt câtuşi de puţin nişte vremuri obişnuite.

Bărbatul dădu din cap în direcţia sticlei, întrebând-o pe Ellie:

– Mai ai cumva încă un pahar?

– Bineînţeles. Nu era chiar în regulă, însă ea se afla în afara orelor de program, iar în acele momente nu-i prea mai păsa de nimic. Femeia intră în chicinetă şi îi aduse lui George un pahar şi nişte gheaţă, după care se întoarse la masa ei de lucru. În absenţa ei, el îşi trăsese un scaun şi se aşezase lângă masă, vizavi de Ellie. Ea îi întinse paharul cu whisky şi cuburi de gheaţă.

Îl studie cu atenţie, remarcând cearcănele întunecate de sub ochi, care trădau multe nopţi de nesomn. Mai văzu şi nişte cicatrici subţiri, pe partea interioară a încheieturii stângi. Cândva, demult, el încercase să se sinucidă.

– Să ştii că o iubesc, indiferent de ideea pe care ţi-ai format-o studiind toate acele rapoarte de pe podea.

Cuvintele lui o impresionară profund, căzând pe un terei prielnic. Erau convingătoare, fără îndoială aşa precum ş intenţionase bărbatul. Ellie se dădu puţin înapoi, simţin nevoia să se distanţeze de el.

– Povesteşte-mi despre căsnicia ta.

Omul făcu o mişcare bruscă din încheietură. Gestul er bizar de atrăgător, amintindu-i lui Ellie de cine ştie ce boga şi trândav suveran al unei împărăţii îndepărtate.

– A fost îngrozitor. Mă înşela şi eu o înşelam la rându meu. Ne înfruntam ca nebunii. Ea voia să divorţeze. Pentr mine ar fi fost cel de-al treilea divorţ. Pe buze îi înflori u zâmbet dezarmant. În felul meu, sunt o persoană romantică

Ellie cunoştea acel soi de credinţă. *Este un optimis încrezător, la fel ca şi mine*, îşi zise în sinea ei, dar goni d îndată acel gând.

– Şi unde este acum soţia ta?

– Habar n-am. Iar dacă te întrebi cumva de ce par atât de indiferent când îţi răspund, ţine cont că răspund de ani de zile la această întrebare. Şi nimeni nu-i mulţumit de răspunsul meu. Cred că a luat-o pe Brittany şi a fugit împreună cu cine ştie ce nou amant de-al ei.

Ellie îl urmărea. Omul avea ceva profund seducător. Poate că era vorba despre tonul glasului, atât de catifelat şi de convingător, sau despre felul în care accentul lui săltăreţ şi melodios făcea ca orice vorbă să pară atent cântărită.

– Ai depus mărturie în apărarea ta, la proces?

– Fără îndoială că nu. Avocaţii mei au susţinut că era prea periculos un interogatoriu încrucişat, la adresa mea. Eu aş fi vrut să fac asta. Sunt absolut sigur că aş fi fost şi extrem de convingător. Am avut destul timp la dispoziţie şi m-am gândit mult la acest lucru, în închisoare. Acolo doar regretele îţi mai ţin companie. Am cheltuit zadarnic o întreagă avere,

angajând tot felul de detectivi particulari. Cel mai bun indiciu a venit din partea comisionarului care livra florile la domiciliu. El a declarat că a văzut un bărbat cu o pelerină galbenă de ploaie şi o şepcuţă de baseball cu inscripţia Batman pe ea, aşteptând într-o dubiţă parcată pe stradă, vizavi de locuinţa mea.

– Şi?

– Şi omul n-a putut fi găsit cu niciun chip.

– Deci, ai fi fost dispus să depui mărturie.

– Nu ştiam dacă ar fi fost... în favoarea imaginii mele. Lumea crede că sunt un monstru cu chip de om.

– Şi de aceea te afli acum aici? Ca să te foloseşti de Alice – pardon, de Brittany – pentru a-ţi dovedi nevinovăţia?

Bărbatul se uită lung la ea, cu o privire impenetrabilă şi fără urmă de zâmbet. Părea sincer pe cât putea fi om cu un trecut atât de zbuciumat ca al lui.

– Dacă lumea află că ea trăieşte, toţi vor fi nevoiţi să se întrebe care este adevărul.

– Însă fata deja a fost traumatizată.

– Aaa, spuse el încet, cu mare tristeţe. Şi eu am fost crunt traumatizat.

– Dar ea este doar o copilă.

– Ea este copila *mea*, îi aduse el aminte, iar Ellie văzu, dincolo de regrete, dincolo de tristeţea lui, un om rănit care ar fi fost dispus să facă orice pentru a-şi atinge scopul.

– Mi se pare că nu-ţi dai seama cât de grav afectată a fost fetiţa. Când am descoperit-o noi, micuţa era efectiv ca un animal sălbatic. Nu putea să vorbească sau să...

– Am citit şi eu reportajele din ziare şi am vizionat înregistrările. De ce crezi că am venit să discut cu tine? Sunt absolut conştient că sora ta a salvat-o pe Brittany. Şi totuşi, ea este fiica mea. *Fiica mea.* Trebuie să ştii ce înseamnă

asta. Am să-i pun la dispoziție cea mai bună îngrijire de care ar putea beneficia. Îți jur că poți să fii sigură de acest lucru.

– Numai sora mea îi poate asigura cea mai bună îngrijire, pentru că ea este cea mai pricepută specialistă din domeniul ei de activitate. Asta tot încerc eu să te fac să înțelegi. Dacă ai iubi-o cu-adevărat pe Alice...

Bărbatul se ridică în picioare.

– Ar fi cazul să plec. Credeam că, dacă ai afla cât de mult îmi iubesc fiica, ai începe să te comporți ca o adevărată polițistă. Însă tu te consideri în primul rând sora Juliei, nu-i așa? Și acesta a fost încă un alt loc în care nu am putut găsi dreptatea.

Ellie știa că îi pusese îndeajuns la îndoială dragostea pentru fiica lui.

– O s-o distrugi, murmură ea.

– Îmi pare foarte rău că așa simți, șerif Barton. Realmente îmi pare rău de asta. George Azelle se apropie de ușă, deschizând-o cu o smucitură. Apoi se opri și se uită înapoi, spunând: Ne mai întâlnim și mâine, atunci când am să vin s-o văd pe Brittany.

Ellie oftă adânc. Cuvintele lui – *Credeam că ai începe să te comporți ca o adevărată polițistă* – îi răsunară multă, foarte multă vreme în minte.

În toată învălmășeala de evenimente, de informații, de emoții și de spaimă din ultimele zile, ea rămăsese cu atenția concentrată asupra lui Alice și asupra Juliei și uitase că mai are și îndatoriri de serviciu. Era șefa poliției. Treaba ei era să vegheze la respectarea legilor statului și la a se face dreptate.

Pentru Julia, noaptea aceea părea fără de sfârșit. În cele din urmă, cam pe la ora trei dimineața, renunță să mai încerce să adoarmă și se apucă de lucru. Șezu ore întregi la masa din

bucătărie, la lumina unei singure lămpi, citind totul despre George Azelle.

Viaţa lui părea să fie un veritabil păienjeniş de insinuări şi de speculaţii. Nimic nu fusese vreodată dovedit în legătură cu el.

Dând plină de frustrare hârtiile la o parte, femeia îşi puse îmbrăcămintea de jogging şi ieşi din casă, sperând că aerul răcoros de-afară avea să-i mai limpezească gândurile. Alergă mulţi kilometri, trecând de pe un drum pe altul, până ce oboseala deveni dureroasă şi respiraţia i se îngreună. Într-un târziu, aproape de ivirea zorilor, se trezi că se afla deja pe drumul de acces, revenind acasă.

Julia merse la locul preferat pentru pescuit al tatălui ei şi rămase acolo, răsuflând din greu şi aşteptând să răsară soarele pe deasupra vârfurilor de copaci. Deşi bezna era deplină şi frigul cumplit, îşi putea aminti ce bine se simţise aici în timpul verii împreună cu el, şi cum mâna ei mică se pierdea în mâna lui enormă şi bătătorită, şi cât de protejată se simţea.

Auzi în spatele ei un zgomot de paşi.

– Bună, îi zise Ellie, apropiindu-se şi întinzându-i o ceaşcă mare de cafea, plină ochi. Te-ai sculat devreme în dimineaţa asta.

– N-am putut dormi deloc. Julia luă ceaşca şi cuprinse cu degetele porţelanul cald.

În tăcere, cele două se uitară peste câmpul argintiu, la pădurea întunecată de dincolo de el. Prin ceaţă matinală, casa lui Cal se întrezărea într-o licărire de luminiţe aurii.

– Să ştii că el o să obţină custodia, Jules.

– Ştiu. Julia privi râul, urmărind cum zorile rozalii îi luminau suprafaţa.

– Avem nevoie să-i dovedim vinovăţia. După o scurtă pauză, ea mai adăugă: Sau nevinovăţia.

– Cred că te uiți prea mult la televizor, la serialele despre criminaliști. Statul cheltuiește cu ei multe milioane și ei nu pot să probeze nici măcar atâta lucru.

– Dar noi o avem pe Alice.

Julia simți un fior coborându-i pe șira spinării. Cum se întâmplase că, în toată disperarea ei, nu se gândise deloc la asta. Ea se întoarse încet, în direcția surorii sale.

– Ea nu-și aminteşte de nimic. Sau, în orice caz, nu e în stare să ne spună și nouă ceea ce își amintește.

– Poate că ar putea să ne conducă acolo unde a fost găzduită sau ținută cu forța.

Să ne conducă acolo.

– Vrei să zici... Dumnezeule, Ellie, îți poți imagina cât de mult rău i-ar putea face așa ceva?

– Am putea astfel descoperi dovezile de care avem nevoie.

– Însă, El... s-ar putea ca micuța... să clacheze. Să se închidă iar în sine însăși. Cum aș mai putea trăi eu sub povara unei asemenea vinovății?

– Dar cât de traumatizată o să fie atunci când George o s-o ia de la noi? Va înțelege ea vreodată că n-ai abandonat-o?

Julia închise ochii. Era exact imaginea care o bântuia și o hăituia. În cazul în care Alice s-ar fi simțit din nou abandonată, ar fi putut pur și simplu să se retragă din nou în mutenie, iar de data aceea situația s-ar fi putut să fie fără ieșire.

– Am întors cazul pe toate fețele, privindu-l din orice unghi posibil. Și eu am rămas trează toată noaptea. Asta-i treaba mea, Jules. Trebuie să analizez faptele. Dacă vrem să aflăm adevărul, atunci asta ar fi unica noastră speranță.

Julia își încrucișă brațele la piept, de parcă această simplă

mişcare ar fi putut îndepărta frigul care o cuprindea tot mai adânc. Se depărtă de sora ei. Ellie n-avea cum să înţeleagă ce implicaţii putea avea propunerea ei, cât de fragilă se putea dovedi mintea unui copil şi cât de repede puteau lucrurile să ia o întorsătură tragică.

Dar Julia ştia. Ea văzuse ceea ce se întâmplase la Silverwood.

Ellie venea în spatele ei.

– Jules?

– Nu cred că aş putea supravieţui, dacă Alice... ar lua-o din nou razna.

– Toate drumurile duc la Roma, rosti încet Ellie.

Julia se răsuci în direcţia ei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că, indiferent ce facem noi – sau cum facem – Alice tot va fi lovită. Niciun copil n-ar trebui să crească fără tată, însă a te pierde pe tine ar fi pentru ea şi mai rău. Trebuie să te încrezi în instinctele mele. Avem nevoie să *ştim*.

Această ultimă afirmaţie nu mai admitea nicio replică. Ellie o cuprinse pe Julia cu un braţ pe după umeri şi o strânse la pieptul ei.

– Hai, o îndemnă Ellie în final. Vino să-i pregătim fetei noastre micul dejun.

Max tocmai ieşea de sub duş, când auzi ţârâitul soneriei de la intrare. Se şterse repede, îşi trase o pereche de jeanşi Levi's vechi şi coborî la parter, strigând:

– Vin acum!

Bărbatul deschise uşa.

În faţa lui se afla Julia, iar Max văzu cât de mult se străduia să zâmbească.

– Ellie vrea s-o ia pe Alice în pădure, ca să vadă dacă... Vocea începu să-i vibreze. Să vadă dacă poate descoperi...

El o îmbrăţişă şi o strânse tare la pieptul lui, până ce ea încetă să mai tremure, după care o conduse în camera de zi. Pe canapea, bărbatul o cuprinse din nou în braţe.

– Ce să fac? îl întrebă ea.

Max o mângâie cu tandreţe pe faţă.

– Deja cunoşti răspunsul la această întrebare. Şi tocmai de aceea plângi. El îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Fata s-ar putea să regreseze. Sau chiar şi mai rău.

– Dar ce se va întâmpla cu ea dacă Azelle va obţine custodia asupra ei?

Julia dădu să-i răspundă ceva, dar se opri şi inspiră adânc.

În tăcerea care se lăsase, el îi spuse:

– Ăsta-i momentul în care trebuie să-i fii mamă, nu doctoriţă.

Femeia ridică spre el privirea, întrebându-l:

– Cum de ştii mereu ce să-mi spui?

Max încercă să se uite în altă direcţie, dar nu reuşi. Foarte încet, el plecă de lângă Julia şi urcă la etaj. Găsi pe birou ceea ce căuta, şi anume o fotografie înrămată, de 13 pe 18 centimetri, a unui băieţel îmbrăcat în echipament de baseball, care zâmbea spre aparatul de fotografiat, fără să-i pese că-i lipseau doi dinţi din faţă. Luă poza şi coborî la parter. Se aşeză din nou pe canapea.

Julia se îndreptă de spate, alarmată.

– Max? Ce s-a întâmplat? Ce-i cu privirea asta...?

Bărbatul îi întinse fotografia, răspunzându-i:

– Ăsta este Danny.

Încruntându-se, ea cercetă mutriţa strălucitoare a acelui băieţaş din poză, după care privi din nou spre Max, aşteptând.

– A fost fiul meu.

Julia răsuflă adânc.

– A fost?

– Asta-i ultima fotografie pe care o avem cu el. La o săptămână după ce a fost făcută, un şofer beat ne-a lovit pe drumul de întoarcere acasă de la un meci.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. La vederea lor, ar fi fost de aşteptat ca el să cedeze psihic, să se lase cuprins de deznădejde, însă lacrimile acelea avură efectul invers, întărindu-l în durerea lui. Era pentru prima oară, după ani şi ani de zile, când rostise cu glas tare numele lui Danny, iar acum se simţea ceva mai bine.

– Aş fi în stare să fac orice... Se uita la ea, fără să-i pese că vocea îi era deznădăjduită şi că ochii îi erau umezi de lacrimi. *Absolut orice*, doar să mai pot avea parte de încă o zi împreună cu el.

Julia privi îndelung fotografia şi apoi dădu încet din cap, înţelegând ceea ce voia el să-i spună.

– Te iubesc, Max.

El o îmbrăţişă şi o ţinu strâns la pieptul lui.

– Şi eu te iubesc. Bărbatul şoptise acele vorbe atât de încet, încât se întreba dacă le auzise şi ea sau dacă nu cumva el doar îşi închipuia că le rostise, dar se uită în ochii ei şi îşi dădu seama că Julia le înţelesese.

– Cândva o să-mi povesteşti despre el... despre Danny, îi zise ea.

El se aplecă şi o sărută, încuviinţând:

– Da. Cândva.

24

lice, dulceaţă, asculţi ce-ţi spun eu?

– Citeşte Alice!

– N-o să citim chiar acum. Aminteşte-ţi ce am vorbit că o să facem în dimineaţa asta şi până la prânz. Julia încerca să-şi păstreze vocea egală şi un ton neutru. O să vină un domn, s-o vadă pe Alice.

– Nu. Jucăm Giulii.

Julia se ridică în picioare.

– Atunci, eu o să cobor la parter. Dacă aşa vrei, poţi rămâne aici singură.

Alice începu imediat să scâncească şi să se tânguie.

– Nu pleci. Fetiţa se ridică de pe scaun şi se grăbi să i se alăture Juliei, băgându-şi adânc o mână în buzunarul fustei acesteia.

Julia simţi o strângere de inimă.

– Haide, vino, îi zise ea încet.

Coborâră amândouă, una lângă cealaltă, Alice cu mâna vârâtă ferm în buzunarul de la fusta Juliei.

Ellie stătea în picioare lângă şemineu, părând a citi ziarul. Din nefericire însă, ea îl ţinea cu susul în jos.

– Bună, le spuse ea, privindu-le cum se apropiau. Deşi se fardase şi îşi ondulase părul, părea oarecum obosită şi speriată.

– Bună, Lellie, rosti Alice, trăgând-o pe Julia către sora acesteia. Citeşti Alice?

Ellie zâmbi.

– Fetiţa asta e ca un câine de vânătoare pornit pe urmele sălbăticiunilor. Ea ciufuli uşor părul negru al lui Alice şi îi răspunse: Puţin mai târziu.

Julia se lăsă în genunchi şi se uită cu atenţie la Alice, care avea pe faţă un zâmbet radios.

– Citeşte acum?

– Când o să vină bărbatul acela despre care ţi-am vorbit, nu ai de ce să fii înspăimântată. Eu sunt aici, lângă tine. Şi la fel este şi Ellie. Aici eşti în siguranţă.

Alice se încruntă.

Se auzi soneria de la intrare.

Luată prin surprindere, Julia tresări violent.

La etaj, cei doi câini – blocaţi în dormitorul lui Ellie – parcă îşi ieşiseră din minţi, agitându-se şi lătrând.

Julia se ridică încet în picioare.

Ellie se îndreptă spre uşă. Zăbovi doar o fracţiune de secundă, îndreptându-se de spate, după care deschise.

Era George, ducând în braţe un ursuleţ de pluş gigantic.

– Bună, şerif Barton, o salută el, încercând să se uite dincolo de ea.

Femeia făcu un pas lateral.

Julia privea întreaga scenă, ca de la o considerabilă depărtare. Se simţea ca o fantomă în acea încăpere, ca fantoma unei persoane recent decedate şi care urmărea cum familia se reculege după înmormântarea ei. Totul se petrecea extrem de lent şi în tăcere. Nimeni nu ştia prea bine ce anume trebuia să spună sau să facă.

Bărbatul trecu pe lângă Ellie şi intră în camera de zi. Părul lui negru şi cârlionţat era strâns într-o coadă de cal.

Omul purta niște jeanși Levi's din cei mai obișnuiți și o costisitoare cămașă albă, cu mânecile suflecate până imediat sub coate.

Privindu-i acum împreună, în aceeași încăpere, pe bărbatul cu păr negru cârlionțat și cu figura parcă dăltuită și pe fetița care părea să fie copia lui la indigo, nu mai încăpea nicio îndoială asupra legăturii lor de sânge.

George păși înainte, lăsând ursul de pluș să-i alunece lângă șold și ținîndu-l neatent sub un braț.

– Brittany. El îi rostise numele cu blândețe. I se simțea în glas uimirea.

Alice se ascunse în spatele Juliei.

– E-n regulă, Alice, o liniști Julia, încercând să se îndepărteze ușor de ea, dar fata nu o lăsă. Are o voință de fier, îi spuse Julia bărbatului. Nu-i place să se afle la distanță de mine.

– Îmi moștenește încăpățânarea, zise el.

În următoarea oră, totul se desfășură ca într-o scenă de groază dintr-un film franțuzesc. La început, George încercă să comunice cu fiica lui, vorbind despre toate nimicurile și nefăcând mișcări bruște, dar totul fu în zadar. Nici măcar cititul cu voce tare n-o înduplecă. La un moment dat, ea se năpusti spre ghivecele cu plante și se ascunse acolo, ghemuită îndărătul lor, urmărindu-l pe George printre frunzele verzi și lucioase.

– N-are habar cine sunt, spuse el într-un târziu, închizând cartea și lăsând-o la o parte.

– A trecut foarte multă vreme.

Bărbatul se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Apoi, pe neașteptate, se opri și se întoarse spre Julia, întrebând-o:

– Și nu vorbește chiar deloc?

– Învaţă să vorbească.

– Şi-atunci, cum le va povesti ea oamenilor ce i s-a întâmplat?

– Doar asta contează pentru tine?

– Du-te dracului, o blagoslovi George, dar vorbele lui n-aveau în ele nicio răutate, erau doar un mod de a se descărca. Dădu ocol canapelei şi se apropie de ghivecele cu plante. Se mişca încet şi cu multă prudenţă, de parcă s-ar fi apropiat de un animal sălbatic foarte primejdios.

De după ghivece şi frunze se auzi un mârâit gros.

– Aşa reacţionează atunci când îi este frică, strigă Ellie din bucătărie.

La etaj, câinii începură să urle.

George ajunsese la mai puţin de un metru şi jumătate distanţă de ghivecele cu plante. Ghemuindu-se pe vine, ajunse cu ochii cam la acelaşi nivel ca şi fiica lui. Şi trecură aşa câteva momente bune – el tăcut şi încruntat şi ea mârâind în continuare, de teamă.

În cele din urmă, el întinse mâna ca s-o atingă pe Alice.

Ea se aruncă în spate atât de tare, încât fu cât pe ce să se lovească rău de tot. Una dintre plante se răsturnă, izbindu-se de podea.

George îşi retrase imediat mâna.

– Iartă-mă, n-am vrut să te sperii, îi zise fetei.

Alice se chirci în patru labe, holbându-se la el printre frunze şi răsuflând din greu, îngrozită.

George inspiră adânc şi apoi expiră lent aerul din plămâni. Julia îi sesiză resemnarea. Se terminase. Cel puţin în acea zi. *Slavă Domnului!* Poate că el avea să renunţe definitiv.

Însă bărbatul o surprinse, începând să cânte:

– Licăreşte, Licăreşte, Micuţă Stea.

Îi venise acum Juliei rândul să răsufle adânc şi accelerat. Vocea lui era frumoasă şi sinceră.

Alice se linişti ca prin farmec. În timp ce cântecul continua, ea se ridică în picioare. Cu precauţie, copila se apropie de plante şi începu să îngâne şi ea, fără cuvinte, melodia.

– Tu mă cunoşti, nu-i aşa, Brittany?

Auzind numele Brittany, Alice se răsuci şi alergă la etaj.

Uşa dormitorului se auzi închizându-se, trântită.

George se ridică în picioare, îşi vârî mâinile în buzunare şi se uită la Julia.

– Când era mică de tot, îi cântam mereu melodia asta.

Julia tocmai dădea să spună ceva, când auzi o maşină oprindu-se în faţa casei.

– Cine a venit, El?

Ellie se apropie de uşa din faţă şi o deschise.

– La naiba! Trânti uşa la loc, după care se întoarse. Au venit KIRO TV şi CNN-ul... şi cei de la *Gazette*.

Julia îl fulgeră pe George cu privirea.

– Tu i-ai chemat pe reporteri?

Bărbatul ridică din umeri.

– Domnişoară doctor, dacă ţi-ai fi petrecut şi tu trei ani în închisoare pe nedrept, atunci m-ai fi înţeles şi ai fi avut dreptul să-mi judeci faptele. În toată povestea asta, şi eu sunt o victimă comparabilă cu Brittany.

– Să-i spui un asemenea basm cuiva dispus să te creadă, nu mie, ticălos egoist ce eşti! Femeia încerca să-şi ţină în frâu mânia. Nu i-ar fi fost de niciun folos să zbiere la el de faţă cu presa. Acum ai văzut-o. Dacă ar intra în centrul atenţiei reporterilor, aşa ceva ar putea-o distruge. Ştim amândoi cum este atunci când presa face din tine subiect de reportaj. Nu mai ai unde să te ascunzi. Nu-i face una ca asta lui Alice!

– Lui Brittany! Privirea lui se mai îmblânzi. Ea crezu că zăreşte îngrijorarea în ochii lui. Sau doar sperase să fi zărit aşa ceva. Asta era tot ce voia Julia să se întâmple. El adăugă: Iar tu nu mi-ai lăsat de ales nicio altă variantă.

Soneria de la intrare începu să ţârâie.

– Chiar vrei cu tot dinadinsul să-ţi dovedeşti nevinovăţia? îl întrebă Julia, dându-şi seama de tonul disperat din glasul ei. Iar pe când rostea acele vorbe, îşi spunea în sinea ei: *Să ne-ajute Dumnezeu pe-amândouă, şi pe mine, şi pe fetiţă.* Apoi se uită la sora ei, care dădu din cap, în semn că înţelesese.

– Am cheltuit deja o întreagă avere încercând să descopăr probe în acest sens.

Ellie se apropie dinspre bucătărie.

– Însă acum ai un atu de care nu dispuneai înainte.

– O am acum de partea mea şi pe şefa poliţiei dintr-un orăşel prăpădit? Eşti drăguţă, Ellie, dar asta n-o să ne fie de niciun folos.

– Nu-i vorba despre mine, îi spuse Ellie venind lângă el.

Soneria ţârâi din nou.

– O ai pe Brittany, interveni Julia. Numele fetei îi lăsă un gust amar sau poate că era mai mult decât atât; poate că ăsta era gustul spaimei pure, gust pe care nu-l simţise până acum. Cred că ea a trăit multă vreme în pădure. Probabil, ani de zile. Dacă acest lucru este adevărat, atunci poate că şi soţia ta a fost ţinută în acelaşi loc. Indiferent cine le-ar fi dus acolo, trebuie să fi lăsat nişte urme.

George deveni dintr-odată extrem de atent.

– Şi crezi că Brittany ar putea să ne conducă în locul cu pricina?

– Ar fi o posibilitate, îi răspunse Ellie, fiindcă Julia nu mai era în stare nici măcar să dea din cap.

– Dar nu-i... periculos cumva? Vreau să spun, pentru Brittany.

Julia n-ar fi îndrăznit să răspundă la acea întrebare, nici măcar în locul lui Alice. Avea un nod de lacrimi în gât. *Acest lucru este greşit, chiar dacă-i menit să servească unei cauze drepte.*

– Julia n-ar lăsa-o pe fată să revadă locul propriu-zis... adică, în cazul în care o să-l găsim. Ellie se uita cu insistenţă la George, adăugând: Mi-ai cerut să-mi fac datoria de poliţistă. Sau a fost şi asta încă o minciună?

Julia răsuflă adânc. Încăperea părea că geme de cuvinte nerostite şi de spaime tăgăduite. Un om vinovat ar fi refuzat...

– Bine, acceptă el în cele din urmă. Dar aş vrea să mergem chiar mâine, fără să mai tărăgănăm lucrurile.

Julia chiar că nu mai ştia ce să creadă.

– E-n regulă, şopti ea de-abia auzit.

– Şi fără mass-media după noi, interveni şi Ellie din nou.

George se uita de la una la cealaltă, ca şi când ar fi încercat să le evalueze sinceritatea.

– OK. Deocamdată, fără reporteri.

Se auzi din nou soneria de la intrare, însoţită de data asta şi de ciocănituri în uşă.

– Ascunde-te, îl îndemnă Ellie răspicat pe George, care se împletici în grabă spre bucătărie, ghemuindu-se în spatele dulapurilor. Vino şi tu cu mine, îi spuse ea apoi Juliei.

Amândouă se precipitară spre uşă şi o deschiseră.

Pe treptele de la intrare se aflau câţiva reporteri, printre care şi Mort, de la *Gazette*. Săteau de vorbă între ei când se deschise uşa.

– Am venit să-i luăm un interviu lui George Azelle!

– Ştim că aceea de-acolo este maşina lui.

– Puteţi eventual să ne confirmaţi dacă fetiţa-lup este cumva fiica lui dispărută?

– Doctor Cates, aţi vindecat-o pe copila sălbatică? A început să vorbească?

Julia îşi întoarse privirea de la chipurile din faţa ei, simţind că se izolează de cei prezenţi. Doar cu câteva luni în urmă, ar fi dat orice să i se pună acea din urmă întrebare şi să fie în stare să dea un răspuns afirmativ. Reconsolidarea reputaţiei sale însemna totul pentru ea, însă acum universul ei era cu desăvârşire altul.

Remarcă faptul că sora ei îi aruncase o privire grăbită. Nu încăpea îndoială că Ellie se gândea la acelaşi lucru.

Julia se uită la reporterii care se holbau la ea, ţinând microfoanele la îndemână, dispuşi – acum – să o creadă. Ea putea fi, o dată în plus, doctoriţa pe care ei o ascultau cu sfinţenie. Alice putea fi pentru ea dovada vie, la fel precum era şi pentru George. Tot ce trebuia să facă era să se folosească de Alice – să arate casetele de la început şi starea actuală a micuţei. Progresele pe care le înregistraseră cele două păreau de domeniul miracolelor. Publicaţiile s-ar fi bătut între ele pentru articole privitoare la tehnicile ei terapeutice.

Dar în final, după atât amar de vreme în care visase la întoarcerea ei triumfală, se trezi că îi este extrem de uşor să le zâmbească jurnaliştilor cu răceală şi să le spună doar:

– N-am nimic de comentat.

Ellie, Cal, Earl, Julia şi Alice se aflau în parc. Era necesar ca ei să plece înainte de ivirea zorilor. Astfel, puteau avea şansa să nu existe niciun martor al călătoriei lor, fiindcă, altminteri, urmărirea lor de către presă ar fi putut strica totul. George rămăsese mai într-o parte, separat de ceilalţi, stând cu mâinile încrucişate la piept şi vorbind cu avocatul său.

– Oare va putea s-o facă? întrebă Cal, dând glas îngrijorării tuturor.

Ellie nu cunoştea răspunsul la o astfel de întrebare.

– Nu ştiu nici măcar la ce anume aş putea să sper. Se apropie şi îl luă pe Cal de mână. Căldura şi familiaritatea atingerii lui o făceau să respire mai în voie.

Rămăsese trează aproape toată noaptea, studiind manualele de proceduri şi cerând prin e-mail sfaturi de la colegi de breaslă, risipiţi prin toată ţara. Concepuse în cele din urmă un plan de culegere a probelor şi îl invitase pe Cal să vină împreună cu ei, în calitate de fotograf oficial. Totul trebuia să se desfăşoare ca la carte. Dacă ar fi descoperit într-adevăr ceva important, ea ar fi urmat să conserve locul, pentru ca acesta să poată fi studiat cu de-amănuntul de către criminaliştii poliţiei statale şi poate chiar şi ai celei federale.

Acolo, în adâncul pădurii, era linişte şi beznă. Şi frig. Răsuflarea îngheţată a sfârşitului de ianuarie le ardea pielea şi le crăpa buzele. Se aflau aici, sub arţar, de aproape o jumătate de oră. În tot acest timp, nimeni nu scosese nicio vorbă, în afară de Julia, care îngenunchease în faţa lui Alice. În întuneric, păreau cu toţii ca nişte arătări fantomatice, iar fetiţa mai mult ca ceilalţi, semănând cu o nălucă brunetă, cu haina închisă la culoare şi cu cizmuliţele roşii în picioare.

– Speriată, zise ea, mârâind cam cu nehotărâre.

– Ştiu, dulceaţă. Şi eu sunt speriată. Şi la fel e şi mătuşa Ellie. Însă avem nevoie să vedem unde ai fost înainte de a ajunge la noi. Îţi aminteşti despre ce am vorbit noi două? Despre locul tău din pădure?

– Întuneric, murmură Alice.

Ellie auzi scâncetul copilei, glăsciorul ei tremurător, şi îi veni să oprească imediat întreaga acţiune care urma să se desfăşoare. Cum puteau face ei una ca asta?

– Nu părăseşte Alice?

– Nu, o asigură Julia. O să te ţin mereu de mânuţă.

Alice oftă prelung. Era un sunet chinuitor, care-ţi rupea sufletul.

– Bine, acceptă ea în cele din urmă.

În spatele lor, se opri o maşină, cu care fusese adus şi ultimul membru al expediţiei care stătea să înceapă.

Ellie se îndreptă spre trotuar, acolo unde Peanut şi Floyd coborâseră din camionul fermei de sălbăticiuni. Lângă ei, ţinut de Floyd într-o lesă, se afla lupul lui Alice, cu botniţa pusă.

– Eşti sigură că e bine ce faci? o întrebă Floyd pe Ellie.

– Sunt absolut sigură. Ellie luă apoi lesa din mâna bărbatului.

– Lupu! strigă Alice, alergând în întâmpinarea lor.

Tânărul animal sări cu bucurie pe fetiţă şi o dărâmă în zăpadă, în joacă.

– Ai de gând să-l mai şi aduci înapoi? o întrebă Floyd pe Ellie, urmărind hârjoneala celor doi prieteni pe iarba îngheţată.

– Nu prea cred. El aparţine sălbăticiei.

Privirea lui Floyd se îndreptă apoi spre Alice, în timp ce bărbatul mai adăuga:

– Da, şi mă întreb dacă nu cumva nici măcar nu e singurul de pe-aici aflat în situaţia asta.

Apoi bărbatul se întoarse la camion şi plecă.

Ellie se uită la ceas, după care se apropie de sora ei, care rămăsese în acel moment singură cu privirea pierdută la întunecimea pădurii.

– E timpul s-o pornim la drum, zise Ellie.

Julia închise pentru o clipă ochii şi inspiră adânc aerul rece, apoi veni lângă Alice şi îngenunche.

– Acum ar trebui să plecăm, Alice.

Fetiţa arătă către botniţă şi lesă, exclamând:

– Rău! Capcană! Puturos.

Ellie schimbă o privire plină de îngrijorare cu sora ei. În seara precedentă, ele două hotărâseră că ar fi fost bine să-l folosească pe lup pentru ca acesta s-o ajute pe fetiță să găsească mai ușor drumul la vechiul loc în care trăise. Teoretic, totul păruse mult mai puțin primejdios decât în realitatea concretă.

– Ea are nevoie de el, îi spuse Julia lui Ellie.

– Foarte bine, dar dacă lesa i-am putea-o scoate, la botniță nu putem renunța cu niciun chip. Ellie se aplecă și desfăcu lesa lupului. Imediat, acesta se instală lângă piciorul lui Alice.

– Grotă, Lupule, îi șopti fata, și, amândoi o luară din loc, pătrunzând în pădure.

– Să nu-mi spuneți că animalul de colo este un blestemat de *lup*, se răsti George, apropiindu-se de Ellie.

– Să mergem, fu unica replică a acesteia.

În momentul în care soarele depășea, în sfârșit, vârfurile copacilor, grupul ajunsese atât de departe de oraș, încât singurul zgomot care se mai auzea era acela al pașilor lor, foșnind prin tufișurile dintre copaci, precum și clipocitul cristalin al râului grăbit, care curgea pe lângă ei.

Nimeni n-a scos niciun cuvânt timp de mai bine de o oră și tot mărșăluiau din ce în ce mai adânc în pădure, într-o formație neregulată, în fruntea căreia se aflau Julia, Alice și lupul.

Pe măsură ce înaintau tot mai mult, copacii se îndeseau și erau din ce în ce mai înalți, crengile lor grele nemailăsând să pătrundă aproape deloc lumina zilei. Din când în când totuși, fasciculele razelor soarelui se strecurau pieziș până la suprafața pământului, părând atât de zdravene și de împănate cu firicele de praf, încât te întrebai dacă puteai trece prin soliditatea lor.

Însă ei nu se opreau deloc, înaintând spre inima acelor codri seculari, în care solul era buretos, elastic şi mustea de apă în permanenţă, şi unde muşchii de pe scoarţa copacilor atârnau prinşi de ramurile desfrunzite, părând asemenea unor mâneci fantomatice. O ceaţă vagă, cenuşie, acoperea pământul, făcând să nu li se mai vadă picioarele de la genunchi în jos.

Aproape de miezul zilei, făcură un popas într-un mic luminiş, pentru a mânca de prânz.

Ellie nu ştia ce anume simţeau ceilalţi, însă ea era extrem de neliniştită acolo, în pădure. I se părea că oricând era posibil s-o ia la un moment dat într-o direcţie greşită, să se rătăcească, şi pur şi simplu să dispară pentru totdeauna, înghiţiţi de pădurea fără de sfârşit. Unicul zgomot care se auzea acum era şuieratul neîntrerupt al vântului trecând printre miliardele de frunze ca nişte ace ale coroanelor de conifere, de deasupra capetelor lor. Auzeau foşnetul mult înainte de a simţi pe obraji răceala brizei.

Se aşezară într-un cerc aproximativ, îngrămădindu-se la poalele unui cedru atât de mare, încât, chiar dacă s-ar fi luat cu toţii de mâini, n-ar fi putut închide un lanţ uman în jurul acestuia.

– Unde ne aflăm? întrebă George, întinzându-şi un picior.

Cal despături harta.

– Cel mai probabil? Am trecut bine de tot de Poiana lui Moise, din parc. Cred că nu suntem departe de Cascada Minunilor. Dar cine poate şti? O mare parte din zona asta nu este cunoscută.

– Prin umare, ne-am rătăcit?

– Fetiţa nu s-a rătăcit câtuşi de puţin, îi răspunse Ellie, ridicându-se din nou în picioare. Haideţi să ne continuăm drumul.

Mai merseră alte câteva ore, dar înaintarea lor era lentă. Tufişurile şi arbuştii dintre copaci, precum şi perdelele de muşchi atârnând de pe crengi le blocau adeseori calea. S-au oprit apoi să înnopteze într-o poieniţă de sub patru copaci gigantici, unde şi-au instalat tabăra, înălţând acolo în jurul focului micile corturi portocalii, marca Day-Glo.

În timp ce îşi pregăteau culcuşurile pentru noapte, precum şi masa de seară din conserve, toţi rămaseră destul de tăcuţi. Odată cu lăsarea întunericului, zgomotele pădurii deveniseră copleşitoare. Era o agitaţie fără de sfârşit, un permanent susur de apă şi ţipete interminabile de păsări. Numai Alice şi lupul ei păreau să se simtă în largul lor. Aici, în această adâncă întunecime verde, copila se mişca mai uşor şi părea mai înaltă, în ea întrezărindu-se imaginea fiinţei care urma să devină cândva, atunci când avea să se simtă acasă şi în lumea oamenilor.

După ce toţi ceilalţi se culcaseră, Ellie rămase multă vreme trează. Şezând pe malul râului, contempla pădurea cufundată în beznă şi se întreba cum de izbutise Alice să facă întreg acest drum de una singură.

Femeia auzi o rămurică rupându-se şi se întoarse.

Se apropia Julia, care părea sleită de puteri.

– Ăsta-i cumva tradiţionalul loc de întâlnire al insomniacilor?

Ellie se grăbi să se mute puţin mai într-o parte, pentru a-i face loc şi Juliei să se aşeze pe acelaşi buştean acoperit cu un protector strat gros şi catifelat de muşchi. În urma acelei mişcări, fragilele tulpiniţe verzi tremurară îndelung.

Se aşezară una lângă cealaltă; la picioarele lor curgea râul, aproape invizibil în bezna adâncă. Aerul nopţii era înmiresmat de parfumul vegetaţiei, ca şi de multe alte arome, iar deasupra, pe cer, Calea Lactee putea fi zărită fragmentar, printre copaci şi nori.

– Alice cum se simte? o întrebă Ellie pe Julia. Îi trecu brusc prin minte gândul că ar fi trebuit cât de curând s-o numească Brittany. Acesta era încă unul dintr-un lung şir de evenimente cu care ele două n-ar fi vrut să se confrunte.

– Doarme ca un prunc. Aici se află în elementul ei.

– Aici e căminul în care a crescut în ultimii ani, e curtea ei.

– Ne conduce oare undeva anume sau poate că, pur şi simplu, doar se plimbă?

– Nu ştiu.

– Sper că facem ceea ce trebuie, rosti Julia cu un glas emoţionat.

Cele două surori tăcură. Amândouă se întrebau în gând ce posibilităţi ar fi avut. Ellie ar fi vrut să nu vorbească despre George, însă acolo, în pădure, unde nu erau decât ea cu sora ei şi cu cerul înstelat, lucrurile păreau mai uşor de înţeles.

– Ai sesizat cum se uită George la ea? Ellie rostise întrebarea în şoaptă, pentru ca bărbatul să n-o poată auzi, în eventualitatea în care nici el n-ar fi dormit. Femeia spera ca şipotul râului să le acopere glasurile.

– Am observat, îi răspunse Julia. După o mică pauză, ea continuă: Pare că inima îi este zdrobită. Se crispează de fiecare dată când fata nu-i acordă atenţie sau îi întoarce spatele.

– Asta mă nelinişteşte. Şi dacă o să aflam că...?

– Ştiu, îi răspunse Julia, rezemându-se de sora ei. El, indiferent cum se va termina totul, să ştii că nu m-aş fi putut descurca fără tine.

Ellie îşi îmbrăţişă surioara mezină şi o lipi şi mai strâns de ea.

– Da, nici eu nu m-aş fi descurcat fără tine.

În spatele lor se auzi trosnind o crenguţă.

Ellie se întoarse brusc.

Îl văzu pe George, stând în picioare, cu mâinile băgate în buzunare.

– N-am putut să adorm, le spuse el, apropiindu-se.

Ellie îl privi lung.

– Presupun că numai Alice poate dormi fără nicio problemă.

George scrută întunecimea pădurii şi le spuse încet, fără să se uite la ele:

– Mi-e tare teamă de ceea ce am putea găsi.

În cazul în care bărbatul se prefăcea, atunci ar fi meritat un premiu Oscar. Ellie se uită la Julia şi sesiză îngrijorarea din ochii surorii ei. Aşadar, şi Julia remarcase.

– Da, rosti Ellie în cele din urmă, strângând-o şi mai tare în braţe pe Julia. Tuturor ne e teamă de asta.

În zori, Ellie se trezi prima şi aprinse focul. Mâncară apoi micul dejun, după care plecară într-o tăcere mormântală. Când se lumina de ziuă, erau deja pe drum, croindu-şi calea printr-o vegetaţie din ce în ce mai deasă, înaintând prin pânze de păianjen cu ochiuri la fel de mici ca un năvod de pescuit. După prânz, Alice se opri brusc.

Fetiţa părea incredibil de micuţă şi de înfricoşată, la umbra acelor copaci seculari şi în ceaţa aceea permanentă. Ea se uită spre Julia şi arătă cu degetul în susul râului.

– Alice nu pleacă!

Julia o luă în braţe şi o strânse la pieptul ei.

– Eşti o fetiţă foarte curajoasă. Apoi femeia i se adresă lui Ellie: Ai grijă să iei notiţe în mod amănunţit şi să faceţi multe fotografii. Trebuie să ştiu absolut totul. Şi ai grijă de tine.

Julia o duse pe Alice lângă trunchiul enorm al unul cedru.

Se aşezară amândouă pe covorul mătăsos de muşchi, de la rădăcina arborelui. Veni şi lupul şi se aşeză alături de ele.

Ellie privi drept înainte, către pădurea umbroasă care se aşternea în faţa lor. Lângă ea veniră, unul câte unul, Cal, Earl, George şi avocatul acestuia. Nimeni nu spuse nimic. Femeii îi trebuia mult curaj ca să înainteze pe-acolo şi să-i conducă tot mai adânc în pădure, dar nu şovăi deloc.

Urmară cotitura albiei râului, după care o luară peste un deal şi ajunseră într-o poieniţă, în mod vizibil făcută de mâna omului. Pe margine, ieşeau cioturi de copaci, lângă nişte buşteni culcaţi la pământ. Peste tot erau împrăştiate cutii de conserve goale, pe pământul acela bătătorit şi tare, cu pereţii lor argintii plini de ţărână, de muşchi şi de mucegai. Erau sute de cutii de conserve, aruncate acolo, în decursul anilor. Lângă intrarea într-o peşteră, se afla un vraf de cărţi şi de reviste şi tot felul de alte resturi şi gunoaie. Nu departe, se putea vedea o colibă fără uşă, ascunsă într-o pădurice de cedri roşii.

În stânga lor, se căsca o grotă întunecoasă, a cărei gură deschisă era ornată de ferigi crescând în toate direcţiile, ferigi ale căror frunze dantelate fluturau în adierea unui vânticel moderat. În faţa grotei, se ridica din pământ un ţăruş metalic, de un argintiu strălucitor. De acesta, era legată o frânghie de nailon. Un capăt al frânghiei era prins de ţăruş, prin intermediul unui inel metalic.

Ellie îngenunche lângă ţăruş. De capătul celălalt al frânghiei zdrenţuite de nailon era legată o cătuşă de piele, care fusese ruptă prin roadere. Cătuşa era foarte mică, doar atât cât să poată cuprinde glezna unui copilaş. Pielea cătuşei era pătată cu nişte stropi înnegriţi. *Sânge.* Ellie închise ochii pentru o fracţiune de secundă, după care regretă. În bezna închipuirii ei, femeia o văzu parcă aievea pe micuţa Alice

legată acolo. Picioruşele fetei formaseră un traseu circular prin solul din jurul ţăruşului. Oare cât de multă vreme stătuse ea acolo şi dăduse ocol acelui ţăruş?

Se apropie şi Cal de Ellie şi o atinse uşor. Femeia aştepta ca el să zică ceva, însă el nu făcu decât s-o strângă de umăr.

Ellie se ridică încet în picioare.

– Toată lumea să-şi pună mănuşile. Apoi ea făcu greşeala de a se uita spre George.

– Doamne Dumnezeule, rosti acesta, cu buze tremurătoare. Era pământiu la faţă. Cineva a legat-o aici, ca pe un câine de pripas. Cum de...?

– Lasă... Ellie îşi simţea obrajii brăzdaţi de lacrimi fierbinţi. Nu se putea stăpâni, deşi era un lucru nepotrivit pentru funcţia ei. Hai să mergem, i se adresă ea lui Cal.

Într-o linişte apăsătoare şi adâncă, greu de pătruns şi care îngreuna respiraţia, Ellie preluase conducerea anchetei, la prima ei scenă reală a faptei. Cei doi găsiră un morman de haine femeieşti, un singur pantof cu toc înalt, din piele de culoare roşie, un cuţit plin de sânge demult închegat, o cutie de capcane ale viselor, pe jumătate finisate, precum şi o păturică jerpelită de copil, atât de murdară, încât nu i se mai putea recunoaşte culoarea iniţială. De tivul păturicii atârnau nişte margarete strâmbe, dintr-o broderie dantelată.

Când zări păturica, George scoase un geamăt gâtuit, disperat.

– Doamne Dumnezeule...

Ellie nu îndrăznea nici măcar să-l privească. Se afla pe muchie de cuţit. În cazul în care figura lui George era pe măsura glasului lui, la fel de îndurerată, atunci avea să se piardă şi ea cu firea.

– Inventariază totul, Earl.

În spatele colibei, se afla un alt ţăruş şi o altă cătuşă de

piele, mai mare decât cealaltă. Era năclăită cu sânge închegat şi uscat de multă vreme. Şi acolo fusese legat cineva. O persoană adultă.

Zoë.

– Nici măcar nu-şi putea vedea fiica, şopti Ellie. Frânghia lui Zoë era ceva mai lungă, permiţându-i acesteia să ajungă la salteaua din colibă.

Cal o atinse din nou pe Ellie pe braţ.

– Nu te opri.

Femeia dădu din cap, sesizând vocea guturală a bărbatului, la fel de emoţionată ca şi ochii ei plini de lacrimi. Continuă investigaţia fără să se grăbească, uitându-se de la maldărul de gunoi de lângă un ciot bătrân de copac tăiat, plin de muşchi, până la salteaua murdară şi pătată, aşezată între doi brazi. Peste tot era plin de excremente de animale – sălaşul acela nu mai fusese folosit de foarte multă vreme, fiind vizitat din când în când de animalele sălbatice.

Printre copaci, nu departe de salteaua murdară, Ellie dădu peste un cufăr vechi, aproape imposibil de deschis, din cauza încuietorilor ruginite. După câteva încercări, izbuti totuşi să-l deschidă. Înăuntrul cufărului, Ellie descoperi maldăre de decupări din ziare, în majoritate referitoare la prostituate care fuseseră date dispărute. Ultima tăietură din ziar era datată 7 noiembrie, 1999. Mai erau acolo şi câteva revolvere şi o eşarfă de braţ, plină de sânge.

La fundul cufărului, băgată sub nişte bandaje, ziare şi tacâmuri murdare, se afla o pelerină galbenă de ploaie, din material plastic, precum şi o caschetă de baseball zdrenţuită.

În spatele lui Ellie, George scoase un răcnet deznădăjduit.

– Omul acela a văzut totul. Acel comisionar care a livrat florile l-a văzut pe răpitor, într-o dubiţă parcată în faţa casei

mele. Ellie nu se întoarse. Pentru moment, nu se putea uita la George. Îl auzi însă căzând în genunchi, în noroi. Dacă aş fi fost ascultat de cineva, răpitorul ar fi putut să fie prins mai înainte de a se petrece toate nenorocirile astea. Oh, Doamne Dumnezeule.

George izbucni în hohote de plâns, iar Ellie închise ochii. Îşi îndeplinise misiunea de a descoperi adevărul.

Nu era însă adevărul pe care ar fi vrut ea să-l descopere.

Lui Alice, inima îi bubuie accelerat. Ştie că ar trebui să fugă! Dar nu o poate părăsi pe Giulii.

Şi totuşi, ea aude toate vocile de-acolo, din jurul ei. Aude şi alte zgomote, şi foşnetul frunzelor, şi trosnetele copacilor şi susurul râului.

Sunt sunete de care îşi aminteşte, şi cu toate că simte teamă în suflet, există ceva care o determină să se ridice în picioare.

Lupul se freacă de picioarele ei cu multă tandreţe. Nu departe de-acolo, haita lui îl aşteaptă să se întoarcă. Alice ştie asta. Le aude paşii şi îi aude mârâind între ei. Sunt sunete mai dulci decât cele ale foşnetului frunzelor şi ale clipocitului apei curgătoare a râului. Sunt sunetele vieţii care animă întreg acel întuneric.

Fata se apleacă. Îi ia ceva timp, dar în cele din urmă izbuteşte să-l elibereze pe lup de capcana rigidă şi groaznică a botniţei.

Lupul se uită la ea, înţelegând-o perfect.

Fata e tristă la gândul că-l va pierde din nou, însă ştie că orice lup are nevoie de familia lui.

– Fugi! îi şopteşte ea.

Lupul scoate un urlet şi o linge pe faţă.

– Adio! îi mai spune Fata.

Şi lupul dispare.

Alice se uită din nou la Giulii, cu o emoţie vecină cu durerea. Ea ştie ce anume ar vrea să-i spună lui Giulii, însă nu cunoaşte cuvintele adecvate. O ia pe Giulii de mână şi ocolesc amândouă locul acela (pentru că Fata nu mai doreşte să vadă încă o dată grota). Păşesc împreună peste unul dintre copacii pe care i-a tăiat El şi îşi croiesc drum printr-o porţiune plină de scaieţi.

Au ajuns.

Au ajuns la o moviliţă de pământ, acoperită cu pietre.

– Mami, rosteşte Alice, arătând spre acea grămăjoară de pietre. Era un cuvânt pe care îl crezuse demult uitat. Cândva în trecut, cu multă, multă vreme în urmă, mămica ei o sărutase pe Alice aşa cum face şi Giulii şi o strânsese la pieptul ei, într-un pat care mirosea a flori.

Sau poate că astea toate nu erau decât nişte vise. Fata nu este absolut sigură şi nu poate şti cu certitudine care este adevărul. Numai că îşi aminteşte de o imagine fugitivă: Ea se apleacă, o sărută pe Alice şi îi şopteşte: – *Mami te roagă să fii cuminte şi să n-o uiţi niciodată.*

– Ah, puiule... Giulii o ia pe Alice în braţe şi o strânge tare de tot la pieptul ei, legănând-o.

Alice ar vrea ca şi din ochii ei să curgă apă, dar cu ea se întâmplă ceva. O doare inima atât de tare, încât nu mai poate suporta.

– Iubesc Giulii, spune ea.

Giulii o sărută pe Alice, la fel precum o săruta şi mămica pe Fată.

– Şi eu te iubesc.

Alice zâmbeşte. Acum ea este în siguranţă. Fata închide ochii şi adoarme. În visele ei, vede două fete. O vede pe Alice, fetiţa de-acum, care ştie să numere pe degete şi să se

folosească de cuvinte pentru a se face înțeleasă. Iar de cealaltă parte a râului, ea o vede pe Brittany, bebelușul de odinioară, purtând niște chiloțași numiți scutece și jucându-se cu mingiuca ei roșie. Acolo, împreună cu Brittany se află și mămica ei de demult, fluturând o mână în semn de rămas-bun.

Alice știe că doarme și mai știe și că, în această lume în care ea este Alice, se află în brațele lui Giulii și este în deplină siguranță.

Julia stătea în picioare lângă arțarul din Parcul Sealth, iar Alice dormea în brațele ei. Nimeni nu-i spusese femeii ce anume să facă sau unde să de ducă, după ce echipa de căutare și salvare le lăsase la sediul formației de pompieri, și totuși ea și George ajunseseră cumva în acest loc, ca niște scoici aruncate de valurile oceanului pe țărm, chiar acolo de unde pornise la drum expediția de cercetare. Zgomotul sacadat al elicopterelor și țipetele sirenelor se îndepărtaseră în sfârșit.

– Și acum, ce-ar mai urma? o întrebă George, părând amețit și derutat, ca și cum nici măcar nu ar fi așteptat cu adevărat un răspuns din partea ei.

– Nu știu nici eu. Ellie urmează să se întoarcă mâine la locul faptei, însoțită de experți criminaliști.

– Ai văzut ce i-a făcut individul acela fetiței mele? Ai văzut cum a legat-o ca pe un câine și...

– Oprește-te! îi zise Julia, întorcându-se spre el. Îi văzu lacrimile din ochi și durerea din privire. Încă nu fuseseră verificate toate dovezile – urmau să aștepte rezultatul unor analize –, dar cu toții știau care era adevărul.

Nu George era vinovat pentru ceea ce se întâmplase cu familia sa.

– Îmi pare rău, George. Femeia voia să-i spună mai multe,

însă nu se simțea în stare. Era frântă de oboseală, parcă ruptă în bucăți.

– Presupun că o să mai stăm de vorbă ceva mai târziu, atunci când toate emoțiile astea n-or să ne mai fie chiar atât de proaspete în memorie.

– George, eu una nu cred că se vor estompa vreodată, dar ai dreptate, e mai bine să lăsăm totul pe mai târziu. În momentul ăsta, cel mai bine ar fi s-o duc pe fetița mea acasă. În ciuda celor mai bune intenții ale ei, vocea i se înecă, Julia sesizând că spusese *fetița mea*, după care se corectă: Voiam să spun, fetița noastră.

Bărbatul întinse cu precauție mâna și o mângâie ușor pe Alice pe spate. Palma lui, închisă la culoare în semiobscuritatea aceea, părea enormă între omoplații copilei.

– N-am încetat nicio clipă s-o iubesc.

Julia închise ochii.

Nu se simțea în stare să se gândească în acele clipe la asta, pentru că ar fi clacat psihic. Murmurând niște cuvinte de scuză, ea îi întoarse spatele și porni repede spre camioneta ei.

Aproape că ajunsese pe trotuar când îl zări pe Max.

Era învăluit în lumina celei mai apropiate lămpi stradale, astfel încât părul lui căpătase o nuanță alb-argintie. Chipul îi era extrem de mohorât.

El traversă fără grabă strada, în direcția Juliei. Tocurile ghetelor lui bocăneau cu zgomot, în ritmul bătăilor inimii ei, pe asfaltul uzat și denivelat.

Bărbatul se apropie de ea, cu mișcările unui îndrăgostit.

– Te simți bine?

Julia nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Nu prea, îi răspunse ea.

Max o luă pe Alice din brațele Juliei și o puse pe locul ei

special din maşină. Apoi făcu unicul lucru pe care îl putea face în acele împrejurări: o strânse în braţe pe Julia şi o lăsă să plângă în voie.

După ce termină de redactat raportul şi de trimis faxuri şi e-mailuri la agenţiile statale cuvenite, Ellie se simţea extenuată.

Îşi îndepărtă scaunul de masa de lucru, oftând din greu. Nu se făcuse decât ora zece seara, însă ei i se părea că era mult mai târziu.

Nu mai avea nimic de făcut în seara aceea, aşa că se ridică anevoie în picioare şi traversă secţia de poliţie, stingând în drum luminile. Serviciul telefonic permanent de urgenţă, cu numărul 911, probabil că era la acea oră asaltat de întrebări. Era o chestiune de care avea să se ocupe în ziua următoare.

Afară, noaptea era încremenită şi tăcută. O briză abia perceptibilă îi trecea prin păr şi clătina fruzele căzute pe trotuarul denivelat.

Aproape că ajunsese la maşina de poliţie, când îl observă pe George. Acesta se rezemase de stâlpul unui felinar stradal. Nu avea paltonul pe el şi probabil că îngheţase de frig.

Ellie se îndreptă spre bărbat.

Acesta nu-şi ridică privirea la apropierea ei.

Femeia nu se prea pricepuse niciodată la vorbe şi nici acum nu-i venea în minte ce anume ar fi putut să-i spună.

În cele din urmă, George se uită la ea şi îi zise:

– Atâţia poliţişti din metropolă s-au ocupat de cazul ăsta, însă tu ai fost cea care ai izbutit să descoperi adevărul.

– Eu am avut-o la dispoziţie pe Alice... adică pe Brittany, îşi aminti Ellie o clipă prea târziu.

El se aplecă şi o sărută pe buze. Nu fusese chiar un sărut pasional, şi totuşi femeia îi simţea din plin impactul.

În alte vremuri şi alte circumstanţe, asta i-ar fi fost îndeajuns ca s-o atragă spre el şi s-o facă să-i răspundă şi mai apăsat la sărut, şi chiar la mai mult decât atât. Acum însă ea se dădu înapoi.

– Îţi mulţumesc, îi şopti el.

– Asta nu schimbă cu nimic datele problemei şi situaţia de fapt, îi atrase femeia atenţia, sesizând cât de dogit îi suna glasul. Alice are nevoie de sora mea, pentru că în lipsa Juliei...

– Dar micuţa este fiica mea. Poţi înţelege acest lucru?

Când în cele din urmă Ellie îi răspunse, vocea ei era abia perceptibilă. Aflarea adevărului nu schimbase absolut deloc lucrurile.

– Da, ştiu asta.

25

doua zi, pe la ora trei, cele mai importante canale de ştiri şi-au întrerupt periodic programele curente pentru a informa publicul în legătură cu descoperirea cadavrului lui Zoë Azelle, îngropat în adâncurile codrilor seculari din statul Washington. Analizele laboratoatelor de criminalistică au confirmat atât identitatea victimei, cât şi pe aceea a bărbatului care fusese împreună cu ea, acolo în pădure. Pe acel individ îl chema Terrance Spec şi avea un cazier judiciar extrem de stufos. Fusese de două ori condamnat pentru viol. Mai fusese considerat suspect în acele dispariţii ale prostituatelor din Spokane, petrecute cu câţiva ani în urmă, însă nu existaseră probe care să poată susţine respectivele acuzaţii. Bărbatul murise în cursul lunii septembrie, într-un accident rutier în care şoferul vinovat dispăruse de la locul faptei, pe autostrada 101.

Toate ziarele şi toate posturile de radio şi de televiziune subliniau totala nevinovăţie a lui George Azelle.

Presa susţinea că sistemul procesului cu juraţi dăduse în acest caz greş. Absolut toată lumea, de la chelneriţe la senatori, trâmbiţa acum faptul că acel „nemernic de criminal" era în realitate complet nevinovat. Marii specialişti de la canalul juridic, şi mai ales Nance Grace, cea care îl catalogase cândva drept un periculos sociopat cu un zâmbet de asasin, încercau de zor să dreagă prea târziu busuiocul.

Iar acum, George se afla pe podiumul conferinței de presă din secția de poliție, alături de avocatul său. Întreaga după-amiază, cei doi răspunseseră aceloraşi şi-aceloraşi întrebări. Revelația faptului că fetița-lup – atât de repede etichetată de către reporteri, numai cu câteva săptămâni în urmă, ca fiind doar un motiv de ştire de senzație – era fiica lui George nu făcuse decât să toarne gaz peste foc. Iar în milioane de exemplare de ziare, mai era scris şi-acum, cu litere de-o şchioapă, titlul: „Dovada vie"

Ellie stătea în spate, între Cal şi Peanut, şi urmărea spectacolul mediatic.

Simțea privirea lui Cal îndreptată asupra ei. De fapt, bărbatul o urmărise cu insistență toată ziua. Oriunde ar fi mers ea, se afla şi el, stându-i alături, fără să zică absolut nimic.

– Ce e?

– Ce să fie?

Peanut râse.

– Voi doi ar cam trebui să renunțați la discuțiile astea filosofice atât de elevate, deoarece eu una nu mai izbutesc să vă fac față.

Ellie n-o luă în seamă pe prietena ei cea mai bună.

– Ce e, Cal? rosti ea cu enervare. În ochii lui citea ceva deranjant. Simțea că bărbatul o judecă şi că o cam prinsese cu mâța-n sac.

– Nu-i absolut nimic.

– Dacă te apasă ceva, te rog să-mi spui! Suntem de prea multă vreme prieteni ca să nu-mi pot da seama când te deranjează ceva. De data asta, ce greşeală am mai făcut?

Ellie se aştepta ca, după acele cuvinte ale ei, bărbatul să-i zâmbească, ba chiar să facă puțin şi pe deşteptul, însă Cal o privea în continuare, cu multă insistență. După o vreme, femeia ajunse să se simtă stânjenită.

În cele din urmă, bărbatul îi surâse, dar era un surâs foarte trist.

– Nu-i adevărat, El. Mi se pare că nu mă cunoşti deloc, îi spuse Cal, după care se îndepărtă, revenind la biroul lui şi aşezându-se acolo. Îşi puse căştile pe urechi, scoase un carneţel şi începu să deseneze.

Ellie îşi dădu ochii peste cap.

Peanut însă nu zâmbea.

– Iar face Cal pe scorţosul. Cele două discutau în şoaptă, atât de aproape una de alta, încât, cu toată zarva şi agitaţia din încăpere, răsuflarea lui Peanut părea puţin cam prea sonoră. Circulă un zvon prin târg, rosti tainic Pea. L-am auzit cu urechile mele, în dimineaţa asta, de la Rosie de la birt, iar ea l-a auzit la rândul ei de la Ed de la bodega Pour House.

– Presupun că respectivul zvon se referă la mine.

– Se pare că o anumită şefă de secţie de poliţie a fost văzută aseară sărutându-se cu un anume faimos străin de oraş, chiar în parcarea din faţă, în văzul tuturor. Aaa, şi să-ţi mai spun şi câte femei a avut bărbatul acela, la viaţa lui? Peanut scoase o interjecţie de dezamăgire. Nu e bine deloc.

Ellie făcu o strâmbătură.

– N-a făcut nimic altceva decât să mă sărute.

– Păi, asta-i cu totul altceva. Peanut suspină şi scuturâ din cap. Era modalitatea ei de a reacţiona, atunci când unul dintre copiii săi o cam scotea din sărite. Ellie, eşti o mare caraghioasă. Na, că ţi-am spus-o. Tot aştept să te trezeşti odată la realitate şi să-ţi dai seama de ceea ce se întâmplă cu viaţa ta – noi amândoi aşteptăm asta cu nerăbdare. Dar văd că aşa ceva n-o să ţi se întâmple niciodată. Nici n-a sosit bine un tip arătos la noi în oraş, că tu ai şi tăbărât asupra lui, precum ceaţa peste Seattle. Ba mai mult, am impresia că aud deja clopotele de nuntă. Cui îi pasă că el o să i-o ia Juliei pe

Alice, frângându-ne tuturor inimile? Important este că omul dispune de un zâmbet superb şi de o sculă mare, precum şi amănuntul că ştie extrem de bine cum să se folosească de amândouă.

– În primul rând, să ştii că n-a fost vorba decât de un singur sărut, şi de nimic mai mult. Iar în al doilea rând... În acel moment, Peanut plecă de lângă ea, iar Ellie se năpusti pe urmele ei. Întoarce-te, ce dracu'? Nu poţi să afirmi una ca asta despre mine, iar apoi să pleci pur şi simplu. Ellie o prinse pe Peanut de braţ şi o întoarse cu faţa spre ea. În jurul lor era plin de reporteri, dar lui Ellie nu-i păsa câtuşi de puţin de acest lucru. Nu mi-am tras-o cu el, Peanut!

– Din câte am auzit eu...

– Dar pe mine m-ai auzit? *Nu mi-am tras-o cu el.* Între noi doi nu s-a întâmplat absolut nimic. E drept că mi-a dat un sărut şi, dacă aş fi vrut, aş fi putut merge şi mai departe, însă n-am făcut-o. Pentru Dumnezeu, omul ăsta o să ne-o ia pe Alice. Cum ai putea crede că aş accepta să mă tăvălesc cu el?

Peanut se încruntă.

– Zău? Tu niciodată nu prea ţi-ai ţinut...

– ... fermoarul de la pantaloni închis, după cum obişnuia să spună tata?

– De ce?

De data asta venise rândul lui Ellie să se încrunte.

– Alice se află pe primul plan.

– El, pentru tine întotdeauna pe primul plan s-au situat numai şi numai bărbaţii cei mai frumoşi.

– Lucrurile se mai schimbă, odată cu trecerea anilor. Ellie se gândi apoi la ceea ce spusese. Gândul acela o făcu să zâmbească şi să se simtă liberă.

– Ar cam fi fost timpul. Surâzându-i, Peanut o cuprinse

cu un braţ pe după umeri. Cele două se întoarseră la biroul lui Peanut.

– Hei, dar la cine te-ai referit atunci când ai spus *noi?* Ai afirmat textual, „*noi* amândoi aşteptăm cu nerăbdare să te trezeşti odată la realitate şi să-ţi dai seama de ceea ce se întâmplă cu viaţa ta"

Peanut ridică din umeri.

– Eşti destul de inteligentă pentru a putea proba nevinovăţia lui George. Cu siguranţă că poţi frumuşel să caşti bine ochii şi la ceea ce se află chiar în faţa ta, chiar sub nasul tău. Ar cam fi cazul ca într-o bună zi să te gândeşti şi la cei care te iubesc cu-adevărat, El. Peanut se uită apoi la ceas. Hei, dar nu trebuia să fii acum în faţa judecătoarei?

Ellie se uită şi ea la ceas.

– La naiba! George a plecat deja.

– Şi femeia se năpusti spre uşă. Când ajunse la tribunal, începuse deja să plouă. Nişte picături reci, ca de gheaţă, cădeau întruna dintr-un cer trist şi cenuşiu. Parcă repede maşina şi urcă în grabă treptele.

Ellie bătu la uşa închisă a biroului judecătoarei.

– Intră!

Deschise uşa şi intră într-o încăpere mare şi auster mobilată. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi. În centrul camerei, trona un imens birou, în spatele căruia stătea judecătoarea.

Julia stătea în picioare într-un colţ, lângă un ghiveci cu o plantă imensă. Cei doi avocaţi şedeau în faţa biroului judecătoarei, în timp ce George stătea în picioare, de unul singur, în partea stângă a încăperii.

– Ambele părţi sunt prezente, rosti judecătoarea punându-şi ochelarii. De la ultima noastră întâlnire, împrejurările s-au schimbat.

– Da, doamnă judecătoare, spuse avocatul lui George.

Judecătoarea se uită în direcția Juliei.

– Dr. Cates, știu cât de mult te-ai atașat de Brittany. Iar dumneata ești la curent cu felul în care funcționează sistemul.

– Da. Rostind acel scurt cuvânt, Julia se simți copleșită. Știu că domnul Azelle este la rândul lui o biată victimă a acestei întregi situații, la fel ca și Alice, și n-aș vrea să-l rănesc, însă... Julia tăcu o clipă, de parcă ar fi vrut să-și adune curajul, după care i se adresă din nou judecătoarei: Necesitățile fetei au prioritate.

Judecătoarea se încruntă.

– În ce sens?

– Are nevoie să petreacă mai mult timp împreună cu mine. Mă iubește... și are încredere în mine. Eu pot să... Pot să o salvez.

Ellie i se alătură Juliei.

– Va fi întotdeauna un copil cu nevoi speciale? o întrebă judecătoarea pe un ton înțelegător.

– Nu știu de pe-acum precis. Deocamdată, așa este. Și totuși, este extrem de inteligentă. Sunt absolut convinsă că ea poate depăși handicapul, însă va avea nevoie de o permanentă îngrijire și de tratament terapeutic, încă mulți ani de zile de-acum încolo.

– Nu se poate să nu existe școli speciale pentru copii ca ea, interveni și George în discuție.

– Există, confirmă avocatul lui. Și mai există și alți medici, care s-o poată trata. Doamnă judecătoare, domnul Azelle este o victimă, în acest caz. Nu-i putem spori drama prin care trece, luându-i din nou fiica.

– Așa este, încuviință judecătoarea. Sunt sigură că și dr. Cates este conștientă de acest lucru.

Julia i se adresă lui George:

– Ea habar n-are cine eşti tu, George. Îţi înţeleg suferinţa, te rog să mă crezi – m-am gândit toată noaptea la chinurile prin care ai trecut –, însă adevărul este acela că, în clipa de faţă, soarta fiicei tale este de cea mai mare importanţă. Ea nu poate încă înţelege ideea de tată, iar dacă ar fi îndepărtată de mine acum – adică i s-ar părea că este abandonată din nou –, starea ei ar putea regresa. Mai mult ca sigur că ar reveni la muţenie, la automutilare şi la urlete. Încă nu este pregătită, îmi pare rău. Julia se uită cu insistenţă la acel bărbat, dorindu-şi din tot sufletul ca el s-o creadă şi să înţeleagă pe deplin situaţia. Poate că ai fi dispus să accepţi să te muţi în acest oraş, pentru câţiva ani. Eu aş continua astfel să lucrez cu ea. Şi încet-încet, am putea...

– Câţiva ani? George rămase ca trăsnit, de parcă nici prin cap nu-i trecuse aşa ceva vreodată. Vrei să stau aici ani de zile, în timp ce fiica mea locuieşte la tine? Şi învaţă să-ţi spună ţie mami? Iar eu cine o să fiu? Un vecin de-al ei? Sau unchiul George?

De data asta, Julia era cea care se arăta zguduită.

– M-aş putea muta eu la Seattle...

– Nu înţelegi, dr. Cates, îi spuse bărbatul pe un ton amabil, dar în acelaşi timp plin de fermitate. Eu îmi iubesc fiica. În toţi acei ani petrecuţi în spatele gratiilor, am visat încontinuu să o regăsesc, să merg împreună cu ea la plimbare prin parc şi s-o învăţ să cânte la chitară.

– Tu nu iubeşti decât ideea de fiică. George, eu am citit absolut tot ce se putea citi despre tine. Când locuia împreună cu tine, erai mai mereu plecat de-acasă. Era la o creşă cu orar prelungit, vreme de cinci zile pe săptămână. Zoë spunea că tu nu veneai serile la cină, şi nici la sfârşit de săptămână. Nici măcar nu-ţi cunoşti fiica, şi nici ea nu te cunoaşte pe tine.

– Nu din vina mea, spuse el încet.

– Dar eu... eu o iubesc, rosti Julia, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

– Ştiu că o iubeşti. Chiar asta este problema. Tocmai din acest motiv ea nu mai poate să locuiască împreună cu tine şi nici măcar să-ţi mai fie pacientă, nici aici şi nici la Seattle.

– Dar nu înţeleg. Dacă o pot ajuta...

– N-o să ajungă niciodată să mă iubească, atâta vreme cât te vei afla în preajma ei.

Julia răsuflă grăbit. Îşi închise încet ochii, încercând să se stăpânească, după care se uită iar la George. Toţi cei aflaţi în încăpere ştiau că ea n-avea replică la cuvintele lui, fiindcă erau perfect adevărate.

– O să fac totul pentru ea, îi făgădui Juliei bărbatul. O să apelez la cei mai buni medici şi psihiatri. Voi face tot posibilul ca ea să fie cât mai bine îngrijită. Iar mai târziu, când o să mă iubească şi o să mă cunoască, o s-o aduc la tine să te vadă. Voi face tot posibilul să nu te uite niciodată, Julia.

Într-un oraş mic ca Rain Valley, unicele lucruri mai răspândite decât bârfele erau doar părerile personale. Fiecare persoană avea astfel de opinii şi de-abia aştepta să le împărtăşească şi celorlalţi. Max îşi tot zicea în sinea lui că, deşi audierea de la tribunal de-abia se sfârşise, lumea deja începuse să-şi exprime diverse păreri în legătură cu aceasta.

O suna pe Julia la fiecare zece minute, dar ea nu-i răspundea. Vreme de aproape o oră, Max aşteptă să-i telefoneze ea lui, însă telefonul său se încăpăţâna să rămână tăcut.

În cele din urmă, nu mai putu suporta. Probabil că Julia îşi închipuia că trebuia să fie singură, dar greşea. Şi Max făcuse de prea multe ori această greşeală – socotind că

suferințele sufletești trebuiau îndurate în solitudine. Acum era decis să n-o lase pe Julia să comită aceeași eroare.

Se urcă în mașină și se îndreptă spre casa Juliei. La fiecare viraj, în minte i se contura imaginea ei. Probabil că în acel moment ședea pe canapea – sau se întinsese în pat –, străduindu-se din răsputeri să nu plângă, dar era îndeajuns prima amintire a lui Alice râzând... ori mâncând niște flori... sau trimițându-i bezele... și lacrimile începeau să-i curgă.

Bărbatul știa sigur asta.

Probabil că ea încerca să uite totul, să depășească momentul, așa precum făcuse și el. Puteau trece ani de zile până ce își va da seama că acele amintiri trebuiau menținute intacte, ele constituind tot ce îi mai rămăsese.

Max trase mașina lângă casă și o parcă. Din exterior, totul părea la fel ca de obicei. Rododendronii care străjuiau veranda erau în acest anotimp ploios enormi și de un verde lucios. Mușchiul de un verzui-deschis se întinsese pe acoperiș. De streșini atârnau suporturi goale de ghivece pentru plante. În spatele și de jur împrejurul casei, brazii și pinii gigantici șopteau între ei tainice gânduri purtate de vânt. Bărbatul traversă curtea și se apropie de ușa din față, ciocănind ușor.

Îi deschise Ellie, care ținea în mână două cești de ceai.

– Bună, Max, îl întâmpină aceasta.

– Ce face Julia?

– Nu prea bine.

Femeia se dădu un pas înapoi și îi făcu loc să intre, întinzându-i cele două cești cu ceai.

– E sus, în dormitorul meu. Prima ușă pe partea stângă. Alice doarme, așa că să nu faci zgomot.

El luă cestile.

– Mulțumesc.

– Eu o să trec acum pe la secție. Mă-ntorc peste o oră. Să n-o lași singură.

– N-o s-o las.

Ellie dădu să plece, după care se opri și se întoarse spre el.

– Îți mulțumesc. O ajuți foarte mult.

– Ea mă ajută pe mine, rosti el, cu simplitate, drept răspuns.

Max privi după Ellie, apoi auzi pornind motorul mașinii, după care lăsă ceaiul deoparte, gândindu-se că va fi destul timp și pentru așa ceva, puțin mai târziu. A pregăti un ceai era un lucru pe care îl făcea o rudă bine intenționată, care voia să fie de ajutor, însă nu știa cum anume. Bărbatul urcă la etaj, răsuflând adânc și făcând o pauză în fața ușii închise a camerei, înainte de a o deschide.

Încăperea era plină de umbre. Toate luminile erau stinse.

Julia se întinsese cu fața în sus pe patul mare cu baldachin, ținând ochii închiși și mâinile rezemate pe abdomen.

Max se apropie și rămase în picioare, lângă pat.

– Bună, îi spuse el cu blândețe.

Femeia deschise ochii și privi spre el. Avea fața roșie și umflată de plâns, la fel ca și ochii. Lacrimile vărsate îi goliseră obrajii de orice urmă de culoare.

– Știi despre Alice, rosti ea încet.

Bărbatul se sui și el în patul uriaș și o luă pe Julia în brațe. Fără să spună nimic, o ținu așa și o lăsă să plângă în voie și să-i povestească amintirile ei, una după alta. Era un lucru pe care ar fi trebuit să-l facă și el, de multă vreme, transformându-și amintirile în ceva durabil, menit să reziste în timp.

La un moment dat, ea se opri din povestit și îl privi fix, cu ochii lucind de lacrimi.

– S-ar cuveni să încetez să mai trăncănesc atâta despre Alice, îi zise Julia.

El o sărută cu tandreţe, punându-şi întreg sufletul în acea îmbrăţişare.

– Povesteşte-mi mai departe, o îndemnă Max, după ce se desprinseră din sărut. Eu, oricum, nu plec nicăieri.

Străzile din centrul oraşului erau pustii. Din fiecare magazin prin faţa căruia trecea, Ellie primea câte o tristă şi ostenită fluturare de mână din partea cuiva aflat înăuntru. Patru persoane o îmbrăţişaseră în birt, în timp ce îşi aştepta cafeaua ei, Mocca. Nimeni nu-i spunea nimic. Ce ar mai fi fost de zis? Toată lumea ştia că a doua zi, cam pe la aceeaşi oră, Alice a lor urma să fie deja plecată.

Era târziu atunci când în cele din urmă femeia plecă de la secţia de poliţie şi se îndreptă spre râu. Pe când urca treptele verandei spre uşa de la intrare, care fusese dintotdeauna a ei, se simţea ca şi cum ar fi purtat pe umeri o povară extrem de apăsătoare. Niciodată nu-i fusese mai greu decât acum, în toată viaţa ei, cu toate că trecuse prin două divorţuri şi îşi îngropase deja ambii părinţi.

În casă, totul era la fel precum fusese mereu. Canapeaua şi fotoliile cu perne umflate alcătuiau un intim loc de adunare în faţa şemineului, în vreme ce ornamentele erau puţine, distanţate şi în majoritatea lor confecţionate de mână. Unica deosebire, apărută de câteva luni, se referea la îngrămădirea de ficuşi şi alte ghivece cu plante, din colţul camerei.

Era locul în care obişnuia să se ascundă Alice.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, fata se grăbise mereu înspre acel loc, la ivirea cuiva necunoscut – sau la stârnirea vreunei mari emoţii. Însă în ultima vreme, ea se ascunsese din ce în ce mai rar în sanctuarul ei de frunze.

Gândul ăsta era aproape de nesuportat pentru Ellie, iar dacă ei îi era atât de greu, Juliei probabil că îi era şi mai rău. Fiecare ticăit al ceasului constituia cu siguranţă pentru sora ei un veritabil supliciu.

Ellie se apropie de combina stereo şi puse CD-ul „Întoarcerea Regelui". Era o zi în care prefera melodii impresionante şi o muzică emoţionantă.

Îşi aruncă geanta pe masa din sufragerie, producând astfel un zgomot neplăcut înfundat. Tocmai îşi făcuse un ceai, când o văzu şi pe sora ei.

Julia se afla afară pe verandă, în plin ger, înfăşurată în vechea haină de lână pe care tatăl lor o purta atunci când mergea la vânătoare.

Ellie turnă şi o a doua ceaşcă de ceai şi ieşi pe verandă.

Julia luă ceaşca şi îi zise încet:

– Mulţumesc. Aşază-te şi tu lângă mine.

Ellie luă din cufărul de pe verandă una dintre vechile pături matlasate şi se înfăşură în ea, după care se aşeză în balansoar şi îşi rezemă picioarele de cufăr.

– Unde-i Max?

Julia clătină din cap şi îi răspunse:

– A avut o urgenţă la spital. Voia să rămână cu mine... dar, eu aveam nevoie să fiu singură. Alice doarme.

Ellie dădu să se ridice.

– Atunci, să...?

– Nu! Te rog. Stai aici. Julia zâmbi cu tristeţe. Am vorbit şi eu cam la fel ca Alice. Adică, vreau să spun, ca Brittany.

– Pentru noi două Ea nu va fi niciodată cu-adevărat Brittany.

– Aşa e, ai dreptate, nu va fi, încuviinţă Julia, sorbind din ceai.

– Şi tu ce vei face?

– Fără ea? Julia se uită la curtea din spatele casei. În întuneric, nu se putea vedea prea mult dincolo de râu. Lumina lunii făcea ca suprafața apei să strălucească. M-am gândit mult, dar din păcate n-am ajuns la nicio concluzie. Vocea i se stinse. E ca și cum aș vedea-o pe mama murind de mai multe ori, iar și iar. Dădu să mai spună ceva, dar tăcu brusc, după care adăugă: Iartă-mă, însă uneori... Se ridică în picioare. Mi-aș dori să fie mama lângă noi acum. Și glasul i se frânse dintr-odată, iar Julia plecă de-acolo.

Ellie simți cum izbucnește în lacrimi. Își aruncă pătura într-o parte și se ridică și ea în picioare. Ce rost mai avea să rămână acolo de una singură și să plângă?

Porni pe iarba umedă, în direcția râului. Dincolo de câmpul întunecat, văzu licărind luminile gălbui ale casei lui Cal. *Ar cam fi cazul ca într-o bună zi să te gândești și la cei care te iubesc cu-adevărat, El*, îi spusese Peanut. Cal se aflase dintotdeauna pe lista cu pricina. În timpul ambelor ei căsnicii și al tuturor aventurilor galante dezastruoase și al deceselor părinților, omul acela fusese unica ființă statornică de genul masculin care se aflase permanent alături de ea.

Chiar dacă, din când în când, se făcea foc și pară pe Ellie, dintr-un motiv sau altul, Cal era singurul bărbat de pe planetă care o știa exact așa cum era, și în ciuda acestui fapt, tot o iubea. În acel moment, tocmai de un astfel de prieten avea ea nevoie.

Ellie ajunse în goana mare la ușa casei lui și ciocăni.

Și aștepta îndelung.

Nu-i răspunse nimeni.

Încruntându-se, ea aruncă o privire peste umăr, în spatele ei. Neprețuitul GTO al lui Cal se afla acolo, ascuns sub o prelată dintr-o pânză de culoare cafenie și sub un strat de frunze galbene, căzute din copaci.

Luându-şi inima-n dinți, Ellie deschise uşa, îşi vârî capul înăuntru şi strigă:

– Hei! E cineva acasă?

Şi din nou nu primi niciun răspuns, însă zări înspre capătul coridorului o lumină în direcţia căreia se îndreptă, ajungând în faţa uşii închise a birouaşului Lisei.

Se întrebă deodată dacă nu cumva se întorsese Lisa acasă. Acel gând îi încreți şi mai tare cutele de pe frunte. Simți că e gata-gata să intre în panică, iar stomacul i se crispă spasmodic, fără nicio noimă. Bătu la uşă.

– Hei?

– Ellie?

Ea deschise uşa şi îl văzu pe Cal şezând în spatele unei mese întinse, cu maldăre de hârtii împrăştiate peste tot, de jur împrejur.

Fără vreun motiv deslușit, Ellie simți un val de uşurare.

– Unde sunt fetele tale? îl întrebă ea.

– Le-a scos Peanut la cină şi la un film, pentru ca eu să pot lucra în linişte.

– Să lucrezi?

– Credeam că aveai să ieşi în seara asta împreună cu George.

– N-am nevoie de noi prieteni, oftă ea. El nu era potrivit pentru mine. Ce-ar trebui să fac? Să afişez un anunț?

– Era nepotrivit pentru tine? Cal se aplecă peste masă, uitându-se iscoditor la Ellie. De regulă, nu-ți dai seama de acest lucru decât după ce te-ai căsătorit deja cu respectivul.

– Foarte spiritual, n-am ce zice! Serios acum, ce faci aici?

Femeia traversă odaia spre el, remarcând că bărbatul era mânjit pe mâini şi pe obraji. Se aşeză în spatele lui când simți că brațele lor se ating, nu i se mai păru că este la fel de singură şi la fel de nesigură.

În fața lui, trona un teanc de documente. Pe pagina de deasupra, era o schiță decolorată, înfățișând un băiețel și o fetiță ținându-se de mână și alergând. Deasupra lor, în văzduh, o pasăre uriașă, preistorică acoperea soarele cu enormele ei aripi întinse lateral într-un zbor planat.

Cal împinse schița într-o parte. De sub ea, ieși la iveală un desen în culori – aproape o pictură în toată regula – a aceloraşi doi copii, înghesuindu-se în jurul unei sfere strălucitoare, deschise la culoare. Explicația din partea de jos a imaginii era următoarea: *Cum am putea noi oare să ne ascundem, atâta vreme cât ei ne pot vedea orice mişcare?*

Ellie era de-a dreptul stupefiată de calitatea artistică a creației lui, de rezonanța culorilor și de vigoarea liniilor. Cele două personaje păreau cumva atât stilizate, cât și veridice. Frica din ochii lor era indubitabilă.

– Eşti un artist talentat, îi spuse femeia într-un mod destul de stângaci după părerea ei, însă totul i se părea nemaipomenit de surprinzător. În toate acele zile în care ea stătea la masa de lucru și rezolva hârtiile sau citea reviste, ori vorbea cu Peanut, Cal realizase nişte adevărate opere de artă. Până atunci, Ellie presupusese, fără să-şi facă niciun fel de probleme, că bărbatul se ocupa cu acelaşi gen de mâzgâlituri pe care le făcea încă din şcoală, la orele de chimie ale domnului Chee. Simți dintr-odată că-şi pierde cumpătul. Cum putea să fi fost zi de zi alături de acel bărbat şi să nu fi cunoscut aşa ceva despre el? Acum ştiu de ce ai spus că sunt egoistă, Cal. Îmi pare rău şi te rog să mă ierți.

Pe figura lui se lățea fără grabă un zâmbet care îi transforma expresia feței, amintindu-i lui Ellie de nenumărate lor momente petrecute odinioară.

– Este vorba despre un roman în imagini, în legătură cu iubirea dintre doi copii, cei mai buni prieteni. El este un

băieţaş bun, care însă a apucat-o pe căi greşite, având şi un nenorocit de tată beţiv. Fetiţa îl ascunde în hambarul de la ea de-acasă. Reiese până la urmă că amiciţia şi dragostea lor este ultima nevinovăţie pură, care îi face să distrugă sfera vrăjitorului înainte de a se aşterne întunericul. Însă în cazul în care ei doi se sărută – sau merg mai departe – îşi vor pierde complet forţele şi vor fi înfrânţi. Am început deocamdată să trimit desenele pe la nişte edituri, în vederea eventualei lor acceptări pentru publicare.

– Romanul se referă la noi doi, îi zise femeia. Dându-şi seama de acest lucru, lui Ellie i se păru că în faţa ei se deschide o uşă, dezvăluindu-i într-o strălucire de-o fracţiune de secundă un coridor pe care ea nu-l mai întrezărise vreodată, până în acel moment. Dar de ce nu mi le-ai arătat niciodată?

Bărbatul îşi trecu pe după ureche o şuviţă de păr.

– De foarte multă vreme ai încetat să mă mai vezi, El. În persoana mea, adică a celui care devenisem între timp, tu îl vedeai tot pe flăcăul lălău şi zăpăcit care fusesem cândva, precum şi pe tipul tăcut care începusem să fiu, adică pe acela aflat întotdeauna lângă tine, la nevoie. Însă de foarte multă vreme nu te-ai mai uitat cu-adevărat la mine.

– Acum te văd şi te înţeleg, Cal.

– Asta-i bine, fiindcă de mult aştept să-ţi spun ceva.

– Ce anume?

El o prinse de umeri şi o ţinu cu hotărâre şi fermitate.

Şi o sărută.

Dar nu-i oferi o pupătură prietenească, superficială sau o atingere eterică şi feciorelnică a buzelor, care să-i spună lui Ellie: „Sper să te simţi mai bine", ci o sorbi de-a dreptul într-un sărut în toată puterea cuvântului, cumplit de pasional, cu o limbă exploratoare extrem de activă în gura ei, un sărut

la drept vorbind cu vădite conotații sexuale, iar ea simți cum începe brusc să-i clocotească sângele, din măruntaie și până în creier.

Ellie rămase la început înlemnită – totul fiind atât de neașteptat pentru ea –, însă Cal, de data asta, n-o mai lăsă să preia inițiativa. O lipi cu spatele de perete și nu încetă s-o sărute, până ce răsuflarea ei deveni gâfâită și sacadată, iar inima începu să-i bubuie atât de precipitat, încât ea se gândi că o să leșine de plăcere. Era un sărut, care părea să nu se mai termine, care nu neglija niciun amănunt și care promitea absolut totul.

Iar când într-un târziu buzele lui se retraseră, făcând-o pe Ellie să geamă de regret, bărbatul nu zâmbea deloc.

– Acum înțelegi cam despre ce anume ar putea fi vorba?

– Of, Doamne Dumnezeule!

– Toată lumea din oraș știe ce simt eu pentru tine. Și o mai sărută încă o dată, după care se retrase iar. Începusem chiar să mă întreb dacă nu cumva erai cam proastă.

Ellie nu-și putea da seama cum de o femeie ca ea, în vârstă de aproape patruzeci de ani și pe deasupra și cu două divorțuri la activ, putea să se simtă din nou ca o adolescentă lipsită de experiență, însă acesta era adevărul gol-goluț. Era absolut amețită și cu răsuflarea tăiată. Într-o singură clipă, viața ei se așeză în matca firească. Totul acum se potrivea la perfecție. *Despre Cal era vorba.*

În spatele lor, se deschise ușa. Elie se răsuci alene, încă plutind.

În cadrul ușii apăruse Peanut, ținând în brațe două cutii imense cu pizza. Iar ca trei boboci de floare, ieșind de pe același lujer, în jurul ei se iteau cele trei capete cu mutrițe dulci ale fiicelor lui Cal, cărora Peanut le comandă:

– Fugiți imediat sus, să vă puneți pijămăluțele. Tăticul vostru o să vină de îndată să vă sărute înainte de culcare.

După ce zgomotul făcut de tropăiala copilelor în sus pe scări se stinse complet, Peanut puse cutiile cu pizza pe scaunul de lângă ea, tot mutându-şi privirea de la Cal la Ellie şi înapoi la Cal.

În cele din urmă, cu un zâmbet complice, îl întrebă pe bărbat:

– Ai sărutat-o?

Ellie simţi un val de iritare şi se întrebă în sinea ei: *Ştia şi Peanut?* Apoi Cal o trase din nou în braţele lui, iar ea uită de orice altceva. În acei ochi, pe care îi cunoştea de când lumea, ea desluşi iubirea, de data asta iubirea adevărată, aceea care începea într-o zi friguroasă, între doi copii, iar apoi dura o viaţă întreagă. Bărbatul o strânse pe Ellie de mână şi îi răspunse lui Peanut:

– Am sărutat-o!

De bucurie, Peanut izbucni în hohote de râs şi replică:

– Era şi vremea să se întâmple naibii şi asta!

Ellie îl cuprinse pe Cal în braţe şi îl sărută. Nu se simţea jenată că Peanut se zgâia la ei, cu ochii holbaţi. În acele momente, acest lucru n-ar fi contat nici măcar dacă ea s-ar fi aflat în uniformă, pe Strada Principală a urbei, în timpul unei blocări totale a circulaţiei rutiere. Toată viaţa umblase cu limba scoasă după dragoste, iar aceasta se aflase tot timpul chiar sub nasul ei, dincolo de câmpul din spatele casei sale, aşteptând-o, doar-doar avea să se îndure să vină.

– Ai dreptate, era şi timpul să-mi bag minţile-n cap, murmură Ellie. A venit în cele din urmă şi vremea asta, şopti ea, cu buzele lipite de buzele lui.

Julia era conştientă că o ţinea pe Alice mult prea strâns în braţe, dar nu putea să-i dea drumul. Şi nici nu se putea gândi la ea ca la o fetiţă pe nume Brittany. În ultima oră,

indiferent ce făcea – sau părea a face – Julia se uita mereu la ceas, gândindu-se că nu venise încă vremea. Timpul însă nu stătea pe loc. Fiecare secundă care trecea o apropia din ce în ce mai mult de momentul în care George urma să apară în maşina lui în faţa casei, să bată la uşă şi să-şi solicite fiica.

– Citeşte Alice. Fetiţa bătea cu degetul în pagina din carte. Într-un fel sau altul, fata ştia cu exactitate locul unde rămăseseră.

Julia era conştientă că ar fi trebuit să închidă în linişte cartea, să-i spună fetei că venise vremea să-i vorbească şi despre alte lucruri, despre familii separate şi despre taţi care se întorc, dar încă nu putea face acest lucru. O ţinea în braţe pe micuţa Alice, citindu-i mai departe, de parcă acea zi nu s-ar fi deosebit cu absolut nimic de oricare altă zi ploioasă din luna ianuarie.

– „Săptămânile treceau, iar iepuraşul îmbătrânise şi se rablagise, însă băiatul îl iubea la fel de mult ca înainte. Îl iubea atât de mult, încât îi plăceau şi mustăţile lui care îi căzuseră şi blăniţa roz de pe urechi, care devenise cenuşie, şi petele maronii, care îi dispăruseră între timp. Iepuraşul nu mai arăta ca un iepuraş adevărat decât pentru băiat." Glasul Juliei se stinse. Rămase acolo, holbându-se la cuvintele din carte care începuseră să joace în faţa ochilor ei înceţoşaţi.

– Vreau Alice obişnuită.

Julia atinse obrazul catifelat al fetiţei. De fiecare dată când citeau acea poveste, Alice spunea acelaşi lucru. Nu se ştia cum, dar sărmana fetiţă nu se considera a fi o copilă obişnuită. Iar acum, nu mai era timp ca să-i dovedească contrariul.

– Eşti o fetiţă obişnuită, Alice. Şi foarte mulţi oameni te iubesc.

– Iubesc. Alice şopti acel cuvânt cu multă delicateţe, aşa precum făcea întotdeauna, ca şi cu un soi de respect.

Julia închise cartea şi o puse deoparte, apoi o trase pe faţă în braţe, în aşa fel încât să se poată privi drept în ochi.

Imediat, Alice o cuprinse pe Julia pe după gât şi o sărută uşor, după care chicoti.

Fii tare, se îmbărbătă Julia.

– Îţi aminteşti de Mary şi de grădina secretă şi de bărbatul care o iubea atât de mult? De bărbatul acela care era tatăl ei? Acesta fusese plecat. Îţi mai aminteşti? Glasul începu să-i tremure. Se uita în ochii îngrijoraţi ai lui Alice, având senzaţia că se cufundă în adâncurile verzi ale privirii ei. Există un bărbat. El este George. Este tatăl tău. Vrea să te iubească şi să-ţi poarte de grijă.

– Alice iubeşte Giulii.

– Eu îţi vorbesc despre tatăl tău adevărat, Alice. Brittany. Trebuie să fii pregătită pentru ceea ce urmează. El va sosi în curând aici la noi. Trebuie să fii înţelegătoare.

– Tu mami?

Juliei i se frângea inima, dar, uitându-se la ceas, văzu că nu-i mai rămăsese prea mult timp la dispoziţie. Trebuia să mai încerce să-i explice fetei.

Alice trebuia să înţeleagă că Julia n-o abandona, ci că nu avea de ales. Femeia aruncă o privire spre valiza pe care i-o pregătise copilei cu atâta grijă, în seara precedentă. Acolo se aflau toate hainele şi jucăriile dăruite fetei lor de către locuitorii oraşului. Julia adăugase toate cărţile preferate ale lui Alice şi, în plus, câteva cărţi preferate de ea în copilărie, pe care nu apucaseră să le parcurgă împreună. Mai erau şi câteva cutii cu obiecte dăruite fetei de către diverse familii din oraş. Cu toţii îi dăruiseră câte ceva lui Alice.

Cum va putea ea să-i încheie lui Alice paltonaşul, să o sărute pe obraji şi să-i spună adio? *Totul va fi bine. Pleacă*

împreună cu acest bărbat pe care nu-l cunoşti şi care la rândul lui nu te cunoaşte. Du-te să locuieşti într-o casă imensă, aflată pe o stradă pe care tu n-o poţi traversa fără să te ajute cineva, stradă dintr-un mare oraş, unde nu vei fi niciodată cu-adevărat şi pe deplin înţeleasă.

Cum va putea face aşa ceva?

Dar cum să nu poată? Indiferent de trăirile ei, nu putea omite că George Azelle era el însuşi o biată victimă a întregii situaţii. Îşi pierduse cândva fiica, şi doar printr-un adevărat miracol o regăsise. Era normal să vrea s-o ducă acasă. Îi angajase pe cei mai buni profesionişti din domeniul medical ca să aibă grijă de fată. Julia era îngrozită, gândindu-se că acest lucru s-ar putea să nu se dovedească îndeajuns, însă nu ştia cum să se opună inevitabilului.

Julia inspiră întretăiat şi o strânse şi mai tare în braţele ei pe Alice. Afară se auzise oprindu-se o maşină.

– Mami? rosti din nou Alice. De data asta, glasul fetiţei era cel care părea şovăielnic şi speriat.

– Ah, Alice, îi şopti Julia, mângâind-o pe obrăjorul catifelat şi trandafiriu. Mi-ar plăcea nespus de mult să-ţi fiu mamă.

Alice e cuprinsă de un presentiment sumbru. Totul este la fel ca în vremea când El a plecat prima dată, iar ea a fost atât de înfometată, încât a fost nevoită să mănânce bobiţele roşii din tufa de pe malul râului, pentru ca după aceea să le vomite.

Giulii îi spune nişte lucruri pe care Alice nu izbuteşte să le înţeleagă. Ea se străduieşte din greu. Ştie că acele cuvinte sunt importante. Tată. Şansă. Fiică. Giulii pronunţă toate acele cuvinte pe îndelete, ca şi cum ele i-ar atârna greu pe limbă. Alice ştie că înseamnă ceva important.

Dar tot nu poate pricepe, iar strădaniile ei au devenit acum dureroase.

Din ochii lui Giulii începe să curgă apă, fără contenire.

Alice ştie că asta înseamnă că Giulii este tristă. Dar de ce oare? A făcut cumva Alice vreun lucru greşit?

Fata a încercat din răsputeri să fie cuminte. Le-a arătat oamenilor mari Locul Rău din pădure şi i-a dus chiar şi la pietrele care o acopereau pe Ea, chiar dacă acest lucru a întristat-o mult pe Alice. Şi-a permis să-şi reamintească lucruri pe care încercase să le uite. A învăţat să utilizeze furculiţele, şi lingurile, şi toaleta. I-a lăsat pe ceilalţi să-i spună Alice şi a învăţat chiar şi să iubească acel cuvânt, şi să se bucure în sinea ei atunci când cineva îl rostea, referindu-se la ea.

În consecinţă, ce mai rămăsese? Ce a mai omis oare să facă?

Ea mai ştie multe şi despre Plecare. Mamele care urmează în curând să fie MOARTE au obrajii palizi şi vocile tremurătoare, iar din ochi le curge multă apă. Ele încearcă să-ţi spună lucruri pe care nu le înţelegi şi te strâng în braţe atât de tare, încât de-abia mai poţi răsufla.

Şi apoi, într-o bună zi, ele au plecat, iar tu rămâi singură şi îţi doreşti ca şi din ochii tăi să curgă apă şi altcineva să te ţină în braţe, însă eşti singură acum şi nu ştii ce ai făcut greşit. Alice simte din nou senzaţia aceea de rău de la stomac, în timp ce panica o face să respire greu, dureros. Şi tot încearcă să-şi dea seama cu ce anume a greşit.

– Ghetele! exclamă ea deodată. Poate că până la urmă despre asta este vorba şi ele trebuie să constituie motivul. Ea nu vrea deloc să şi le pună în picioare. Încălţările îi strâng degetele mari şi îi strivesc labele picioarelor, însă ea ar fi în stare să doarmă încălţată cu ghetele, dacă astfel Giulii ar iubi-o în continuare. Ghetele!

Giulii îi zâmbeşte trist, cu multă părere de rău. De-afară vine un zgomot ca al unei maşini intrând în curte.

– N-ai nevoie acum de ghete, dulceaţă. Suntem în casă.

Cum ar putea ea oare să zică: *Am să fiu cuminte, Giulii!?* Întotdeauna. Întotdeauna. *Am să fac tot ce-mi spui tu!*

– Cuminte fata. Ea şopteşte asta ca pe o promisiune pe care ar vrea din tot sufletul ei să şi-o respecte.

Giulii îi zâmbeşte din nou.

– Da, eşti o fată foarte cuminte, scumpete. Tocmai de aceea totul este atât de dureros.

Nu e suficient să fii cuminte. Măcar atâta lucru înţelege şi ea.

– Nu părăseşte Alice, imploră fata cu disperare.

Giulii se uită către cutia de sticlă în care se află lumea de-afară.

Alice ştie. *Ea se aşteaptă să se întâmple ceva rău.*

Asta înseamnă că Giulii va pleca.

Iar Alice va fi din nou Fata... şi va fi din nou singură.

– Cuminte fata, spune ea încă o dată, sesizându-şi tonul deznădăjduit. Nimic altceva nu mai are de zis. Traversează în grabă camera şi îşi ia ghetele, străduindu-se să şi-o pună pe fiecare pe piciorul potrivit. Ghetele. Îţi promit.

Însă Giulii nu mai spune nimic, ci doar se uită afară.

26

Ellie văzu grupul dubițelor de la ştiri, parcate pe ambele părți ale vechii şosele. La intrarea pe drumul de acces către casa ei, fusese instalată o barieră albă a poliției, împiedicând trecerea. În fața barierei stătea Peanut, cu brațele încrucişate şi cu un fluier în gură.

Şefa poliției porni doar pentru o clipă sirena şi luminile, iar sunetul puternic făcu imediat să se golească de lume carosabilul. Reporterii se împărțiră în două grupuri, câte unul pe fiecare latură a drumului. Femeia trase maşina pe alee şi coborî geamul, pentru a vorbi cu Peanut.

– Ăştia constituie un adevărat pericol pentru circulația rutieră. Cheamă-i aici pe Earl şi pe Mel şi pune-i să împrăştie mulțimea. Ziua asta e suficient de neplăcută şi-aşa, fără pacostea jurnaliştilor.

În spatele lor, se opri un Ferrari de un roşu-aprins, chiar în urma automobilului de patrulare al poliției. Ellie se uită în oglinda retrovizoare. George zâmbea în direcția ei, însă zâmbetul lui părea cam stins şi cam forțat. Privirea bărbatului era tristă şi chinuită.

Reporterii începură să roiască în jurul maşinii lui, urlându-şi întrebările.

– Ce aveți de gând să faceți?

– Va fi şi un serviciu funerar?

– Cui o să-i vindeţi drepturile asupra poveştii dumneavoastră?

– Goneşte-i de-aici, Peanut, îi zise Ellie şi îşi urni maşina din loc.

Ferrari-ul o urmă pe drumul plin de hârtoape şi acoperit cu pietriş.

Ellie se tot uita în urmă prin oglindă, sperând ca, prin absurd, el să se întoarcă din drum sau să dispară ca prin farmec.

Când trăgea maşina în faţa verandei, femeia simţea un cumplit nod în stomac.

Parcă maşina şi opri motorul, după care coborî.

George se apropie de Ellie.

– Cum arăt? o întrebă el, părând neliniştit şi dându-şi pe după ureche o şuviţă rebelă de păr.

– Bine. Femeia îşi drese glasul şi repetă: Arăţi bine.

Omul zâmbi. Întreaga faţă i se lumină şi neliniştea îi dispăru, iar ochii aceia atât de albaştri i se înseninară. Apoi surâsul i se mai estompă. Bărbatul aruncă o privire în direcţia casei şi spuse:

– E timpul. Vocea lui era blândă şi seducătoare. Ellie se întreba cât de multe femei fuseseră atrase în beznă de acel timbru plăcut şi rămăseseră apoi singure, încercând să înţeleagă cum de ajunseseră să se simtă atât de pierdute. I-am spus surorii tale că am să vin s-o iau pe Brittany la ora trei.

Pe Brittany.

Oftând cu obidă, ea îl conduse de-a curmezişul curţii. Ajunseseră deja lângă scară, când în spatele lor se opri şi parcă un Mercedes de culoare gri.

– Cine a mai venit? îl întrebă ea pe George.

– Doctorul Correll. El urmează să lucreze împreună cu Brit.

Doctorul coborî din maşină. Inalt, subţirel şi cu o eleganţă aproape efeminată, acesta se apropie de ei. Faţa lui îngustă avea multe riduri, dar nu dădea impresia vreunei personalităţi remarcabile.

– George. Omul înclină capul în direcţia lui Azelle, după care dădu mâna cu Ellie şi se prezentă: Sunt Tad Correll.

Strângerea lui de mână nu era mai puternică decât aceea a unui ţânc. Ellie de-abia îşi putu stăpâni tentaţia de a-i face complice cu ochiul.

– Mă bucur să te cunosc. Când dădu să se întoarcă, ea observă ieşind din buzunarul de la piept al bărbatului capătul unei seringi şi îl întrebă: Dar seringa aceea ce rost are? Eşti cumva dependent de heroină?

Doctorul nu zâmbi.

– Este un sedativ. Fata s-ar putea să fie neliniştită din cauza schimbării.

– Crezi? Ellie nu putu să nu se uite la George. Ştia că în ochii ei este o mută implorare, o rugă disperată ca el să se răzgândească şi să nu facă asta, însă n-o mai exprimă şi în cuvinte.

– Ea este fiica mea, spuse George încet.

O astfel de afirmaţie nu mai admitea replică. Ellie ştia că, în cazul în care ar fi fost în locul lui, nicio forţă din lume n-ar fi putut-o ţine departe de copilul ei.

Femeia dădu din cap.

Toţi trei se îndreptară apoi spre casă. Ellie ciocăni la uşă.

Făcea orice, doar să mai amâne încă puţin inevitabilul.

După aceea, ea deschise uşa.

Julia şedea pe canapea, cu Alice cuibărită în braţele ei. În poala lui Alice era deschisă cartea *Alice în Ţara Minunilor*. Iar lângă un picior al canapelei, se afla o mică valiză roşie.

Psihiatra ridică privirea la intrarea lor. Faţa ei frumoasă lucea de urmele şiroaielor de lacrimi, iar ochii îi erau umflaţi şi injectaţi. Nu se clinti din loc. Ellie era absolut sigură că sora ei nici n-ar fi putut să se urnească. Când auzise bătaia în uşă, probabil că picioarele n-o mai ascultaseră. Max stătea în spate, cu mâinile rezemate pe umerii ei.

– Domnule Azelle, îngăimă Julia cu o voce tremurătoare. Văd că l-ai adus pe dr. Correll. Dădu din cap înspre acesta şi se ridică în picioare. Ai o reputaţie extraordinară, doctore.

– Şi dumneata la fel, îi răspunse dr. Correll. În tonul său nu se afla nici urmă de sarcasm. Am văzut înregistrările. Ai ajuns cu ea la nişte rezultate fenomenale. Ar fi trebuit să publici totul.

Julia se uită în jos la Alice, care părea în acele momente înspăimântată.

– Giulii? spuse Alice, cu vocea piţigăiată de frică.

– A venit vremea să pleci, rosti Julia atât de încet, încât toţi cei prezenţi se apropiară de ea ca s-o audă mai bine.

Alice însă scuturâ cu hotărâre din cap.

– Nu pleacă. Alice stă aici.

– Mi-aş fi dorit să fi putut rămâne cu mine, scumpete, dar tatăl tău vrea şi el să te iubească. O mângâie uşor pe Alice pe faţa micuţă. Ţi-o mai aminteşti pe mămica ta? Şi ea şi-ar fi dorit asta pentru tine.

– Giulii mami. Acum teama din vocea lui Alice devenise evidentă. Fetiţa încercă s-o îmbrăţişeze şi mai strâns pe Julia.

Aceasta se strădui să se desprindă din braţele subţirele ale copilei.

– Aş fi vrut eu să fiu... însă n-am izbutit. Nu Giulii mami. Tu trebuie să mergi cu tatăl tău.

Alice parcă îşi ieşi din minţi. Începu să dea cu picioarele, să ţipe, să mârâie şi să urle. O zgârie pe Julia pe faţă şi se zgârie şi pe sine însăşi.

– Of, dulceaţă, nu face aşa ceva, îi zise Julia, încercând s-o potolească pe fetiţă, însă aceasta striga prea tare ca să mai audă pe altcineva vorbind.

Dr. Correll tăbărî atunci asupra micuţei şi îi injectă tranchilizantul.

Copila răcni în urma înţepăturii, slobozind un vaiet imens şi disperat, care se adunase din toate locurile întunecate pe care le văzuse ea în viaţă.

Ellie îşi simţea ochii invadaţi de lacrimi înţepătoare, împăienjenindu-i vederea.

Julia o ţinu în continuare în braţe pe Alice, care se liniştea treptat, pe măsură ce somniferul îşi făcea efectul.

– Îmi pare rău, îi spuse Julia.

Alice clipea, cu pleoapele tot mai grele. Ea îşi încolăci din nou braţele în jurul Juliei şi se uită la aceasta, spunându-i:

– Iubesc. Giulii.

– Şi eu o iubesc pe Alice.

Auzind asta, Alice începu să plângă. Plângea fără un sunet, fără o cutremurare, fără mofturi copilăreşti, doar ca o descătuşare din adâncul sufletului materializată în umezirea ochilor şi în revărsarea şiroaielor de lacrimi pe obrăjorii roz, dolofani. Copila îşi atinse lacrimile, încruntându-se. Apoi ea ridică privirea spre Julia şi murmură scâncit trei cuvinte, mai înainte de a cădea răpusă de somn:

– Fata adevărată suferă.

Julia şopti şi ea ceva, dar nimeni nu putu auzi ce anume. Părea distrusă de cuvintele murmurate atât de încet de Alice, ca şi de neaşteptatele lacrimi ale fetiţei.

Rămaseră cu toţii câteva clipe nemişcaţi, uitându-se lung unii la alţii. Apoi, dr. Correll spuse:

– Ar trebui să ne grăbim.

Julia dădu din cap cu îmbătoşare şi o duse în braţe pe

Alice până la Ferrari. Se uită pe locul pasagerului, după care se întoarse spre George şi îl întrebă:

– Unde este scăunelul special, pentru copii?

– Nu mai este un prunc, îi răspunse el.

– Îl aduc eu imediat, zise Ellie, îndreptându-se către camionetă. Tot ce văzuse până în acel moment şi faptul că desfăcea scăunelul pentru copii, scăunelul lui Alice, scoţându-l din camionetă, o făcu să plângă. Încercă să-şi ascundă faţa, ca să nu vadă George că plângea, în timp ce îl monta în Ferrari.

Julia se aplecă foarte încet şi o aşeză apoi pe copila adormită pe locul ei din maşină. Şopti ceva la urechiuşa fetiţei, însă nimeni nu auzi ce anume. Apoi o sărută pe Alice pe obraz şi se dădu înapoi, după care închise cu mare grijă portiera maşinii.

Se apropie pe urmă de George şi îi întinse un plic gros, pânzat, explicându-i:

– Ai aici tot ce trebuie să ştii despre fetiţă. Orarul ei de somn de după-amiază, orele de somn de noapte, alergiile. Îi place mult jeleul de fructe – dar numai dacă are în el şi ananas – şi îi place şi budinca de vanilie. Cu pastele făinoase obişnuieşte să se cam joace, aşa că, în cazul în care vrei să scapi de murdărie, te sfătuiesc să nu i le laşi la îndemână. O fac să râdă imaginile cu iepuraşi cu urechile mari, şi râde şi atunci când este gâdilată la tălpi. Cartea ei preferată este...

– Opreşte-te! Glasul lui George era aspru şi gutural. El luă plicul, cu mâini temurătoare. Îţi mulţumesc pentru tot. Îţi mulţumesc din suflet.

– Dacă o să se ivească probleme, nu ezita, sună-mă imediat. Pot să vin acolo de îndată...

– Îţi făgăduiesc.

– Îmi vine să mă arunc în faţa maşinii tale.

– Ştiu.

– Dacă tu... Vocea i se înecă. Femeia se şterse la ochi şi adăugă: Să ai mare grijă de fetiţa mea... adică de fetiţa noastră.

– Aşa am să fac.

Deasupra, în văzduh, o adiere de vânt rece foşnea printre frunze. În depărtare, se auzi o cioară croncănind, şi apoi o alta răspunzându-i. Ellie parcă se aştepta să audă şi urletul unui lup.

– Ei bine, acum trebuie să plecăm, spuse George.

Julia se dădu înapoi.

Ellie se apropie de sora ei şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri. Julia părea deodată fragilă şi firavă, asemenea cuiva care suferise o lungă spitalizare şi se ridicase de-abia de curând din pat. Veni lângă ea şi Max şi amândoi o încadrară şi o susţinură. Ellie se gândi că fără prezenţa lor stabilă Julia s-ar fi prăbuşit.

George se urcă în maşină şi plecă. Dr. Correll îl urmă imediat.

Timp de câteva clipe, pneurile lor scrâşniră pe pietrişul de pe alee, în timp ce motoarele torceau liniştit. Apoi nu se mai auzi nimic, nemaiexistând nici urmă de ei.

Doar vântul.

– Alice a plâns, şopti Julia, în timp ce tremura din tot trupul. După toată dragostea pe care i-am oferit-o... ceea ce am învăţat-o în final a fost doar să plângă.

Max o cuprinse în braţe şi o strânse tare la pieptul lui. Nu mai era nimic de zis.

Alice plecase.

Ea este în maşină.

Dar nu este în genul de maşină în care a mai fost. Maşina asta e joasă – aproape lipită de pământ – şi alunecă iute ca un şarpe. Muzica urlă atât de tare încât o dor urechile.

Deschide încet ochii. Se simte ciudat, cu un fel de nesiguranţă, un vag rău de la stomac şi o mare osteneală. Dacă nu este atentă, s-ar putea să elimine pe gură tot ce mâncase. Umezindu-şi buzele uscate, se uită în jurul ei, după Giulii sau după Lellie.

Însă ele nu sunt acolo.

Simte cum o cuprinde treptat panica. Numai imensa oboseală pe care o simte o împiedică să zbiere din răsputeri. Nu pare că ar putea să facă prea mult zgomot. (El probabil că îi poate auzi bătăile inimii. Inima ei bate atât de sonor încât probabil că el s-ar răsti la ea din pricina asta. Fata îşi acoperă inima cu o mână, pentru a-i înăbuşi sunetul.)

– Giulii? îl întreabă ea pe bărbat.

– Ea a rămas la Rain Valley. Noi am plecat demult de acolo. Dar tu eşti acum împreună cu mine, Brittany, şi totul va fi bine.

Fata nu-i înţelege chiar toate cuvintele, dar ştie ce înseamnă *plecat*. Din ochi începe să-i curgă apă. Plânsul ăsta o doare. Îşi şterge lacrimile, fiind uşor surprinsă când vede că ele sunt incolore şi limpezi. Ar fi trebuit să fie roşii, ca şi sângele ei; cam aşa se gândeşte fata că s-ar cuveni. Ca şi când ar fi fost tăiată din nou cu un cuţit ascuţit şi ar sângera. Îşi aminteşte cum este să sângerezi.

– Mami Giulii plecat. Alice fata rea.

Omul se uită la ea şi se încruntă. Fata ştie că el acum o s-o lovească, şi totuşi nu-i pasă. Giulii nu va mai reuşi s-o ajute.

Doar gândindu-se la asta, din ochii ei începe să curgă şi mai multă apă. Ea începe să se tânguie încetişor, cu toate că ştie că nu mai are cine s-o audă. Se află acum prea departe de locul ei. Urletul îi creşte treptat în intensitate şi în disperare.

– Brittany?!

Ea nu spune nimic. Unica modalitate de a se putea apăra este aceea de a rămâne tăcută. Nu mai are pe nimeni căruia să-i pese de ea, aşa că trebuie să se facă mică de tot şi să rămână nemişcată.

Închide ochii şi lasă ca somnul s-o cuprindă iar. Este mai bine s-o viseze pe Giulii, adică să şi-o închipuie. În visele ei, ea este o fată cuminte şi are o Mami Giulii care s-o iubească şi s-o îngrijească.

Ceva mai târziu – Julia n-avea idee când anume, deoarece pierduse noţiunea timpului – îi trimise pe Max la parter şi pe Ellie înapoi la lucru. Amândoi o cocoloşiseră întreaga zi, străduindu-se să-i ofere o alinare inexistentă. La drept vorbind, trebuia să se forţeze din răsputeri să stea liniştită şi să nu răcnească până ce şi-ar fi pierdut glasul. Nu mai putea să se uite la cei pe care îi iubea – şi care, la rândul lor, o iubeau pe ea. Toată treaba asta n-ar fi făcut-o decât să se gândească la Alice.

Femeia privea afară pe fereastra dormitorului, la curtea pustie.

Păsările.

La sosirea primăverii, acele păsări aveau să revină şi s-o caute pe Alice...

În spatele Juliei, câinii se jucau în linişte între ei, după ce o căutaseră aproape o oră întreagă pe fetiţa lor. Acum erau tăcuţi şi se tolăniseră lângă patul lui Alice, aşteptându-i întoarcerea. Din când în când, mai rupeau tăcerea cu câte un urlet care răsuna puternic în văzduh.

Julia se uită la ceas şi se gândi cât timp trecuse de la plecarea fetei şi a tatălui ei. Se scurseseră doar câteva ore, iar ei deja i se părea că era o eternitate.

Se făcuse ora cinci şi jumătate. Probabil că ei se apropiau

de-acum de marea metropolă. Verdele maiestuos al pădurii sale iubite urma să fie înlocuit de cenuşiul betonului. Fata avea să se simtă acolo la fel de înstrăinată ca un călător intergalactic. În lipsa Juliei, micuţa avea să regreseze şi să se retragă încă o dată în lumea mută a spaimelor sale. Frica urma să fie prea puternică pentru a mai putea fi îndurată.

– Te implor, Doamne Dumnezeule, şopti Julia şuierător, rugându-se, pentru întâia oară după mulţi ani de zile. Te implor să ai grijă de fata mea. Nu-i da voie să-şi facă rău singură.

Femeia se întoarse de la fereastră... şi văzu ghivecele cu plante, îngrămădite în colţul odăii. Mai înainte să fi venit aici Alice, acele plante erau împrăştiate, amplasate în diverse părţi prin toată casa. Acum ele alcătuiau aşa-zisa pădure, locul unde se ascundea fetiţa.

Julia ştia că era bine să rămână acolo unde se afla, să păstreze distanţa, dar nu se simţi în stare să facă asta. Se apropie de acele plante, mângâindu-le frunzele de un verde atât de lucios.

– Şi voi o să-i simţiţi lipsa şi o să vă fie dor de ea, pronunţă ea gutural, fără a-i păsa că li se adresa unor plante. Nu conta acum dacă o lua şi ea puţin razna. Nu mai era dr. Cates. Era doar o femeie obişnuită, căreia îi era nespus de dor de o fetiţă cu totul ieşită din comun.

Se făcuse aproape ora şase. Cei doi probabil că se aflau în acel moment pe podul plutitor, traversând Lacul Washington şi apropiindu-se de Insula Mercer. Alice urma să vadă în depărtare munţii cu vârfurile acoperite de zăpadă şi să-şi dea seama de locul de unde venise. Şi aerul de-acolo avea să miroasă altfel, a maşini, şi a fum, şi a golf de mare de un albastru-stins.

La parter, casa era liniştită, cu excepţia clinchetului şi a

zăngănitului de vase din bucătărie, unde gătea Max. Ea se apropie de masa care era aranjată pentru două persoane, prefăcându-se că nu vede spaţiul liber unde stătuse o a treia persoană.

– Ce prepari tu acolo? îl întrebă ea pe Max, care mărunţea legumele în bucătărie.

Auzindu-i glasul, omul ridică privirea.

Ochii li se întâlniră.

– Friptură înăbuşită. El lăsă jos cuţitul şi se îndreptă spre Julia.

– Tot sună telefonul.

– Este Ellie, îi răspunse bărbatul. Vrea să se asigure că te simţi bine.

Max o cuprinse cu un braţ şi o conduse la fereastră, uitându-se după aceea amândoi în curtea din spatele casei. Se lăsase întunericul. Primele stele ale serii se iviseră sus pe cer şi se uitau la ei.

Femeia se rezemă de el, plăcându-i să simtă căldura corpului lui lipit de-al ei, şi acest lucru îi reaminti cât de frig îi era. El n-o întrebă cum se simţea şi nici nu-i spuse că totul avea să fie bine, ci, pur şi simplu, îşi petrecu o mână pe după ceafa ei, sprijinind-o. În lipsa acelei atingeri, Julia s-ar fi lăsat purtată în voia sorţii, plutind pe o mare de pustietate sufletească şi de zădărnicie. Însă cu acel simplu gest, Max o asigură că nu rămăsese singură pe lume şi că nu era încă totul pierdut pentru ea.

– Mă întreb ce face micuţa.

– Nu te mai întreba, o sfătui el cu blândeţe. Tot ce poţi face este să aştepţi.

– La ce m-aş mai putea aştepta?

– Într-o bună zi, atunci când îţi vei aminti cum urla, sau cum mânca flori, sau cum încerca să se joace cu păianjenii, vei constata că, în loc să plângi, îţi va veni să râzi.

Julia voia să se lase ajutată de vorbele lui. În calitate de psihiatră, ştia că el avea dreptate, dar instinctele ei materne o făceau să fie neîncrezătoare.

În spatele lor, se auzi ţârâind soneria de la intrare.

Femeia era recunoscătoare pentru respectiva diversiune, care i-ar fi abătut gândurile în altă direcţie.

– Ai lăsat-o pe Ellie pe dinafară? îl întrebă ea în glumă, ştergându-şi lacrimile şi străduindu-se să zâmbească. N-ar fi trebuit s-o gonesc la serviciu, însă m-am gândit că avea să-i fie mai uşor în compania lui Cal.

– Şi este într-adevăr mai uşor, dacă te afli alături de cineva care te iubeşte? o întrebă Max.

– Ajută şi asta, la fel ca şi alte lucruri.

Bărbatul dădu din cap.

Julia plecă de lângă el, merse la uşă şi o deschise.

În faţa intrării de afla Alice, incredibil de micuţă şi de înfricoşată. Îşi frământa mâinile, aşa cum făcea în momentele ei de mare derută, şi avea din nou ghetele puse invers în picioare. Scotea un tânguit înfundat şi nedumerit. Pe obrajii ei supurau nişte zgârieturi proaspete, sângerânde.

În spatele fetei stătea George. Chipul lui frumos era acum pământiu şi brăzdat de cute de îngrijorare, pe care femeia nu i le văzuse până în acel moment.

– Copila crede că tu ai renunţat la ea, fiindcă n-a fost cuminte.

Lucrul ăsta o izbi pe Julia ca un junghi, drept în inimă. Se lăsă în genunchi în faţa lui Alice, privind direct în ochii ei.

– Oh, dulceaţă. Tu eşti o fetiţă cuminte. Cea mai cuminte dintre toate fetiţele din lume.

Micuţa începu să plângă, în felul acela disperat şi tăcut al ei. Întreg trupuşorul i se zguduia de spasme, dar fata nu scotea niciun sunet.

– Spune cu cuvintele tale, Alice.

Însă fetiţa scuturǎ din cap şi începu sǎ-şi urle vaietul de jale.

Julia o mângâie uşor şi o îndemnă din nou:

– Foloseşte cuvintele pe care le ştii, puişor. *Te rog!*

Sentimentul de pierdere o zgudui din nou pe Julia, sfâşiindu-i inima. Nu se mai simţea în stare să treacă iar prin aşa ceva. Niciuna dintre ele n-ar fi putut să facă una ca asta. Femeia ştia că Alice ar fi vrut să se arunce în braţele ei şi să fie strânsă tare la piept, însă îi era teamă să facă vreo mişcare. Tot ce putea să-şi închipuie fetiţa era doar faptul că ea nu fusese cuminte şi că urma să fie din nou abandonată, la fel ca şi mai înainte. Şi o dată în plus, îi era acum frică să mai vorbească.

George urcă treptele crăpate ale verandei.

Alice se feri iute din calea lui şi se lipi strâns de peretele lateral al casei, lovind din greşeală cu piciorul în străchinile metalice de mâncare ale câinilor. Zgomotul zăngănit răsună o clipă în aerul îngheţat al nopţii, după care se lăsă din nou liniştea.

George se uită la Alice, iar apoi la Julia.

– Am încercat la Olympia să o fac să ia cina, iar ea parcă... şi-ar fi pierdut minţile. A început să urle, să mârâie şi să se zgârie pe faţă. Dr. Correll n-a reuşit să facă absolut nimic ca s-o calmeze.

– Nu-i vina ta, îi spuse încet Julia.

– În toţi acei ani pe care mi i-am petrecut la puşcărie... am tot sperat ca ea să mai fie încă în viaţă...

Inima Juliei era alături de el. Femeia se ridică încet în picioare şi îi spuse:

– Ştiu.

– Îmi imaginam cum urma s-o regăsesc... Mă gândeam

că ea ar fi alergat spre mine, şi mi s-ar fi aruncat în braţe, şi m-ar fi sărutat, şi mi-ar fi spus cât de mult i-am lipsit şi ce dor i-a fost. Nu m-aş fi aşteptat nicio clipă... nu mi-am închipuit că ea n-avea să mă mai cunoască.

– Îi mai trebuie ceva timp, ca să-şi reamintească totul...

– Nu. Ea nu mai este micuţa mea copilă de demult. Cred că ai avut dreptate atunci când mi-ai spus că nici măcar n-a fost vreodată. Când ea era mică de tot, eu nu prea stăteam pe-acasă... Iar acum, fetiţa mea a devenit Alice.

Julia simţi dintr-odată că i se taie răsuflarea. Tresări brusc, străbătută de un fulger de speranţă. O mică flăcăruie începuse să licărească în beznă. Femeia îl auzi pe Max apropiindu-se. Acesta îi puse uşor o mână pe umăr, insuflându-i noi puteri. Îşi puse şi ea palma peste mâna lui, după care îl întrebă pe George:

– Ce vrei să spui cu asta?

George îşi privi îndelung fiica. Părea mai bătrân, un bărbat ridat din cauza unor opţiuni dificile şi a unei vieţi încă şi mai grele.

– Nu de mine are ea nevoie, rosti el atât de încet, încât Julia de-abia îl auzi. Eu nu m-aş putea descurca. A o iubi... şi a-i putea fi părinte sunt două lucruri complet diferite. Locul ei firesc este aici, împreună cu tine.

Julia îl luă pe Max de mână, strângându-i-o tare de tot. Însă ea se uita în continuare la George.

– Eşti absolut sigur de ceea ce vrei să faci?

– Să-i spui şi ei... cândva... că am iubit-o în unicul mod în care am ştiut eu s-o fac în împrejurările date... renunţând la ea. Să-i spui că o s-o aştept. Tot ce trebuie să facă este să vină la mine.

– George, tu vei fi întotdeauna tatăl ei.

El se dădu înapoi, coborî o treaptă, apoi încă una.

– O să se spună despre mine că am abandonat-o, zise molcom bărbatul.

Julia se uită lung la el, dorindu-şi să-i poată spune că acest lucru nu era adevărat, însă amândoi ştiau la fel de bine care era realitatea. Presa avea să-l judece cu multă asprime pentru această hotărâre a lui.

– Fiica ta însă va cunoaşte cel mai bine adevărul, George. Îţi jur că aşa se va întâmpla. Ea va şti mereu că tu o iubeşti.

– Nu pot nici măcar s-o sărut, la despărţire.

– George, într-o bună zi o s-o poţi săruta. Îţi făgăduiesc.

– Să fii mereu aproape de ea, îi mai spuse bărbatul. Eu am greşit în privinţa asta.

Julia era atât de emoţionată încât nu se simţi în stare decât să dea din cap. Dacă tot ce vedea ea era un film realizat de Disney, şi nu realitatea concretă, atunci Alice avea să-l îmbrăţişeze pe tatăl ei şi avea să-şi ia la revedere de la el. Însă fata se făcuse una cu zidul casei, încercând să dispară. Obrajii îi erau brăzdaţi de zgârieturi şi mânjiţi cu sânge şi cu lacrimi.

George se întoarse şi plecă. Pe alee, el flutură pentru ultima oară mâna în semn de rămas-bun, după care se sui în maşină şi o luă din loc.

Julia îngenunche din nou în faţa lui Alice.

Fata rămăsese acolo nemişcată, cu pumnişorii strânşi. Buzele îi tremurau, iar lacrimile îi scăldau ochii, accentuându-i înfăţişarea înfricoşată.

Julia izbucni din nou în lacrimi. N-avea cum să le mai oprească, deşi în acelaşi timp zâmbea. Emoţia ei era prea puternică pentru a şi-o mai putea stăpâni şi femeia tremura din tot corpul.

Alice părea îngrozită. Ea se uită după George care se îndepărta în maşină, iar apoi se întoarse spre Julia şi o întrebă:

– Alice acasă?

Julia dădu din cap.

– Da, Alice a ajuns în sfârşit acasă, îi răspunse ea într-un târziu.

Copila îi şopti:

– Giulii mami! Apoi micuţa se aruncă în braţele Juliei, care o aşteptau cu nerăbdare.

Cele două căzură pe podeaua din lemn tare, încă îmbrăţişate strâns. Julia o ţinea pe fetiţă lipită de pieptul ei, sărutând-o pe obraji, pe gât şi pe păr.

Alice îşi îngropă faţa în scobitura gâtului Juliei, care îi simţea răsuflarea fierbinte, în vreme ce murmura:

– Iubesc Giulii mami. Alice rămâne aici.

– Da, o asigură Julia, râzând şi plângând în acelaşi timp. Alice rămâne aici.

EPILOG

La fel ca întotdeauna, septembrie era cea mai frumoasă lună a anului. Zilele lungi, însorite şi fierbinţi erau urmate de nopţi reci şi senine. În tot oraşul, iarba era deasă precum catifeaua şi incredibil de verde. Împrăştiaţi la întâmplare printre coniferele înalte, arţarii şi aninii erau împodobiţi cu straie de frunze roşietice şi aurii. Lebedele părăsiseră până anul următor Lacul Fantomei şi deja ciorile se aflau mai peste tot, ciucite pe firele telefonice de deasupra tuturor străzilor, cârâind, şi ţipând, şi croncănind la trecători.

La colţul intersecţiei străzilor Olympic şi Rainview, Julia se opri din plimbare.

Alice o urmă imediat, lipindu-se de ea şi băgându-şi o mână în buzunarul femeii. De săptămâni întregi nu mai făcuse fetiţa aşa ceva.

– Alice, ai uitat ce ţi-am spus eu? o admonestă Julia, privind-o cu severitate. Am tot vorbit pe tema asta. N-are de ce să-ţi fie frică!

Alice se uită la ea, clipind. Deşi mai sporise considerabil în greutate în ultimele nouă luni şi se mai înălţase cu mai bine de trei centimetri, copila încă avea o faţă minusculă în formă de inimioară, care uneori părea prea mică prin comparaţie cu ochii aceia ai ei, atât de mari şi de expresivi. În acea zi, purtând o fustiţă roz de catifea, cu nişte dresuri de

bumbac asortate şi un puloveraş alb, părea la fel ca orice altă fetiţă în prima ei zi de şcoală. Numai un observator extrem de atent ar fi remarcat faptul că îi lipseau cam prea mulţi dinţi pentru vârsta de cinci ani şi jumătate, pe care o avea, iar câteodată ea încă îi striga lui mami Giulii a ei: „Alice nu speriată"

Julia o duse pe Alice spre o bancă din parcul din apropiere şi cele două se aşezară sub coroana protectoare a unui enorm arţar. Frunzişul de deasupra capetelor lor avea culoarea lămâilor bine coapte. Când şi când, câte o frunză se desprindea şi cădea pe pământ. Julia o ridică pe Alice în poala ei şi îi spuse:

– Ba eu cred că tu chiar eşti speriată de-a binelea.

Alice îşi puse degetul mare în guriţă şi începu să şi-l sugă, pentru a se mai linişti, după care şi-l scoase încet. Se străduia din răsputeri să fie o fetiţă mare de-acum. Ghiozdanul ei roz – un cadou recent din partea lui George – căzu pe pământ, lângă ea.

– Toţi copiii o să strige după mine Alice, fetiţa-lup, rosti ea încet.

Julia o mângâie pe obrăjorul durduliu, moale şi catifelat. Ar fi vrut să-i spună că nu avea să se întâmple una ca asta, însă ea şi Alice trecuseră prin prea multe împreună pentru a-şi mai spune una alteia asemenea minciunele de circumstanţă.

– S-ar putea. Şi cel mai probabil, fiindcă şi ei şi-ar fi dorit să poată cunoaşte un lup.

– Să nu merg la şcoală mai bine la anul?

– Eşti pregătită să mergi acum. Julia o dădu jos pe Alice din poala ei. Cele două se ridicară în picioare, ţinându-se de mâini. E-n regulă?

Lângă ele se opri o maşină. Toate cele patru portiere ale acesteia se deschiseră simultan şi fetele coborâră iute, chicotind şi râzând, cu cele mari în frunte.

Îmbrăcată în uniformă, Ellie arăta extrem de ferchezuită şi nespus de frumoasă. Ea o luă de mână pe Sarah şi se apropie de Julia.

– Bineînţeles că ai ajuns la timp, îi zise Ellie acesteia. Tu n-ai decât un singur exemplar de pregătit. Cu astea trei fete ale mele, parcă aş organiza un muşuroi de furnici. Iar Cal nu mă mai poate ajuta. Are acum un termen de respectat şi nu se mai poate ocupa de nimic altceva. E surd la solicitările mele. Sau poate că eu îl bat la cap de prea multe ori ca să asculte ce-i spun, adăugă femeia.

Sarah era îmbrăcată cu blue jeans şi cu un tricou roz şi avea în spate un ghiozdan cu inscripţia „Poveşti cu rechini" Ea se uită la Alice şi o întrebă:

– Eşti gata pentru şcoală?

– Înfricoşată, îi mărturisi Alice. Apoi aceasta o privi pe Julia şi îşi corectă exprimarea, adăugând: *Sunt cam* înfricoşată.

– Şi eu eram înfricoşată în prima zi în care am mers la grădiniţă. Însă a fost distractiv, până la urmă, îi spuse Sarah. Ne-au dat să mâncăm tort.

– Zău?

– Vrei să mergem amândouă? o întrebă Sarah.

Alice ridică privirea întrebătoare spre Julia, care dădu din cap în semn de încurajare.

– Foarte bine.

Apoi Alice mimă din buze: *Să stai pe-aproape*, iar Julia dădu din nou din cap, zâmbindu-i.

Cele două fetiţe porniră una lângă cealaltă spre şcoală.

Ellie îşi potrivi paşii cu ai Juliei.

– Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta, nu-i aşa? Noi două conducându-ne împreună fiicele la şcoală.

– Este începutul unei noi tradiţii de familie. Dar ia spune, când soseşte baia voastră cea nouă?

– Cal a comandat o cadă Jacuzzi. Ellie afişă un rânjet larg. Este suficient de încăpătoare pentru două persoane. O să înceapă de-abia la primăvara viitoare construcţia anexă, pentru extindere. Cu trei fete în vechiul nostru dormitor, este un adevărat coşmar. Se ceartă în permanenţă.

– Aţi făcut deja cunoştinţă cu noii voştri vecini?

– Da. Este o pereche din California. Cei doi au şi doi fii, care au şi început să se ţină după fetele noastre, ca nişte căţeluşi amorezaţi. Mie mi se pare nostim. Pe Cal însă nu-l prea amuză. Însă cred că e bucuros că Lisa l-a determinat să vândă casa. Erau prea multe amintiri acolo.

– Oricum, el era obişnuit cu casa noastră.

– Da, aşa e, încuviinţă Ellie, părând o femeie îndrăgostită până peste urechi. După două cununii exorbitante, cu toate cele, ea îşi găsise în sfârşit norocul într-o capelă micuţă din Las Vegas.

Cele două traversară strada şi urcară treptele de la intrarea şcolii generale din Rain Valley. În jurul lor era o mulţime de femei care îşi ţineau de mână odraslele. Julia o remarcă pe cea de lângă ea, o roşcată frumoasă, cu ochi umezi şi strălucitori. Când văzu că Julia o privea, roşcata îi zâmbi.

– E prima oară pentru mine când îl duc pe Bobby la şcoală, îi zise ea. Sper să nu-l stânjenesc, izbucnind în plâns.

– Înţeleg la ce te referi, îi răspunse Julia. Şi ei îi era greu s-o lase pe Alice să înfrunte lumea, dar trebuia să facă asta.

Pe când înaintau pe coridor, începu să sune clopoţelul. Copiii şi părinţii lor se împrăştiară şi intrară în sălile de clasă.

Alice se uită cu mare nelinişte la Julia.

– Mami?

– O să rămân toată ziua în faţa şcolii şi o să te aştept. Dacă o să te simţi speriată, tot ce vei avea de făcut va fi să te uiţi pe geam afară, bine?

– Bine, îi răspunse fata, cam cu jumătate de gură.

– Vrei cumva să intru şi eu cu tine în clasă?

Alice aruncă o privire în direcţia lui Sarah, care îi făcea semne disperate să se grăbească, apoi se uită din nou la Julia şi îi răspunse:

– Nu. Acum *m-am făcut fetiţă mare*, mimă ea din buze.

– Haide, Alice, vino, o chemă Sarah. O să te conduc eu până la sala de clasă a doamnei Schmidt.

Urmând-o pe Sarah, Alice străbătu şi ultima porţiune a coridorului, până la camera cu numărul 114. Ea flutură încă o dată, cu îngrijorare, mânuţa în direcţia Juliei, după care deschise uşa şi intră. Uşa se închise în urma ei.

Julia expiră prelung, într-un oftat. Îi venea în acelaşi timp să zâmbească şi să plângă.

– A ta nu suportă să plece de lângă tine, în vreme ce ale mele de-abia aşteaptă.

– Ale tale n-au trecut prin ceea ce a trecut Alice. Poate chiar *este* prea devreme pentru ea să meargă la şcoală...

Ellie o cuprinse pe Julia cu un braţ şi o strânse la pieptul ei.

– O să se descurce ea, ai să vezi!

Braţ la braţ, surorile ieşiră din clădirea şcolii, coborâră scările şi traversară strada, până în parc. Acolo se aşezară pe o bancă rece de lemn şi se uitară la oraşul în care îşi făuriseră vieţile. Arţarul care o întâmpinase primul pe Alice părea acum o veritabilă explozie de frunze galbene, strălucitoare.

– Şi ce ai de gând să faci, acum când copila a început şcoala? o întrebă Ellie pe Julia, sprijinindu-se de spătarul băncii. Anul viitor, micuţa o să lipsească mai toată ziua de acasă.

În ultima vreme, şi Julia îşi pusese acea întrebare. Trebuia să se întrebe cine era ea acum şi ce anume îşi dorea.

Răspunsurile o surprinseră. Vreme de mai bine de jumătate din viaţa ei se dedicase în întregime carierei, care însemnase absolut totul pentru ea. Şi cu toate astea, cariera i se năruise cât ai clipi din ochi. Poate că avusese şi ea o parte de vină – nu ştia şi nu avea să ştie vreodată dacă ar fi putut schimba cumva viitorul lui Amber – însă acum nu mai conta a cui fusese greşeala. Era o lecţie pe care o învăţase deja. Viaţa putea fi îngrozitor de fragilă uneori. Dacă aveai norocul să ai o familie iubitoare, trebuia să te ţii cu îndârjire lipită de acea familie. Niciodată n-avea să se mai teamă de iubire. Julia i se adresă surorii ei:

– Max m-a cerut de nevastă.

Ellie chiui de bucurie.

– Era şi timpul să o facă. O îmbrăţişă pe Julia şi o strânse tare la pieptul ei.

– M-am gândit că aş putea să-mi deschid un cabinet aici, cu jumătate de normă. Există copii care ar putea avea nevoie de mine.

Ellie se îndepărtă uşor de ea şi îşi şterse lacrimile.

– Jules, mama şi tata ar fi nemaipomenit de mândri de tine.

Acele vorbe o făcură pe Julia să zâmbească.

– Da.

Julia închise ochii, doar pentru o fracţiune de secundă, şi îşi aminti totul – îşi aminti de femeia care fusese ea cu mai puţin de un an în urmă, speriată de propriile-i gânduri şi de primejdia unor emoţii puternice... Îşi aminti şi de fetiţa pe nume Alice, de care se ataşase atât de mult... Îşi aminti şi de bărbatul care îndrăznise să-şi depăşească propriile-i temeri care îl ţineau pe loc, bărbat împreună cu care ea se îndrepta acum spre lumina pe care amândoi o descoperiseră în adâncurile codrilor seculari. Ştia că, ani buni de-acum încolo,

locuitorii din Rain Valley aveau să povestească despre acea clipă deosebită în care, din acele păduri, ieşise o copilă cu totul diferită de ceilalţi, intrând în vieţile lor, pe care le şi schimbase în mod radical. Ei aveau să relateze cum începuse totul cam pe la sfârşitul lunii octombrie, când copacii aveau frunzele portocalii şi îşi unduiau crengile în vânticelul răcoros cu miros de ploaie, în timp ce soarele era de un auriu sclipitor, care îţi lua ochii.

Fusese o clipă de vis.

Pentru tot restul vieţii ei, Julia avea să-şi amintească de acea clipă ca fiind momentul în care se întorsese în cele din urmă acasă.

Sfârşit

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:
www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

1. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 24,9 LEI)**
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE (288 pag. / 18,9 LEI)**
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII (384 pag. / 24,9 LEI)**
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN (368 pag. / 24,9 LEI)**
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag. / 24 LEI)**
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE (400 pag. / 24,5 LEI)**
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 1 (256 pag. / 16 LEI)**
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 16 LEI)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 16 LEI)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 4 (256 pag. / 18 LEI)**
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 18 LEI)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR (304 pag / 19,9 LEI)**
Richard Tames	**JAPONIA (384 pag. / 22 LEI)**
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE (592 pag. / 33 LEI)**
John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII (384 pag. / 23 LEI)**
H.C. Schonberg	**VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI (608 pag. / 35 LEI)**
V. Zartarian	**MARILE CIVILIZAŢII (304 pag. / 19,9 LEI)**
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI (192 pag. / 16 LEI)**
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII (288 pag. / 21 LEI)**
Carol Groneman	**NIMFOMANIA (336 pag. / 21 LEI)**
Charles Panati	**CARTEA ÎNCEPUTURILOR (520 pag. / 28 LEI)**
D. Eliot Brody A.R. Brody	**ŞAPTE DESCOPERIRI EPOCALE ALE ŞTIINŢEI ŞI AUTORII LOR (400 pag. / 20,9 LEI)**
Colectiv	**CEA MAI FRUMOASĂ ISTORIE A LUMII (208 pag. / 13,9 LEI)**
S. J.Spignesi	**100 CELE MAI MARI DEZASTRE (368 pag. / 23 LEI)**
Michael White	**LA FRONTIERELE ŞTIINŢEI (168 pag. / 16,8 LEI)**
Daniel Burt	**100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII (384 pag. / 24,9 LEI)**
David Brownstone Irene Franck	**ENCICLOPEDIA RĂZBOAIELOR (608 pag. / 35 LEI)**
Elizabeth Abbott	**ISTORIA CELIBATULUI (520 pag. / 25,9 LEI)**
Tom Philbin	**100 CELE MAI MARI INVENŢII DINTOTDEAUNA (392 pag. / 23,9 LEI)**